Oskar Edin Indergaard

Israel og den kristne menighet

Oskar Edin Indergaard

ISRAEL

OG DEN KRISTNE MENIGHET

Israel
og
den kristne menighet

Oskar Edin Indergaard

Israel
og
den kristne menighet

Eget forlag - Tingvoll 1982

© Kristen Bokproduksjon – Oskar Edin Indergaard.
Sats: Olav Nerland.
Trykk: Norsk foto og trykk A/S.
Forsiden er tegnet av: Geir Fløde.

INNLEDNING

Harald Andreassen og undertegnede har startet eget forlag i den hensikt å gi ut litteratur om Israel og det profetiske ord. Dette er en meget viktig oppgave da det hersker stor usikkerhet og forvirring om dette viktige emnet blant kristenfolket, både i Norge og ellers i verden. Hovedårsaken til dette er at teologene tuller bort kristenfolket og gjør dem usikre angående Israels rolle i det profetiske ord, idet de gang på gang hevder at kirken har overtatt jødenes rolle i frelseshusholdningene, at Israel må gå veien om kirken for å bli frelst, og at kirken har overtatt jødenes løfter.

Dette er naturligvis ikke sant og har aldri vært det, og derfor så fører også Gud sitt eget folk hjem til landet, til Eretz Israel, for at han der kan oppfylle de mange løfter som han har gitt sitt eget folk, jødefolket. Men til tross for dette, så er ikke teologene villige til å avsanne sin villfarelse, slik at de kan komme i overensstemmelse med Guds ord og den historiske realitet. De som er satt til å veillede folket, er med på å føre dem vill på dette viktige området. Jødenes hjemkomst til landet i dette århundrede og jødenes ekspansjon i Israel, til tross for motstand fra mange hold, er et uttrykk for at Gud både er Historiens Herre, og at han holder det han lover. DET ER GUDS FOT–TRINN VI HØRER I MIDT–ØSTEN NÅR HAN LAR JØDENE SEIRE OVER SINE TALLMESSIG OVERLEGNE FIENDER. DETTE ER EN ÅPENBARING I SAMTIDEN SOM ALLE KRISTNE MÅ VÆRE OPP–MERKSOMME PÅ.

Da min første bok, Guds løfter til Israel, ble så godt mottatt, både av kristenfolket i Norge og andre land, så vi det som en ledelse av Gud og som et uttrykk for Guds vilje, både at den første boken skulle komme ut, og at vi skulle fortsette arbeidet. Derfor har også undertegende i den tiden som har gått, skrevet en ny bok, som jeg har kalt, ISRAEL OG DEN KRISTNE MENIGHET. Dette er et teologiske forsvar for og utsyn over mitt syn på Israel Israel
og det profetiske ord, mens den første boken var et angrep på og en blottlegging av både PLO og erstatningsteologien, som begge hevder at Gud ikke har gitt jødene konkrete løfter, som han akter å oppfylle på dem i Israel. Desuten var boken et forsvar for jødene og Israel ut ifra både juridisk, historisk, moralsk og kristen begrunnelse. I den første boken så pløyde jeg opp tilgrodd

vranglære mens jeg i den nye boken forsøker å så mitt teologiske syn og utsyn i det oppløyde teologiske villniss, og så får det vise seg om arbeidet vil bære positive frukter.

Framstillingen er dels en selvstendig vurdering av Israel, som er Guds demonstrasjonsfolk i historien, og dels en sammenligning mellom de 2 Gudsfolk, Israel og den kristne menighet og deres rolle i frelseshusholdningene. Videre har jeg bygd opp framstillingen innenfor rammen av de 7 frelseshusholdningene som Gud inndeler både frelses– og verdenshistorien i. Det er derfor naturlig at jeg også tar med de 3 første tidshusholdningene (uskyldighetens, samvittighetens og menneskestyrelsens tidshusholdning) i framstillingen, til tross for at vi møter Israel først i den 4. husholdningen for Guds ord og Guds ordninger. Framstillingen vil derfor strekke seg fra Edens hage og inn i "en ny himmel og en ny jord".

Jeg har med hensikt tatt med mange Bibel-henvisninger og er heller ikke redd for å gjenta dem, der dette skulle være nødvendig. Grunnene til at jeg har gjort det, er følgende:

1) Det viser seg at mange ikke gidder å slå opp når en henviser til Bibel-ord. Dette vil derfor være en service overfor leserne.

2) Det er viktig å vise til Guds ord, for det er det som skal bevise om framstillingen er gal eller riktig. Dessuten har Guds ord, dersom det er brukt riktig, den evnen overfor leseren at det skaper det som det nevner. Det skaper med andre ord en riktig forståelse av det profetiske ord.

3) Dessuten vil framstillingen både være ny og kanskje overraskende på noen punkter for en del av leserne. Derfor er det av den største betydning at leserne vurderer nøye det som er skrevet og sammenligner det med Guds ord. Nå når jødene er kommet tilbake, og nå når Gud står i ferd med å opprette 1000-års-riket for Israel ut ifra Israel og Jerusalem, er det så viktig at vi tilbakefører til Israel de løftene som de har fått av Gud, og som vi urettmessig har tatt fra dem.

Det er også av den aller største betydning at vi ser at evangeliene og første del av Apostlenes gjerninger først og fremst var et tilbud til jødene om syndenes forlatelse og opprettelsen av riket for Israel, og slutter med å tolke den kristne menighets situasjon inn i disse. Den kristne menighet er bare sporadisk nevnt her, men er derimot nevnt i Bibelens øvrige innhold.

Jeg vil også poengtere at når det gjelder forholdet mellom Israel p. d. e. s. og den kristne menighet p. d. a. s., så er en del av framstillingen bygd opp omkring det innbyrdes forholdet mellom disse to størrelsene i Guds rikets sak på jord slik som dette kommer til uttrykk i profetien om Daniels 70. åruker

(Dan. 9, 24–27), der Israel har fått tildelt 70 åruker (490 år) av Gud, og hvorav den siste og 70. åruke står igjen og skal oppfylles i framtiden.

Dette får bl.a. betydning for mitt syn på at den kristne menighet ikke skal inn i trengselstiden, som skal komme over jorden, men opprykkes til himmelen til Gud før denne setter inn. I tillegg til Daniels profeti om de 70 åruker, har jeg også brukt andre Bibelvers i N. T. som bevis på at den kristne menighet ikke skal inn i trengselstiden.

Det er mange kristne som er enige i dette at den kristne menighet ikke skal inn i trengselstiden, men så glemmer de dette i lesningen av Bibelen og hevder at vi finner den kristne menighet omtalt i sluttfasen av hedningenes tider både i evangeliene og i Johannes Åpenbaring. Dette må være uttrykk for logisk svikt og inkosekvens og kan ikke stemme. Den kristne menighet er i det hele tatt ikke nevnt i evangeliene i dette tidsrommet, og hva som angår Johannes Åpenbaring, så er den beskrevet som en himmelsk forsamling, og ikke en jordisk.

I arbeidet med den nye boka så må jeg også denne gangen få takke min far, O. K. Indergaard, som har gitt meg gode råd angående en del av stoffet ved at vi ofte har samtalt om disse ting. Så langt jeg kan se, så har vi sammenfallende syn på alle viktige problemstillinger innenfor eskjatologien.

Hva som gjelder min far, så holder jeg fortsatt fast på det som jeg skrev om hans innsats med arbeidet med det profetiske ord i innledning til min første bok. Jeg siterer: "Den innsatsen som min far har gjort gjennom 46 år for en riktig forståelse av det profetiske ord er enorm, kolossal og imponerende, og det er mange som er ham stor takk skyldig. Han har gjort et banebrytende pionerarbeid på dette område, og vi andre kan bare vandre i det arbeidet som han har lagt ned og glede oss over hvor fantastisk Guds ord er."

Jeg har i den nye boken tatt med en del sitater fra hans artikkelsamling, Spredte temaer i profetien, som har hatt fast spalte i Karmels blad, Israel–Nytt, siden 1966. Hensikten med dette er følgende:

1) Ved at jeg støtter meg til en autoritet på dette feltet, så vil også min framstilling få større tyngde. Jeg har i det hele tatt en god del sitater fra andre kristne mennesker, som har det samme synet som jeg på de forskjellige problemstillinger i Guds ord.

2) Dessuten har vi til hensikt å gi ut hele denne artikkelsamlingen i 3 bøker. Dersom dette lykkes, så vil kristenfolket i Norge og andre steder få en gullgruve av viten til ny innsikt i det profetiske ord inn i sine stuer for en billig penge. Dersom noen vil støtte oss også økonomisk i dette viktige arbeidet, så sier vi ikke nei til slik støtte.

En kan derfor se mine 2 bøker som en introduksjon til og forløper for min

fars bøker. Dessuten kan det jo tenkes at jeg også vil skrive nye bøker etter som tiden går – dersom det da blir tid til det, og det er Guds vilje. Vi må huske på at nå når en del av jødene er kommet hjem til Israel, så begynner tiden å bli knapp med inneværende tidshusholdning. Derfor er det også så viktig at vi får ut dette stoffet, før endetidsbegivenhetene er over oss, og stoffet er blitt historiske kjensgjerninger.

Jeg takker også for forbønn fra mine, både kjente og ukjente kristne venner, som har bedt for meg i arbeidet med boka, og det er ikke vanskelig å kjenne når noen ber for en. Da får du en ny kraft. NÅR EN BER OVER-FLYTTES ÅNDELIG KRAFT FRA ET STED TIL ET ANNET. Derfor er det så viktig at vi ber for hverandre og for Israel. JO MER VI BER FOR JØDENE, JO LETTERE VIL DE FÅ DET I KAMPEN MOT SINE MANGE FIENDER.

Det er også min bønn at den som leser den nye boken, vil kunne få et fornyet og sterkt syn på Israel og det profetiske ord, slik at en ser at den kristne menighet er medspiller med Israel i det store åndelige drama som rulles opp foran våre øyne, og ikke motspiller, slik som de fleste av teologene hevder.

Til slutt var det min bønn at noen skal bli vunnet for Kristus i lesningen av boken. "Mine brødre, dersom noen av dere har faret vill fra sannheten, og en omvender ham (er redskap til at han blir frelst), han skal vite at den som omvender en synder fra hans villfarende vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder." (Jak. 5, 19–20).

Og helt til slutt vil jeg be at de som leser boka og er interessert i dette stoffet, vil anbefale den til andre, slik at vi kan få et godt salg, slik at vi kan ta fatt på nye oppgaver.

Tingvoll den 11/9–82.

cand. philol. Oskar Edin Indergaard

INNHOLD:

Side

De forskjellige frelseshusholdningene 11

Uskyldighetens frelseshusholdning 20

Samvittighetens frelseshusholdning 25

Menneskestyrelsens frelseshusholdning 30

Løftets frelseshusholdning 33

Sinai-paktens frelseshusholdning 54

De 70 åruker for Israel og Jerusalem 84

Den kristne menighets frelseshusholdning 96

Forholdet mellom Israel og den kristne menighet 120

Den store trengselstiden 153

1000-årsriket for Israel 199

En ny himmel og en ny jord 238

Forkortelser i boken: p. d. e. s. og p. d. a. s., betyr henholdsvis: på den ene side og på den annen side.

KASSETTER

1) ..... Tradisjonen i den lutherske kirke
2) ..... Er kirken blitt gammel
3) ..... Israels løfter
4) ..... Kirken og Israel
5) ..... Og hedningene er blitt vrede
6) ..... Tradisjonen og den katolske vranglære
7) ..... Det alminnelige prestedømme og embetsforståelsen i den lutherske kirke
8) ..... Den kristne menighet
9) ..... Israels frelse
10) ..... Hvilke rettigheter har palestin-araberne?
11) ..... De 70 åruker for Israel og Jerusalem
12) ..... Kritikk av erstatningsteologien
13) ..... Jødenes forhold til Jesus

Hver kassett koster kr. 25,– og porto. Skriv eller ring til Harald Andreassen, Blomsterveien 7, 6017 Åsestranda. Telefon 071–41045

Kassettene er lest inn av Oskar Edin Indergaard.

DE FORSKJELLIGE FRELSESHUSHOLDNINGENE

Hva som gjelder tidshusholdningene, er disse uttrykk for – fra Guds side å forsøke å styre verden og vinne menneskene for Guds rike, ut ifra forskjellige styrings– og frelsesprinsipper. I og med at menneskene har en fri vilje, så kan Gud bare tilby menneskene frelse i tidshusholdningene. Han kan ikke tvinge menneskene inn i sitt rike. Når en ser det på bakgrunn av dette, SÅ ER DE FORSKJELLIGE TIDSHUSHOLDNINGENE GUDS MÅTE Å STYRE VERDEN PÅ OG GUDS TILBUD TIL MENNESKENE. Det er Guds planer som er lagt ned i verdenshistorien, der alle mennesker til enhver tid står fritt til å velge om de vil underkaste seg Guds krav og ordninger. DERSOM DE UNDERKASTER SEG DE KRAV OG DE ORDNINGER SOM GUD HAR SATT OPP I DE FORSKJELLIGE FRELSESHUSHOLDNINGENE, SÅ OPPNÅR DE FRELSE PÅ GRUNN AV GOLGATA–PAKTEN, der Jesus har sonet all verdens synd. Dersom de ikke vil bøye seg for Guds krav i husholdningene, så går de fortapt. Golgata-pakten legger seg som et forsonende sløre over de synder som er begått i de forrige tidsaldrer, og dette fører til frifinnelse og syndenes forlatelse for dem som tror – ut ifra de forskjellige krav som Gud stiller i husholdningene. "Og derfor er han (Jesus) mellommann for en ny pakt, forat de kalte (i Sinai-pakten) skal få del i den evige arv (frelsen) som var lovet, ETTERAT EN DØD (JESU DØD) HAR FUNNET STED TIL FORLØSNING FRA OVERTREDELSENE UNDER DEN FØRSTE PAKT." (Hebr. 9, 15)

"alle har syndet og fattes Guds ære, og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Jesus Kristus, som Gud stilte til skue i hans blod, som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, FORDI HAN I SIN LANGMODIGHET HAR BÅRET OVER MED DE SYNDER SOM FØR VAR GJORT." (Rom. 3, 23–25)

"Ved din hårdhet og ditt ubotferdige hjerte opphoper du deg vrede på vredens dag (dommens dag), den dag da Guds rettferdige dom skal åpenbares, han som skal betale enhver etter hans gjerninger: den som med utholdenhet i god gjerning søker herlighet og ære og uforgjengelighet, skal han gi evig liv, men dem som er gjenstridige og ulydige mot sannheten (i de forskjellige tidshusholdningene), men lydige mot urettferdigheten, dem skal times vrede og

harme. Trengsel og angst skal komme over hver menneskesjel som gjør det onde, både jøde først og så greker, men herlighet og glede skal times hver den som gjør det gode, både jøde først og så greker. FOR GUD GJØR IKKE FORSKJELL PÅ FOLK." (Rom. 2, 5–11)

Vi har i det hele 7 frelseshusholdninger. Disse er:

1) Uskyldighetens periode fra Adams skapelse til syndefallet i Edens hage.
2) Samvittighetens periode fra syndefallet til vannflommen.
3) Menneskestyrelsens periode fra vannflommen til Babels forvirring.
4) Løftets periode fra Abraham til Sinai-paktens inngåelse.
5) Lovens periode fra Sinai-pakten til Jesu død.
6) Den kristne menighets periode fra pinsefestens dag til Jesu komme for menigheten.
7) 1000-års-rikets periode fra Jesu andre komme til dommen for den store hvite trone.

Vi lever nå i slutten av den kristne menighets tid, OG DEN VIL ETTERFØLGES AV 1000–ÅRS–RIKET FOR ISRAEL.

Hva som gjelder tidshusholdningene generelt, må vi også være oppmerksomme på at de alle sammen ender med Guds dom. Da de fleste mennesker i de forskjellige husholdningene ikke vil bøye seg for Guds krav og vilje, så må Gud renske ut og sanere dem som ikke vil underkaste seg.

Likeledes peker disse utrenskningene etter hver tidshusholdning framover mot en universell og felles dom for dem som går fortapt, og det er dommen for den store hvite trone. "Og jeg (Johannes) så en stor hvit trone. . . , og ham som satt på den, og for hans åsyn vek jorden og himlen bort og det ble ikke funnet sted for dem. Og jeg så de døde, små og store stå for Gud, og bøker ble åpnet, og en annen bok ble åpnet, som er livets bok, og de døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger. Og havet gav tilbake de døde som var i det, og døden og dødsriket gav tilbake de døde som var i dem, og de ble dømt, enhver etter sine gjerninger. Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død: ildsjøen. Og hvis noen ikke fantes oppskrevet i livets bok da ble han kastet i ildsjøen." (Joh. Åp. 20, 11–15).

Menneskene vil til enhver tid ha forskjellige kunskaper om Gud og hans planer, og likeledes vil frelsessannhetene ikke være åpenbart i like stor grad for alle de mennesker som har levd, og derfor så krever heller ikke Gud det umulige av menneskene: At de skal kjenne til det som ikke er åpenbart for dem og legge det til grunn for hans bedømmelse av dem. GUD ER EN RETTFERDIG GUD OG KREVER OSS IKKE TIL REGNSKAP FOR DET VI IKKE VET. GUD ER INGEN TYRANN ELLER DESPOT."

"– alle som syndet uten loven skal gå fortapt uten loven (uten at de blir krevd til regnskap for den skrevne lov) og alle som har syndet under loven, (har greie på den skrevne lov), skal dømmes ved loven, for ikke de som hører loven, er rettferdige for Gud, men de som gjør etter loven, skal bli rettferdiggjort." (Rom. 2, 12–13)

"for vel var det synd i verden før loven (i frelsestidshusholdningene før loven), MEN SYNDEN TILREGNES IKKE HVOR DET INGEN LOV ER." (Rom. 5, 13)

"Hva skal vi da si? er loven synd? Langt derifra, men jeg kjente ikke synden uten ved loven, for begjærligheten kjente jeg ikke dersom ikke loven hadde sagt: Du skal ikke begjære. Men synden tok anledning av budet og virket alskens begjærlighet i meg, for uten lov er synden død." (Rom. 7, 7–8)

Dessuten er heller ikke Gud langt borte fra noe menneske, så det er ikke vanskelig for menneskene i de forskjellige tidshusholdningene å kjenne at Gud er til." Og han (Gud) lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike, og satte dem faste tider (historiske tider) og grenseskjell (geografiske grenser) mellom deres bosteder forat de skulle lete etter Gud, om de dog kunne føle og finne ham, ENDA HAN IKKE ER LANGT FRA NOEN ENESTE AV OSS, for i ham er det vi lever og rører oss og er til,..." (Ap.gj, 17, 26–28)

Det som imidlertid forener alle de mennesker som blir frelst i de forskjellige tidsholdningene, er at de er/var lydige mot de sannhetene som er åpenbart for dem om Guds eksistens og krav. Ved sin lydighet blir de gjort delaktige i den rettferdighet som vinnes ved tro, og som Gud gir alle troende mennesker i enhver tidsholdning, selv om troens innhold kan være forskjellig i de forskjellige tidshusholdninger. "Men tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees. For på grunn av den fikk de gamle godt vitnesbyrd. Ved tro skjønner vi at verden er kommet i stand ved Guds ord, så det som sees, ikke ble til av det synlige. VED TRO BAR ABEL FRAM FOR GUD ET BEDRE OFFER ENN KAIN, VED DEN FIKK HAN DET VITNESBYRD AT HAN VAR RETTFERDIG, idet Gud vitnet om hans gaver, og ved den taler han ennå etter sin død." (Hebr. 11, 1–4)

(Se forøvrig hele Hebr.11, som beskriver de frelste mennesker under de forskjellige tidshusholdninger i gammel-testamentlig tid.)

"For vi holder for at mennesket blir rettferdiggjort ved troen, uten lovgjerninger. Eller er Gud bare jødenes Gud? er han ikke også hedningers? Jo, han er også hedningers? Så sant Gud er en, OG HAN RETTFERDIGGJØR DE OMSKÅRNE (JØDENE) AV TROEN OG DE UOMSKÅRNE (HEDNINGENE) VED TROEN." (Rom. 3, 28–30)

Det er ikke på grunn av at de har syndet at menneskene går fortapt, for det har vi alle sammen, men det er fordi de har holdt sannheten nede og ikke

benyttet seg av frelsesmulighetene i tidshusholdningene. "For Guds vrede åpenbares fra himmlen over all ugudelighet og all urettferdighet hos mennesker SOM HOLDER SANNHETEN NEDE I URETTFERDIGHET." (Rom. 1, 18).

Bibelen viser oss at det finnes troende mennesker i alle de tidshusholdningene som har vært til nå. Se Hebr. 11. I tillegg til alle de frelste mennesker som er nevnt der, kommer de mange unevnte.

Men så kommer det store spørsmålet. Hva med de mange millioner av mennesker som i dag lever under frelseåpenbaringene til de forgangne tidshusholdninger, og ikke kjenner til hverken loven eller evangeliet. Er de prisgitt til å gå fortapt? Mange Bibel-forskere mener det. Personlig så vil jeg stille disse menneskene på linje med dem som jeg ovenfor har beskrevet, og hevde at på samme måte som en del av disse ble frelst på grunn av tro, vil det også vise seg at alle mennesker har mulighet til frelse, dersom de benytter seg av sine muligheter. Dette er et stort og mektig emne som jeg ikke kan utdype her, men jeg iler til og gjør oppmerksom på at det er ikke gjennom de hedenske religioner at dette kan la seg gjøre, men det er ved det alminnelige kall (vocatio generalis) i samvittigheten og i skaperverket.

O. K. Indergaard sier følgende om dette i artikkelsamlingen, Spredte temaer i profetien, art. nr. 120: "Altså: Jesu blod har alltid gjeldt og vil alltid gjelde for Gud til frelse for alle som tror. Derfor er det kun Jesu blod, det som renser fra all synd, som kan berede hjertet for Åndens nye liv i Gud, MEN HVA MENNESKENE KAN TRO TIL FRELSE, ER SELVFØLGELIG AVHENGIG AV HVOR LANGT FRELSEN ER ÅPENBART I DE RESPEKTIVE TIDSHUSHOLDNINGER I HVILKE MENNESKENE LEVER."

Alle mennesker i enhver tidshusholdning har akkurat de samme muligheter til frelse. Gud gir alle mennesker til enhver tid og under ethvert forhold akkurat like muligheter til å bli frelst, for Gud vil at alle skal bli frelst og komme til sannhetens erkjennelse. Et annet forhold er at de aller fleste mennesker i enhver tidshusholdning går fortapt (med unntak av 1000-års-riket), men dette forringer ikke Guds kall i tidshusholdningene. Det er menneskene som svikter og ikke Gud.

Hovedhensikten med frelseshusholdningene er at Gud vil gi menneskene et bredt spekter med styringsprinsipper, slik menneskene på dommens dag ikke kan anklage Gud for at ikke alle prinsippene er blitt brukt, og hevde overfor Gud: At dersom et bestemt prinsipp hadde blitt brukt, så hadde ikke menneskene gjort opprør mot Gud. Nå har imidlertid Gud i sin visdom gitt menneskene alle former for styringsprinsipper i de forskjellige periodene, så menneskene er avskåret fra å anklage Gud på dommens dag.

De forskjellige tidshusholdninger med sine styringsprinsipper står der derfor som et vitnesbyrd mot menneskenes opprør mot Gud og peker på at menneskene er skyldige til dom og fortapelse. Det vil ikke være vanskelig for Gud å dømme menneskene i de forskjellige periodene. Guds krav vil dømme dem, og menneskenes ikke-oppfyllelse av kravene vil likeledes dømme dem. Den som ikke vil la seg frelse ved tro, må nemlig la seg frelse av sine gjerninger, men det går ikke. DEN SOM SATSER PÅ Å BLI FRELST VED SINE GJERNINGER, HAN GÅR FORTAPT.

De forskjellige tilbud og krav i tidshusholdningene peker derfor på Jesu forsonergjerning, som er grunnlaget for rettferdiggjørelsen av tro i enhver frelseshusholdning. Uten at Jesus kom og forsonte verden med Gud, så hadde det ikke vært frelse å finne for noe menneske. Men som vi vet, er dette heldigvis ikke tilfelle. Jesus kom til avtalt tid som en soning for all verdens synd. "men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven (lovens krav) forat han skulle kjøpe dem fri som var under loven, forat vi skulle få barnekår." (Gal. 4, 4–5)

De forskjellige styringsprinsipper kommer videre til uttrykk i de forskjellige pakter (overenskomster), som Gud har opprettet med menneskene i husholdningene. Paktene inneholder både løfter og tilbud til menneskene p.d.e.s. og krav og påbud p.d.a.s. Forholdet mellom Gud og menneskene er derfor regulert ved overenskomster, og de er sentrale i tidshusholdningene.

Samtlige tidshusholdninger har sine pakter, som vi etter hvert skal komme tilbake til. VIDERE ER ALLE PAKTER NÅDE–PAKTER fra Guds side hvor han gir menneskene sine tilbud ut ifra sin egen frie vilje. Han står selv som garantist for at paktene skal oppfylles.

Videre pleier vi å skille mellom 2 typer pakter. Det er:

1) Ubetingede nåde-pakter. Det er ikke festet noen forpliktelse til disse fra Guds side.
2) Betingede nåde-pakter. Til disse er det knyttet både forbud og forpliktelser. Oppfyllelsen av paktene er knyttet til om menneskene greier å oppfylle kravene i dem.

Selv om de forskjellige pakter og løfter ikke bare er knyttet til en bestemt periode, men også strekker seg ut over denne, så kan det likevel være formålstjenlig å skissere opp den sentrale pakt/pakter i hver frelseshusholdning.

1) Uskyldighetens periode har Guds pakt med Adam og Eva i Edens hage. (1. Mos. 1, 28)
2) Samvittighetens periode har Guds pakt med Adam. (1. Mos. 3, 14–19)

3) Menneskestyrelsens periode har Guds pakt med Noa (1. Mos. 9, 1–17)
4) Løftets periode har Guds pakt med Abraham. (1. Mos. 17, 1–14)
5) Lovens periode har 2 pakter. Det er:
   a) Sinai-pakten. (2. Mos. 20, 1–17)
   b) Palestina-pakten (5. Mos. 28–30)
6) Den kristne menighets periode har den nye pakt i Jesu blod. (Jer. 31, 31–34, Mat. 26, 28 og 1. Joh. 1, 17)
7) 1000-års-rikets periode har Guds pakt med David. (2. Sam. 7, 8–17, Salme 2, 6, Joh. 1, 50, 1, Kor. 15, 25 og Joh. Åp. 20, 6)

Disse 7 frelseshusholdningene strekker seg fra Edens hage og inntil "en ny himmel og en ny jord". De strekker seg gjennom hele frelses– og verdenshistorien. Dette er Guds måte å dele inn menneskets historie på. Han ser dette ut ifra sine egne prinsipper og sine krav til menneskene, og ikke slik som de verdslige historikere, som ser dette ut ifra de forskjellige utviklingstrinn som menneskeheten er i. De ser det altså ut ifra mennesket selv, og glemmer at Gud er den som styrer i overensstemmelse med sine egne lover.

Historien skal derfor skrives om igjen, og dette skal skje i 1000-års-riket, og da vil det vise seg hvor feilaktig mye av den vitenskaplige forskning på de forskjellige områder har vært. Dette vil da rettes opp igjen, og vi vil få nye folk i de forskjellige ledende stillinger, folk som er villige og i stand til å underlegge forskningen under Guds vilje og planer. En rekke fag vil få forandret innhold og kvalitet. De vil bli rettet inn på Gud, og de vil ære Skaperen og ikke skapningen, slik som nå. Av fag som spesielt blir utsatt for en revisjon nevner jeg: Teologien, historie-forskningen, psykologien, biologien og geologien.

Det er viktig at vi har greie på at Gud har delt verdenshistorien inn i forskjellige frelseshusholdninger, og at dette kommer til uttrykk i Bibelen. Når vi vet dette, forstår vi også at vi ikke kan sette de samme krav til andre mennesker som har levd før oss, om at de må ha de samme kunnskaper om Gud og om frelsesåpenbaringen som vi har. Gud krever heller ikke dette. Han krever ikke mer av menneskene enn det som er tilgjengelig for dem ut fra deres forutsetninger og ut ifra det åpenbaringsnivå som de lever i.

Paulus henviser også til de forskjellige tidshusholdninger og peker på at kunnskapene og frelsesåpenbaringene ikke har vært like hos alle mennesker til enhver tid. "Derfor bøyer jeg mine knær, jeg, Paulus, Kristi Jesu fange for deres skyld Dere hedninger – om Dere ellers har hørt om husholdningen med den Guds nåde som er meg gitt for dere at han (Gud) ved åpenbaring har kunngjort meg hemmeligheten, således som jeg ovenfor har skrevet med få ord, hvorav Dere, når Dere leser det, kan kjenne min innsikt i Kristi hemme-

lighet, SOM I DE FORRIGE TIDSALDRE IKKE ER KUNNGJORT FOR MENNESKENES BARN SÅLEDES SOM DEN NÅ ER ÅPENBART FOR HANS HELLIGE APOSTLER OG PROFETER I ÅNDEN: at hedningene er medarvinger og hører med til legemet og har del med i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet." (Ef. 3, 1–6)

Dersom vi ikkje kjenner til at Bibelen deles opp i forskjellige tidshusholdninger, er det stor fare for at vi ikke ser hverken vår egenart eller andre menneskers egenart, som har levd i andre perioder. Vi står derfor i fare for å blande det hele sammen, og dette gjelder særlig det emnet som vi skal ta opp i denne boken, forholdet mellom Israel og den kristne menighet. Og dette er også blitt gjort i altfor stor grad og utstrekning. I og med at de aller fleste teologer og forkynnere blander sammen Israels egenart og løfter med den kristne menighets løfter og egenart, så forstår de hverken Israels rolle eller sin egen rolle.

Teologene og mange av forkynnerne har forgrepet seg på Guds løfter til Israel og mener at disse tilhører kirken. Ved å mene dette har også 1000-årsriket for Israel kommet bort i forkynnelsen – ikke i Bibelen. Nå fører imidlertid Gud jødene tilbake til landet, Eretz Israel, og har igjen begynt oppfyllelsen av de gammel-testamentlige løfter på dem. Det er derfor viktig at vi ser dette og forstår den tiden som vi lever i. VI LEVER I EN OVERGANGSTID, DER DET KRISTNE LEGEMET HOLDER PÅ Å BLI FULLT, OG DER JØDENE KOMMER HJEM IGJEN, FOR Å VÆRE GUDS HOVEDVITNE PÅ JORD, BÅDE I TRENGSELSTIDEN OG I 1000–ÅRSRIKET.

O. K. Indergaard sier følgende om nødvendigheten av å forstå de forskjellige frelsehusholdninger i artikkelserien, Spredte temaer i profetien, art. nr. 120: "Tilslutt vil jeg si at det gjelder å forstå de forskjellige pakter og tidshushodninger i Bibelen. Dersom en ikke leser og forstår Bibelen tidshusholdningsmessig, er det umulig å forstå de forskjellige avdelinger i frelsens historie i sin helhet og i sin sammenheng. For ellers vil alt dreie seg om den tidshusholdningen en selv lever i. Dette har troende mennesker gang på gang gjort seg skyldige i, ikke minst i den nærværende tidshusholdning. Men Gud følger sin egen plan med tidshusholdningene ifølge sitt råd og sitt ord, og forstandig er den som lar seg lede av Guds Ånd til forståelse av disse."

Sverre Kornmo sier følgende om den sammenblanding som har funnet sted og om de følger dette har fått for en riktig forståelse av forholdet mellom Israel og den kristne menighet. Likeledes vil en sammenblanding her ha katastrofale følger for Jesus-begrepet, i og med at Jesu kongeverdighet nødvendigvis må falle bort når man ikke ser at Jesus skal bli konge i 1000-års-riket ut ifra Jerusalem og Israel. "Når det gjelder studiet av det profetiske ord, er det

meget viktig å forstå de forskjellige tidshushodninger i Guds frelsesplan. Det er så lett å ta ord og løfter som vedrører Israel og anvende på menigheten – i denne tidshusholdning – eller omvendt. Igjen kommer vi tilbake til nødvendigheten av å lese Bibelen "husholdningsmessig", men da må man også være fortrolig med de gammeltestamentlige profetier. En stor fare er å åndeliggjøre de mange profetier som taler klart om bokstavelig oppfyllelse av løfter til Israel når det riket kommer, hvor Jesus skal være konge og hersker.

JESUS ER BESTEMT TIL KONGE OVER DAVIDS HUS, OG RIKET OG HERREDØMMET SKAL NÅ TIL JORDENS ENDE.

Kristenheten har for en stor del misforstått den side av frelsesbudskapet som taler om Jesu kongeverdighet – man ser ensidig på Jesus som forsoneren som kom til verden for å frelse sitt folk fra deres synder."

Erich Sauer sier følgende om tidshusholdningene og menneskenes opprør mot Gud i de forskjellige epokene i sin bok, Evangeliets morgenrøde: "I virkeligheten kunne mennesket ikke åpenbare sitt fall mere rettsløst enn det har gjort og ennå vil gjøre.

Gir Gud det selvbestemmelse, så ender det i tøylesløshet: I frihetsprøvens tidsperiode (før Noa). Gjør Gud det til øvrighet, så bedriver det undertrykkelse: i tiden etter Noa.

Gir Gud det løfter, synker det ned i vanntro: i patriarktiden og den etterfølgende tid.

Viser Gud det dets urettferdiget, stiger det til selvrettferdighet: i lovens tidsperiode.

Gir Gud det en konge, følger det opprøreren: i 1000-års-rikets tid.

Mennesket er alltid i opposisjon til Gud og, som Israel i det små, slik er menneskeheten i det store: et folk med villfarne hjerter. (Salme 95, 10)

Det er derfor ikke noe under at alle tidsaldrene slutter med guddommelige dommer:

Paradistiden med utdrivelsen av haven,
frihetsperioden med syndefloden,
Noas tid – med Babel og tilsidesettelsen av folkeverdenen,
lovens tidsalder – med ødeleggelse av Israels folk,
menighetens tidsalder – med den store trengsel,
herlighetsriketstid – med tilintetgjørelse og flammende undergang (Åp. 20, 9)

Men så, når alle tenkelige muligheter er uttømt, og verdens-riket har oppbrukt alle sine krefter, vil Gudsriket triumferende komme til syne (Åp. 11, 15), OG I DEN NYE HIMMEL OG PÅ DEN NYE JORD VIL RETTFERDIGHET BO. (2. Pet. 3, 13).

I tidshusholdningen møter Gud 3 typer mennesker. Det er:

1) Hedningene som hverken har hørt loven eller evangeliet. Disse har kunnskaper om Gud enten ved sin egen samvittighet eller ved skaperverket. I samvittigheten hører de Guds stemme til den enkelte, og i skaperverket ser de at Gud har skapt og oppretter det hele. Det kallet som disse får, kaller vi det alminnelige kall (vocatio generalis).

2) Jødene og deres tilhengere, som har fått loven. Den skrevne lov inneholder Guds krav til menneskene.

3) De menneskene som har hørt evangeliet om Guds nåde i Jesu frelsergjerning på Golgata. Dette kallet om å ta imot Jesus som sin personlige frelser, kalles for det spesielle kall (vocatio spesialis).

Ut ifra disse 3 gruppene kommer de menneskene som blir frelst, og det som frelser dem er deres tro, som er en gave fra Gud. Troen er knyttet til Jesu frelser-gjerning på Golgata, og den legger seg som et forsonende slør, både over de synder som er begått, de synder som begåes nå, og de synder som kommer til å bli begått i framtiden. JESUS ER EN SONING FOR ALLE MENNESKERS SYND. Hadde ikke dette vært tilfelle, så hadde vi alle gått fortapt.

Alle disse millioner av døde troende mennesker fra Adam og fram til opprettelsen av 1000-års-riket, får del i den første oppstandelse, og blir medlemmer i den himmelske fasen av riket. De som kommer levende gjennom trengselstiden, blir med i den jordiske fasen. (Se kapitlene: Den store trengselstiden og 1000-års-riket for Israel).

Alle de millioner av mennesker som går fortapt, får ikke sine oppstandelses-legemer før 1000-års-riket er slutt. Alle de døde som blir dømt foran den store kvite trone (Joh. Åp. 20, 11–15), går fortapt og må tilbringe evigheten i ildsjøen.

USKYLDIGHETENS FRELSESHUSHOLDNING

Den første tidsepoken, som vi regner med, er USKYLDIGHETENS TIDSHUSHOLDNING I EDENS HAGE (1. Mos. 28–3, 13) Gud skapte menneskene i sitt bilde og plasserte dem i Edens hage. Både hele skaperverkets og menneskenes forhold til Gud var meget fint og godt den første tiden. Adam og Eva levde i kontakt med Gud, og de visste ikke hva synd var, for den var ikke kommet inn i mennesketilværelsen ennå, men den var kommet inn i verden, i og med at Satan falt i synd en gang i tidenes morgen og ble Guds konkurrent og motstander. "Hvor er du (Satan) ikke falt ned fra himmelen, du strålende stjerne, du morgenrødens sønn. Hvor er du ikke felt til jorden, du som slo ned folkeslag. Det var du som sa i ditt hjerte: Til himmelen vil jeg stige opp, høyt over Guds stjerner vil jeg reise min trone, og jeg vil ta sete på gudenes tingfjell i det ytterste nord, jeg vil stige opp over skyenes topper, JEG VIL GJØRE MEG LIK DEN HØYESTE." (Es. 14, 12– 14).

"I Eden, Guds have, bodde du (Satan), kostbare stener dekket deg, karneol topas og diamant, krysolitt, onyks og jaspis, safir, karfunkel og smaragd, og gull, dine trommer og fløyter var i fullt arbeid hos deg, den dag du ble skapt, stod de rede. Du var en salvet kjerub med dekkende vinger, og jeg (Gud) satte deg på det hellige gudefjell, der gikk du omkring blant skinnende stener, ustraffelig var du i din ferd fra den dag du ble skapt, til det ble funnet urettferdighet hos deg. VED DIN STORE HANDEL FYLTES DITT INDRE MED URETT, OG DU SYNDET, så vannhelliget jeg deg og drev deg bort fra gudefjellet, og gjorde deg til intet, du salvede kjerub, så du ikke mere kunne være blant de skinnende stener. Ditt hjerte opphøyet seg for din skjønnhets skyld, du ødela din visdom på grunn av din glans, JEG KASTET DEG TIL JORDEN, jeg la deg ned for kongers åsyn, forat de skulle se på deg med lyst. Ved dine mange misgjerninger, ved din urettferdige handel vanhelliget du dine helligdommer. Derfor lar jeg ild gå ut ifra deg, og den skal fortære deg, jeg gjør deg til aske på jorden for alle deres øyne som ser deg." (Esek. 28, 13–18)

Satan var blitt støtt ut ifra himmelen, og han hadde fått himmelrommet og jorden som sitt virkefelt, og da er det klart at synden allerede lå på lur og

ventet på at Adam og Eva skulle falle i synd og opprør mot Gud.

I Edens hage levde menneskene i full harmoni, både med hverandre, med resten av skaperverket og med Gud. De var skapt i Guds bilde og de kjente ikke til synden. Det oppdraget de hadde fått, var at de skulle bli mange, bebo jorden og bestyre skaperverket på vegne av Gud. "Og Gud sa: La oss (den treenige Gud) gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse, og de skal råde over fiskene i havet og over fuglene under himmelen og over feet og over all jorden og over alt kryp som rører seg på jorden. Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han det. Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange og oppfyll jorden og legg den under dere, og råd over fiskene i havet og over fuglene under himmelen og over hvert dyr som rører seg på jorden." (1. Mos. 1, 26–28).

Vi kan også legge merke til at Guds-dyrkelsen ikke ble regulert av noen form for stedfortredende offringer i den første frelseshusholdningen. Det var ikke behov for det, slik som i de påfølgende tidshusholdningene.

I all sin frihet og harmoni hadde Gud satt et forbud eller en forpliktelse for dem, og det var at de ikke skulle ete av kunnskapens tre, for dersom de gjorde det, skulle de dø. "Og Gud Herren bød mennesket: Du må fritt ete av alle trær i hagen, men treet til kunnskap om godt og ondt må du ikke ete av, for på den dag du eter av det, skal du visselig dø." (1. Mos. 2, 16–17).

Vi vet alle hvordan det gikk. Satan kom og fristet menneskene, idet han løy for dem, idet han sa noe annet enn det som Gud hadde sagt, og dermed så overtrådte Adam og Eva de grensene som Gud hadde satt for dem, og de ble drevet ut av hagen. Hva som gjelder Satans løgn, så kan vi legge merke til at han forandret det som Gud hadde sagt, og kom med delvis uriktige tilleggsopplysninger, og dette er jo typisk for Satans løgn. Ofte er det både noe rett og noe galt i det han sier, men summen blir gal. I dette tilfelle sa han: "Da sa slangen (Satan) til kvinnen: Dere skal visselig ikke dø (det er løgn), for Gud vet at på den dag Dere eter av det, skal deres øyne åpnes, og Dere skal bli liksom Gud (det er galt) og kjenne godt og ondt (det er rett)." (1. Mos. 2, 4–5)

På grunn av at menneskene ikke greidde å overholde det forbudet som Gud hadde satt for dem, men falt i synd, så ble de drevet ut av Edens hage, og veien tilbake dit ble stengt. Slik endte den første tidshusholdningen med dom. "Så viste Gud Herren ham ut av Edens hage og satte ham til å dyrke jorden, som han var tatt av. Og han drev mennesket ut, og foran Edens hage satte han kjerubene med det luende sverd som vendte seg hit og dit, for å vokte veien til livets tre." (1. Mos. 3, 23–24).

Jeg vil sitere hva O. K. Indergaard sier om Guds pakt med Adam og Eva og

om Satans forførelse av de to første mennesker og hvilke følger dette fikk. Han skriver følgende i artikkelserien, Spredte temaer i profetien, art. nr. 155: "På samme tid opprettet Gud den edenske pakt med Adam og Eva, som er den første av åtte store pakter omtalt i Bibelen, 1. Mos. 1, 28–30, 2, 15–17. I følge denne pakt var Adam og Eva ansvarlig for sju forhold:

1) Oppfylle jorden med arten mennesket, homo sapiens.
2) Legge jorden under seg til nytte.
3) Ha herredømme over den dyriske skapning.
4) Ete nærmere bestemt urter og frukter.
5) Dyrke og vokte Edens hage.
6) Avstå fra å ete frukten av treet til kunnskap om godt og ondt.
7) Straffen for å ete frukten av kunnskapens tre var døden.

Fristeren Satan gjennom slangen, som var det listigste av dyrene, kom til Adam og Eva på den for Satan beleilige tid med sin fristelse, som kan deles i tre punkter.

1) Satan benekter at de skal dø om de åt av den forbudte frukt av kunnskapens tre, hvorved alvoret i Guds forbud søkes fjernet.
2) Dersom de åt av den forbudte frukt skulle deres øyne åpnes, og de skulle bli likesom Gud og kjenne godt og ondt, hvorved en ny forstand stilles dem i utsikt.
3) Dertil kommer Satans framførelse ved slangens listige og forførende vesen. Hvem ville menneskene tro og adlyde? Gud eller Satan? Det forferdelige skjedde at de adlød Satan og åt av den forbudte frukt, og den åndelige død inntrådte øyeblikkelig, som etterfølges av den legemlige død og til sist den evige død."

Før Adam og Eva ble forvist ut av Edens hage, fikk de likevel med seg et løfte som pekte ut over den fortvilte situasjonen som de selv og Satan hadde forårsaket, og det var løftet om at Satans makt en gang i framtiden skulle bli brutt. "Og jeg (Gud) vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen og mellom din ætt og hennes ætt, DEN SKAL KNUSE DITT HODE, MEN DU SKAL KNUSE DENS HÆL." (1. Mos. 3, 15).

HER MØTER VI FOR FØRSTE GANG EVANGELIET OM AT JESUS SKAL SEIRE OVER SATAN OG ALT HANS VESEN. Dette utsagnet var naturligvis vagt for dem som hørte det, og de forstod ikke til fulle innholdet i det, men likevel var løftet reelt og virkelig, for Gud holder det han lover – selv om vi ikke forstår løftenes fulle konsekvenser.

Dette løftet som vi kaller for proto-evangeliet, fikk sin første oppfyllelse ved Jesu seiers-død på Golgata, men som vi også vet, skal Jesus på et senere tidspunkt knuse Satan og alt hans velde. "Han (Jesus) avvæpnet maktene og myndighetene (Satan og de onde ånder) og stilte dem åpenlyst til skue i det han viste seg som seierherre over dem på korset. (Kol. 2, 15).

"Ettersom da barnene har del i blod og kjød, fikk også han (Jesus) i like måte del deri, forat han ved døden kunne gjøre til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen." (Hebr. 2, 14).

"Og han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan og bandt ham for 1000 år." (Joh. Åp. 20, 2).

"Og djevelen, som hadde forført dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, hvor dyret og den falske profeten var, OG DE SKAL PINES DAG OG NATT I ALL EVIGHET." (Joh. Åp. 20, 10).

På grunn av de første menneskenes synd og opprør mot Gud og hans ordninger, så ble både jorden forbannet og menneskenes livssituasjon forverret. "Til kvinnen sa han (Gud): Jeg vil gjøre din møye stor i ditt svangerskap med smerte skal du føde dine barn, og til din mann skal din attrå stå, og han skal råde over deg. Og til Adam sa han: Fordi du lød din hustru og åt av det tre som jeg forbød deg å ete av, SÅ SKAL JORDEN VÆRE FORBANNET FOR DIN SKYLD. Med møye skal du nære deg av den alle dine livs dager. Torner og tistler skal den bære deg, og du skal ete urtene på marken. I ditt ansikt sved skal du ete ditt brød inntil du vender tilbake til jorden, for av den er du tatt, og til støv skal du vende tilbake." (1. Mos. 3, 16–19).

Ved syndefallet kom også døden inn i verden. Dette gjelder både den åndelige, legemlige og evige død. "Og Gud Herren bød mennesket: Du må fritt ete av alle trær i hagen, men treet til kunnskap om godt og ondt må du ikke ete av, for på den dag du eter av det, skal du visselig dø." (1. Mos. 2, 16–17).

Denne situasjon som er beskrevet ovenfor, både at menneskene må dø, og at de må slite for å skaffe utkomme til seg og sine, det kjenner vi godt til. Det er menneskenes lodd og livssituasjon ut over den hele verden, men heldigvis er ikke det siste ordet sagt i denne saken. Gud har laget i stand ordninger for alle mennesker, som kan befri dem for slitet og usikkerheten på det åndelige området. I livet har alle mennesker anledning til å få tak i Gud ut ifra de åpenbaringer som hver enkelt har om Guds eksistens, og dersom dette skjer, så er døden en befrielse, der hver enkelt går inn i Guds rike.

Videre har vi ordningene i 1000-års-riket, der "alt det blir gjennopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap. gj. 3, 21), og den siste perioden "en ny himmel og en ny jord", hvor det

hverken er synd, nød, elendighet, tårer eller død, for de første ting (synden og Satan) er borte. Disse ordningene peker også utover syndefallet og dets følger, men bare for de mennesker som har vært lydige mot sannheten i sin egen frelseshushodning. DE SOM HAR VÆRT ULYDIGE, GÅR MOT DOMMEN OG ILDSJØEN.

SAMVITTIGHETENS FRELSESHUSHOLDNING

Den andre tidshusholdningen for Guds ord og Guds ordninger kaller vi for samvittighetens husholdning, og den strekker seg fra utdrivelsen av Edens hage til syndfloden. (1. Mos. 22–7, 23)

Nå etter at menneskene hadde fått kjennskap til at det var noe som var godt og noe som var ondt i tilværelsen, så førte Gud inn et ny prinsipp, slik at de i sitt eget bryst kunne skille mellom det gode og det onde, mellom Guds tale og Satans tale. Det nye prinsippet var menneskets samvittighet, der menneskene kan høre Guds tale til hver enkelt. Kravet til menneskene ble da at de skulle leve i overensstemmelse med sin samvittighet og Guds tale i den. DET BLE SAMVITTIGHETEN SOM SKULLE VÆRE RETTESNOR I MORALSKE SPØRSMÅL. Dersom menneskene overtrådte Guds ordninger i husholdningen, så skulle menneskets samvittighet si ifra om at dette var galt.

Dersom menneskene derimot gjorde det som var riktig, så samtykket samvittigheten i dette og menneskene var på frelsens vei. I dette tilfelle hadde menneskene god samvittighet ovenfor Gud.

Samvittighet betyr at en vet noe sammen med en annen. I og med at Gud har lagt ned sin stemme i hvert menneske, så vet mennesket sammen med samvittigheten (Guds stemme) om dets gjerninger er riktige eller gale. Mennesket vet derfor selv (med seg selv) om det er på frelsens eller fortapelsens vei. Nå kan imidlertid Guds stemme i mennesket bli svekket eller til og med komme helt bort, på grunn av at mennesket ikke vil lyde samvittigheten, men det er en annen sak, som vi ikke skal komme inn på her. I utgangspunktet er i alle fall Guds tale i hvert enkelt menneske til å lite på og et fint og pålitelig instrument til måling av godt og ondt.

Det er bl.a. menneskene som har levd og fortsatt lever under frelses-kravene i den 2. tidshusholdningen Paulus refererer til når han skriver følgende: "For når hedningene som ikke har loven, av naturen gjør det loven byder, da er disse, som dog ikke har loven, seg selv en lov, de viser at lovens gjerning er skrevet i deres hjerter, idet også deres samvittighet gir sitt vitnesbyrd, og deres tanker innbyrdes anklager eller forsvarer dem på den dag da Gud skal dømme det skjulte hos menneskene etter mitt evangelium ved Jesus Kristus." (Rom. 2, 14–16).

Ved siden av at lovens krav er innrisset i menneskenes samvittighet, og tankene enten fordømmer eller frifinner dem, så vitner også selve skaperverket om Guds eksistens. "for det som en kan vite om Gud, ligger åpent for dem, for Gud har åpenbart dem det, for hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, er synlig fra verdens skapelse av, idet det kjennes av hans gjerninger, forat de skal være uten unnskyldning." (Rom. 1, 19–20).

Dessuten har alle mennesker vitnesbyrd om at Gud opprettholder skaperverket (verdensstyrelsens vitnesbyrd) "Og ropte: Dere menn, hva er det Dere gjør? Også vi er mennesker under samme vilkår som Dere, og vi forkynner dere evangeliet at Dere skal vende dere bort fra disse falske guder til den levende Gud, han som gjorde himmelen og jorden og havet og alt som i dem er, han som i de fremfarne tider lot alle hedningefolkene vandre sine egne veier, ENDA HAN IKKE LOT SEG UTEN VITNESBYRD, idet han gjorde godt, gav dere regn og fruktbare tider fra himmelen, og mettet deres hjerter med føde og glede." (Ap. gj. 14, 15–17).

Dersom vi skal summere opp de vitnesbyrd som menneskene i den 2. tidshusholdning hadde om Guds eksistens, så blir det følgende:

1) Samvittigheten som er det samme som lovens gjerning i hjertet.
2) Deres tanker.
3) Skaperverket.
4) Opprettholdelsen av skaperverket.

Disse 4 vitnesbyrd om Guds eksistens vil ikke falle bort etter som det kommer nye tidshusholninger, men menneskene vil i tillegg til disse få nye opplysninger. Dette er selve utgangspunktet for menneskenes kunnskap om Gud, etter at man er kommet inn i den 2. tidshusholdningen.

Ved siden av disse 4 vitnesbyrd om Guds eksistens ble Guds-dyrkelsen regulert ved stedfortredende plante– og dyreoffer. "Da noen tid var gått, hendte det at Kain bar fram for Herren et offer av jordens grøde. Og Abel bar også fram et offer, som han tok av de førstefødte lam i sin hjord og deres fett, og Herren så til Abel og hans offer." (1. Mos. 4, 3–4).

Kain representerer de menneskene som bryter med Gud og med sin egen samvittighet og til og med slår sine medvandrere ihjel. Vi ser at Kain på ingen måte hadde det godt i sin fortvilte situasjon, og en del av de utsagnene som han kom med, viser at det er en fortvilt og meget ubehagelig situasjon han selv hadde stilt seg i. På samme måten som Kain led under dette hele sitt liv, slik vil det også være med alle som ikke vil bøye seg for Guds vilje og la hans forordninger bli forpliktende i livet. En del av Kains utsagn er tragiske

og hjerteskjærende, og de viser oss til fulle hvor lite glansfylt det er å vandre sine egne veier – borte fra Herren.

I sin fortvilelse og desperate nød viser Kains utsagn menneskets egen utilstrekkelighet til å frelse seg selv og forbedre sin åndelige situasjon. Utsagnene peker derfor framover mot ham som skulle komme, Jesus, men til tross for dette, så gikk likevel Kain fortapt. Dette er jo typisk for de fleste mennesker til enhver tid. De kjenner til sin egen utilstrekkelighet, men likevel går de fortapt, for de vil ikke dra de ytterste konsekvenser av sin egen maktesløshet. De vil ikke komme til ham som kan lege deres sår, Guds Messias.

Vi skal gjenta en del av Kains utsagn, idet vi ber om at ikke noe menneske må komme i den samme forferdelige stilling som Kain var i – borte fra Gud og på vei mot fortapelsen. "Men til Kain og hans offer så han (Gud) ikke (på grunn av Kains vantro). Da ble Kain meget vred, og han stirret ned for seg. Og Herren sa til Kain: Hvorfor er du vred og stirrer ned for deg? Er det ikke så at dersom du har godt i sinne, da kan du løfte opp ditt ansikt? Men har du ikke godt i sinne, da ligger synden på lur ved døren, og dens attrå står til deg, men du skal være herre over den" (1. Mos. 4, 5–7).

"Og nå skal du være bannlyst fra den jord som lot opp sin munn og tok imot din brors blod av din hånd. Når du dyrker jorden, skal den ikke mere gi deg din grøde, omflakkende og hjemløs skal du være på jorden. Da sa Kain til Herren: MIN MISGJERNING ER STØRRE ENN JEG KAN BÆRE DEN." (1. Mos. 4, 11–13) – men Jesus kan bære den, dersom Kain hadde kommet til Gud med sine synder og bedt om tilgivelse.

"Så gikk Kain bort fra Herrens åsyn og bosatte seg i landets Nod (landflyktighet), østenfor Eden." (1. Mos. 4, 16). ALLE SOM IKKE VIL HA NOE MED GUD Å GJØRE MÅ BO I DETTE LANDET – I OVERFØRT BETYDNING.

Hva som gjelder den andre typen mennesker, de som er troende, så må vi naturligvis nevne Kains motstykke, Abel, som han slo ihjel. Den som er av kjødet slår ofte ihjel den som er av ånden, slik har det vært oppover hele frelses– og verdenshistorien. "Men likesom dengang han som var født etter kjødet (Ismael) forfulgte han som vart født etter ånden (Isak), således og nå." (Gal. 4, 29).

Istedet for Abel fikk Adam og Eva Set, som betyr den som er satt i en annens sted. Også han hørte til den positive del av menneskeslekten, de som vil ha noe med Gud å gjøre. Derfor står det også så fint om disse menneskene:. "Og Set fikk en sønn og kalte ham Enos. PÅ DEN TID BEGYNTE DE Å PÅKALLE HERRENS NAVN." (1. Mos. 4, 26).

Til denne kategorien mennesker hørte også Enok, og om ham står det: "OG ENOK VANDRET MED GUD, SÅ BLE HAN BORTE, FOR GUD

TOK HAM TIL SEG." (1. Mos. 5, 24).

Dette viser oss to ting. På samme måte som Enok ble tatt opp til Gud før vannflommen satte inn, slik skal også den kristne menighet rykkes opp til Gud før trengselstiden kommer.

Dessuten ble dette som hendte med Enok, et bevis for de troende i gammel tid at deres endelige bosted skulle være himmelen. Denne hendelsen peker derfor framover på en oppstandelse og en himmelfart av alle troende mennesker. Denne oppstandelsen har følgende navn i N. T.:

1) De rettferdiges oppstandelse. (Luk. 14, 14)
2) Livets oppstandelse (Joh. 5, 29)
3) Oppstandelsen på den siste dagen. (Joh. 11, 24)
4) En bedre oppstandelse. (Hebr. 11, 35)
5) Den første oppstandelse. (Joh. Åp. 20, 6)

Etter hvert økte imidlertid menneskenes ondskap, og Gud angret til og med at han hadde skapt menneskene, og bestemte seg for å utrydde dem i en vannflom. "Og Herren så at menneskets ondskap var stor på jorden, og at alle dets hjertes tanker og påfunn var onde den hele dag. Da angret Herren at han hadde skapt mennesket på jorden, og han var full av sorg i sitt hjerte. Og Herren sa: Jeg vil utrydde menneskene som jeg har skapt, av jorden, både mennesker og fe og kryp og fuglene under himmelen, for jeg angrer at jeg har skapt dem." (1. Mos. 6, 5–7).

"Men jorden ble fordervet for Guds åsyn, og jorden ble full av urett." (1. Mos. 6, 11).

Så var det ingen annen utvei tilbake enn at Gud måtte dømme menneskene nok en gang – og sanere og skjære ned sitt eget skaperverk. Dersom han ikke hadde gjort det, ville ondskapen ha blitt så stor at det ikke hadde blitt levelige vilkår for noen på jorden. "Og se, jeg (Gud) vil la en vannflom komme over jorden til å ødelegge alt kjød som det er livsånde i, alt som er på jorden, skal omkomme." (1. Mos. 6, 17).

Av alle de mennesker som var på jorden, ble alle utryddet unntatt Noa og hans familie (8 mennesker) og alle dyr og fugler på jorden med unntak av de som var med Noa i arkenen. "Og han (Gud) utryddet hvert liv som var på jorden, både mennesker og fe og kryp og fuglene under himmelen, de ble utryddet av jorden, og bare Noa ble igjen, og de som var med ham i arken." (1. Mos. 7, 23).

På denne måten endte også den 2. tidshusholdningen med dom over menneskene (og dyrene) fra Guds side. Av alle de mennesker og dyr som levde i verden på den tid, ble det bare 8 tilbake, samt ett par av de dyr som

Noa hadde tatt med i arken. Samvittighetens tidsperiode var dermed slutt, og det hadde vist seg at menneskene ikke kunne underordne seg Guds stemme i samvittigheten som styrings– og frelsesprinsipp. (Dette betyr ikke at Gud har tatt bort samvittigheten hos menneskene, men den er satt til side som hovedprinsipp). De fleste ville heller leve i sin synd enn å høre etter samvittighetens stemme i eget bryst og dermed bli frelst. DE VILLE HELLER HA EN KORTVARIG NYTELSE I SYNDEN ENN Å BLI FRELST. De fleste mennesker har bestandig tenkt for kort, og selv om de ser alternativene, så greier de ikke av egen kraft og makt å rive seg løs fra Satans makt og Satans prinsipper. Som et typisk eksempel på det motsatte kan vi nevne Moses. Han så alternativene, og ved tro greidde han å velge rett. "Ved tro nektet Moses, da han var blitt stor, å kalles Faraos datters sønn, IDET HAN HELLER VALGTE Å LIDE ONDT SAMMEN MED GUDS FOLK (JØDENE), ENN Å HA EN KORTVARIG NYTELSE AV SYNDEN, og aktet Kristi vanære for en større rikdom enn Egyptens skatter, for han så fram til lønnen (frelsen)" (Hebr. 11, 24–26).

MENNESKESTYRELSENS FRELSESHUSHOLDNING

Den tredje husholdningen begynte med 8 personer samt de dyr og fugler som overlevde vannflommen, og den varte fra syndfloden til Babels forvirring og spredningen av menneskene ut over hele jorden. (1. Mos. 8, 20—11, 9).

Denne perioden kaller vi for menneskestyrelsens periode. GUD PÅLA MENNESKENE Å BESTYRE HELE SKAPERVERKET ETTER DE REGLER SOM HAN SATTE OPP FOR DETTE STYRET. Menneskene skulle styre alene, men på vegne av Gud, og dersom de ikke styrte i samsvar med Guds vilje, så ville Gud hevne dette. Det er det samme som å gå fortapt. "Og Gud velsignet Noa og hans sønner, og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange og oppfyll jorden. Og frykt og redsel for dere skal være over alle dyr på jorden og over alle fuglene under himmelen, og over alt det som rører seg på jorden, og over fiskene i havet, i deres hånd er de gitt. Alt det som rører seg og lever, skal Dere ha til føde, liksom jeg gav dere de grønne urter (i uskyldighetens periode), gir jeg dere alt dette. Men kjøt med dets sjel i, det er dets blod, skal Dere ikke ete. Men for deres eget blod vil jeg kreve hevn, av hvert dyr vil jeg kreve hevn for det, og av mennesket, av enhvers bror, vil jeg kreve hevn for menneskets liv. Den som utøser menneskets blod, ved mennesket skal hans blod utøses, for i Guds bilde skapte han mennesket." (1. Mos. 9, 1—6).

I og med at menneskene skulle styre verden for Gud i denne perioden, så fikk det også tillatelse til å ta livet av et medmennske, som hadde forbrudt seg mot de reglene som Gud hadde satt opp. Og forbudene gikk ut på 2 ting:

1) De skulle ikke ete kjøtt med blodet i.
2) De skulle ikke ta livet av et medmenneske. (Den som gjorde det, måtte selv bøte med livet).

Vi skal i det følgende refere resten av den pakten som Gud inngikk med Noa. "Og Gud sa til Noa og hans sønner, som var med ham: Nå vil jeg opprette min pakt med dere og med deres etterkommere, og med alt levende som er hos dere, alt som gikk ut av arken, alt som lever på jorden. Jeg oppretter min pakt med dere, og aldri mere skal alt kjød utryddes ved vannflom som

ødelegger jorden. Og Gud sa: Dette er tegnet på den pakt som jeg gjør mellom meg og dere og alt levende som er hos dere, til evige tider: Min bue (regnbuen) setter jeg i skyen, og den skal være et tegn på pakten mellom meg og jorden. Og når jeg fører skyer over jorden, og buen sees i skyen, da vil jeg komme i hu den pakt som er mellom meg og dere og alt levende kjød, og vannet skal aldri mere bli en flom som ødelegger alt kjød. Og buen skal stå i skyen, og jeg vil se på den og komme i hu DEN EVIGE PAKT MELLOM GUD OG ALT KJØD SOM ER PÅ JORDEN. Og Gud sa til Noa: Dette er tegnet på den pakt jeg har opprettet mellom meg og alt kjød på jorden." (1. Mos. 9, 8–17).

"Og Herren kjente den velbehagelige duft: Og Herren sa i sitt hjerte: Jeg vil aldri mere forbanne jorden for menneskets skyld, FOR MENNESKE-HJERTETS TANKER ER ONDE FRA UNGDOMMEN AV, og jeg vil aldri mer drepe alt levende, som jeg nå har gjort. Heretter skal, så lenge jorden står, sæd og høst, og frost og hete, og sommer og vinter, og dag og natt aldri høre opp." (1. Mos. 8, 21–22).

Som vi forstår, gjelder også denne pakten den dag i dag, og vi ser at Gud har holdt det han lovet Noa og hans etterkommere, nemlig at han ikke ville utrydde menneskene mer ved en vannflom. Og hver gang vi ser regnbuen i skyen, så vil Gud med dette minne oss om at pakten står ved lag fra hans side. Likeledes vil også regnbuen minne Gud om akkurat det samme. Regnbuen er derfor et minnetegn for Gud og for alle mennesker om at ikke Gud vil utrydde menneskene ved vannflom flere ganger.

I denne perioden ble Guds-dyrkelsen regulert ved stedfortredende dyre- og fugle-offer: "Og Noa bygget Herren et alter, og han tok av alle de rene dyr og av alle de rene fugler og ofret brennoffer på alteret." (1. Mos. 8, 20)

Etter vannflommen var det Guds vilje at menneskene skulle underlegge seg jorden og styre etter hans planer og vilje, men de ville ikke det. De ville derimot bo sammen og gjøre hva de selv ville. De ville ikke være i Guds planer med hele sitt liv. Dessuten talte alle sammen ett språk, slik at de forstod hverandre. Dette ville da enda mer tilskynde at de ville kunne realisere, etter hvert, alle sine opprørske planer mot Gud. Gud så også dette, at ingen ting ville være umulig for dem, og derfor forvirret han språket deres, slik at det ble flere språk, og spredte dem ut over jorden. "Så sa de: Kom, la oss bygge oss en by med et tårn som når opp til himmelen, og gjøre oss et navn, så vi ikke skal spres over hele jorden. Da steg Herren ned for å se byen og tårnet som menneskenes barn hadde begynt å bygge. Og Herren sa: Se, de er ett folk, og ett tungemål har de alle, dette er det første de tar seg fore, OG NÅ VIL INTET VÆRE UMULIG FOR DEM, hva de så får i sinne å gjøre. La oss (den treenige Gud) stige ned der og forvirre deres tungemål, så den ene ikke kan forstå den andres tungemål. Så spredte Herren dem derfra over hele jorden, og

de holdt opp med å bygge byen. Derfor kalte de den Babel, for der forvirret Herren hele jordens tungemål og derfra spredte Herren dem ut over hele jorden." (1. Mos. 11, 4–9).

På denne måten endte også den 3. frelseshusholdningen med dom. Menneskenes språk ble forvirret, slik at det ble mange språk og menneskene ble spredt over hele jorden. I og med at ikke menneskene godvillig ville bebo jorden, så måtte Gud tvinge dem til det.

Hva som gjelder hovedprinsippet i den 3. tidshusholdningen: At menneskene skulle bestyre verden på vegne av Gud, så viste det seg at de ikke greidde det. De greidde ikke å styre alene (uten Gud), for det viste seg at Guds vurdering av mennesket er riktig, "for menneskehjertets tanker er onde fra ungdommen av."

I og med at synden er kommet inn i verden, så greier ikke mennskene av egen makt og kraft å etterfølge de krav som Gud stiller til hver enkelt av oss i tidshusholdningene, og dersom ikke Jesus forsonte verden for Gud for snart 2000 år siden, så var det ute med oss alle sammen. Bibelen gir menneskene i enhver tidshusholdning følgende lite smigrende attest: "... Det finnes ikke en rettferdig, enn ikke en, det finnes ikke en som søker Gud, alle er avveket, alle til hope er de blitt udugelige, det finnes ikke noen som gjør godt, det finnes ikke en eneste. Deres strupe er en åpnet grav, med sine tunger gjorde de svik, ormegift er under deres lepper. Deres munn er full av forbannelse og bitterhet. Deres føtter er snare til å utøse blod, ødeleggelse og usælhet er det på deres veier, og freds vei kjenner de ikke. Det er ikke gudsfrykt for deres øyne. Men vi vet at det som loven sier, det taler den til dem som har loven, forat hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud." (Rom. 3, 10–19).

Ut ifra denne realistiske karakteristikk av menneskene så sier det seg selv at de aldri greier å styre verden på vegne av Gud. MENNESKENE HAR DERIMOT OPP GJENNOM HELE HISTORIEN STYRT VERDEN FOR SEG SELV OG FOR SATAN, som gjør alt han kan for å forpurre Guds planer og forlede menneskene inn i sitt eget rike, som er "sjøen som brenner med ild og svovel." At dette er åpenbart, ser vi også idag. Det er uro over store deler av verden, og man vil etter som tiden går bare mer og mer rope på den sterke mannen, Antikrist, som verden tror og håper vil kunne hjelpe dem å styre verden på verdens egne premisser. Men det går ikke, verden går mot kaos og katastrofe. DENNE ONDE TIDSALDER PEKER FRAM–OVER MOT 1000–ÅRS–RIKET FOR ISRAEL, DER HOVEDPRINSIP–PET FOR DEN 3. TIDSHUSHOLDNINGEN VIL FÅ SITT GLEDELIGE MOTSTYKKE I JESU STYRE UT IFRA JERUSALEM OG ISRAEL.

LØFTETS FRELSESHUSHOLDNING

Etter at Gud i 3 husholdninger hadde forsøkt å beherske menneskene ved å gi dem forskjellige tilbud eller prinsipper som de skulle leve etter, gjorde han nå noe radikalt nytt. I stedet for å forsøke å beherske alle mennesker og få sin vilje med dem, så tok han seg ut ett nytt folk, jødene. Han gikk inn i menneskeslekten og uttok seg en mann, Abraham, som han ville forsøke å danne i sitt bilde og få ham til å leve i samsvar med sine planer. I og med at menneskene fra første stund av var født med vilje til å gjøre det som de selv ville, så var det umulig for Gud å tvinge dem til å utføre hans planer og hans vilje. Da stod det bare igjen en mulighet, og det var å utvelge seg et menneske som var villig til å leve etter Guds planer. DET AT GUD TOK SEG UT DETTE MENNESKET, ABRAHAM, ER DERFOR EN REDNINGS-AKSJON TIL MENNESKEHETEN FRA GUDS SIDE.

Den største del av menneskeheten eller hedningene ble dermed satt til side, og Israel eller jødefolket trådte fram som de som skulle bære videre Guds planer med menneskene og med verdensstyrelsen. Den nye tidsperioden heter løftets frelseshusholdning, og den strekker seg fra Abraham til lovgivningen på Sinai. (1. Mos. 12, 1–2. Mos. 19, 8). HEDNINGENE GIKK DERMED INN I EN HEMMELIGHET OG INN I ET FRELSESHISTORISK SLØR, OG JØDEFOLKENE TRÅDTE FRAM, SOM DE SOM SKULLE REPRES-ENTERE GUD OG HANS PLANER PÅ JORDEN. "han (Gud) som i de fremfarne tider lot alle hedningefolkene vandre sine egne veier, enda han ikke lot seg uten vitnesbyrd, idet han gjorde godt, gav dere regn og fruktbare tider fra himmelen, og mettet deres hjerter med føde og glede." (Ap. gj. 14, 16–17).

"Og han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderrike, og satte dem faste tider og grenseskjell mellom deres boliger." (Ap. gj. 17, 26).

"Etter at Gud da har båret over med VANKUNDIGHETENS TIDER, byder han nå menneskene at de alle allesteder skal omvende seg." (Ap. gj. 17, 30).

Vi kjenner alle til historien om hvordan Gud tok seg ut Abraham av hedningeætt, og hvordan Gud ledet Abraham og de få menneskene som var med ham. Vi skal i det følgende gå gjennom Guds pakt med Abraham med de for-

skjellige løftene.

For det første har vi løftet om landet, som strekker seg fra Middelhavet til Eufrat og fra Sinai-ørkenen til Libanon. "Og Herren sa til Abraham etter at Lot hadde skilt seg fra ham: Løft dine øyne og se fra det sted hvor du står, mot nord og mot syd og mot øst og mot vest. For hele det land du ser, vil jeg (Gud) gi deg og din ætt til evig tid." (1. Mos. 13, 14–15).

"Den dag gjorde Herren en pakt med Abraham og sa: Din ætt gir jeg dette land, fra Egyptens elv (Wadi el Arish) like til den store elv, elven Frat (Eufrat)." (1. Mos. 15,18).

Til tross for at Abraham fikk løfte om et stort landområde i Midt-Østen, så fikk han også beskjed fra Gud om at hans folk ikke skulle få inta landet før 400 år var gått. Grunnen til at jødene ikke kunne få innta landet på daværende tidspunkt var at de folkene som bodde der ennå ikke hadde gjort nok synd til at de mistet herredømme over landet. Her ser vi en av reglene i Guds styrelse med folkene i verdens– og frelseshistorien. NÅR ET FOLK UTØVER SYND, STÅR DET I FARE FOR Å MISTE SITT LAND TIL ANDRE. "Og han (Gud) sa til Abraham: Det skal du vite, at din ætt skal bo som fremmede i et land (Egypt) som ikke hører dem til, og de skal trelle for folket der og plages av dem i 400 år, men det folk som de skal trelle for, vil jeg også dømme, og deretter skal de (jødene) dra ut med meget gods. Men du skal fare til dine fedre i fred og bli begravet i en god alderdom. Og i det fjerde ætteledd skal de komme hit igjen, for amorittene har ennå ikke oppfylt sin ondskaps mål." (1. Mos. 15, 13–16).

Vi har så altfor lett for å glemme at Gud er Historiens Herre, og at det er han som bestemmer hovedtrekkene i all historie. Når menneskene forsøker å forandre historien eller bygge storverk på jorden, så kommer de ikke i veien for Guds hovedplaner med verden og med menneskene. HELE VERDEN HØRER HERREN TIL, OG NÅR HAN TAR ET LANDOMRÅDE FRA EN NASJON OG GIR DEN TIL EN ANNEN, SÅ ER HAN I SIN FULLE RETT TIL DET. "Gud, han som gjorde verden og alt som i den er, han som er herre over himmel og jord, han bor ikke i templer gjort med hender, og heller ikke tjenes han av menneskelige hender som om han trengte til noe, han som jo selv gir alle liv og ånde og alle ting, og han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike, og satte dem faste tider (historiske tider) og grenseskjell (geografiske grenser) mellom deres bosteder, forat de skulle lete etter Gud, om de dog kunne føle og finne ham, enda han ikke er langt borte fra noen eneste av oss." (Ap. gj. 17, 24–27).

Dette løftet om landet – et Stor-Israel – er gjentatt mange ganger i G. T., så vi behøver ikke si noe mer om dette, men vi kan legge merke til at LANDET SKAL TILHØRE JØDENE TIL EVIG TID. Når nå jødene

holder på å få igjen en del av det landet som Gud i sin tid lovte sin venn Abraham, så er dette et bevis på at Gud holder det han lover, og at jødene fortsatt er Guds utvalgte folk, som han har spesielle planer med i Israel. Det er Gud som fører jødene hjem igjen til landet, Eretz Israel, for å oppfylle de paktene og de løftene som han har gitt jødene. DET ER I ISRAEL AT DISSE SKAL REALISERES OG IKKE I LANDFLYKTIGHETEN.

For det andre har vi løftet om at jødene skulle bli et stort folk eller en mengde folk. "Og jeg (Gud) vil gjøre deg til et stort folk, og jeg vil velsigne deg og gjøre ditt navn stort." (1. Mos. 12, 2).

"Jeg (Gud) vil gjøre en pakt mellom deg (Abram) og meg, og jeg vil gjøre din ætt såre tallrik. Da falt Abram på sitt ansikt, og Gud talte til ham og sa: Se, jeg gjør en pakt med deg og du skal bli far til en mengde folk. Ditt navn skal ikke mere være Abram (opphøyet far), men ditt navn skal være Abraham (far til mange folk), for jeg gjør deg til far for mange folk. Og jeg vil gjøre deg såre fruktbar, så du blir til mange folk, og konger skal utgå fra deg." (1. Mos. 17, 2–6).

Løftet om at Gud ville gjøre Abraham og jødene til et stort folk og til en mengde folk, utkrystaliserer seg videre ved at de forskjellige typene eller kategoriene av mennesker som skulle utgå fra Abraham, ble benevnt med en av følgende tre benevnelser:

1) "Som støvet på jorden."
2) "Som sanden på havets bredd."
3) " Som stjernene på himmelen."

Vi skal i det følgende komme med eksempler, der disse tre forskjellige benevnelsene blir brukt. "Og jeg vil la din ætt bli SOM STØVET PÅ JORDEN, kan noen telle støvet på jorden, så skal din ætt kunne telles." (1. Mos. 13,16).

"Og Herrens engel ropte ennå en gang til Abraham fra himmelen og sa: Ved meg selv (ved Gud) sverger jeg, sier Herren: Fordi du gjorde dette, og ikke sparte din eneste sønn, så vil jeg storlig velsigne deg og gjøre din ætt såre tallrik, SOM STJERNENE PÅ HIMMELEN OG SOM SANDEN PÅ HAVETS BREDD, og din ætt skal ta sine fienders porter i eie, og i din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi du lød mitt ord." (1. Mos. 22, 15–18).

Hva som videre gjelder disse tre benevnelsene, så kjennetegner de to første den del av Abrahams ætt som har en jordisk tilknytning til Israel. De har løfter som er knyttet til landområdet på grunn av sitt slektskap med Abraham, men disse har bare del i jordiske og materielle velsignelser, og ser ikke, som de troende i gammel-testamentlig tid, ut over den jordiske tilværelse

og tilknytning. De har ikke Abrahams tro og lengter ikke etter det himmelske Jerusalem, som Gud er skaper og byggmester til. Derfor går de også fortapt, og får ikke del i de rettferdiges oppstandelse.

Det er likevel et unntak her, og det gjelder de frelste jøder i endens tid. De har fått løfter om en jordisk tilknytning i 1000-års-riket (Se kapitlet: 1000-års-riket for Israel).

Den tredje benevnelsen, "som stjernene på himmelen", betegner de mennesker av Abrahams ætt som ser ut over jordlivet, og gjør alt de kan for å få del i en bedre oppstandelse og få del i livet i det himmelske Jerusalem. Dette gjelder både troende jøder og hedninger, som har Abrahams tro. Dette gjelder også den kristne menighet, som har det samme siktemålet og de samme framtidsutsikter som de troende i gammel-testamentlig tid: NEMLIG ET FRAMTIDIG LIV SAMMEN MED GUD I HIMMELEN. ALLE DISSE FRELSTE MENNESKER FÅR DEL I DEN HIMMELSKE FASEN AV 1000–ÅRS–RIKET. (Se kapitlet: 1000-års-riket for Israel).

Om de troende i gammel-testamentlig tid, står det i Hebr. 11. "Ved tro var Abraham lydig da han ble kalt, så han drog ut til det sted han skulle få til arv, og han drog ut uten å vite hvorhen han skulle komme, ved tro oppholdt han seg som utlending i det lovede land som i et fremmed land, idet han bodde i telt sammen med Isak og Jakob, medarvingene til det samme løftet, for han ventet på den stad som har de faste grunnvoller, og som Gud er byggmester og skaper til." (Hebr.11, 8–19).

"I tro døde alle disse uten at de hadde oppnådd det som var lovet, (et liv i himmelen), men de så det langt borte og hilste det og bekjente at de var fremmede og utlendinger på jorden. For de som sier slikt, gir derved til kjenne at de søker et fedreland, (himmelen), og dersom de hadde tenkt på det som de var kommet fra, da hadde de jo hatt tid til å vende tilbake, men nå stunder de etter et bedre, det er et himmelsk, derfor skammer Gud seg ikke ved dem, ved å kalles deres Gud, for han har gjort en stad (det himmelske Jerusalem) ferdig til dem." (Hebr. 11, 13–16).

Hva som gjelder den siste benevnelsen, "som stjernene på himmelen", så går denne både på troende jøder og troende hedninger, ALLE SOM TROR I ENHVER TIDSHUSHOLDNING, HØRER MED TIL ABRAHAMS ÆTT OG HAR DEL I DE RETTFERDIGES OPPSTANDELSE, som finner sted før opprettelsen av 1000-års-riket. "Likesom Abraham trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet. Derfor skal Dere (hedninger) vite at DEN SOM HAR TRO, DE ER ABRAHAMS BARN. Og da Skriften forutså at det er ved tro Gud rettferdiggjør hedningene, forkynte den Abraham forut det evangelium: I DEG SKAL ALLE FOLK VELSIGNES. Så blir da de som har tro, velsignet med den troende Abraham." (Gal. 3, 7–9)

"Men hører Dere Kristus til, da er Dere jo Abrahams ætt, arvinger etter løfte." (Gal. 3, 29).

"Og han (Abraham) fikk omskjærelsens tegn som et segl på rettferdigheten ved den tro som han hadde da han var uomskåret, forat HAN SKULLE VÆRE FAR TIL ALLE DE UOMSKÅRNE SOM TROR (hedningetroende), så rettferdigheten skulle tilregnes også dem, og far til de omskårne (troende jøder) som ikke bare har omskjærelsen, men også vandrer i fotsporene av den tro som vår far Abraham hadde da han var uomskåret." (Rom. 4, 11–12).

Disse to kategorier av troende mennesker, jøde– og hedningetroende, har derfor et himmelsk kall og skal tilbringe evigheten sammen med Gud. "Og enda alle disse (de troende i gammel-testamentlig tid) fikk vitnesbyrd for sin tro, oppnådde de ikke det som var lovet (oppstandelsen), fordi Gud hadde utsett noe bedre for oss (den kristne menighet), så de ikke skulle nå fullendelsen (oppstandelsen) uten oss. (uten at den kristne menighet skal være sammen med dem i oppstandelsen. De rettferdiges oppstandelse skjer nemlig i etapper, der den kristne meninghet får sine oppstandelses-legemer minst 7 år før de gammel-testamentlige troende står opp. Se kapitlet: "Den store trengselstiden.")" (Hebr. 11, 39–40).

For det tredje har vi løftet om at den som vil velsigne Abraham og jødene, den vil Gud velsigne, og den som forbanner Abraham og jødene, den vil Gud selv forbanne. Videre skal alle jordens folk og slekter velsignes i Abraham. "OG JEG VIL VELSIGNE DEM SOM VELSIGNER DEG, OG DEN SOM FORBANNER DEG, VIL JEG FORBANNE, og i deg skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12, 3).

Dette er løfter både til den enkelte og til hele verden. Dersom vi skal være sikre på å få del i velsignelsen – det være seg timelig eller åndelig velsignelse – så må vi ta parti for jødene og være villige til å tale deres sak. Vi må ikke svikte dem, som så mange andre gjør i dag. Det gjelder både enkelt individer og nasjoner. Vi kan bare se hvordan det går med dem som forbanner jødene. Det vil ikke være til noen velsignelse for dem. Det har vi mange eksempler på. Se bare på en rekke land i Vest– og Øst-Europa. De har en rekke problemer å stri med, både på det økonomiske og åndelige området, og DEN DYPESTE ÅRSAK TIL DETTE LIGGER I DET FORHOLD AT DE HAR SNUDD RYGGEN TIL ISRAEL. Dette at Gud velsigner dem som velsigner jødene, er en historisk regel, som den allmektige Gud står bak og håndhever, og dette burde statsmennene rundt om i de forskjellige land være oppmerksomme på, men de er ikke det. Og grunnen til det er at de ikke regner med Gud, og at det er han som styrer historien. De tror at det er de selv som styrer historien. DE TROR AT DE ER ALENE. De tror hver-

ken at Gud eller Satan er til, og de regner ikke med at de reglene som Gud har satt opp for verdensstyrelsen, og derfor så geleider de bare sine egne land og folk inn i ulykken.

For det fjerde har vi løftet om jødenes særstilling og at folkeslagene en gang i framtiden skal tjene Israel og jødene. DETTE HAR IKKE SKJEDD ENNÅ, MEN DET VIL SKJE I 1000–ÅRS–RIKET FOR ISRAEL. Vi skal ta med noen få utsagn fra den første tiden som viser dette løftet. "Og Herren sa til henne (Rebekka): I ditt liv er det to folk, og fra ditt skjød skal to folkeslag (jøder og arabere) skille seg ut, det ene folk (jødene) skal være sterkere enn det andre (araberne), og den eldste (Esau) skal tjene den yngste (Jakob)." (1. Mos. 25, 23).

"Folk skal tjene deg (jødene) og folkeslag skal falle deg til fote, være herre over dine brødre (araberne), og måtte din mors sønner falle deg til fote. Forbannet være den som forbanner deg, og velsignet den som velsigner deg. (1. Mos. 27, 29).

For det femte har vi løftet om at Messias skulle komme. I Guds løfter til Abraham er det et løfte eller et uttrykk som skiller seg ut, og som overskygger alle andre løfter med hensyn til viktigheten. Og det er følgende uttrykk: "I DEG SKAL ALLE JORDENS SLEKTER VELSIGNES" Dette betyr at det i Abrahams slekt skulle komme en som skulle få en overordnet betydning for hele verden. Dette løftet peker framover mot Messias komme i kjød, der han sonet all verdens synd på et kors på Golgata. Videre peker løftet på Jesu gjenkomst og opprettelsen av riket for Israel. " . . . men nå er han (Jesus) åpenbart en gang ved tidenes ende for å bortta synden ved sitt offer . . . likesom det er mennskets lodd en gang å dø, og deretter dom, således skal og Kristus, etter å være ofret en gang for å bortta manges synder, annen gang åpenbare seg, uten synd, til frelse for dem som venter ham." (Hebr. 9, 26–28).

Dette løftet er selve hovedløftet i den 4. frelseshusholdningen, OG DET ER DET VIKTIGSTE LØFTET SOM VI HAR I HELE BIBELEN. Derfor kaller vi også denne tidshusholdningen for løftets husholdning. Dette løftet er en forsterkning og en videreføring av det løftet som Adam og Eva fikk før de ble forvist ut av Edens hage om at: Kvinnens sæd skulle knuse slangens hode.

Så blir spørsmålet: Kjente jødene på Abrahams tid til at de skulle komme en fra deres egen slekt som skulle få en viktig og overordnet betydning i frelses– og verdenshistorien? Vi vet at Abraham kjente til dette, og da er det ingen ting som tilsier at ikke de andre også skulle ha grei beskjed om dette. Abraham stod i direkte kontakt med Gud og formidlet videre til hele folket det som Gud hadde åpenbart for ham. "Abraham frydet seg til å se min dag

(at Messias skulle komme), og han så den og gledet seg." (Joh. 8, 56).

Etter hvert som tiden gikk ble bildet, både av Messias og jødefolkets særstilling, utvidet gjennom åpenbaring, og slik er all profeti. Det begynner i det små med enkle utsagn fra Guds side, men etter hvert kommer det tilleggsopplysninger, slik at vi til slutt, når hele Guds åpenbaring er sluttført, har store opplysninger om de forskjellige problemkompleksene.

Vi må bare bøye oss for profetsordets egenart, som bl.a. går ut på at åpenbaringssannhetene begynner med enkle utsagn. Etter hvert som tiden går utvides våre kunnskaper om Guds ord og Guds planer. Dette betyr ikke, som mange hevder, at Gud ikke kjenner til det som skal skje, og at det er de forskjellige bibelske forfattere som har funne på nye trekk i åpenbaringen og diktet dette inn i Bibelen. Nei, dette er ikke riktig. Gud kjenner alle ting fra begynnelsen av, men menneskene i de forskjellige tidshusholdningene får ikke greie på mer av Guds åpenbaring enn de har behov for. Dersom de benytter seg av de muligheter som de har i sin egen tidshusholdning, så skal de bli frelst.

Både Isak og Jakob fikk stadfestet og fornyet Guds pakt og løfter til jødene. "Da sa Gud: Sannelig, Sara din hustru, skal føde deg en sønn, og du skal kalle ham Isak, og jeg vil opprette min pakt med ham, en evig pakt for hans ætt." (1. Mos. 17, 19).

"Da åpenbarte Herren seg for ham (Isak) og sa: Dra ikke ned til Egypten! Bo i det land som jeg sier deg! Bli boende her i landet! Jeg vil være med deg og velsigne deg, for deg og din ætt vil jeg gi alle disse land – jeg vil holde den ed jeg har svoret Abraham, din far. Og jeg vil gjøre din ætt tallrik som stjernene på himmelen, og jeg vil gi din ætt alle disse land, OG I DIN ÆTT SKAL ALLE JORDENS FOLK VELSIGNES." (1. Mos. 26, 2–4).

"Da drømte han (Jakob) og så en stige som var stilt opp på jorden, og hvis topp nådde til himmelen, og se, Guds engler steg opp og ned på den. Og se Herren stod øverst på den og sa: Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud, det land som du nå ligger i, det vil jeg gi deg og din ætt. Og din ætt skal bli som støvet på jorden, og du skal utbrede deg mot vest og mot øst og mot nord og mot syd, og I DEG OG I DIN ÆTT SKAL ALLE JORDENS SLEKTER VELSIGNES. Og se, jeg er med deg og vil bevare deg hvor du så går, og jeg vil føre deg tilbake til dette land, jeg vil ikke forlate deg før jeg har gjort det jeg har lovet deg." (1. Mos. 28, 12–15).

"Og Gud sa til ham (Jakob): Du heter Jakob, heretter skal du ikke mere hete Jakob, men Israel skal være ditt navn. Således fikk han navnet Israel. Og Gud sa til ham: Jeg er Gud den allmektige, vær fruktbar og tallrik. Et folk (jødene), j a en mengde med folkeslag skal stamme fra deg og konger skal utgå av dine lender, og det land jeg gav Abraham og Isak det vil jeg gi deg, og din ætt etter deg vil jeg gi landet (Israel). Så for Gud opp fra ham på det sted

hvor han hadde talt med ham." (1. Mos. 35, 10–13).

Før Jakob døde, gav han sine 12 sønner et mektig innblikk i hele Israels historie – helt fra den første tiden og til opprettelsen av 1000-års-riket. Dette er den første eskjatologiske tale som noensinne er holdt, og tankene er ikke fra Jakob selv, men han har fått dem ifra Gud. Det er bare Gud som har oversikt over det som skal skje i framtiden og avdekke det for oss. Vi skal ikke ta med alt i denne talen, men bare konsentrere oss om Messias' komme og herredømmet som skal utgå ifra Israel. "Og Jakob kalte sine sønner til seg og sa: Samle dere, så vil jeg forkynne dere hva som skal hende i de siste dager. . . Juda – deg skal dine brødre prise, din hånd skal være på dine fienders nakke, for deg skal din fars sønner bøye seg (Jesus kom fra Juda-stamme). En ung løve er Juda, fra rov er du steget opp, min sønn. Han legger seg ned, han hviler seg som en løve, som en løvinne, hvem våger å vekke ham. Ikke skal kongespir vike fra Juda, ikke herskerstav fra hans føtter, INNTIL FREDS-FYRSTEN (JESUS) KOMMER, OG FOLKENE BLIR HAM LYDIGE. Han binder til vintreet sitt unge asen og til den edle ranke sin aseninnes fole, han tvetter i vin sin kledebonn og i druers blod sin kjortel. Dunkle er hans øyne av vin, og hvite hans tenner." (1. Mos. 49, 8–12).

Bileam, Beors sønn, uttalte seg også om Fredsfyrsten og det fredsriket som skulle komme en gang i framtiden, idet han skuet inn i det som skulle skje med jødene i de siste dager. "Se, jeg (Bileam) vender nå hjem til mitt folk, men la meg først varsle deg (Balak) om hva dette folk (jødene) skal gjøre med ditt folk (araberne) i de siste dager. Jeg ser ham (Jesus), men ikke nå, jeg skuer ham, men ikke nær, en stjerne stiger opp av Jakob, et spir løfter seg fra Israel, han knuser Moabs tinninger, og utrydder ufredsætten. Edom blir ham underlagt, og Seir, hans fiende, blir ham underlagt, stort velde vinner Israel. En hersker går ut fra Jakob, han utrydder av byene dem som har reddet seg dit." (4. Mos. 24, 14 og 17–19).

Ved siden av at jødene i den 4. tidshusholdningen hadde eksakte kunnskaper om at Fredsfyrsten skulle komme, og at han skulle få et verdens herredømme, der alle folkene skulle være ham lydige, og at jødene og Israel skulle få en særstilling blant alle jordens folk, så har vi også i den første tiden en rekke forbilledlige hendelser som peker framover mot Messias' komme. Jeg skal i det følgende ta med to hendelser, som har stor betydning.

For det første har vi Saras løfte om å få en Sønn på sine gamle dager. Denne løftes-sønnen fikk hun ifølge et løfte fra Gud, og dette peker framover mot en annen løftes-sønn, som skulle komme en gang i framtiden, Jesus Messias. "Og Gud sa til Abraham: Sarai, din hustru, skal du ikke lenger kalle Sarai – Sara skal være hennes navn. Og jeg vil velsigne henne, og jeg vil gi den en sønn også med henne, ja, jeg vil velsigne henne, og hun skal bli til

mange folk, konger over folkeslag skal framgå av henne. Da falt Abraham på sitt ansikt og lo, og han sa ved seg selv: Skulle en som er hundre år gammel, få barn? Og skulle Sara, som er nitti år gammel, føde . . . Da sa Gud: Sannelig, Sara, din hustru, skal føde deg en sønn, og du skal kalle ham Isak, og jeg vil opprette min pakt med ham, en evig pakt for hans ætt etter ham." (1. Mos. 17, 15–17 og 19).

Til tross for at Sara var 90 år og etter naturen for gammel til å få barn, så fikk hun en løftes-sønn av Gud, som Gud ville opprette sin pakt med. Både Abraham og Sara betvilte dette, da de begrunnet sin tvil ut i fra menneskelige vurderinger, om at de begge var for gamle til dette, MEN FOR GUD ER INGEN TING UMULIG.

Isaks unnfangelse og fødsel peker derfor framover mot Messias fødsel, som var et mye større under enn at Isak skulle fødes, for i det siste tilfelle, så var det en fødsel etter at en jomfru hadde blitt fruktsommelig ved den Hellige Ånd. Det var Gud som var far og en jomfru som var mor til barnet. DET VAR EN OVERORDNET OG HIMMELSK UNNFANGELSE OG FØD-SEL SOM FANT STED, og slik måtte det også være når verdens frelser skulle komme. Han måtte være ren og uten synd. Dette er et under, men for Gud er alt mulig, og det er akkurat dette ordet profeten Esaias bruker om barnet som kom. "Derfor skal Herren selv gi dere (jødene) et tegn: SE, EN JOMFRU SKAL BLI FRUKTSOMMELIG OG FØDER EN SØNN, OG HUN GIR HAM NAVNET IMMANUEL (Gud er med oss)." (Es. 7, 14).

"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han skal kalles UNDER, RÅDGIVER, VELDIG GUD, EVIG FADER, FREDSFYRSTE. Så skal herredømmet bli stort og freden uten ende over Davids trone og over hans kongerike (i 1000-års-riket), det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid, Herrens, hærskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette." (Es. 9, 6–7).

Den andre hendelsen, som jeg ville nevne, er Guds befaling til Abraham om at han skulle ofre løftes-sønnen, Isak. Dette peker framover mot ham som skulle komme og ofre seg selv for verdens synd. Vi husker alle samtalen mellom far og sønn, da de var på vei til Moria-fjellet. "Så tok Abraham veden til brennofferet og la den på Isak, sin sønn (Gud la verdens synd på sin Sønn), og selv tok han ilden og kniven i sin hånd, og så gikk de begge sammen. Da talte Isak til Abraham, sin far og sa: Du far. Han svarte: Ja, min sønn. Han sa: Se, her er ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet? Abraham svarte: GUD SKAL SELV UTSE SEG LAMMET TIL BRENNOFFERET, min sønn. Så gikk de begge sammen." (1. Mos. 21, 6–8).

Vi kan selv tenke oss inn i Abrahams situasjon der han gikk på vei til

Moria-fjellet, for å ofre sin sønn, som han hadde fått av Gud i følge løftet, men hans lydighet og hans tro på Gud var større enn at han ikke ville utføre det som Gud hadde pålagt ham. Han var fast bestemt på ofre sin egen sønn, og hans tro på Gud var så sterk at han mente at Gud til og med kunne oppvekke hans sønn ifra de døde. Da Abraham løftet kniven for å avlive ham, hadde han allerede i sitt hjerte og sine tanker gjort denne tros-gjerningen, men da han stod i ferd med å utføre dette, da ropte Guds engel til ham at han ikke måtte legge hånd på gutten. Om dette står det så fint i Hebr. 11, 17–19: "Ved tro ofret Abraham Isak dengang han ble satt på prøve, ja, sin enbårne ofret han som hadde fått løftene, han som det ble sagt til: I Isak skal nevnes deg en ætt, for han tenkte at Gud er mektig endog til å oppvekke fra de døde, og derfra fikk han ham og likesom tilbake."

Dette peker ikke bare framover mot Guds ofring av sin egen enbårne sønn, som er en soning for all verdens synd, men det peker også framover mot Jesu seier over døden og oppstandelse fra de døde, for døden kunne ikke holde på ham. Så var det da riktig det som Abraham sa til Isak: At Gud selv skal utse seg slaktofferlammet. Dette var et profetisk utsagn fra Abraham sin side, som viste seg å være riktig. Da tiden kom, sende Gud sin Sønn til oss. "Men da tidens fylde kom, utsende Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, forat han skulle kjøpe dem fri som var under loven, forat vi skulle få barnekår." (Gal. 4, 4–5).

I den fjerde tidshusholdningen tok Gud ut sitt eget folk, jødene, og utgangspunktet for dette utvalget var Guds kall til Abraham om å forlate sin mor og sin far og gå til det landet som Gud ville gi ham. Da Abraham var villig til dette, så opprettet Gud en pakt med ham. Dette er i det hele en løftes- og nådepakt, der Gud gir løfter til Abraham og til jødene uten å kreve noe i erstatning. På samme måte som pakten med Noa hadde et tegn (regnbuen), så hadde Guds pakt med Abraham omskjærelsen til paktstegn. Dette vil da videre si at alle gutter som ble født, skulle omskjæres på den åttende dagen i sitt liv. "Dette er den pakt mellom meg og dere og din ætt etter deg, som dere skal holde: Alt mannkjønn hos dere skal omskjæres. Dere skal omskjæres på deres forhud, det skal være tegnet på pakten mellom meg og dere." (1. Mos. 17, 10–11).

SÅ VIKTIG VAR PAKTEN FRA GUDS SIDE AT HAN VILLE INNGRAVERE PAKTS–TEGNET PÅ JØDENES KJØTT, SLIK AT DE VED DETTE PAKTS–TEGNET SKULLE VÆRE INTIMT KNYTTET TIL HAM – TIL EVIG TID.

Vi har i det foregående gjennomgått Guds pakt med Abraham, og som også ble utvidet og stadfestet gjennom Isak og Jakob. Vi har omtalt følgende løfter i pakten:

1) Løftet om landet.
2) Løftet om at jødene skulle bli til et stort folk.
3) Løftet om at den som velsigner jødene, den skal Gud velsigne.
4) Løftet om jødenes særstilling og nasjonenes underordning.
5) Løftet om Jesu komme.

Hva som gjelder løfte nr. 1, så har Israel fra 1948 av fått en del av løftes-landet igjen etter en snart 2000 årig vandring blant hedningefolkene. Dette er et under i samtiden at de 10 år etter Krystallnatten i Tyskland i 1938, der Hitler og nazistene begynte å samle dem sammen til tilintetgjørelse i konsentrasjonsleirene, fikk sin egen stat i fedrenes land, Eretz Israel. FRA YDMYKELSEN OG I VANÆREN I NAZISTENES TILINTETGJØRELSESLEIRE REISTE GUD DEM OPP IGJEN. Han holdt sin hånd over sitt utvalgte folk og førte en god del av dem hjem igjen.

Elieser Berkovitz sier følgende om tilbakekomsten til Sion i dette århundrede: "Gjenfødelse av staten Israel er åpenbaring i samtiden. Det er Guds stemme som taler ut av historien. Spesielt har hedningene i 1967 en åpenbaringskvalitet som man ikke slipper unna. Tilbakekomsten til landet må foreståes som historiske og eskjatologiske hendinger. Tilbakekomsten er historiens motstykke til den troens visshet at denne verden skal etableres som Guds kongerike. HJEMKOMSTEN TIL SION ER DET ENDELIGE BEVIS FOR GUDS NÆRVÆR I HISTORIEN, og på hans forutseende styring av menneskene og verden."

Fra 1948 av har jødene gjennom krig med araberne utvidet sitt territorium, slik at de i dag holder hele Galilea, Samaria og Judea med Jerusalem. I tillegg til dette har de Gaza-stripen og Golan-høydene. Dessverre har de i løpet av april måned dette året (1982) gitt fra seg en del av løftes-landet, i og med at de har overlevert til egypterne hele Sinai-halvøyen. I følge løftene går grensen mot Egypt ved Wadi el Arish.

Når nå Gud har gitt dem grenseområdet mot Egypt 3 ganger (både i 1948, 1956 og 1967), så er det helt forkastelig at de nå for 3. gang gir det tilbake til Egypt. Egypt er på ingen måte en pålitelig forbundsfelle, og det er sannsynlig at jødiske soldater nok en gang må kjempe mot egypterne i Sinai.

Hva som gjelder resten av landet, så kommer jødene til å utvide sitt landområde i forbindelse med Gog-krigen (Esek. 38–39, 16), men hele landområdet vil de få først etter den store trengsel og endetidsbegivenhetene, når Jesus er konge ut ifra Jerusalem og Israel. Da vil landet komme til å strekke seg FRA MIDDELHAVET TIL EUFRAT OG FRA WADI EL ARISH OG INN I LIBANON. "Jeg vil la ditt lands grense gå fra det røde hav til filistrenes hav (middelhavet) og fra ørkenen (Sinai-ørkenen) til elven (Eufrat),

for jeg vil gi landets innbyggere i deres (jødenes) hånd, og du skal jage dem bort fra deg." (2. Mos. 23, 31).

"Hvert sted Dere treder på med deres fot, skal høre dere til, fra ørkenen og Libanon, fra den store elv, elven Frat, og til havet i vest skal deres landemerke nå." (5. Mos. 11, 24).

Hva som gjelder løfte nr. 2, så utgjør den jødiske befolkning i dag 14 millioner mennesker. Av disse er 4 millioner kommet hjem til Israel. I og for seg er ikke dette noe stort tall eller noen stor nasjon, men forholdet er det at dersom ikke hedningene hadde beskåret den jødiske nasjonen gang på gang opp igjennom historien, så har historikerne regnet ut at den jødiske nasjonen i dag ville ha bestått av 180 millioner mennesker. Dersom ikke hedningene hadde lagt hindringer i veien for Guds-folkets størrelse, så ville allerede nå den jødiske nasjonen ha vært en stor nasjon.

Dersom vi imidlertid ser på de 3 benevnelsene "som støvet på jorden", "Som sanden ved havets bredd" og "som stjernene på himmelen" og tar i betraktning hva som ligger i uttrykkene, så er Abrahams forskjellige typer etterkommere allerede på nåværende tidspunkt kommet opp i en anseelig størrelse. DET DREIER SEG OM MILLIARDER AV MENNESKER. Gud holder det han lover.

Som så mange andre profetier vil også denne profeti få sin fulle oppfyllelse i 1000-års-riket. Da vil hedningene gå sammen med jødene og insistere på å få høre med til det jødiske folk. Da vil det være et intimt samarbeid mellom jødene og hedningene. "Jeg nevner Rahab (Egypt) og Babel blant dem som kjenner meg, se filisteren og tyrieren med etioperen: Denne er født der (i Sion). Og om Sion skal de sies: Hver og en er født der. Og han, den Høyeste, gjør det fast. Herren skal telle når folkene blir oppskrevet (til livet i Jerusalem), og si: Denne er født der. Sela. Og de som synger og danser skal si: Alle mine kilder er i deg." (Salm. 87, 4–7).

"FOLKENES FYRSTER SAMLER SEG MED ABRAHAMS GUDS FOLK, for jordens skjold hører Gud til, han er såre opphøyet." (Salm. 47, 10).

"En skal si: Jeg hører Herren til, en annen skal kalle seg med Jakobs navn, en tredje skal skrive med sin hånd: Jeg hører Herren til, og ISRAEL SKAL HAN BRUKE SOM HEDERSNAVN." (Es. 44, 5).

"På den tid skal Israel være den tredje med Egypten og med Assyria, en velsignelse midt på jorden, fordi Herren, hærskarens Gud, har velsignet det og sagt: Velsignet være mitt folk Egypten og mine henders verk Assyria og min arv Israel." (Es. 19, 24–25).

Hva som gjelder løfte nr. 3, så er dette et generelt løfte, og det gjelder til enhver tid. Det går på timelig og materiell velsignelse, men mest på timelig

velsignelse.

Hva som gjelder løfte nr. 4, så får dette sin endelige oppfyllelse i 1000-årsriket. Folkene skal komme til Israel og underkaste seg jødene. (Se kapitlet 1000-års-riket for Israel). "Da skal du (jødene) se det og stråle av glede, og ditt hjerte skal banke og utvide seg, for havets rikdom skal vende seg til deg, folkenes gods skal komme til deg. . . Og fremmede skal bygge dine murer, og deres konger skal tjene deg, . . . For det folk og det rike som ikke vil tjene deg, skal gå til grunne, og hedningene skal bli aldeles ødelagt. . . Og barna til dem som har plaget deg, skal komme bøyde til deg, og alle de som har foraktet deg, skal kaste seg ned for dine føtter, og de skal kalle deg Herrens stad, Israels Helliges Sion. Istedet for at du var forlatt og hatet, så det ikke var noen som drog igjennom deg, vil jeg gjøre deg til en evig herlighet, en fryd for slekt etter slekt." (Es. 60, 5, 10, 12, og 14–15).

Hva som gjelder løfte nr. 5, så er den første halvdel av det oppfylt, i og med at Jesus kom for snart 2000 år siden som syndens forsoner og dødens overvinner, men han skal komme igjen og opprette sitt fredsrike ut ifra Jerusalem og Israel. "Og han (Jesus) skal herske fra hav og til hav og fra elven inntil jordens ender. For hans åsyn skal de som bor i ørkenen (araberne) bøye kne, og hans fiender skal slikke støv. Kongene fra Tarsis og øyene (Vesten) skal komme med gaver, kongene fra Sjeba og Seba frembære skatt. ALLE KONGER SKAL FALLE NED FOR HAM, ALLE HEDNINGER SKAL TJENE HAM." (Sal. 72, 8–11).

(Hva som gjelder Guds løfter til Abraham, se min bok, Guds løfter til Israel, s. 149–173).

Hva som gjelder løftene til Abraham, som videre ble stadfestet gjennom Isak, Jakob og andre, så var det ikke nok fra Guds side at han gav løftene av sin egen frie vilje og nåde – uten å kreve noen motytelse, men han gikk også mellom med en ed og svor ved seg selv at løftene skulle stå fast. Dette hadde han ikke behøvd, men han gjorde det for å vise at løftene til jødene står fast, og at de skal oppfylles, slik som de står. "For da Gud gav Abraham løftet, svor han ved seg selv, ettersom han ingen større hadde å sverge ved og sa: Sannelig, jeg vil rikelig velsigne deg, og storlig mangfoldiggjøre deg, og da han således hadde ventet tålmodig, oppnådde han det som var lovet. For mennesker sverger jo ved den størrre, og eden er dem en ende på all motsigelse til stadfestelse. Derfor da Gud ville enn mere vise hvor uryggelig hans vilje er, gikk han imellom med en ed, forat vi ved to uryggelige ting, hvori Gud umulig kunne lyve, skulle ha en sterk trøst, vi som har tatt vår tilflukt til å gripe det håp som venter." (Hebr. 6, 13–18).

Som vi har nevnt, så kunne ikke jødene innta det lovende landet før 400 år var gått, og dette visste de om. På grunn av at det ble hungersnød i

landet, så måtte Jacob med hele sitt hus dra ned til Egypt, for å få hjelp av Josef, som var en meget betrodd mann i Egypt, og som hadde ansvaret for kornforsyningene. "Og Gud sa til Israel i et syn om natten: Jakob, Jakob. Han svarte: Ja, her er jeg. Da sa han: Jeg er Gud, din fars Gud, frykt ikke for å dra ned til Egypten, FOR DER VIL JEG GJØRE DEG TIL ET STORT FOLK. Jeg skal selv dra ned med deg til Egypten, jeg skal visselig også føre deg opp igjen, og Josef skal lukke dine øyne.". . . Alle de som kom med Jakob til Egypten, og som var utgått av hans lend foruten Jakobs sønnekoner, var 66 sjeler. (1. Mos. 46, 2–4 og 26).

Da tiden var kommet til at jødene skulle innta det lovede landet, åpenbarte Gud seg for Moses i en brennende tornebusk og gav ham det oppdraget å føre jødene ut av Egypten og inn i landet. "Der åpenbarte Herrens engel seg for ham i en luende ild, midt ut av en tornebusk, og han så opp, og se, tornebusken stod i lys lue, men tornebusken brente ikke opp. Og Moses sa: Jeg vil gå bort og se DETTE VIDUNDERLIGE SYN HVORFOR TORNE–BUSKEN IKKE BRENNER OPP. Da Herren så at han gikk bort for å se, ropte Herren og sa: Moses, Moses. Og han svarte: Ja, her er jeg. Da sa han. Kom ikke nærmere, dra dine sko av dine føtter. For det sted du står på er hellig jord. Så sa han: Jeg er din fars Gud, Abrahams Gud, Isaks og Jakobs Gud. Da skjulte Moses sitt ansikt, for han fryktet å skue Gud." (2. Mos. 3, 2–6).

Tornebusken er senere blitt symbolet på Israel og jødene i deres mange forferdelige lidelser og fornedrelser, som hedninger av mange kategorier har tilført dem, og ennå skal tilføre dem, men på samme måten som tornebusken ikke brant opp, til tross for at den stod i lys lue, på samme måten skal det ikke lykkes noen – hverken nasjon eller enkelt-individ – å tilintetgjøre jødene. Jødenes historie trosser alle regler, og der andre folk/nasjoner går til grunne og forsvinner i historiens malstrøm, DER DUKKER JØDENE OPP IGJEN OG FORTSETTER SIN FORTRØDNE MARSJ MOT 1000–ÅRS–RIKET.

O. K. Indergaard, sier følgende om dette i artikkel-serien, Spredte temaer i profetien, art. nr. 62: "Da Israel som nasjon trer frem i historiens lys fra trælleåket i Egypt, åpenbarer Gud seg for Moses i en brennende tornebusk, som dog ikke brenner opp, 2. Mos. 3, 1–3. Den brennende tornebusk er Israels emblem, for busken er i Bibelen symbol på fornedrelse, og tornen er symbol på lutring og lidelse. Slik brenner også Israel gjennom årtusener i forfølgelsens flammer, men er dog fremdeles en nasjon."

Poul Borchenius sier følgende om dette i sin bok, Hep, Hep, av antisemettismens historie, s. 42: "Der skjuler seg en gåte i dette folket som går gjennom ild og død og alltid reiser seg igjen. Som en fugl Føniks av asken. Det

er ikke uten grunn at dets symbol er den brennende tornebusk, som står i lys lue, men ilden fortærer den ikke."

På samme måten som Moses gjerne ville se "dette vidunderlige syn, hvorfor tornebusken ikke brenner opp", så er dette også en utfordring til oss alle om å forundre oss over Guds ledelse med sitt eget og utvalgte folk. Wilhelm Von Humbolt hadde denne undringen i seg, og han gav uttrykk for den på følgende måte: "Dere (jødene) er et så eiendomlig religiøst og verdenshistorisk fenomen at selv de mest fortreffelige personer har tvilt på at dets eksistens kan forklares kun på menneskelig vis."

Erich Sauer har også uttalt seg om dette. Han sier: "Men også her er det jødiske folks videre bestående en av historiens gåter. De lover som behersker andre folks liv, lar seg til dels forklare historisk-filosofisk. Men Israels utvilking spotter all forklaring. For Israel er tross alt Jehovas folk, og Herren, dets Gud er en Gud som skjuler seg."

Ja, for den som ikke vil anerkjenne Israel og undre seg over dets egenart, så skjuler Gud seg, og en er ikke i stand å forundre seg over Guds forunderlige veier med sitt folk. "se, derfor vil jeg (Gud) bli ved å gå underlig fram mot dette folk (jødene), underlig og forunderlig, . . ." (Es. 29, 14). Men for den som har fått del i denne forundringen over Guds ledelse med sitt eget folk, både gjennom verdens— og frelseshistorien, for den er jødefolkets eksistens og tilbakekomst til fedrenes land i vårt århundrede det mest overveldende historiske bevis på Guds eksistens og opprettelsen av 1000-års-riket ut ifra Jerusalem og Israel.

Etter at folket hadde bodd i Egypt i 400 år, hadde det vokst seg til et stort folk og en sammensveiset nasjon. Det som gjorde at de holdt sammen var det forholdet av egypterne utnyttet dem som billig arbeidskraft og likeledes forsøkte å skjære ned den jødiske nasjonen ved å ta livet av alle guttebarn som ble født. "Da bød Farao alt sitt folk og sa: Hver sønn som fødes (av jødene), skal dere kaste i elven, men hver datter skal Dere la leve." (2. Mos. 1, 22).

Dette er det første anslaget mot den jødiske nasjonen som historien vet å berette om, men det er ikke det eneste. Ingen nasjon har blitt så hundset og blodtappet som den jødiske nasjonen, og HOVEDÅRSAKEN TIL DET ER AT JØDENE ER GUDS UTVALGTE FOLK, som han har store planer med. Der jødene er, der er en del av Guds planer i og med verden, og dette vet Guds motstander, Satan. Derfor pålegger han også sine medspillere og undersåtter i verden å plage folket og legge hindringer i veien for Guds ledelse med folket. Slik har det vært, slik er det nå, og slik vil det fortsette ennå en tid. Dette er en historisk nødvendighet og en hovedregel i all verdslig histore, at Guds folk må lide på en spesiell måte. ALLE ANSLAG MOT JØDENE OPP GJENNOM DEN VERDSLIGE HISTORIE ER ÅNDE—

LIG BETINGET. BAK ANSLAGNENE STÅR DENNE VERDENS FYRSTE, SOM GJØR ALT HAN KAN FOR Å ØDELEGGE FOR JØDENE OG LEGGE HINDRINGER I VEIEN FOR GUDS-FOLKET.

Hva som gjelder jødenes lidelser i verden, så har Abelard uttalt følgende: "Ingen nasjon har noensinne lidt slik for Gud. Spredt blant alle nasjoner, uten verdslig fyrste og konge trykkes jødene av tunge skatter som om de hver dag på nytt må betale løsepenge for sitt liv. Man ser det som en Guds velbehagelig gjerning å mishandle jødene. For Guds hat er den eneste forklaring de kristne kan finne på det fangenskap jødene lider under. Jødenes liv er betrodd deres grusomste fiender. Ikke engang i søvne slipper de unna sine redselsdrømmer. Himmelen er deres eneste tilfluktssted. . ."

Leon Pinsker sier følgende om jødenes lidelser: "Jødene har en fortid, en historie, en felles ublandet avstamning, en uutryddelig livskraft, en urokkelig tro, og en eksempelløs lidelseshistorie å oppvise. Mer en noen annen nasjon har folkene forsyndet seg mot dem."

Poul Borchsenius forklarer folkenes forfølgelse av jødene på følgende måte i sin bok, Hep, Hep, av antisemettismens historie, s. 125: "Der kan fremtrylles snesvis av forklaringer for å løse denne gåten. Men det blir alltid en ukjent størrelse eller brøk tilbake. For bak det jødiske folk ligger det ubegripelige, ufattelige og ubeviselige mysterium som heter Guds utvelgelse.

Men den som Gud velger, den bærer hans merke. Og hvor Gud er, deles vannene. Det evige drama mellom Gud og Satan, lys og mørke, springer fram, så selv blinde ser.

Antisemettismen. Også den kan diskuteres, legges under lupe og studeres. Men heller ikke her går regnskapet opp. For innerst i den lurer den samme veldige konflikt. Hvor Gud har satt sitt merke, der er han selv. Og det har alltid vært slik og blir på denne side av dommedag aldri annerledes, at mot ham raser: "verdens herrer i dette mørke, ondskapens ånde-hær", for å benytte de uttrykk som Paulus brukte da han forsøkte å forske i slike dunkle mysterium.

Så blir den siste forklaring på antisemettismens gåte at den viser en avglans av det verdensvide og evige drama som konflikten mellom Gud og den onde er. Her er demoniske krefter sluppet løs."

På samme måte som demoniske krefter er sluppet løs hver gang folkene går løs på jødene og forsøker å blodtappe den jødiske nasjonen, slik var det også da Farao nektet folket å forlate Egypten, enda han var oppmerksom på at det var Guds vilje at de skulle reise, og at han førte ulykke inn over sitt eget folk ved å holde dem tilbake. "Da sendte Farao bud etter Moses og Aron og sa til dem: Denne gang har jeg syndet, Herren er den som har rett, og jeg og mitt folk har urett." (2. Mos. 9, 27).

Men til tross for at Gud påla egypterne store straffedommer, da de ikke godvillig ville la folket fare, forsøkte de i det lengste å forhindre at Guds planer med jødene skulle kunne la seg realisere. De ville ikke frivillig gi slipp på den billige arbeidskraften som de hadde hatt av jødene, og de la en rekke hindringer i veien for dem. Til tross for at disse forsøk fra egypternes side på å hindre jødenes utreise var til stor skade for egypterne selv, så fortsatte de bare med å forsøke å hindre jødenes utmarsj. Dette er også et typisk trekk i den verdslige historie. VERDENSRIKENE OG VERDENSMENNESKENE VIL TIL ENHVER TID FORSØKE Å HINDRE AT JØDENE KOMMER TIL SITT EGET LAND, for de vet – bevisst eller ubevisst – at dersom jødene kommer inn i landet, Eretz Israel, så realiseres en del av Guds planer med jødefolket. Det er Satan som til enhver tid står bak alle anslag mot jødene, for han kjenner til en rekke av Guds planer, og han vet at Guds-riket skal opprettes i Israel og Midt-Østen i 1000-års-rikets tid. Derfor gjør han alt han kan for å forpurre Guds planer i Israel. Det er også dette som skjer i dag.

Da Egypterne ikke ville la Guds-folket fare, så straffet Herren egypterne på en rekke områder, og til sist slo Herrens engel ihjel alle førstefødte i Egypt, både av folk og av dyr. Men jødene ble spart fordi de hadde smurt blodet av et årsgammelt og lyteløst lam på dørstolpene i de husene der de bodde. "For samme natt vil jeg (Herrens engel) gå gjennom Egyptens land og slå ihjel alle førstefødte i Egyptens land, både folk og fe, og over alle Egyptens guder vil jeg holde dom, jeg er Herren. Og blodet på de hus som dere er i, skal være til et tegn for dere, NÅR JEG SER BLODET, VIL JEG GÅ DERE FORBI, og ikke skal noe slag ramme dere til ødeleggelse når jeg slår Egyptens land." (2. Mos. 12, 12–13).

Dette forteller oss to ting. Den som forsøker å legge hindringer i veien for Guds folk, vil bare oppnå at en selv og ens eget folk blir utsatt for en stor straff. Dette er også en regel i den verdslige historie: At alle de folk og nasjoner som har forsøkt å legge hindringer i veien for jødene, bare har skadet seg selv med dette og forårsaket sin egen undergang. Dette har vi mange eksempler på opp igjennom historien. Jødene står, som de alltid har stått, ved gravene til sine fiender, og venter på den neste som måtte komme, i tillit til at han som gav løftene til dem, også er i stand til å oppfylle dem. OG DEN NESTE FIENDEN ER SOVJETUNIONEN MED ARABERNE.

Dessuten er også denne fortellingen et forbilde på Jesu forsonergjerning og blodets frelsende kraft. Jesus var det lyteløse lammet som Gud i sin tid ofret for verdens synd til forsoning og syndenes forlatelse for alle som vil benytte seg av Jesu blods forsonende kraft. Hendelsen peker derfor framover mot Jesu fullkomne frelsesgjerning på Golgata, slik at alle som benytter seg av Jesu blod, går fri i dommen. "Dagen etter ser han (Johannes) Jesus komme til seg og sier: SE

DER GUDS LAM SOM BÆRER VERDENS SYND." (Joh. 1, 29).

"Rens derfor ut den gamle surdeig, så dere kan være ny deig, likesom Dere er usyrede, FOR VÅRT PÅSKELAM ER JO SLAKTET, KRISTUS." (1. Kor. 5, 7).

"For Dere vet at Dere ikke med forgjengelige ting, sølv eller gull, ble løskjøpt fra deres dårlige ferd, som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyre blod som blodet av et ulastelig dyr og lyteløst dyr." (1. Pet. 1, 18–19).

"Og de (de 24 eldste) synger en ny sang og sier: Verdig er du til å ta boken og åpne seglene på den, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt." (Joh. Åp. 5, 9).

Men til tross for at Farao i det lengste forsøkte å holde tilbake Guds folk, så måtte han til slutt gi opp sitt onde forsett. "Så brøt da Israels barn opp fra Ramses og tok veien til Sukkot, omkring 600 000 mann til fots foruten barna, Og det drog også en stor hop av alle slags folk med dem, og småfeet og storfeet, en overmåte stor mengde fe." (2. Mos. 12, 37–38).

Slik drog denne merkelige og uensartede flokken ut fra Egypten på vei til løftes-landet. Sammen med dem var en rekke andre folk, som ikke hørte med til jødene, men som likevel forstod at det var noe spesielt med dette folket, og at det var Guds folk.

Og slik har det bestandig vært både i frelses– og verdenshistorien at det har vært noen som har fulgt med jødene og vært på deres parti i deres vandring og vanskeligheter, ikke fordi at dette har vært den letteste veien å gå, men fordi dette har vært den riktige veien å gå, for Gud er med jødene og han har lagt ned sine planer og sine løfter i dette folket. DERSOM VI VIL VÆRE MED Å DELE JØDENES LØFTER OG VELSIGNELSE, SÅ MÅ VI GÅ MED DEM, ENTEN DETTE ER I KONKRET ELLER I OVERFØRT BETYDNING. Den som ikke går med jødene, han er med på å ødelegge for dem, og kommer dermed under Guds dom.

Dersom et menneske går med jødene, så er det automatisk under Guds velsignelse, så valget skulle i grunnen være lett. Dette ser ikke verden, for Satan har skjult det for den, og derfor forstår heller ikke mange mennesker at Gud har store planer med jødene.

På samme måte som disse fremmede drog ut sammen med jødene og delte deres kår i vandringen, på samme måten bør enhver kristen gå med jødene. Vårt motto må være det samme som det Rut sa til sin sviger-mor (Noomi), da denne skulle vende tilbake til Israel: "Men Rut sa: Forsøk ikke å overtale meg til å forlate deg og vende tilbake. FOR DIT DU GÅR, VIL JEG GÅ, OG HVOR DU BLIR, VIL JEG BLI, DITT FOLK (JØDENE) ER MITT FOLK, OG DIN GUD ER MIN GUD." (Rut 1, 16).

I vandringen gikk Herren foran dem hele tiden, som en sky om dagen, og

som en ild om natten, forat de skulle kunne vandre hele tiden, og når egypterne ville innhente dem og tilintetgjøre dem, så stilte engelen seg mellom jødene og egypterne, slik at de ikke kunne skade folket. "Og Herren gikk foran dem, om dagen i en skystøtte for å lede dem på veien og om natten i en ildstøtte for å lyse for dem, og de kunne dra frem både dag og natt. Skystøtten vek ikke vekk fra folket om dagen, ikke heller ildstøtten om natten." (2. Mos. 13, 21–22).

"Og Guds engel som gikk foran Israels leir, flyttet seg og gikk baketter dem, skystøtten som var foran dem, flyttet seg og stilte seg bak dem, så den kom imellom egypternes leir og Israels leir, på den ene siden var den sky og mørke, og på den annen side lyste den opp om natten, og den ene leir kom ikke inn på den andre hele natten." (2. Mos. 14, 19–21).

Til tross for at Farao ble tvunget til å la jødene dra, så forherdet Gud Faraos hjerte nok en gang, slik at han sendte sine soldater etter jødene og forsøkte å utslette dem i et siste angrep, men Herren holdt sin vernende hånd over folket og berget det, men egypterne omkom i det Røde Hav.

Dette er også et typisk trekk i all jødisk historie: At der hedningene står i ferd med å utslette Guds folk, der griper Gud selv inn og berger folket. Dette har vi mange eksempler på opp gjennom historien. Folket skal være stille, Herren skal stride for det. "Da sa Moses til folket: Frykt ikke, stå nå her og se Herrens frelse, som han vil sende dere i dag. For som Dere ser egypterne i dag, skal Dere aldri se dem mer. HERREN SKAL STRIDE FOR DERE, OG DERE SKAL VÆRE STILLE." (2. Mos. 14, 13–14).

Det var Guds planer med jødene at de skulle innta løftes-landet med det samme, men på grunn av ulydigheten mot Herren under vandringen, så ble resultatet av dette at de måtte vandre i Sinai-ørkenen i 40 år. Den generasjon av jøder som var med på utvandringen fra Egypt, fikk ikke komme inn i landet. "Tilgi dette folk dets misgjerninger etter din store miskunnhet, som du har tilgitt dem hele veien fra Egypten og hit. Da sa Herren: Jeg har tilgitt dem etter ditt ord. Men så sant jeg lever og hele jorden er full av Herrens herlighet, så skal alle de menn som har sett min herlighet og de tegn som jeg har gjort i Egypten og i ørkenen, og som nå har fristet meg 10 ganger og ikke har hørt min røst, sannelig, de skal ikke se det land som jeg har tilsvoret deres fedre, ingen som har foraktet meg, skal få se det. . . Og deres barn skal flakke om som hyrder i ørkenen i 40 år og bøte for deres utroskap mot Herren, inntil Dere alle er blitt lik i ørkenen. Likesom Dere utspeidet landet i 40 dager, således skal Dere lide for Deres misgjerninger i 40 år, et år for hver dag, og Dere skal kjenne at jeg har vendt meg bort fra dere. Jeg Herren som har sagt: Sannelig, således vil jeg gjøre med hele denne onde menighet, som har sammensvoret seg mot meg, her i ørkenen skal de gå til grunne, her skal de dø."

(4. Mos. 14, 19–23 og 33–35).

Her ser vi to typiske trekk i jødenes historie, som begge har sammenheng med hverandre. Det er:

1) Gud har måttet straffe jødene for deres opprør mot ham. Det store flertall av dem har ikke villet være lydige mot Herren deres Gud, og derfor har Gud måttet straffe dem for dette. Selv om jødene er Guds utvalgte folk, så er de i utgangspunktet lik alle andre folk. Som alle ugjenfødte mennesker kan de ikke av seg selv anerkjenne Gud som Herre og bøye seg for hans vilje. Svært så mange av jødene har opp gjennom hele historien lengtet tilbake til "kjøttgrytene i Egypten," og ikke forstått sin egenart. Dette er dessverre tilfelle i dag også. "Jeg (Gud) bredte ut mine hender hele dagen til et gjenstridig folk, som går på den vei som ikke er god, etter sine egne tanker, til et folk som alltid krenker meg like til mitt åsyn, som ofrer i havene og brenner røkelse på teglstenene." (Es. 65, 2–3).

"Og han (Gud) sa: Gå avsted og si til dette folk (jødene): Hør og hør, men forstå ikke, og se og se, men skjeln ikke. Gjør dette folks hjerte sløvt og gjør dets ører tunghørte og klin dets øyne til, for at det ikke skal se med sine øyne og ikke høre med sine ører, og dets hjerte ikke forstå og omvende seg, så det blir legt. Da spurte jeg: HVOR LENGE, HERRE? Og han sa: INNTIL BYENE ER ØDELAGT OG FOLKETOMME, OG HUSENE UTEN MENNESKER, OG LANDET ER ØDELAGT OG BLITT TIL EN ØRKEN. Og Herren skal drive menneskene langt bort, og tomheten blir stor i landet." (Es. 6, 9–12).

I den store trengsel skal det skje en forandring med det jødiske folk. Da skal de omvende seg som helt folk og som nasjon, og da skal de både høre og se: "Og er det ennå 1/10 igjen i det, så skal også den bli fortæret. MEN LIKESOM DET BLIR EN STUBB IGJEN AV TEREBINTEN OG EKEN NÅR DE FELLES, SÅ SKAL EN HELLIG SÆD VÆRE DEN STUBB SOM BLIR IGJEN AV FOLKET." (Es. 6, 13). (Se kapitlet: Den store trengselstiden.

2) Gud har måttet forandre sine opprinnelige planer med jødene og ført dem inn på sidespor. Dette er både tilfelle med vandringen i ørkenen, jødenes bortvisning til Babylon i år 606 f. Kr. og jødenens bortvisning fra Israel fra år 70 e. Kr.

I tillegg til Guds rettferdige straff over sitt folk har hedningene begått skjenselsverk mot jødene, som hedningene selv må svare for på dommens dag. "Og engelen som talte med meg (Sakarias), sa til meg: Rop ut disse ord: Så sier Herren, hærskarenes Gud: Jeg er såre nidkjær for Jerusalem og Sion, og såre vred på de trygge hedningefolk (dette gjelder også i dag), for jeg

var bare litt vred, men de hjalp til med ulykken." (Sak. 1, 14–15).

Ikke engang Moses kom inn i landet. Grunnen til det var at han en eneste gang hadde vært ulydig mot Gud ved Meribas vann. I stedet for å snakke til klippen, slik at folket kunne få vann, så slo han 2 ganger på klippen. Dette var tragisk, men Gud må straffe all synd – også hos Moses. Før han døde, fikk han likevel skue inn i det lovede landet. "Så gikk Moses fra Moabs ødemarker opp på Nebo-fjellet, på Pisgas topp, som ligger midt imot Jeriko, og Herren lot ham se ut over hele landet: Gilead like til Dan og hele Naftalis og Efraims og Manasses land og hele Juda land like til havet i vest og sydlandet og Jordan-sletten, dalen ved Jeriko-Palmestaden til Soar. Og Herren sa til Moses: DETTE ER ~~DET~~ LAND SOM JEG HAR TILSVORET ABRAHAM, ISAK OG JAKOB IDET JEG SA: DIN ÆTT VIL JEG GI DET. NÅ HAR JEG LATT DEG SKUE DET MED DINE ØYNE, MEN DU SKAL IKKE FÅ KOMME INN I DET. Så døde Moses, Herrens tjener der i Moabs land etter Herrens ord." (5. Mos. 34, 1–5).

På denne måten endte også den 4. tidshusholdningen med dom, både over jødene og de fremmede som hadde fulgt med dem ut av Egypt. Guds planer med disse mennesker var at de skulle rett inn i løftes-landet, som Gud hadde tilsvoret fedrene, Abraham, Isak, og Jakob. Men da folket ikke ville leve og holde seg etter Guds planer og vilje, lot han hele denne menneskemengden dø i Siani-ørkenen. Av de som hadde vært med på utgangen fra Egypt, var det bare 2 mann som ble funnet verdige til å komme inn i løftes-landet, og det var Kaleb og Josva. "I denne ørken skal deres døde kropper falle, alle de blant dere som ble mønstret, så mange som Dere er, fra tyveårsalderen og oppover, Dere som har knurret mot meg, sannelig, Dere skal ikke komme ~~inn~~ i det land som jeg med oppløftet hånd har svoret å ville la dere bo i, unntatt Kaleb, Jefunnes sønn, og Josva, Nuns sønn." (4. Mos. 14, 29–30).

SINAI–PAKTENS FRELSESHUSHOLDNING

Mens jødefolket var på vei inn i løftes-landet, opprettet Gud enda en pakt med folket. Det var Sinai-pakten eller loven. Den markerer starten på den 5. tidshusholdningen for Guds ord og Guds ordninger, og den strekker seg helt til den Hellige Ånds komme på pinsefestens dag. Det er derfor av den største betydning å merke seg at den 5. tidshusholdningen strekker seg inn i nytestamentlig tid, og at evangeliene faller innenfor denne rammen. Store deler av kristenfolket tror nemlig at når man er kommet til N. T. i lesningen av Bibelen, så er man dermed kommet inn i kirkens eller den kristne menighets tid. Dette er feil. EVANGELIENE OG FØRSTE DEL AV AP. GJ. VAR FØRST OG FREMST ET TILBUD TIL JØDENE OM Å TA IMOT MESSIAS OG RIKET FOR ISRAEL.

Det sentrale i loven er dekalogen eller de 10 bud med de forskjellige kommentarer. Her viser Gud for første gang jødefolket hvordan han vil at de skal leve. De 10 bud er derfor retningslinjer både for den enkeltes liv, for forholdet mellom den enkelte og hans neste og for forholdet mellom Gud og den enkelte. Til nå hadde jødene hatt få forpliktelser på seg fra Guds side. De hadde vært som barn, som hadde fått en masse presanger fra sine foreldre. Gud hadde overøst dem med mange løfter, som han først gav Abraham, men som han senere gjentok til både Isak og Jakob.

Det var ingen tilfeldighet at Gud tilbød dem Sinai-loven på dette tidspunktet. Jødene stod nå i ferd med å innta løftes-landet, og dersom de ikke skulle bli assimilert inn i de mange hedningefolkene som til da hadde bodd i Kanaans land, så måtte Gud sette opp et høyt gjerde rundt sitt folk, slik at de skulle bli bevart blant hednignene. SINAI–LOVEN ER DERFOR FØRST OG FREMST ET UTTRYKK FOR GUDS KJÆRLIGHET TIL SITT UTVALGTE FOLK.

Sinai-pakten var et tilbud fra Guds side, og han kunne ikke tvinge lovene inn på folket. Moses var mellommannen mellom Gud og folket, og to ganger erklærte folket at de villè holde de bud og de forskrifter som Gud hadde kommet med tilbud om. "Så kom Moses og forkynte folket alle Herrens ord og alle lovene, og hele folket svarte med en røst: ALLE DE ORD HERREN HAR TALT, VIL VI HOLDE.

På samme måte som Abraham-pakten er en nådes-pakt fra Guds side, så er også Sinai-pakten det, men den skiller seg fra den førstnevnte ved at den er en forpliktende nådes-pakt. Folket måtte forplikte seg på å holde de lover og de bud som Gud satte opp. Forholdet mellom Gud og jødene ble dermed lagt inn under lovgivning og forpliktelser, og dersom de greidde å holde pakten, så skulle de få være Guds eiendomsfolk framfor alle de andre folk. "DERSOM DERE (JØDENE) NÅ LYDER MIN RØST OG MIN PAKT, DA SKAL DERE VÆRE MIN EIENDOM FRAMFOR ALLE FOLK, for hele jorden hører meg til. Og Dere skal være meg et kongerike av prester og et hellig folk. Dette er de ord du skal tale til Israels folk." (2. Mos. 19, 5–6).

De ti bud med de forskjellige kommentarer er den viktigste del av Sianiloven, og de ble oppskrevet i paktsboken. Etter at Moses hadde skrevet opp innholdet i paktsboken etter Guds diktat, så leste han dette opp for folket, som samstemmig gikk inn i pakten med Gud. Deretter sprengte Moses blod på folket. "Så tok han blodet pg sprengte det på folket, og han sa: Se, dette er paktens blod, den pakt som Herren oppretter med dere på alle disse ord." (2. Mos. 24, 7–8).

Sinai-pakten er knyttet til de mange ofringer av forskjellig karakter. I disse ofringene var blodet av vital betydning og uten at det ble utgydt på foreskrevne måte, ble ikke synden tilgitt. Til tross for at ingen greidde å oppfylle kravene i Mose-loven, så gav den likevel syndenes forlatelse og en ytre renhet. De mange ofringene peker derfor framover mot Jesus som Guds offerlam og Jesu blod som en renselse for all synd. Kristus oppfylte loven i alle menneskers sted. DET ER I KRAFT AV JESU FORSONERGJERNING PÅ GOLGATA AT VI OVERHODE KAN FINNE TROENDE MENNEKSER I DE FORSKJELLIGE TIDSHUSHOLDNINGENE. "For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet." (Rom. 8, 3).

"Dere må ikke tro at jeg (Jesus) er kommet for å oppheve loven eller profetene, JEG ER IKKE KOMMET FOR Å OPPHEVE, MEN FOR Å OPPFYLLE." (Mat. 5, 17).

"For så sant blodet av bukker og okser og asken av en kvige, når den sprenges på de urene, helliger til kjødets renhet, hvor meget mere skal da Kristi blod, han som ved en evig ånd bar seg selv fram som et ulastelig offer for Gud, rense deres samvittighet fra døde gjerninger til å tjene den levende Gud." (Hebr. 9, 13–14).

"Og nesten alt blir etter loven renset med blod, og uten blod blir utgydt, skjer ikke forlatelse." (Hebr. 9, 22).

"For da loven bare er en skygge av de kommende goder, men ikke selve

bildet av tingene, så kan den aldri ved de offer som de hvert år alltid på ny bærer fram, gjøre dem fullkomne som kommer fram med dem. Ellers ville de jo ha opphørt med å frambære dem, da de ofrende ikke lenger ville ha synder på samvittigheten når de engang var renset. Men ved dem (ofringene) kommer hvert år en minnelse om synder, FOR DET ER UMULIG AT BLOD AV OKSER OG BUKKER KAN BORTTA SYNDER." (Hebr. 10, 1–4).

Det er i kraft av Jesu blod og forsoningsverket på Golgata at både menneskene under Sinai-pakten og i de andre tidshusholdningene kan oppnå frelse. DET SOM SKJEDDE PÅ GOLGATA LEGGER SEG SOM ET FORSONENDE SLØR OVER ALL SYND SOM ER BEGÅTT I HELE MENNESKESLEKTEN, OG DEN VIRKER BÅDE FRAM–OVER OG TILBAKE I HISTORIEN. All synd er dermed sonet og menneskets gjeld overfor Gud er betalt, men dette er ikke det samme som at synden er tilgitt. Her må enhver be Gud om tilgivelse for sin synd, og dersom dette skjer, så får en det. Dersom det motsatte skjer, at menneskene ikke er villige til å ta et oppgjør med Gud i levende livet, så blir det i sine synder, og Guds vrede blir over det, og mennesket dømmer seg selv til fortapelse. Dette er felles for alle tidshsusholdningene. "For et eldre bud (Sinai-loven) settes ut av kraft, fordi det var svakt og unyttig – loven førte jo ikke noen fram til fullkommenhet – og et bedre håp (Jesu forsonende død) føres inn, så vi kan nærme oss Gud." (Hebr. 7, 18–19).

" . . . , for dette gjorde han (Jesus) en gang for alle (mennesker) da han ofret seg selv." (Hebr. 7, 27).

"Og derfor er han mellommann for en ny pakt, forat de kalte skal få den evige arv som var lovet, etterat en død har funnet sted til forløsning fra overtredelsene under den første pakt. (Sinai-pakten). (Hebr. 9, 15). Men nå er han (Jesus) åpenbart en gang ved tidenes ende for å bortta synden ved sitt offer." (Hebr. 9, 26).

Sinai-pakten var en foreløpig ordning, som skulle vare til den tid da Jesus kom og satte det hele i sin rette skikk, slik at veien inn til Gud ble fullkommen åpnet for ethvert menneske. Moses, som selv var mellommann mellom Gud og jødene, visste at Sinai-pakten var en midlertidig ordning, som skulle opphøre når Messias kom. Ved en forbildelig handling la han derfor et dekke over sitt ansikt etter at han hadde snakket med folket. "Og da Moses holdt opp å tale til dem, la han et dekke over sitt ansikt. Men når Moses gikk inn for Herrens åsyn for å tale med ham, tok han dekket av, til han gikk ut igjen, og når han kom ut, talte han til Israels barn det som var blitt sagt ham. Og Israels barn så at huden på Moses ansikt skinte, og Moses la atter et dekke over sitt ansikt, til han gikk inn igjen for å tale med ham." (2. Mos. 34, 33–35).

Ved denne handlingen fra Moses sin side var det to ting som kom fram: For det første ville han vise at Sinai-pakten hadde begrenset omfang og karakter.

For det andre ville han peke framover mot jødefolkets forherdelse og avvisning av Jesus og den nye pakt i Jesu blod. "Etter som vi (de kristne) har et sådant håp, går vi fram med stor frimodighet, og gjør ikke som Moses, som la et dekke over sitt åsyn, forat Israels barn ikke skulle skue enden av det som svant (Sinai-pakten). Men deres (jødenes) sinn er blitt forherdet, for like til denne dag blir det samme dekke liggende når de leser den gamle pakt, uten at det blir åpenbart at det (dekket) oppheves i Kristus. Men til denne dag ligger et dekke over deres hjerter når Moses leses, MEN NÅR DE OMVENDER SEG TIL HERREN, BLIR DEKKET TATT BORT: (Dette skjer i den store trengsel)." (2. Kor. 3, 12–16).

Men til tross for at Sinai-pakten og Mose-loven var av en foreløbig karakter og hadde en begrenset tid, så var de likevel ordninger fra Gud, og de var dermed guddommelige og hellige. "Så er da loven hellig og budet hellig og rettferdig og godt." (Rom. 7, 12).

Til tross for at Mose-loven i seg selv ikke kunne føre fram til frelse for noen, for det var ingen som greidde å oppfylle kravene i den, så var den likevel en ordning som var villet av Gud, og som sådan så var den i herlighet. I 2. Kor. 3, 7–9 blir budene både kalt "dødens tjeneste" og "fordømmelsens tjeneste", men til tross for det var de i herlighet, for de var en ordning som kom fra Gud, og som var villet av Gud. "Dersom da dødens tjeneste (budene), som med bokstaver var innhugget i stener, framtrådte i herlighet, så at Israels barn ikke tålte å se på Mose åsyn for hans åsyns herlighets skyld, som dog svant, hvor skal da ikke Åndens tjeneste enn mere være i herlighet, for dersom fordømmelsens tjeneste (budene) er herlighet, da er rettferdighetens tjeneste enn langt mere rik på herlighet, for det herlige (Mose-loven) har i dette stykket ingen herlighet mot hin overvettes rike herlighet (Golgata-pakten), FOR NÅR DET SOM SVINNER, VAR I HERLIGHET, DA SKAL MEGET MERE DET SOM BLIR, VÆRE I HERLIGHET."

Både budene og resten av Mose-loven var i fordømmelsens og dødens tjeneste, for de krevde av menneskene det som menneskene ikke greidde å oppfylle, nemlig at de skulle leve etter og oppfylle påbudene og forskriftene. Derfor sa også Moses tydelig at den som ikke greier å oppfylle loven, han skal være forbannet. Dette vil igjen si at vedkommende går fortapt og ikke vinner fram til herligheten. "Forbannet være den som ikke holder ordene i denne lov og ikke gjør etter dem. Og alt folket skal si: Amen." (5. Mos. 27, 26).

I den 5. tidshusholdningen viser Gud jødene og videre oss andre hvilke

krav han stiller til menneskene for at de av seg selv og ved egen innsats og strev kan arve evig liv, og det er klart at dersom et menneske hadde greidd å oppfylle lovens krav, så hadde dette ført til frelse. Men kravene var/er for store og uoppnåelige for noe menneske. Dersom Gud ikke hadde andre ordninger og andre tilbud til menneskene, så hadde alle sammen villet gå fortapt. LOVEN ER MED ANDRE ORD IKKE NOE REELT FRELSES-TILBUD. Den bare viser oss hvor utilstrekkelig vi er – alle sammen – og peker på bedre ordninger. Og disse ordninger og disse løfter er omtalt mange steder i Bibelen.

Vi har for det første det løftet som ble gitt i den første tidshusholdningen, der Gud stiller seg mellom menneskets synd og Satan og lover at Jesus skal seire over Satan og hans vesen. "Og jeg (Gud) vil sette fiendskap mellom deg (Satan) og kvinnen (Jesus) og mellom din ætt (de verdslige) og hennes ætt (de troende), den skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl." (1. Mos. 3, 15).

For det andre har vi løftet som ble gitt til Abraham, Isak og Jakob om at det i deres ætt skulle komme en som skulle gi velsignelse og frelse til alle. "Og din ætt skal bli som støvet på jorden, og du skal utbrede deg mot vest og mot øst og mot nord og mot syd, OG I DEG OG I DIN ÆTT SKAL ALLE JORDENS SLEKTER VELSIGNES." (1. Mos. 28, 14).

For det tredje har vi løftet om at Gud ville opprette en ny pakt med jødene. Dette skulle være en annerledes pakt enn den som Gud opprettet med jødefolket ved Sinai. Den nye pakten skulle være en evig pakt, og den skulle være av en slik beskaffenhet at den ikke behøvde regler, bud og påbud, men Guds lov skulle være i jødefolkets hjerte og sinn, slik at de alle sammen kjente Herren. "Se, dager kommer sier Herren, DA VIL JEG OPPRETTE EN NY PAKT MED ISRAELS HUS OG MED JUDAS HUS (MED HELE ISRAEL), ikke som den pakt jeg opprettet med deres fedre da jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut av Egypens land, den pakt med meg som de brøt, enda jeg var deres ektemann, sier Herren, men dette er den pakt jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren: JEG VIL GI MIN LOV I DERES SINN OG SKRIVE DEN I DERES HJERTER, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk, og de skal ikke mere lære hver sin neste og hver sin bror å si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren, for jeg vil forlate deres misgjerninger og ikke mere komme deres synd i hu." (Jer. 31, 31–34).

"Og så vil jeg (Gud) komme i hu min pakt med deg i din ungdoms dager (Sinai-pakten), OG JEG VIL OPPRETTE EN EVIG PAKT MED DEG." (Esek. 16, 60).

Løftet om den nye pakten, som skulle være annerledes enn Sinai-pakten, peker framover og viser at Sinai-pakten ikke var tilstrekkelig til å frelse menneskene, for dersom den hadde vært tilstrekkelig, så hadde ikke Gud ført inn en ny pakt, som er det samme som Golgata-pakten i Jesu blod. "For et eldre bud settes ut av kraft, fordi det var svakt og unyttig – loven førte jo ikke noen fram til fullkommenhet – OG ET BEDRE HÅP FØRES INN, så vi kan nærme oss til Gud." (Hebr. 7, 18–19).

Men nå har han (Jesus) fått en så meget bedre prestetjeneste som det og er EN BEDRE PAKT han er mellommann for, da den er grunnlagt på bedre løfter. For hadde den første (Sinai-pakten) vært ulastelig, da var det ikke søkt rum for en annen, det er jo lastende ord han (Gud) taler til dem (jødene) når han sier: Se, de dager kommer, sier Herren, da jeg vil opprette en ny pakt med Israels hus og med Judas hus." (Hebr. 8, 6–8).

Det er på bakgrunn av disse løfter om at det skulle komme en som både skulle oppfylle loven i vårt sted og likeledes overvinne Satan, at vi må forstå Mose-loven. MOSE–LOVEN PEKER DERFOR FRAMOVER MOT JESU KOMME OG FORSONERGJERNING. Jødene i den 5. tidshusholdningen hadde dermed 2 tilbud. Og det var:

1) Loven, men den kunne ikke frelse noen.
2) Løftet om en ny pakt, som i seg selv kunne gi frelse.

Av dette ser vi at de som benyttet seg av lov-linjen og eliers ikke ville ha noe mer med Gud å gjøre, de gikk fortapt. Dette gjelder også idag. De forble/forblir i sine synder. De derimot som i tillegg til Mose-loven også hadde den samme tro som Abraham hadde og så framover mot ham som skulle komme, de ble frelst. DET FØRSTE TILBUDET BLE DERFOR ET TILBUD TIL FORTAPELSE, MEN DET ANDRE TILBUDET OM DEN NYE PAKT I JESU BLOD BLE ET TILBUD TIL FRELSE.

Som en konsekvens av dette er det også 2 typer rettferdighet. Det er:

1) Rettferdighet av loven.
2) Rettferdighet av troen.

Den første fører/førte ikke fram til frelse for noen, for den er avhengig av at menneskene oppfyller loven og budene. Denne typen rettferdighet blir også kalt for menneskets egen rettferdighet.

Den andre typen rettferdighet er rettferdighet av troen. Dette er det samme som Guds rettferdighet, og den førte/fører fram til frelse både for jøder og hedninger. "for da de (jødene) ikke kjente Guds rettferdighet og

strevde etter å grunne sin egen rettferdighet, gav de seg ikke inn under Guds rettferdighet. For Kristus er lovens ende, til rettferdighet for hver den som tror. For Moses skriver om rettferdigheten av loven: Det menneske som gjør disse ting, skal leve ved dem, men rettferdigheten av troen sier så: Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal fare opp til himmelen – det vil si: for å hente Kristus ned? – eller: Hvem skal fare ned i avgrunnen – det vil si: for å hente Kristus opp fra de døde? – Men hva sier den? Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte, det er troens ord, det som vi forkynner, for dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppvakte ham fra de døde, da skal du bli frelst." (Rom. 10, 3–9).

"Men nå er Guds rettferdighet, som loven og profetene vidner om, åpenbart uten loven, det vil si Guds rettferdighet ved troen på Jesus Kristus for alle og over alle som tror. For det er ingen forskjell, alle har syndet og fattes Guds ære, OG DE BLIR RETTFERDIGGJORT UFORSKYLDT AV HANS NÅDE VED FORLØSNINGEN I KRISTUS JESUS . . . . For vi holder for at mennesket blir rettferdiggjort ved troen, uten lovsgjerninger." (Rom. 3, 21–24 og 28).

Selv om jødene i den 5. tidshusholdning ikke hadde våre kunnskaper om Jesus og forsoningsverket, så blir likevel troens egenskap den samme. Den går ut på å fortrøste seg på Guds løfter og bekjenne troen og sine synder. Det er dette som gir frelse til ethvert menneske i enhver tidshusholdning, og ikke hvor langt frelsessannhetene er gjort kjent eller oppfylt. "MEN TRO ER FULL VISSHET OM DET SOM HÅPES, OVERBEVISNING OM TING SOM IKKE SEES. For på grunn av den (troen) fikk de gamle (de troende i gammel-testamentlig tid) godt vitnesbyrd. Ved tro skjønner vi at verden er kommet i stand ved Guds ord, så det som sees, ikke ble til av det synlige. Ved tro bar Abel fram for Gud et bedre offer enn Kain, VED DEN (VED TROEN) FIKK HAN DET VITNESBYRD AT HAN VAR RETTFERDIG, idet Gud vitnet om hans gaver, og ved den taler han ennå etter sin død." (Hebr. 11, 1–4).

"På Guds løfte tvilte han (Abraham) ikke i vantro, men ble sterk i sin tro, idet han gav Gud æren." (Rom. 4, 20).

Guds løfte om at Jesus skulle komme, er overordnet Mose-loven. Løftet ble også gitt 430 år før loven ble gjort kjent. "Derfor skal Dere vite at de som har tro, de er Abrahams barn. Og da Skriften forutså at det er ved tro Gud rettferdiggjør hedningene, forkynte den Abraham forut det evangelium (glade budskap): I deg skal alle folk velsignes. Så blir da de som har tro, velsignet med den troende Abraham . . . Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss – for det er skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre – forat Abrahams velsignelse kunne komme

over hedningene i Kristus Jesus, så vi ved troen kunne få Ånden som var oss lovet. . . Dette er da min mening: EN PAKT (ABRAHAM–PAKTEN) SOM FORUT ER STADFESTET AV GUD, GJØR IKKE LOVEN (MOSE–LOVEN), SOM ER GITT 430 ÅR ETTER, UGYLDIG, SÅ DEN SKULLE GJØRE LØFTET TIL INTET." (Gal. 3, 7–9, 13–14 og 17).

Hvorfor fikk da jødene loven i den 5. tidshusholdningen, når den var av foreløpig karakter og ikke kunne føre til frelse for noen? Her er følgende svar å gi:

1) Loven ble gitt for å beskytte jødene når de nå skulle innta løftes-landet, slik at de ikke ble assimilert blant hedningefolkene, som de kom i kontakt med.
2) Jødene fikk loven for å vise at mennesket (hverken jøder eller hedninger) ikke kan oppnå frelse ved egne bestrebelser. Loven avviser derfor at mennesket kan oppnå frelse ved gjerninger. Ved dette avviser også loven de fremmede religioners påståtte frelses-sannheter, for de hevder i motsetning til jøde– og kristendom at mennesket kan frelse seg selv ved egne gjerninger. DET ER BARE TROEN SOM KAN FRELSE ET MENNESKE, OG TROEN ER EN GAVE FRA GUD. Der finnes mennesker i alle frelseshusholdningene som har troen, og disse blir rettferdiggjort på grunn av sin tro.

Hvilke opplysninger og kunnskaper hadde så jødene som levde i den 5. tidshusholdningen om Messias, som er det samme som Jesus?

For det første kjente de til at kvinnens ætt skulle knuse og tilintetgjøre Satan: "Og jeg (Gud) vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom din ætt og kvinnens ætt, den skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl." (1. Mos. 3, 15).

For det andre kjente de til at denne personen skulle komme fra jødefolket. "Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg, og den som forbanner deg, vil jeg forbanne, og i deg (i Jesus) skal alle jordens slekter velsignes." (1. Mos. 12, 3).

"Ved tro forlot han (Moses) Egypten, uten å frykte for kongens vrede, for han holdt ut, som om han så den usynlige (Jesus)." (Hebr. 11, 27).

"Abraham, deres far, frydet seg til å se min dag (at Jesus skulle komme), og han så den og gledet seg." (Joh. 8, 56).

For det tredje kjente de til at Fredsfyrsten (Jesus) skulle komme fra Juda stamme, og at folkene på jorden skulle underlegge seg ham. "Juda – deg skal dine brødre prise, din hånd skal være på dine fienders nakke, for deg skal din fars sønner bøye seg. En ung løve er Juda, fra rov er du steget opp, min

sønn. Han legger seg ned, han hviler som en løve, som en løvinne, hvem våger å vekke ham? IKKE SKAL KONGESPIR VIKE FRA JUDA, IKKE HERSKERSTAV FRA HANS FØTTER, INNTIL FREDSFYRSTEN (JESUS) KOMMER, OG FOLKENE BLIR HAM LYDIGE." (1. Mos. 49, 8–10).

Både i salmene og hos de forskjellige profeter fikk jødefolket etter hvert store kunnskaper om ham som skulle komme og underlegge seg hele verden, "Og han (Jesus) skal herske fra hav og til hav og fra elven (Eufrat) og inntil jordens ender. For hans åsyn skal de som bor i ørkenen (araberne), bøye kne, og hans fiender skal slikke støv (underkaste seg). Kongene fra Tarsis og øyene (Vesten) skal komme med gaver, kongene fra Sjeba og Seba frambære skatter. Alle konger skal falle ned for ham, alle hedninger skal tjene ham. (Dette skal skje i 1000-års-riket for Israel)." (Salm. 72, 8–11).

"Se til et vitne for alle folkeslag har jeg (Gud) satt ham (Jesus), til en fyrste, og en hersker over alle folkeslag." (Es. 55, 4).

I tillegg til dette fikk Esaias, som levde i den 5. tidshusholdningen, følgende utvidede kunnskaper om Fredsfyrsten. "Derfor skal Herren selv gi dere (jødene) et tegn: Se, en jomfru skal bli fruktsommelig og føder en sønn, og hun gir ham navnet Immanuel (Gud med oss)." (Es. 7, 14).

"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, OG HAN SKAL KALLES UNDER, RÅDGIVER, VELDIG GUD, EVIG FADER, FREDSFYRSTE. Så skal herredømmet bli stort og freden uten ende over Davids trone og over hans kongerike, det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid, Herrens, hærskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette." (Es. 9, 6–7).

Dette vil videre si at JØDENE KJENTE TIL BÅDE JOMFRUFØDSELEN OG AT FREDSFYRSTEN SOM SKULLE KOMME EN DAG, VAR GUD SELV.

De visste at Gud skulle åpenbare seg for verden ved at en jomfru skulle bli fruktsommelig, og de visste også hvor dette skulle skje – i Betlehem. I Mika 5, 1 kommer det også tydelig fram at den som fødes, er Gud selv, "Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være blant Judas tusener. Av deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel, OG HANS UTGANG (BEGYNNELSE) ER FRA FORDUM, FRA EVIGHETS DAGER."

"Da sa jeg (Jesus): Se, jeg kommer, i bokrullen er meg foreskrevet (hva jeg skal gjøre), for å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mitt hjerte." (Sal. 40, 8–9).

"Se, jeg sender mitt bud (Johannes), og han skal rydde vei for mitt åsyn (Jesus) . . . " (Mal. 3, 1).

Dessuten fikk også jødene litt etter hvert kjennskap til forsonings– og lidelses-siden ved Messias. Det er særlig salmene og profeten Esaias som tar dette opp. Allerede under Moses visste de at det er blodet som var grunnlaget for syndens tilgivelse. Tanken bak forsoningen var at selve livet var knyttet til blodet, og den som gav sitt liv var stedfortreder for den som hadde synd. Derfor ble også blodet stenket over synderen. "for kjøttets sjel er i blodet, og jeg (Gud) har gitt dere det på alteret til å gjøre soning for deres sjeler, for blodet er det som gjør soning, fordi sjelen (livet) er i det." (3. Mos. 17, 11).

Som stedfortredende offer brukte jødene forskjellige dyr alt etter som Gud hadde forordnet dette, og det viste seg at Herren tok imot deres offer. "Så førte han (Moses) folkets offer fram, han tok bukken som skulle være syndoffer for folket, og slaktet den og ofret den til et syndoffer, likesom det første offerdyr . . . Og Aron løftet sine hender over folket og velsignet dem, og så steg han ned, etterat han hadde ofret syndofferet og brennofferet og takkofferet. Deretter gikk Moses og Aron inn i sammenkomstens telt, og da de kom ut igjen, velsignet de folket. Da åpenbarte Herrens herlighet seg for hele folket, og det gikk ild ut fra Herrens åsyn og fortærte brennofferet og fettstykkene på alteret, og hele folket så det, og de ropte høyt av glede og falt ned på sitt ansikt." (3. Mos. 9, 15 og 22–24).

I forbindelse med den store forsoningsdagen hadde Gud forordnet et dobbelt offer for jødenes misgjerninger, idet Aron fikk to bukker av folket. Den ene skulle han ofre som syndoffer for folkets synder, men den andre skulle han ikke drepe, men sende den levende ut i ørkenen sammen med jødenes misgjerninger og overtredelser.

Dette var også en forbilledlig handling, der den ene bukkens død peker fram til Jesu offer og død for oss på Golgata. Den andre bukken symboliserer Jesus som bærer av all verdens synd og likeledes hans kamp mot Satan og de onde ånder i forbindelse med Golgata-offeret. "Og han (Aron) skal ta to gjetebukker og stille dem fram for Herrens åsyn, og ved inngangen til sammenkomstens telt. Og Aron skal kaste lodd om de to gjetebukkene, et lodd for Herren og et lodd for Asasel. Og den bukk som ved loddet er tilfalt Herren, skal Aron føre fram og ofre til syndoffer. Men den bukk som ved loddet er tilfalt Asasel, skal stilles levende fram for Herrens åsyn, forat det skal gjøres soning ved den, og så skal den sendes ut i ørkenen til Asasel . . Og Aron skal legge begge sine hender på den levende bukkens hode og bekjenne over den alle Israels barns misgjerninger og deres overtredelse som de har forsyndet seg med, han skal legge dem på bukkens hode og sende den ut i ørkenen med en mann som står rede dertil. Og bukken skal bære alle deres misgjerninger med seg ut i villmarken, og så skal han slippe bukken løs i ørkenen." (3. Mos. 16, 8–10 og 21–22).

Jødene brukte blodet av dyr til sine ofringer, mens mange av de hedningefolkene som jødene kom i kontakt med, brukte mennesker til ofringene. Dette var imidlertid mot Guds vilje. På den andre siden ble det også etter hvert klart at blodet av dyr ikke kunne gi en virkelig syndenes forlatelse. Ofringene av dyrene pekte derfor framover mot ham som skulle komme å gi sitt liv for verdens synd, Jesus Kristus Messias. Det er særlig i salmene og hos Esaias at jødene etter hvert fikk kjennskap til den lidende Messias. Dette vil igjen si at han ikke bare skulle være konge, men også ta på seg folkets synd, lide og dø for den og stå opp igjen fra de døde, som syndens soner og dødens overvinner. Alt dette hadde jødene i den 5. tidshusholdningen greie på. "Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt meg? Langt borte fra min frelse er min klages ord. Min Gud! Jeg (Messias) roper om dagen, og du svarer ikke, og om natten, og jeg får ikke tie . . . Men jeg er som en orm og ikke en mann, menneskers spott og folks forakt. Alle de som ser meg, spotter meg, vrenger munnen, ryster på hodet og sier: Sett din vei i Herrens hånd. Han skal redde ham, han skal utfri ham, siden han har behag i ham . . . Jeg er utøst som vann, og alle mine ben skiller seg ut, mitt hjerte er som voks, smelter midt i mitt liv. Min kraft er opptørket som et potteskår, og min tunge henger fast ved mine gommer, og i dødens støv legger du (Gud) meg (Jesus). For hunder omringer meg, de ondes hop kringsetter meg, de har gjennomboret mine hender og føtter (Jesu korsfestelse). Jeg kan telle alle mine ben, de ser til, de ser på meg med lyst. De deler mine klær mellom seg og kaster lodd om min kjortel." (Sal. 22, 1–3, 7–9 og 15–19).

"Så sier Herren, Israels gjenløser, Israels hellige, til ham (Jesus) som er foraktet av hver sjel, til ham som vekker folks avsky, til ham som er herskeres tjener: Konger skal se det og reise seg, fyrster skal se det og kaste seg ned, for Herrens skyld, som er trofast, for Israels Helliges skyld, som utvalgte deg. Så sier Herren: På den tid som det behager meg, bønnhører jeg deg og på frelsens dag hjelper jeg deg, og jeg vil bevare deg og gjøre deg til en pakt for folket (den nye pakt i Jesu blod), forat du skal gjenreise landet og utskifte de øde arvelodder." (Es. 49, 7–8).

"Min rygg bød jeg fram til dem som slo, og mine kinner til dem som rykket meg i skjegget, mitt ansikt skjulte jeg ikke for hån og spytt." (Es. 50, 6).

"Se, min tjener (Jesus) skal gå fram med visdom, HAN SKAL BLI OPPLØFTET OG OPPHØYET OG VÆRE MEGET HØY. Likesom mange ble forferdet over ham – så ille tilredt var han at han ikke så ut som et menneske, og hans skikkelse ikke var som andre menneskebarns." (Es. 52, 13–14).

"Han (Jesus) skjøt opp som en kvist for hans (Guds) åsyn, og som et rotskudd av tørr jord, han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet, og vi (jødene)

så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham. Foraktet var han og forlatt av mennesker, en mann full av piner og velkjent med sykdom, han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet. Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret, men vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig. MEN HAN ER SÅRET FOR VÅRE OVERTREDELSER (SYNDER), KNUST FOR VÅRE MISGJERNINGER, STRAFFEN LÅ PÅ HAM FORAT VI SKULLE HA FRED (MED GUD) OG VED HANS SÅR HAR VI FÅTT LÆGEDOM . . . Han ble mishandlet, enda han var elendig, og han opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det, han opplot ikke sin munn. Ved trengsel og dom ble han rykket bort, men hvem tenkte i hans tid at når han ble utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks skyld plagen traff ham . . MEN DET BEHAGET HERREN Å KNUSE HAM, HAN SLO HAM MED SYKDOM, når hans sjel bar fram skyldofferet, skulle han se avkom og leve lenge, og Herrens vilje skulle ha framgang ved hans hånd. Fordi hans sjel har hatt møye, skal han se det og mettes, derved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdig-gjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære. Derfor vil jeg (Gud) gi ham de mange til del, og sterke skal han få til bytte, fordi han uttømte sin sjel til døden og ble regnet blant overtredere, han som dog bar manges synd, og han bad for overtrederne." (Es. 53, 1–8 og 10–12).

Videre visste jødene i den 5. tidshusholdningen at Messias skulle bli forkastet av folket, og de kjente til og med den eksakte pengesummen som Jesus ble verdsatt til. "Så røktet jeg (Jesus) slaktefårene (jødene) endog de usleste av fårene, og jeg tok meg to staver, den ene kalte jeg liflighet, og den andre kalte jeg bånd, og jeg røktet fårene, og jeg gjorde de tre hyrder til intet i en måned. Jeg ble lei av dem og de likte heller ikke meg. Og jeg sa: Jeg vil ikke lenger røkte dere, det som er nær ved å dø, får dø, og det som er nær ved å bli tilintetgjort, får bli tilintetgjort, og de som blir igjen får fortære hverandres kjøtt (dette skjedde under romernes ødeleggelse av Jerusalem). Så tok jeg min stav liflighet og brøt den i stykker for å gjøre den pakt til intet som jeg hadde gjort med alle folkene. Og den ble gjort til intet på den dag, og således skjønte de usleste av fårene, de som aktet på meg, at det var Herrens ord. Deretter sa jeg til dem: Om Dere synes, så gi meg min lønn, men hvis ikke, så la det være. SÅ VEIDE DE OPP TIL MEG MIN LØNN, TRETTI SØLVPENNINGER. Da sa Herren til meg: Kast den bort til pottemakeren, den herlige pris som jeg er aktet verd av dem. Og jeg tok de tretti sølvspenninger og kastet dem i Herrens hus til pottemakeren. Så brøt jeg i stykker min andre stav bånd for å gjøre brorskapet mellom Juda og Israel til intet." (Sak. 11, 7–14).

VIDERE VISSTE DE DET EKSAKTE TIDSPUNKTET FOR JESU FØRSTE KOMME. Det hadde profeten Daniel fortalt dem i og med at Gud hadde åpenbart for ham hemmeligheten om de 70 åruker som er tilmålt Jerusalem og jødene. (Dan. 9, 24–27). Utgangspunktet for disse 70 årsuker er 445 f. Kr. ved kong Artaxerxes den 2. s. dekret om å gjenreise Jerusalem. " . . :Fra den tid ordet (dekretet) utgår om å gjenreise og ombygge Jerusalem inntil en salvet, en fyrste (Jesus) står fram, skal det gå 7 uker og 62 uker." Dette blir da 69 uker, og disse utgjør 483 år. Dersom vi legger 483 år til årstallet 445 f. Kr., så kommer vi til år 32 e. Kr.

I år 32 e. Kr. skjedde det tre ting. Disse var følgende:

1) På palmesøndag det året steg Jesus fram som en forsoning for verdens synd.
2) I det året ble han forkastet av folket.
3) I det året gikk den 69. åruken ut for jødene. "Og etter de 62 åruker (pluss de 7) skal den salvede utryddes (Jesu død på korset) og intet ha. . . " (Dan. 9, 26). (Se kapitlet: De 70 åruker for Israel og Jerusalem).

Med utgangspunkt i offergjerningen til Guds lidende tjener, så visste også jødene at de en gang i framtiden skulle omvende seg som helt folk og som hel nasjon og bli det som de er kalt til, og som egentlig er deres oppgave, nemlig Å VÆRE GUDS FOLK FULLT UT. "Og det skal skje: Den som blir igjen på Sion og levnes i Jerusalem (etter den store trengsel) — skal kalles hellig, hver den som er innskrevet til livet i Jerusalem." (Es. 4, 3).

"En levning skal omvende seg, levningen av Jakob, til Gud den veldige." (Es. 10, 21).

"Og er det ennå en tiendedel igjen i det (folket), så skal også den bli fortært. Men likesom det blir en stubb igjen av terebinten og eken når de felles, så skal en hellig sæd være den stubb som blir igjen av folket." (Es. 6, 13).

"Sion skal forløses ved rett, og de omvendte der ved rettferdighet." (Es. 1, 27).

"På den tid (i den store trengsel) skal de (jødene) si: Se, der er vår Gud, han som vi ventet skulle frelse oss, dette er Herren som vi ventet på, la oss fryde og glede oss i hans frelse." (Es. 25, 9).

"Jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu." (Es. 43, 25).

"Og ditt folk — de er alle sammen rettferdige, til evig tid skal de eie landet, de er jo en kvist som jeg har plantet, et verk av mine hender til min ære." (Es. 60, 21).

"Hvem har hørt slikt? Hvem har sett sådanne ting? Kommer et land til

verden på en dag, eller fødes et folk på en gang? For Sion har vært i barnsnød og med det samme født sine sønner. (Her er det snakk om en åndelig fødsel)." (Es. 66, 8).

"Og Herren din Gud skal omskjære ditt hjerte og dine etterkommeres hjerte, så du elsker Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel, og da skal du få leve." (5. Mos. 30, 6).

"Jeg vil hente dere (jødene) fra folkene og samle dere fra alle landene, og jeg vil la dere komme til deres eget land (Israel). Og jeg vil sprenge rent vann på dere (døpe dere med den Hellige Ånd) og dere skal bli rene, fra alle deres urenheter og fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere." (Esek. 36, 24–25).

"Jeg vil gi min Ånd i dere (jødene), og dere skal bli levende, og jeg vil bosette dere i deres land, og dere skal kjenne at jeg, Herren, har sagt dette, og at jeg også vil gjøre det, sier Herren. (Esek. 37, 14). (Se kapitlet: Den store trengselstiden).

Videre kjente jødene i den 5. tidshusholdningen til at Messias skulle dø for folkets synder, men også at Gud skulle reise ham opp igjen, slik at han kunne stå opp fra de døde som syndens forsoner og dødens overvinner. "FOR DU (GUD) SKAL IKKE OVERLATE MIN SJEL (JESU SJEL) TIL DØDSRIKET. DU SKAL IKKE LA DIN HELLIGE (MESSIAS) SE FORRÅTNELSE." (Sal. 16, 10).

"Herre min Gud, jeg ropte til deg, og du helbredet meg. Herre, DU FØRTE MIN SJEL OPP FRA DØDSRIKET, du har kalt meg til live fra dem som farer ned i graven.. " (Sal. 30, 3–5).

"For du har fridd min sjel fra døden, ja mine føtter fra fall, så jeg kan vandre for Guds åsyn i de levendes lys." (Sal. 56, 14).

"For din miskunnhet er stor over meg, og du har utfridd min sjel av det dype dødsrike. " (Sal. 86, 13).

"For du fridde min sjel ifra døden, mitt øye fra gråt, min fot fra fall. Jeg skal vandre for Herrens åsyn i de levendes land." (Salm. 116, 8–9).

Disse 5 skrift-stedene er hentet fra salmene, og det er David som har skrevet dette under den Hellige Ånds inspirasjon. Det er ikke om seg selv han har skrevet dette, men om Jesu lidelse og oppstandelse fra de døde. "Brødre, la meg (Peter) få lov til å tale med frimodighet til dere om patriarken David, at han både døde og ble begravet, og hans grav er blant oss den dag i dag, da han nå var en profet og visste at Gud med en ed hadde tilsvoret ham at av hans lends frukt ville han sette en på hans trone, så var det om Messias oppstandelse han fremsynt talte det ord at han ikke ble forlatt i dødsriket, ei heller så hans kjød tilintetgjørelse." (Ap. gj. 2, 29–31).

Når et menneske døde i gammel-testamentlig tid, så for både sjel og ånd

til dødsriket. Nå var imidlerid dødsriket delt i to deler, slik at de troende døde kom til paradis-siden, men de vantro kom til pinens sted. (Se Luk. 16, 19–31). Til tross for at dette var hovedregelen og alle menneskers lodd, så fantes det likevel et unntak, og det var Guds utfrielse av Messias fra dødsriket – og dette visste folket om.

Folket kjente også til at på grunn av deres forkastelse av ham, skulle både Messias skjule seg for dem og trekke seg tilbake til sitt eget sted, som er himmelen. De kjente altså til Jesu tilbaketrekning fra dem og himmelfarten. "Men deres (jødenes) misgjerninger har gjort skilsmisse mellom dere og deres Gud, og deres synder har skjult hans åsyn for dere, så han ikke hører." (Es. 59, 2).

"JEG (JESUS) VIL GÅ MIN VEI, JEG VIL VENDE TILBAKE TIL MITT STED (HIMMELEN), inntil de (jødene) erkjenner seg skyldige og søker mitt åsyn, i sin trengsel (i den store trengsel) skal de lete etter meg." (Hos. 5, 15).

I forbindelse med himmelfarten forløste også Messias de troende avdøde i gammel-testamentlig tid og tok med seg paradis-siden av dødriket til himmelen. Dette kjente også jødene til. "Gud (Jesus) for opp under jubelrop, Herren under basuners klang." (Sal. 47, 6).

"DU FOR OPP I DET HØYE (JESU HIMMELFART), BORTFØRTE FANGER (paradis-siden i dødsriket), tok gaver blant menneskene, også blant de gjenstridige, for å bo der, Herre Gud." (Sal. 68, 19).

Og til sist, hva som gjelder jødenes kunnskaper om Messias i den 5. tidshusholdningen, så kjente de til at han skulle komme igjen med himmelens skyer, for å dømme både jøder og hedninger og opprette riket for Israel. "Fremdeles fikk jeg (Daniel) i mine nattlige syner se EN SOM LIGNET EN MENNESKESØNN (JESUS) KOMME MED HIMMELENS SKYER, han gikk bort til den gamle av dager (Gud), og ble ført frem for ham (for å få kongemakt over jorden). Og det ble gitt ham herredømme og ære og rike, og alle folk, ætter og tungemål skulle tjene ham, hans herredømme er et evig herredømme, som ikke forgår, og HANS RIKE ER ET RIKE SOM IKKE ØDELEGGES." (Dan. 7, 13–14).

"Hør, dine vektere oppløfter sin røst, de jubler alle sammen, LIKE FOR SINE ØYNE SER DE AT HERREN VENDER TILBAKE IGJEN (JESU GJENKOMST) TIL SION. Bryt ut og juble alle sammen, Dere Jerusalems ruiner (etter den store trengsel). For Herren trøster sitt folk, han gjenløser Jerusalem. Herren avdekker sin hellige arm for folkenes øyne, og alle jordens ender får se Guds frelse." (Es. 52, 8–10).

"PÅ DEN DAG SKAL HANS FØTTER STÅ PÅ OLJEBERGET... Da skal Herren min Gud komme, og alle hellige med deg, min Gud." (Sak.

14, 4–5).

"Se, jeg sender mitt bud (Johannes), og han skal rydde vei for mitt åsyn (Jesus), og brått skal han komme til sitt tempel (Jesu andre komme til templet i Jerusalem), Herren som Dere søker, paktens engel som Dere stunder etter, se, han kommer, sier Herren, hærskarenes Gud. Men hvem kan utholde den dag han kommer (til dom), og hvem kan bli stående når han lar seg se? For han er som en smelters ild og som en tvetters lut." (Mal. 3, 1–2).

Av det som er sagt ovenfor, ser vi at jødene hadde store kunnskaper om Messias, og den lå gjemt i deres hellige skrifter. Vi kan likevel ikke forvente at de kunne se alle innbyrdes forhold i de forskjellige profetiene og kjenne til det kronologisk riktige skjemaet for Messias forskjellige gjøremål. Dersom vi forventer det, så krever vi for meget av dem, men det vi må kreve av dem er at de burde kjenne til det innbyrdes forholdet mellom Gud p. d. e. s. og Messias p. d. a. s. Dersom de hadde kjent til dette, da hadde de heller ikke forkastet Jesus, da han kom til dem første gangen. Ut ifra sine gammeltetamentlige kunnskaper kunne de både akseptere Jesu fødsel som menneske, Jesus som Guds sonoffer og Jesu død, oppstandelse og himmelfart.

Det ligger derfor et kolossalt ansvar og en stor skyld over jødefolket fordi de forkastet Herlighetens Herre, da han kom til dem første gangen, og fordi de ikke kjente til det innbyrdes forholdet mellom Gud og Messias, mellom Faderen og Sønnen. DET ER JESUS SOM ER JØDENES MESSIAS. NOEN ANNEN KAN DE HELLER IKKE VENTE. Dette er den store tragedien i jødenes historie, og det er det ennå i dag. "Og han (Jesus) sa til dem: Dette er mine ord som jeg talte til dere mens jeg ennå var hos dere, at alt det måtte oppfylles som er skrevet i Mose lov og profetene og salmene om meg." (Luk. 24, 44).

Jesus måtte dø for både jødenes og hedningenes synd, det står fast, men jødene burde ha anerkjent ham som sin Messias. Dersom de hadde gjort det, da var de for det første blitt uten skyld og for det andre hadde Jesus opprettet riket for Israel etter sin oppstandelse fra de døde. (Se kapitlet: Israel og den kristne menighet).

Dersom jødene hadde vært villige til å anerkjenne Jesus som sin Messias, så hadde de skjøvet hele ansvaret over på romerne, som helt sikkert hadde villet avlive Jesus – ikke på grunn av at de var interessert i å fremme Guds planer om forsoningen, men på grunn av at han samlet det jødiske folket og representerte en fare for det romerske verdens-riket.

På denne måten ser vi at Gud hadde helgardert sine planer med Jesus, og at Jesu forsonende død måtte realiseres. Dersom jødene hadde nektet å samarbeide med romerne, hva som gjelder dette, så hadde romerne tatt hele ansvaret for dette, for keiseren i Roma hadde ikke tålt noen konge i Jerusalem

ved sin side. Men slik gikk det ikke. Både jødene og romerne (hedningene) var ansvarlige for Jesu død. "Jordens konger steg fram, og høvdingene samlet seg sammen mot Herren og mot hans salvede – ja i sannhet, i denne by samlet de seg mot din hellige tjener Jesus, som du salvet, både Herodes og Pontius Pilatius med hedningene og Israels folk, for å gjøre det som din hånd og ditt råd forut har besluttet skulle skje." (Ap. gj. 4, 26–28).

I forbindelse med Sinai-paktens inngåelse ble løftet om landet nok en gang gjentatt fra Guds side. Dette løftet var jo allerede nedfelt i Guds pakt med Abraham, så det var ikke noe nytt. Dette er et løfte som det ikke følger noen forpliktelse med, og ingen kan kalle det tilbake – ikke Gud selv en gang, for han står i sannheten og ikke i løgnen, og sitt kall og sine nådegaver angrer Gud ikke på. "Jeg vil la ditt land gå fra det Røde Hav til filistrenes hav (Middelhavet) og fra ørkenen til elven (Eufrat), for jeg vil gi landets innbyggere i deres hånd, og du skal jage dem bort fra deg." (2. Mos. 23, 31).

I forbindelse med Sinai-paktens inngåelse fikk jødene nok en gang løfte om at Herren ville gå sammen med dem, kjempe for dem og føre dem trygt inn i landet. "Se, jeg sender en engel foran deg for å vokte deg på veien og for å føre deg til det sted jeg har utsett for deg. Ta deg i vare for ham og hør på hans røst, vær ikke gjenstridige mot ham. Han skal ikke bære over med deres overtredelser, for mitt navn er i ham. Men dersom du lyder hans røst og gjør alt det jeg sier, da vil jeg være en fiende av dine fiender og en motstander av dine motstandere. For min engel skal gå foran deg og føre deg fram til det land hvor amorittene og hetittene og ferisittene og kananittene, hevittene og jebusittene bor, og jeg vil tilintetgjøre dem. . . REDSEL FOR MEG VIL JEG SENDE FORAN DEG OG FORVIRRE ALLE DE FOLK DU KOMMER TIL, OG JEG VIL LA DINE FIENDER FLYKTE FOR DEG." (2. Mos. 23, 20–23 og 27).

I tillegg til dette fikk også jødene løfte av Gud at de skulle være hans eiendomsfolk på en spesiell måte, dersom de hørte på hans røst og holdt Sinai-pakten. "Dersom Dere nå lyder min røst og holder min pakt, DA SKAL DERE VÆRE MIN EIENDOM FRAMFOR ALLE FOLK, for hele jorden hører meg til. Og Dere skal være meg et kongerike av prester og et hellig folk. Dette er de ord du skal tale til Israels barn." (2. Mos. 19, 5–6).

Det er bundet forpliktelser både til løftet om at Herren skulle gå med jøde-folket, og at de kulle være hans eiendomsfolk på en spesiell måte, og som vi vet så sviktet jøde-folket en rekke ganger Herren sin Gud. Men til tross for dette så fikk de likevel komme tilbake og begynne på nytt, og da var forutsetningene til stede for at Herren kunne innfri løftene. Dessuten må vi også være oppmerksomme på dette: At det aldri var hele folket som sviktet. Det

var bestandig en liten rest eller en levning som holdt seg til Herrens ord og hans løfter, og da har vi det forholdet at til tross for at somme var utro, så er likevel Herren trofast. Dette er et guddommelig prinsipp. "For hvorledes er det? om somme (av jødene) var utro, skulle da deres utroskap gjøre Guds troskap til intet? Langt derifra. La det stå fast at Gud er sanndru, men hvert menneske en løgner, . . . " (Rom. 3, 3–4).

På den andre siden så må vi også være oppmerksomme på at dersom jødene fullt ut hadde fulgt Herren sin Gud og oppfylte de forpliktelsene han la på dem, så hadde det gått dem mye bedre. Dette gjelder da svært så mange forhold, som vi ikke her skal komme nærmere inn på.

De forskjellige løfter til jødene ble gjentatt gang på gang under vandringen i ørkenen, og umiddelbart før jødene skulle gå inn i det lovede landet, så fornyet Herren Sinai-pakten med den nye generasjonen av folk som skulle inn. VED SIDEN AV DETTE OPPRETTET HAN EN NY PAKT MED DEM. Det er den såkalte Palestina-pakten. (5. Mos. 28–30). "Dette er den pakts ord som Herren bød Moses å gjøre med Israels barn i Moabs land, foruten den pakt han hadde gjort med dem på Horeb (Sinai-pakten)." (5. Mos. 29, 1).

I forbindelse med Palestina-paktens inngåelse kommer Moses med følgende opplysninger:

1) Jødene skulle innta landet.

2) Et fremmed og ukjent folk skulle fordrive jødene fra landet på grunn av deres utroskap mot Herren. "Herren skal føre et folk (romerne) over deg langt borte fra, fra jordens ende, et folk som kommer flyvende lik en ørn, et folk hvis tungemål du ikke forstår, et folk med hårdt ansikt, som ikke akter den gamle og ikke har medynk med den unge . . . Det skal kringsette deg i alle dine byer, inntil dine faste og høye murer, som du setter din lit til, faller i hele ditt land, det som Herren din Gud har gitt deg. Da skal du ete ditt livs frukt, kjøttet av dine sønner og dine døtre, som Herren din Gud gir deg, så stor er den trengsel og angst som din fiende skal føre over deg." (5. Mos. 28, 49–50 og 52–53).

3) Jødene skulle spredes til alle folkeslag. "Herren skal sprede deg blant alle folkene fra jordens ene ende til den andre, og der skal du dyrke andre guder, som hverken du eller dine fedre har kjent, stokk og stein." (5. Mos. 28, 64).

På samme måte som Gud fortalte Abraham at jødene ikke skulle innta landet på 400 år, men skulle i mellomtiden trælle for egypterne, så profeterte Moses at de nå skulle innta landet, men at de senere skulle ut i den store landflyktigheten fra år 70 e. Kr. og fram til vår tid. "Bare en liten flokk skal

bli tilbake av dere, dere som var så tallrike som himmelens stjerner, fordi du ikke hørte på Herrens, din Guds røst. Og likesom Herren gledet seg til å gjøre vel imot dere og gjøre dere tallrike, således skal Herren nå glede seg ved å forderve dere og ødelegge dere, og DERE SKAL RYKKES OPP AV DET LAND DU KOMMER INN I OG TA I EIE. HERREN SKAL SPRE DEG BLANT ALLE FOLKENE FRA JORDENS ENE ENDE OG TIL DEN ANDRE, og der skal du dyrke andre guder, som hverken du eller dine fedre har kjent, stokk og stein." (5. Mos. 28, 62–64).

4) Jødene skulle samles igjen i Israel, få landet sitt tilbake og bli tallrikere enn før. Det er dette vi er vitne til i dag at Gud fører jødene hjem igjen. Palestina-pakten blir dermed garantien for at landet hører jødene til og at sionismen, slik som vi opplever den i dag, er villet av Gud. "Når alle disse ting kommer over deg (over jødene), velsignelsen og forbannelsen som jeg har forelagt deg, og du tar det til hjerte ute blant alle de folk som Herren din Gud har drevet deg bort til, og du av alt ditt hjerte og all din sjel omvender deg til Herren din Gud og hører på hans røst i alt det som jeg byder deg i dag, både du og dine barn, DA SKAL HERREN DIN GUD GJØRE ENDE PÅ DITT FANGENSKAP OG MISKUNNE SEG OVER DEG, OG HAN SKAL ATTER SAMLE DEG FRA ALLE DE FOLK SOM HERREN DIN GUD HAR SPREDT DEG BLANT. Om Dere enn er drevet bort til himmelens ende, skal Herren din Gud samle deg og hente deg derifra. OG HERREN SKAL FØRE DEG TIL DET LANDET DINE FEDRE EIDE, OG DU SKAL TA DET I EIE, OG HAN SKAL GJØRE VEL IMOT DEG OG GJØRE DEG TALLRIKERE ENN DINE FEDRE." (5. Mos. 30, 1–5).

5) I Palestina-pakten er det også nedfelt løftet om Israels frelse i endens tid. "Og Herren din Gud skal omskjære ditt hjerte (jødenes omvendelse i endens tid) og dine etterkommeres hjerte, så du elsker Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel, og da skal du få leve." (5. Mos. 30, 6).

På denne måten ser vi at Palestina-pakten gir oss en rekke opplysninger om jødenes opphold i landflyktigheten. Dessuten er den garantien for at landet, Eretz Israel, fortsatt hører jødene til, og at de skal frelses som helt folk og nasjon. DET ER LØFTENE I ABRAHAM– OG PALESTINA–PAKTEN SOM I DAG HOLDER PÅ Å GÅ I OPPFYLLELSE I MIDT–ØSTEN, i og med at Gud fører jødene hjem igjen, og de tar sitt land i eie. Ingen kan stanse jødene nå. Hedningene har allerede gjort mange forsøk på dette, og i framtiden vil de også forsøke å legge store hindringer i veien for Guds planer med jødene i Israel, men det vil ikke lykkes. "Det bruser av mange folk. Det bruser som havet. Det larmer av folkeslag som mange vann larmer, men han

(Gud) truer dem, og de flyr langt bort, de jages avsted som agner for vinden oppe på fjellene og som hvirvel for stormen. VED AFTENS TID, DA ER DET FORFERDELSE, FØR MORGONEN ER DE IKKE MERE TIL. SÅLEDES GÅR DET MED DEM SOM PLYNDRER OSS, DETTE ER DERES LODD SOM RANER HOS OSS." (Es. 17, 12–14).

I den 5. tidshusholdningen fikk også jødene løfte om et evig kongedømme og et verdensomspennende styre fra Jerusalem av. Dette kommer til uttrykk i den pakt som Gud inngikk med David. Dette løftet og denne pakten peker både ut over Davids og Salomos styre og går på Jesu styre i 1000-år-riket. DAVID–PAKTEN ER SELVE HOVEDPAKTEN I 1000–ÅRS–RIKET. "Når dine dagers tall er fullt og du (David) hviler hos dine fedre, da vil jeg etter deg oppreise din sønn (Salomo) som skal utgå fra ditt liv, og jeg vil grunnfeste hans kongedømme. Han skal bygge et hus (templet) for mitt navn, OG JEG VIL TRYGGE HANS KONGEDØMME TIL EVIG TID. Jeg (Gud) vil være hans far, og han skal være min sønn. Når han gjør det som ondt er, vil jeg tukte ham med menneskers ris og menneskebarns plager, men min miskunnhet skal ikke vike fra ham, således som jeg lot den vike fra Saul, han som jeg lot vike for deg. FAST SKAL DITT HUS OG DITT KONGE–DØMME STÅ TIL EVIG TID FOR DITT ÅSYN, DIN TRONE SKAL VÆRE GRUNNFESTET TIL EVIG TID." (2. Sam. 7, 12–16).

"Han (Gud) gjør frelsen stor for sin konge (Jesus), han gjør miskunnhet mot sin salvede, mot David og mot hans ætt til evig tid." (Salm. 18, 51)

"Du (Gud) sier: Jeg har gjort en pakt med min utvalgte, jeg har svoret David, min tjener: Til evig tid vil jeg grunnfeste ditt avkom og jeg vil bygge din trone fra slekt til slekt. Sela. . . . Jeg har funnet David (Jesus), min tjener, jeg har salvet ham med hellig olje. Min hånd skal alltid være med ham, og min arm skal gi ham styrke. Fienden skal ikke plage ham, og den urettferdige skal ikke undertrykke ham. Men jeg vil sønderknuse hans motstandere for hans åsyn og slå dem som hater ham. Og min trofasthet og min miskunnhet skal være med ham, og i mitt navn skal hans horn opphøyes. Og jeg vil la ham legge sin hånd på havet og sin høyre hånd på elvene. Han skal rope til meg: Du er min far, min Gud og min frelses klippe. OG JEG VIL GJØRE HAM TIL DEN FØRSTEFØDTE, TIL DEN HØYESTE BLANT KONG–ENE PÅ JORDEN. Jeg vil bevare min miskunhet mot ham til evig tid, og min pakt skal stå fast for ham. Og jeg vil la hans avkom bli til evig tid og hans trone som himmelens dager. . . Men min miskunhet vil jeg ikke ta fra ham, og min trofasthet skal ikke svikte, jeg vil ikke bryte min pakt og ikke forandre hva som gikk ut fra mine lepper. Ett har jeg svoret ved min hellighet, sannelig, for David, vil jeg ikke lyve. Hans avkom skal bli til evig tid, og hans trone som solen for mitt åsyn. Som månen skal den stå evindelig, og vidnet i det

høye (Gud) er trofast. Sela." (Sal. 89, 4–5, 21–30 og 34–38).

"Så sier Herren, dersom Dere kan bryte min pakt med dagen og min pakt med natten, så det ikke blir dag og natt lenger, da skal min pakt også med min tjener David bli brutt, så han ikke får noen sønn som blir konge og sitter på hans trone, og min pakt med mine tjenere de levittiske prester." (Jer. 33, 20–21).

"Så skal tronen bli grunnfestet ved miskunnhet, og en konge (Jesus) skal sitte trygt på den i Davids telt, en fyrste som søker rett og rettferdighet." (Es. 16, 5).

Da Jesus kom til jødene for snart 2000 år siden, så var han denne Davids-sønnen som skulle komme, og som stod i ferd med å opprettte dette konge-dømmet. Men da jødene ikke ville ta imot ham som kongen i 1000-års-riket for Israel, så for kongen tilbake til sitt sted (himmelen), etter at han hadde sonet all verdens synd. Og nå venter han på at to ting skal skje, og det er:

1) At Gud skal legge alle jødenes fiender til skammel under hans føtter (Sal. 110,1), slik at han kan ødelegge dem ved Harmageddon.

2) At jødene skal be ham om å komme tilbake. Det vil de også gjøre under Anti-krist krigene, når alle nasjoner samler seg mot Jerusalem og Israel og holder på å tilintetgjøre den jødiske nasjonen. Da først er tiden kommet til at jødene vil be ham om å komme tilbake. "Og det skal skje på den dag at jeg (Gud) vil gjøre Jerusalem til en sten å løfte på for alle folkene, alle som løfter på den, skal såre seg selv. Ja, alle jordens hedningefolk skal samle seg mot det. Og på den dag vil jeg søke å ødelegge alle de hedningefolk som drar mot Jerusalem. . . . Men over Davids hus og Jerusalems innbyggere vil jeg (Gud) utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget (Jesus på korset), og de skal sørge sårt over ham som de sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham som en klager over sin førstefødte. (Sak. 12, 3, 9, og 10).

"På den dagen (når dette skjer)skal hans føtter (Jesu føtter) stå på Oljeberget, . . . " (Sak. 14, 4).

"For jeg (Jesus) sier dere (jødene): Fra nå av skal Dere ikke se meg før Dere sier: VELSIGNET VÆRE HAN SOM KOMMER I HERRENS NAVN." (Mat. 24, 39).

På den dagen, når Jesus er kommet tilbake, vil han både utfri jødene fra deres fiender, gi dem frelsen og bli deres konge. "Kom la oss vende om til Herren. For det er han som har sønderrevet, men han vil også lege oss, han slo, men han vil forbinde oss. Han vil gjøre oss levende (frelse jødene) etter 2 dager (2000 år), på den 3. dag (når han kommer tilbake) vil han oppreise oss, og vi skal leve for hans åsyn." (Hos. 6, 1–2).

"DA SKAL HERREN BLI KONGE OVER HELE LANDET, PÅ DEN DAG SKAL HERREN VÆRE EN, OG HANS NAVN ETT. (Dette betyr at på den dag skal jødene anerkjenne treenigheten og underkaste seg Jesus som Messias). (Sak. 14, 9).

En av grunnane til at jødene ikke er i stand til å anerkjenne Jesus som Gud er at de holder fast på en altfor snever definisjon av sin trosbekjennelse, som lyder som følgende: "HØR ISRAEL HERREN VÅR GUD, HERREN ER EN." (5. Mos. 4).

Jeg anerkjenner også Israels trosbekjennelse og har den største ærefrykt for de høyhellige ord som kommer til uttrykk i den, men jeg kan ikke ut ifra den nekte å anerkjenne Jesus som Gud og som Messias. Jødene har opp igjenom sin historie hatt en altfor snever tolkning og forståelse av sin trosbekjennelse, hvor de ikke har funnet plass til hverken Messias eller Jesus. Hovedårsaken til dette er at de ikke har kjent til det innbyrdes forholdet mellom Gud og Messias, slik som det kommer til uttrykk i Bibelen.

Dersom de hadde kjent til det intime forholdet som der er mellom Gud og Messias, da hadde de forstått at Messias er det samme som Gud. Da hadde de heller ikke korsfestet Herlighetens Herre, da han kom til dem første gangen. De hadde derimot tatt imot ham og anerkjent Jesus som Messias — som Gud.

Til tross for at jødene ikke ville ta imot løftes-sønnen og kongen da han kom til dem første gangen, så betyr det ikke at Gud ikke vil oppfylle sine løfter til Davids hus og videre til jødene. Alle Guds løfter står fast, også dette. Han har gitt det av sin egen frie vilje, og han kan ikke trekke det tilbake.

Folket på Jesu tid hadde sannsynligvis kommet til å anerkjenne ham som Messias, dersom ikke teologene hadde stått imot og oppfordret folket til å korsfeste og forkaste ham. DERFOR HAR DE JØDISKE TEOLOGER STØRRE SKYLD ENN FOLKET. Dette gjelder alle jødiske teologer til enhver tid som har vært med på å skjule Jesus for folket, ved at de enten bevisst har gjemt ham bort, eller at de har mistolket de forskjellige utsagn om ham i G. T.

Da Jesus kom til jødene første gangen, kom han med tilbudet om å opprette riket for Israel. Tiden var ifølge Daniel 9, 25 kommet så langt at Messias kunne komme. Til tross for alle de vitnesbyrd som teologene på Jesu tid hadde om hans komme og gjerninger, ville de ikke anerkjenne ham som Gud og som Messias. Til tross for at Guds rike var kommet til dem, så påstod de i fullt alvor at det var ved djevelen at Jesus gjorde sine undergjerninger. På grunn av dette var det ikke rart at det oppstod store uoverensstemmelser og konflikter mellom Jesus og teologene. De la opp planer om å drepe ham, mens han fortsatte å helbrede og fortelle folket om Guds rike.

Dersom teologene på Jesu tid hadde vært oppmerksomme på det innbyrdes forholdet mellom Gud og Messias, så hadde de også sett lidelses– og forsoningssiden ved Jesus og at han først måtte være det Guds lam som skulle bære jødenes og hedningenes synd. Deretter ville herlighetssiden ved Jesus komme til syne med opprettelsen av riket og jødenes særstilling i det.

Da de ikke ville ta imot ham, hverken før eller etter hans oppstandelse fra de døde, så gikk han tilbake til sitt sted og venter nå på at jødene skal be ham komme tilbake. "Da (etter sin oppstandelse) sa han til dem: Dere dårer og senhjertede til å tro alt det som profetene har talt. Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn i sin herlighet." (Luk. 24, 25–26).

Av samme grunn stoppet også Jesus lesningen av Esaia-boken i synagogen i Nasaret. Han leste bare det som angikk forsoningsverket og lukket boken da han kom til herlighetssiden ved seg selv og jødenes særstilling i riket for Israel. (Se Esaias 61). Ved at han gjorde dette gav han folket grei beskjed om at han først skulle lide og dø og senere – når det jødiske folket var beredt til det – ville han komme tilbake og opprette riket. "Og de gav han profeten Esaias bok, og da han slo boken opp, fant han det sted hvor det var skrevet: Herrens Ånd er over meg, fordi han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige (åndelig fattige), han har utsendt meg til å forkynne fanger at de skal få frihet (åndelig frihet), og blinde at de skal få syn (åndelig syn), og å sette undertrykte i frihet, for å forkynne et velbehagelig år fra Herren. Og han lukket boken og gav den til tjeneren og satte seg, og alle som var i synagogen, hadde sine øyne festet på ham." (Luk. 4, 17–20).

Etter at jødene har omvendt seg i forbindelse med den store trengsel, så vil Jesus komme tilbake og opprette Davids-riket ut ifra Jerusalem og Israel. Det som forhindrer at Jesus kan komme tilbake og opprette 1000-årsriket for Israel er det forholdet at jødene ikke er villige til å anerkjenne ham som sin Messias. PÅ DEN DAGEN DE ER VILLIGE TIL Å ANERKJENNE JESUS SOM GUD OG VILLIGE TIL Å UNDERKASTE SEG JESUS SOM MESSIAS, PÅ DEN DAGEN KOMMER JESUS IGJEN. "Så fatt da et annet sinn og vend om, forat deres (jødenes) synder må bli utslettet, så husvalelsens tider (frelsens tider) kan komme fra Herren, og han (Gud) kan sende den for dere utkårede Messias, som himmelen skal huse inntil de tider da alt er blitt gjennopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap. gj. 3, 19–21).

"Deretter (etter uttagelsen av den kristne menighet) vil jeg (Jesus) vende tilbake (fra himmelen) og igjen oppbygge Davids falne hytte (Davids rike) og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, forat alle andre mennesker skal søke Herren (i 1000-års-riket), ja, alle hedningefolkene, som mitt navn er blitt nevnt over, sier Herren, som gjør dette,

som er kjent av ham fra evighet av." (Ap. gj. 15, 16–18).

I forbindelse med den 5. tidshusholdningen har vi to domsakter fra Guds side over det jødiske folk. Det er for det første bortvisningen til Assyria og Babylon og for det andre bortvisningen til alle folkeslag (den store bortvisningen) under romerne.

Hva som gjelder den første bortvisningen, så var det en etappevis bortvisning, der både assyrerne og senere babylonerne førte bort de fornemste av landets innbyggere og lot en liten del av de fattigste borgerne bli igjen. "Et bortdrevet lam er Israel, løver har jaget det bort, først åt Assurs konge det, og nå sist har Babels konge Nebudkanesar knust dets ben." (Jer. 50, 17).

"I Hoseas niende år inntok den syriske konge Samaria og bortførte Israel til Assyria, og han lot dem bo i Halah og ved Habor, en elv i Gosan, og i Medias byer." (2. Kong. 17, 6).

"I hans niende regjeringsår, i den tiende måned, på den tiende dag i måneden, drog kongen i Babel Nebudkanesar med hele sin hær mot Jerusalem og leiret seg mot det, og de bygget skanser mot det rundt omkring. Og de holdt byen kringsatt like til kong Sedekias ellevte år. Han brente opp Herrens hus (templet) og kongens hus, og alle Jerusalems hus – alle stormennenes hus – brente han opp med ild. Og hele den hær av kaldeere som høvdingen over livvakten hadde med seg, rev med murene rundt omkring Jerusalem. Nebusaradan, høvdingen over livvakten, bortførte resten av folket, dem som var blitt tilbake i byen, og overløperne som var gått over til kongen i Babel, og resten av hopen. Bare noen av de ringeste i landet lot høvdingen over livvakten bli tilbake som vigårdsmenn og jordbrukere." (2. Kong. 25, 1–2 og 9–12).

Hva som gjelder tidspunktene for denne bortvisningen, så vil jeg henvise til O. K. Indergaards artikkelsamling, Spredte temaer i profetien, art. nr. 90, hvor han skriver følgende: "Først Assyria, som angrep og bortførte det Israelske Nordrike eller Israels rike til Assyria, først og delvis ved Tiglat-Pileser III i 738, 734 og 733 f. Mess., dernest og endelig ved Salmanassar V og Sargon II i 721 f. Mess.

Senere Ny-Babylonia (Kaldeer-riket), som angrep og bortførte det israelske Sørrike eller Juda rike til Babylonia ved Nebukadnesar II i 606, 587 og 582 eller 581 f. Mess."

Årsaken til at Gud måtte vise jødene bort ifra landet var at de ikke ville være lydige mot Sinai-pakten og de lover som de selv hadde inngått med Herren på Horeb. De ville heller være som hedningene og dyrke deres guder og deres religioner, og slik er det bestandig med verdslige/ikke troende mennesker. De vil heller følge denne verdens herre eller denne verdens gud, som er Satan, enn å være lydige mot Guds bud. Dette gjelder både jøder og hedninger.

Først var det Israel som sviktet, og senere fulgte Juda. "Da ble Herren såre vred på Israel og støtte dem bort fra sitt åsyn, det ble ingen tilbake uten Juda stamme alene. Heller ikke Juda holdt Herren, sin Guds bud, men de vandret i de skikker som Israel hadde innført. Derfor forkastet Herren hele Israels ætt og plaget dem og gav dem i røveres hånd, inntil han kastet dem bort fra sitt åsyn." (2. Kong. 17, 18–20).

Nå varte bortvisningen ikke mer enn 70 år. "Og hele landet skal bli til en ørken, til en ødemark, folkeslag skal tjene Babels konge i 70 år. Men når de 70 år er til ende, da vil jeg (Gud) hjemsøke Kongen i Babel og folket der, sier Herren, for deres misgjerningers skyld, og jeg vil hjemsøke kaldeernes land og gjøre det til evige ørkener." (Jer. 25, 11–12).

"For så sier Herren: Når 70 år er gått til ende for Babel, vil jeg se til dere (jødene) og oppfylle for dere mitt gode ord, at jeg vil føre dere tilbake til dette sted." (Jer. 29, 10).

Etter at de 70 år var gått, fikk de jøder som ønsket det, dra tilbake til Israel. For å fremme sine planer med jødene, så brukte Gud perserkongen Kyros til dette. "Så var det i perserkongen Kyros første år, da vakte Herren, forat hans ord i Jeremias munn skulle oppfylles, slike tanker i perserkongen Kyros ånd, at han lot utrope i hele sitt rike og dessuten kunngjøre ved en skrivelse: Så sier Kyros, kongen i Persia: Herren, himmelens Gud, har gitt meg alle jordens riker, og han har pålagt meg å bygge ham et hus i Jerusalem i Juda. Er det noen blant dere av alt hans folk, så være Herren, deres Gud med ham, og han kan dra dit." (2. Krøn. 36, 22–23).

Men det var dessverre bare et lite mindretall av folket som var villig til å dra hjem igjen. Tallet oppgis til 49897. (Esra 2, 64). Flertallet av de bortførte jøder mente at de hadde det bedre i utlendigheten og blant hedningene og ville ikke hjem for å bygge opp landet igjen.

Dette er også et typisk trekk i jødenes historie at det store flertall av jødene har bodd utenfor landets grenser. Enten så har de ikke kunnet eller villet bo i det landet som Gud gav dem. Mange av dem har også frivillig latt seg assimilere blant hedningene, eller hedningene har tvunget dem til dette. Men til tross for alle disse forsøk på å slette ut den jødiske nasjonen, så har mange jøder levd sitt eget liv i utlendigheten i disse mange år og tatt vare på sin egenart, slik at da Gud åpnet landet for dem igjen i dette århundrede, så dukket de opp igjen, ikke bare fra oldtidens Assyria og Babylon, men fra alle verdens folk. Gud har bevart dem i diasporaen, og dette er et under som hverken sosiologer eller historikere kan forklare – med mindre de benytter seg av Guds ledelse med folket, som forklaring, og det er det bare et lite mindretall som er villig til. Derfor står de også tilbake med sine mange spørsmål og sine halvsanne sosiologiske og historiske forklaringer når det gjelder

jødefolket, – men Bibelen gir svar.

I dag er 4 millioner jøder bosatt i Israel, mens 10 millioner ennå bor ute i utlendigheten. En del av disse får ikke lov til å reise hjem, men de fleste av dem vil ikke. Disse burde snarest mulig reise hjem til Israel. Det er der de hører hjemme, og det er der Herren skal velsigne dem. Det er der de kan gjøre en innsats for sine egne og ikke stå og se på i trygg avstand at en minoritet av deres egne er med å ofre sitt liv og sitt blod i kampen for deres felles fedreland. DE SOM IKKE VIL HJEM ER MED PÅ Å FORRÅDE OG SVEKKE SINE EGNE.

Til tross for at Gud tok jødene til nåde igjen – slik er jo hans vesen – SÅ BETYDDE LIKEVEL BORTVISNINGEN TIL ASSYRIA OG BABYLON AT GUD HADDE FORANDRET SINE OPPRINNELIGE PLANER MED JØDEFOLKET, OG AT FLERTALLET AV JØDENE ALLEREDE NÅ GIKK INN I HEMMELIGHETEN I LANDFLYKTIGHETEN. Det var Guds planer med jødene at de skulle være hans demonstrasjonsfolk i verden og Guds folk på en spesiell måte og vise resten av verden hvordan Gud krever at menneskene skal leve. Dette kommer til uttrykk i såvel Abraham, som Sinai– og som Palestina-pakten, som vi tidligere har behandlet.

Det var Guds planer med jødene at de skulle leve i samsvar med hans vilje, og som en følge av dette skulle de styre verden på vegne av Gud i rikets tid. Men da de ikke ville gå inn i forpliktelsene, så forandret (Gud) sine planer med dem og sendte dem ut i landflyktigheten og ut i hemmeligheten, OG VI FÅR VERDENSRIKENES TID. I denne tiden er jødene satt til side, og det er verdensrikene som styrer verden.

At det forholder seg slik, ser vi av de mange beskrivelser av verdensrikene i Daniels bok. "Konge (Nebudkanesar), du så i ditt syn et stort bilde, det var et veldig bilde (de 4 verdensriker) og dets glans var overmåte stor, det stod like foran deg, og det var forferdelig å skue. Bildes hode var av fint gull, brystet og armene av sølv, buken og leddene av kobber, benene av jern og føttene dels av jern og dels av ler. Mens du så på bildet, ble en sten (Jesus) revet løs, men ikke med hender, og den rammet bildet på føttene, som var av jern og ler, og knuste dem. Da knustes på en gang både jernet, leret, kobberet, sølvet og gullet, og det ble som agner fra treskeplassene om sommeren, og vinden tok det så det ikke fantes spor etter det. (de 4 verdensrikene forsvant). Men stenen som rammet bildet, ble til et stort fjell som fylte hele jorden. (i 1000-års-rikets periode)." (Dan. 2, 31–35).

Bibelen regner med 4 verdensriker, og etter at disse har utspilt sin rolle, kommer Guds rike, riket for Israel, himlenes rike i sin konkrete utforming eller 1000-års-riket. PÅ SAMME MÅTE SOM DET GIKK MED DET BILDET SOM NEBUDKANESAR SÅ I SIN DRØM, PÅ SAMME MÅTE

SKAL OGSÅ VERDENSRIKENE MÅTTE GI TAPT OG BØYE SEG FOR GUDS–RIKET, NÅR DET KOMMER.

Bibelen forteller oss også hvilke 4 verdensriker dette er, så det behøver vi ikke å spekulere på eller finne fram til andre riker enn dem som er oppsummert. "Konge, du kongenes konge, som himmelens Gud har gitt riket og makten og styrken og æren – overalt hvor menneskenes barn, markens dyr og himmelens fugler har sine bosteder, har han (Gud) gitt dem i din hånd, og gjort deg til Herre over dem alle – du er hodet av gull (Det nybabylonske verdensriket). Men etter deg skal det oppkomme et annet rike (Det medisk-persiske verdensriket), ringere enn ditt, og så ennå et tredje rike (Det makedonsk-greske), som er av kobber, og som skal herske over all jorden, og deretter et fjerde rike (Det romerske verdensriket), som skal være sterkt som jernet, ettersom jernet knuser og sønderslår alt, skal det som det sønderknusende jern sønderslå og sånderknuse alle andre riker." (Dan. 2, 37–40).

Bibelen regner med de 4 følgende verdensriker:

1) Det ny-babylonske verdensriket fra 606–538 f. Kr.
2) Det medisk-persiske verdensriket fra 538–331 f. Kr.
3) Det makedonsk-greske verdensriket fra 331–146 f. Kr.
4) Det romerske verdensriket fra 146 og inntil Jesus oppretter fredsriket på jord.

I følge denne oversikten har ikke romerriket utspilt sin rolle som verdens-rike, men vil komme tilbake i endens tid, og det er denne utviklingen vi er vitne til i det som skjer innenfor EEC–området i dag. I sluttfasen av verdensrikenes tid vil Antikrist være leder for romerriket og vil sammen med alle nasjoner dra mot Israel og Jersualem og forsøke å tilintetgjøre alle jøder. I denne kampen bryter imidlertid Gud inn og sender Jesus til unnsetning for jødene. Han skal tilintetgjøre Antikrist og alle hans hærer ved Harmageddon. Verdensrikenes tid vil dermed være slutt for godt, og vi får Guds -riket på jord. "Og i disse kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike (1000-års-riket), som i all evighet ikke skal ødelegges, og dette riket skal ikke overlates til noe annet folk, det skal knuse og gjøre ende på alle andre riker, men selv skal det stå fast evindelig." (Dan. 2, 44).

"Fremdeles fikk jeg (Daniel) i mine nattlige syner se en som lignet en menneskesønn (Jesus), kom med himmelens skyer, han gikk bort til den gamle av dager (Gud) og ble ført fram for ham. Og det ble gitt ham (Jesus) herredømme og ære og rike, og alle folk, ætter og tungemål skulle tjene ham, hans herredømme er et evig herredømme, som ikke forgår, og hans

rike, er et rike som ikke ødelegges. . . Så blir retten satt, og herredømmet skal fratas ham (Antikrist), så han blir ødelagt og tilintetgjort for all tid. Og riket (riket for Israel) og herredømmet og makten over rikene under hele himmelen skal gis til det folk som er den Høyeste hellige (jødene), dets rike skal være et evig rike, og alle makter skal tjene og lyde det." (Dan. 7, 13– 14 og 26–27).

Vi kan også legge merke til at verdensrikene i den første tiden delvis var oppmerksomme på og trofaste mot det kallet og den oppgaven som de hadde fått: Nemlig å styre verden for Gud i samsvar med Guds vilje. Både Nebudkaneser, Darius og Kyros anerkjente jødenes Gud som overordnet alle andre guder og ba sine folk om å gjøre det samme, men etter som tiden gikk, sviktet verdensrikene og de verdslige kongene sin Gud-gitte oppgave. De fortrøstet seg på sine egne religioner, og ble værende i hedenskapets mørke, hvor verden og kongene på jorden ennå befinner seg.

Verdensrikene og kongene på jorden har glemt det som kong Darius skrev til sine folk: "Deretter skrev kong Darius til alle folk, ætter og tungemål som fantes på den hele jord: Alt godt bli dere i rikt mål til del. JEG GIR HERMED DET BUD AT ALLE FOLK I HELE MITT RIKES OMRÅDE SKAL SKJELVE OG FRYKTE FOR DANIELS GUD, for han er den levende Gud og blir i evighet, og hans rike ødelegges ikke, og hans herredømme varer inntil enden." (Dan. 6, 26–27).

De 4 verdensriker blir sett på som en konkurrent til riket for Israel, som skal opprettes når Jesus kommer tilbake. Verdensrikene får sin begynnelse i år 606 f. Kr. ved kong Nebudkanesars ny-babylonske rike ("du er hodet av gull" (Dan. 2, 38)) og slutter med Antikristens rike, som er en samling av alle antikristne konger på jorden med sentrum i EEC–området–altså en gjennoppliving av det gamle romerske verdensriket. Antikrist og kongene på jorden vil bli tilintetgjort i slaget ved Harmageddon. "OG HAN (GUD) SAMLET DEM PÅ DET STED SOM PÅ HEBRAISK HETER HARMAGEDDON." (Joh. Åp. 16, 16).

På samme måte som jødene har vært bortgjemt i diasporaen i alle disse år, på samme måte har også det romeske verdensriket vært inne i sin egen hemmelighet. Nå når imidlertid jødene holder på å komme fram igjen, så er det en naturlig konsekvens av dette at også det romerkse verdensriket holder på å trede fram på den politiske arena igjen. Dette er logikk, og det må så være, for dette er Guds plan med verdensrikene.

Verdensrikenes tid er likeledes en forkastelses-tid for Israel og jødene. Enten så er de bortgjemt i diasporaen, eller så lever de et kummerlig og tilbaketrukket liv i fedrenes land. (Det har hele tiden bodd jøder i Israel). Denne tiden, fra det ny-babylonske verdensriket og til Jesu opprettelse av

1000-års-riket for Israel kalles også for "hedningenes tider (gr. kairoi ethnon). Dette betyr at det er hedningene som råder i denne tid og ikke jødene, MEN VED SLAGET VED HARMAGEDDON TAR HEDNINGENES TIDER SLUTT, OG "JØDENES TID" BEGYNNER.

Nå når jødene kommer tilbake til Israel i stort antall, er dette det største bevis vi har for at hedningenes tider holder på å ta slutt. Dette er det største tegn i tiden. JØDENES VANDRING HJEM TIL ISRAEL, ER GUDS FOTTRINN I HISTORIEN. "Og de (jødene) skal falle for sverds egg og føres fangne til alle folkeslag, og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger, inntil hedningenes tider er til ende." (Luk. 21, 24).

Som de foregående tidshusholdninger ble også den 5. tidshusholdningen avsluttet med dom. Da jødene ikke ville ta imot Løftes– og Davidsønnen, da han kom, førte dette til at romerne kom og tok landet i år 70 e. Kr., og ødela Jerusalem og sendte jødene ut i den store landflyktigheten, hvor de nå har vært i snart 2000 år. Og dersom vi tar utgangspunkt i bortvisningene til Assyria og Babylon, så blir dette en bortvisning fra landet som har vart i 2600 år. En jøde som kom hjem til Israel fra Jemen uttalte følgende: "Sist vi fikk tilbud om å vende hjem, var fra Esra. Og da vi ikke tok imot det tilbudet, måtte vi vente i mer enn 2000 år. Nå vil vi ikke risikerte å måtte vente nye 2000 år."

Jesus var fullstendig klar over den straffen som jødene utsatte seg for da de ikke ville ta imot ham som Davids-sønnen, som kom for å opprette riket for dem, og han gråt åpenlyst over den ulykke som ventet dem. "Og da han (Jesus) så byen Jerusalem, gråt han over den og sa: Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred. Men nå er det skjult for dine øyne. For de dager skal komme over deg da dine fiender (romerne) skal kaste en voll opp om deg og kringsette deg og trenge deg fra alle sider, og slå deg til jorden og dine barn i deg, og ikke levne sten på sten i deg, fordi du ikke kjente din besøkelsestid." (Luk. 19, 41–44).

"Men når dere (jødene) ser Jerusalem bli kringsatt av krigshærer, så skal Dere vite at dets ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea, fly til fjells og de som er inne i byen, må gå ut, og de som er ute på landet, ikke gå inn i den, for dette er gjengjeldelsens dager (straff fra Gud over jødene), forat alt det som skrevet er, skal bli oppfylt. Men ve de fruktsommelige og de som gir die, i de dager, for stor nød skal være på jorden, og vrede over dette folk (jødene), og de skal falle for sverds egg og føres fangne til alle folkeslag, og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger inntil hedningenes tider er til ende." (Luk. 21, 20, 24).

Både jødenes adspredelse til alle folkeslag og Jerusalems og templets ødeleggelse var forutsagt i G. T., så det var ikke noe nytt for jødene. Alle-

rede på Mose tid var de oppmerksomme på at de skulle ut i den store landsflyktigheten. "Herren skal sprede deg (jødene) blant alle folkene fra jordens ene ende til den andre, og der skal du dyrke andre guder, som hverken du eller dine fedre har kjent, stokk og stein." (5. Mos. 28, 64).

"Og etter de 62 uker (pluss de 7) skal den salvede (Jesus) utryddes og intet ha, og staden (Jerusalem) og helligdommen (templet) skal en kommende fyrstes folk (romerne) ødelegge, og enden på det er oversvømmelse, og inntil enden er det krig, ødeleggelse er fast besluttet." (Dan. 9, 26).

"Og jeg (Gud) vil gjøre Jerusalem til grusdynger, til en bolig for sjakaler, og Judas byer vil jeg gjøre til en ørken, så ingen bor i dem." (Jer. 9, 11).

"Derfor skal for deres skyld Sion pløyes som en åker, og Jerusalem skal bli til grusdynger, og tempelberget til skogbakker." (Mika 3, 12).

Erich Sauer har uttalt følgende om den straff og den skyld som ligger over det jødiske folk da de forkastet sin egen Messias, idet han sammenligner bortvisningen til Assyria og Babylon p. d. e. s. og bortvisningen til alle folkeslag p. d. a. s. "Israel må jo forstumme, når en spør det i dag: Si meg, hvordan kan det ha seg at den Evige sendte fedrene ut av landet til Babel til bare 70 års fangenskap på grunn av all den vederstyggelighet og avgudsdyrkelse de hadde forurenset det hellige land med i århundrer, mens Israel nå allerede i over 1800 år har vært spredt blant alle folk, og Jerusalem, den store konges stad, er nedtrått av hedninger til denne dag?" Hva er det da er for stor og forferdelig blodskyld, som fremdeles holder dem langt borte fra de fredelige boliger i fedrenes land? Men Israel vil ikke vite det. OG DOG ER NETTOPP DERES FORFERDELIGE FEILTAKELSE NÅR DET GJELDER MESSIAS, ÅRSAKEN TIL DETS ULYKKE. Den jødiske sjels hat til korset har gjort dem til en smertende brodd i verden. Stadig står det jødiske folk under "korsfluktens forbannelse". Jødenes stadige rastløshet og fredløshet skyldes at han aldri i sitt indre er blitt ferdig med Jesu Kristi skikkelse. Flukten for korset har gjort ham til en hjemløs flyktning i verden. Opprøret mot korset har latt ham bli til en anfører i alt opprør på jorden mot Gud. Men også her er det jødiske folks videre bestående en av historiens gåter. De lover som behersker andre folks liv, lar seg til dels forklare historisk - filosofisk. Men Israels utvikling spotter all forklaring. For Israel er tross alt Jehovas folk, og Herren, dets Gud, er en Gud som skjuler seg." (Es. 45, 15).

DE 70 ÅRUKER FOR ISRAEL OG JERUSALEM

Før vi går over til å omtale den 6. tidshusholdningen, som er den kristne menighets husholdning, skal vi behandle Daniels syn om de 70 åruker, som er tilmålt Israel og Jerusalem. Dette er et av de mest fantastiske profetiske utsagn som ble gitt i den 5. tidshusholdningen, og den gir oss bl. a. følgende viktige opplysninger:

1) Tidspunktet for Jesu første komme.
2) Det innbyrdes forholdet mellom Israel p. d. e. s. og den kristne menighet p. d. a. s.

Dette synet strekker seg fra 445 før Kr. og går helt til avslutningen av den store trengsel i endens tid. Det er en gjennomgåelse av viktige begivenheter i Israels historie, både av hendelser som har skjedd og som skal skje. "70 uker (åruker) er tilmålt ditt folk (jødene) og din hellige stad (Jerusalem) til å innelukke frafallet og til å forsegle synder og til å dekke over misgjerning og til å føre fram en evig rettferdighet og til å besegle syn og profet og til å salve et aller Helligste. Og du (Daniel) skal vite og forstå: Frå den tid ordet (påbudet) utgår om å gjenreise og ombygge Jerusalem, inntil en salvet, en fyrste (Jesus) står fram, skal det gå 7 uker og 62 uker (= 69 uker), det (Jerusalem) skal igjen settes i stand og oppbygges med gater og vollgraver, men under tidens trengsel. Og etter de 62 uker (pluss de 7) skal den salvede utryddes (Jesu offerdød på Golgata) og intet ha og staden (Jerusalem) og helligdommen (templet) skal en kommende fyrstes folk ødelegge (Dette skjedde i år 70 e. Kr. da romerne ødela både Jerusalem og templet der), og enden på det er oversvømmelse, og inntil enden er det krig, ødeleggelse er fast besluttet. Og 1. uke (den siste og 70. åruke) skal gjøre pakten (pakten mellom jødene og Antikrist i endens tid. Se Es. 28, 15) fast for de mange (jøder), i midten av uken (etter 3,5 år) skal slaktoffer og matoffer opphøre (i templet) og på vederstyggelighetens vinger skal ødeleggeren (Antikrist) komme, og det inntil tilintetgjørelse og fast besluttet straffedom strømmer ned over den som ødelegges." (Dan. 9, 24–27).

Jeg har tatt med dette synet i sin helhet, og det gir oss en fin oversikt over

Guds timetabell med Israel og Jerusalem, der Gud forteller oss hva som skal skje. GUD HAR GITT JØDENE OG JERUSALEM 70 ÅRUKER. I LØPET AV DENNE TIDEN VIL GUDS PLANER MED JØDENE VÆRE FULLFØRT, INNENFOR RAMMEN AV HEDNINGENES TIDER. Gud har naturligvis planer med jødene også ut over den rammen, men da er vi kommet til 1000-års-riket, og dette emnet skal vi ikke behandle her. (Se. Kapitlet: 1000-års-riket for Israel).

Gud gir Israel og Jerusalem 70 åruker, hvor Guds planer skal få sin oppfyllelse. 70 åruker er forøvrig det samme som 490 profetiske år (70 x 7).

I løpet av denne tiden skal følgende skje:

FOR DET FØRSTE SKAL FRAFALLET INNELUKKES. Dette gjelder da Israels frafall fra Gud og hans ordninger. Dette betyr videre at Israel skal frelses som folk og nasjon i løpet av denne tidsperiode. Etter at denne tidsperioden er avsluttet, vil ikke jødene gjøre opprør mot Gud mer. "Jeg vil lege deres frafall, jeg vil elske dem av hjertet, for min vrede har vendt seg fra dem." (Hos. 14, 5).

FOR DET ANDRE SKAL SYNDENE FORSEGLES. Det betyr at syndene skal tilgies og ikke kommes mer i hu. Når jødene omvender seg, skal Gud kaste deres synder bak seg i forglemmelsens hav og aldri mer komme dem i hu. "Han skal igjen forbarme seg over oss, han skal trede våre misgjerninger under føtter. Du skal kaste alle deres synder i havets dyp." (Mika. 7, 19).

"De skal søke etter Israels misgjerning – men den skal ikke være til, og etter Judas synder, men de skal ikke finnes. Så grenseløs stor skal Guds nåde være mot disse syndefulle nasjoner, Israel og Juda." (Jer. 50, 20).

FOR DET TREDJE SKAL JØDENES MISGJERNINGER DEKKES OVER. Dette betyr at all den skyld og misgjerning som jødene har opphopet seg overfor Gud i løpet av alle disse år, skal tilgies, og aldri mer komme for dagen. Dette skal de oppnå når de ser og forstår at da Jesus døde på korset, da var det deres lenge etterventede Messias som døde – for dem og for alle mennesker. "Ved trengsel og dom ble han (Jesus) rykket bort, men hvem tenkte i hans tid at når han ble utryddet av de levendes land, så var det for mitt folks misgjernings skyld plagen traff ham." (Es. 53, 8).

Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget (Jesus på korset), og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham som en klager over sin førstefødte." (Sak. 12, 10).

FOR DET FJERDE SKAL EN EVIG RETTFERDIGET FØRES FRAM. Dette betyr at de, etter at de har tatt imot Jesus som sin Messias, skal være rettferdige/rettferdiggjorte over for Gud. Og en evig rettferdighet

er det bare Jesus som kan gi dem. "Og ditt folk de er alle sammen rettferdige, TIL EVIG TID SKAL DE EIE LANDET (ISRAEL), de er jo en kvist som jeg har plantet, et verk av mine hender til ære." (Es. 60, 21).

"Opphøyet er Herren, for han bor i det høye, han fyller Sion (Jerusalem) med rett og rettferdighet." (Es. 33, 5).

"I de dager skal Juda bli frelst og Jerusalem bo trygt, og dette er det navn det skal kalles med: Herren vår rettferdighet." (Jer. 33, 16).

FOR DET FEMTE SKAL SYN OG PROFET BESEGLES. Dette betyr at de profetiske utsagn angående Israel og Jerusalem som profetene kom med, idet de kunngjorde det som Gud forut hadde sagt dem, skal gå i oppfyllelse. Dette betyr at de profetiske utsagn skal forståes slik som de står, og ikke omtolkes eller forandres på noen måte. De skal gå i oppfyllelse på en konkret og historisk måte.

"FOR DET SJETTE SKAL ET ALLER–HELLIGSTE SALVES. Dette betyr at templet skal bygges opp igjen og innvies til Jesus. Jeg siterer i det følgende fra John Holens bok, Daniels bok, profetisk perspektiv, s. 108: "Vi tror at dette peker fram til det kommende templet i Jerusalem. (Esek. 40–44). Dette praktfulle templet, som helliges ved Kristi personlige nærvær og ofringer som skal bæres fram der, vil bli et sted for tilbedelse, bøn og offer av alle nasjoner på jorden. (Es. 2, 2–3, Jer. 3, 17, Mika, 4,1 flg.). Dette betyr ikke at Herren bare skal tilbes på dette sted. Han skal tilbes ut over hele jorden. (Mal. 1, 11). MEN "I HERRENS HUS I JERUSALEM" SKAL HERREN SELV VÆRE PERSONLIG TIL STEDE PÅ EN MÅTE SOM HAN IKKE ER ANDRE STEDER. Og nasjonene skal komme for å tilbe og møte ham der. Det tusenåriges rikes nye dag lyser over en gjenfødt jord og en frigjort skapning."

Ifølge v. 25 skal de gå 62 pluss 7 åruker = 69 åruker = 483 profetiske år. "Fra den tid ordet utgår om å gjenreise og ombygge Jerusalem inntil en salvet (Jesus), en fyrste, står fram." Det må derfor være av betydning for oss å finne ut når denne beskjeden om å gjenreise og ombygge Jerusalem ble gitt. Til dette årstallet kan vi så legge til 483 profetiske år, og vi kommer da til tidspunktet for Jesu framtreden. HER HADDE ALTSÅ DE TRO–ENDE I GAMMEL–TESTAMENTLIG TID EN FANTASTISK SJAN–SE TIL Å REGNE UT TIDEN FOR JESU FØRSTE KOMME, og vi vet at det var mange i Israel som var oppmerksomme på dette og ventet på Israels trøst."

Da tiden for Jesu første komme nærmet seg, da kom Guds reperesentant, engelen Gabriel, til Maria og uttalte følgende om ham som Maria skulle bli mor til: "Og engelen sa til henne: Frykt ikke Maria, for du har

funnet nåde hos Gud, og se, du skal bli fruktsommelig og føde en sønn, og du skal kalle ham Jesus. Han skal være stor og kalles den Høyestes Sønn, og Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone (Davids kongedømme skal oppbygges igjen ut ifra Jerusalem med Jesus som konge), og han skal være konge over Jakobs hus (Israel) evindelig, og det skal ikke være ende på hans kongedømme." (Luk. 1, 30–33).

Sakarias sa om Jesus – før han ble født: "Lovet være Herren, Israels Gud, han som så til sitt folk og forløste det. Og han oppreiste oss et frelses horn i sin tjener, Davids hus, således som han talte gjennom sine hellige profeters munn fra fordums tid av, en frelse fra våre fiender og fra alle deres hånd som hater oss, for å gjøre miskunn mot våre fedre og komme sin hellige pakt i hu, den ed han svor Abraham, vår far, for å fri oss av våre fienders hånd og gi oss å tjene ham uten frykt i hellighet og rettferdighet for hans åsyn alle våre dager." (Luk. 1, 68–75).

Gamle Simeon, som hadde fått beskjed (av den Hellige Ånd) om at han ikke skulle dø, før han hadde sett Herrens salvede (Jesus), sa følgende om Jesus, da han ble båret til templet som 8 dager gammelt barn, for å bli omskåret der: "Herre, nå lar du din tjener fare herfra med fred, etter ditt ord, FOR MINE ØYNE HAR SETT DIN FRELSE, som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbarelse for hedningene og en herlighet for ditt folk Israel. Og hans far og hans mor undret seg over det som ble talt om ham. Og Simeon velsignet dem, og sa til hans mor Maria: Se, denne er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt, men også din sjel skal et sverd gjennomstinge (Dette skjedde på Golgata), forat mange hjerters tanker skal bli åpenbaret." (Luk. 2, 29–35).

Det står følgende i Luk. 2, 38 om profetinnen, Anna, Fanuels datter, da hun så at Jesus ble båret inn i templet for å bli omskåret: "Og hun trådte til i samme stund og priste Gud, OG HUN TALTE OM HAM TIL ALLE DEM SOM VENTET PÅ FORLØSNING FOR JERUSALEM."

Her står det at det var mange som ventet på forløsning for Jerusalem. Om de hadde fått beskjed om dette gjennom den Hellige Ånd, eller om de hadde regnet det ut, det vet vi ikke. I alle fall så gikk (går) det an å regne ut tidspunktet for Jesu føste komme – ut ifra Daniel 9, 24–27. Fra den tid befalingen om å gjenreise og ombygge Jerusalem gikk ut til en salvet, (Jesus) skulle stå fram, skulle det gå 62 pluss 7 åruker = 69 åruker = 483 profetiske år.

Videre vet vi at kong Artaxerxes den 1. gav befaling om å gjenreise og ombygge Jerusalem den 14. nisan (mars) i året 445 før Kristi fødsel. "I måneden nisan i kong Artaxerxes 20. år traff det seg engang så at det var satt vin fram for ham: Jeg tok da vinen og rakte kongen den, og han hadde alltid hatt godhet for meg. Da sa kongen til meg: Hvorfor ser du så bedrøvet

ut? Du er jo ikke syk: det kan ikke være annet enn hjertesorg. Da ble jeg meget redd. Og jeg sa til kongen: Kongen leve evindelig! Skulde jeg ikke se bedrøvet ut når byen hvor mine fedres graver er, ligger øde, og dens porter er fortært av ild? Da sa kongen til meg: Hva er det da du ønsker? Da bad jeg til himmelens Gud, og så sa jeg til kongen: Om kongen så synes, og dersom du har godhet for din tjener, så ber jeg at du vil la meg reise til Juda, til den by hvor mine fedres graver er, SÅ JEG KAN BYGGE DEN OPP IGJEN. Da spurte kongen meg, mens dronningen satt ved hans side: Hvor lenge vil din reise vare, og når kommer du igjen? Kongen syntes godt om dette og gav meg lov til å reise, etterat jeg hadde nevnt en bestemt tid for ham. Så sa jeg til kongen: Om kongen så synes, så la meg få brev med til stattholderne hinsides elven, at de skal la meg dra gjennom hos seg, til jeg kommer til Juda, likseså et brev til Asaf, han som har oppsyn over kongens skoger, at han skal gi meg tømmer til til å tømre opp portene til den borg som hører til templet, og portene til bymuren og tømmer til det hus som jeg skal bo i. Og kongen gav meg det, fordi min Gud holdt sin gode hånd over mig." (Neh. 2, 1—8).

Når vi nå legger 483 profetiske år til året 445 før Kristus, så kommer vi til året 32 etter Kristus, og det var akkurat på palmesøndag det året at Jesus steg offentlig fram som en forsoning for jødenes og all verdens synd. Dersom jødene hadde tatt imot Jesus som sin Messias det året, så hadde den siste og 70. åruke gått sin gang, og vi hadde fått endetids begivenhetene, som ville ha vart i 7. år. Etter at disse 7 år var gått, ville vi videre fått 1000-års-riket for Israel med Jesus som konge ut ifra Israel og Jerusalem.

Men slik gikk det ikke. I og med at jødene sammen med romerne forkastet Herlighetens Herre, så forsvant tilbudet om det historiske og konkrete riket for Israel inn i sin hemmelighetstilstand, og vi fikk den kristne menighets tid. Jødene gikk etter hvert inn i hemmeligheten og ble spredt rundt omkring blant alle verdens folkeslag, og den hemmelighet som hadde vært skjult i gammel-testamentlig tid, den kristne menighet, tok etter hvert form og ble kjent.

O. K. Indergaard, sier følgende om de 70 åruker i sin artikkel-samling, Spredte temaer i profetien, art. nr. 242: "I følge profetiens egen oppdeling av de 70 åruker går de første 69 åruker fra utstedelsen av kong Artaxerxes I. s andre dekret, Neh. 2, til Messias fremståen for Israel og Jerusalem som Kongen, v. 25. Dette dekret er nemlig det eneste av de fire dekreter i Esras og Nehemias bok som ANGÅR JERUSALEM. De 3 andre dekreter angår templet.

Artexerxes 1. ble konge i 465 f. Mess., og hans tjuende regjeringsår blir derfor 445 f. Mess.

De 69 åruker løper ut som følger:
(((69 x 7 x 360) : (365, 2425 – 445) pluss 1 = 32, 06727 e. Mess., da Israels og Jerusalems Gud-salvede konge stod frem, Matt. 21, 1–11: Es. 62, 11: Sak. 9, 9.

Etter de 7 pluss 62, d. e. 69 åruker, v. 25–26, stanser Israels profetiske klokke, og en totusenårig, parentetisk tidsperiode begynner, som innledes med 2 viktige begivenheter. Den første er Jesu korsdød som ifølge forbildet i 2. Mos. 12, 3, 6 inntrådte fire dager etter utløpet av de 69 åruker, og den andre er Jerusalems og templets ødeleggelse ved romerne, som vi vet skjedde i år 70 e. Mess.

I parentesen mellom den 69. og 70. åruke oppfylles de to evangeliske dager, hver på 1000 år, hvor NT–menigheten, ekklesia, den av troende jøder og troende hedninger ved nådens evangelium utkalte forsamling blir utkalt, men som for Israel som nasjon utgjør de 2000 år i landflyktigheten blant folkene og som nå er ved å ta slutt.

At den siste og 70. åruke, v. 27, ikke oppfylles i forlengelse av den 69. er tindrende klart av mange grunner, f. eks.:

1) Jerusalems og templets ødeleggelse kom først i år 70 e. Mess.
2) Ennå idag, over 1900 år etter Jesu korsdød, er ingen av de 6 veldige løfter i v. 24 oppfylt som skal oppfylles for Israel og Jerusalem i de 70 årukers tidsperiode.
3) Den 70. årukes tidsoppdeling i 2 like store halvdeler på 3 1/2 profetiske år danner den kronologiske ramme for oppfyllelsen av Daniels bok og Åpenbaringsboken i endens tid."

Jeg vil også sitere hva Hal. Lindey og C. C. Carlson sier i sin bok, Vår døende jord, s. 29: "Under det babylonske fangenskap fikk profeten Daniel et nøyaktig tidsskjema og rekkefølgen av de framtidige begivenheter i Israels folk. Daniel fikk vite at det ville være en bestemt årrekke mellom tidspunktet for den proklamasjon som gav jødene tillatelse til å vende tilbake til Israel fra fangenskapen i Babylon, og det tidspunktet da Messias ville komme.

Denne frihetserklæringa finner vi omtalt i Nehemias 2, 1–10. Dessuten har arkeologane funnet tydelige bevis på denne proklamasjonen i de gamle persiske statsarkiver.

Fra det tidspunktet da tillatelsen ble gitt til å vende hjem og gjenoppbygge Jerusalem og templet inntil Messias skulle trede fram som fyrste og som arving til Davids trone, skulle det gå 483 år (69 åruker, 483 år) . . .

Daniel fikk ikke bare det nøyaktige åstall, men også rekkefølgen av noen store historiske hendelser som er uomtvistelige. For det første var det prokla-

masjonen om at jødene måtte vende hjem for å gjenoppbygge templet. Deretter skulle Messias trede fram som fyrste.

Deretter skulle Messias "bortryddes" hvilket betyr at han ville bli slått ihjel.

Etter at Messias var drept, skulle en hær trenge inn og ødelegge byen og templet, som var blitt gjenoppbygd av jøder som vendte hjem fra Babylon. (Dan. 9).

Daniels profeti viser klart at hvem Messias enn var, skulle han framstå før Jerusalem og dets tempel ble ødelagt år 70 e. Kr. av Titus fra Roma. DET ER KUN EN PERSON SOM KAN KOMME PÅ TALE SOM MESSIAS FØR ÅR 70 E. KR., OG DET ER TØMMERMANNEN FRA NASARET, JESUS KRISTUS."

Som vi også allerede har vært inne på i kapitlet: Sinai-paktens frelseshusholdning, så var det ikke først og fremst folket som forkastet Jesus, men teologene. Folket ville gjerne anerkjenne ham som Messias, men de fikk ikke lov til dette av sine religiøse ledere. "Og størstedelen av folket bredte sine klær på veien, andre hugg grener av trærne og strødde dem på veien, og folket som gikk foran og fulgte etter, ropte: HOSIANNA DAVIDS SØNN (MESSIAS). VELSIGNET VÆRE HAN SOM KOMMER I HERRENS NAVN, HOSIANNA I DET HØYESTE." (Mat. 21, 8–9)

"Og han (Jesus) lærte daglig i templet. Men yppersteprestene og de skriftlærde og de første blant folket søkte å få ryddet ham av veien. Men de fant ikke ut hva de skulle gjøre, FOR HELE FOLKET HANG VED HAM OG HØRTE PÅ HAM." (Luk. 19, 47–48).

Hva tykkes dere? De svarte og sa: Han er skyldig til døden." (Mat. 26, 66).

"Men øversteprestene og de eldste overtalte folket til å be om å få Barrabas fri, og Jesus avlivet." (Mat. 27, 20).

Fariseerne, prestene, de skriftlærde og de eldste ville ikke anerkjenne Jesus som Messias, men så kommer det overaskende, og slik er det bestandig i historien, at folk som en ikke har kunnet vente dette av, både anerkjenner Jesus som Messias og peker på de 70 åruker for Israel og Jerusalem. Jeg tenker da på den verdslige jødiske historiker, Josefus, som blant sine egne ble regnet som en foreder og overløper, i og med at han valgte å samarbeide med romerne fra år 63 av.

Han uttalte seg følgende om Jesus: "Og ved denne tid (d. v. s. Pilatus tid) fremstod Jesus, en vis mann, hvis vi da skal kalle ham et menneske, for han var en som gjorde mektige gjerninger, en lærer for mennesker som mottar sannheten med glede. Han overbeviste mange jøder – mange grekere også. DENNE MANNEN VAR MESSIAS. Og etter at Pilatus, – ansporet av våre ledere – hadde dømt ham til korsfestelse, mistet ikke de som først

hadde fulgt ham, kjærligheten til ham. For han åpenbarte seg levende for dem igjen den tredje dag, slik de hellige profeter har forutsagt, likesom de også hadde forutsagt mange andre underfulle ting om ham. OG DEN FLOKKEN SOM KALLES KRISTNE – SOM DE BLIR KALT ETTER KRISTUS – ER ENNÅ IKKE UTDØDD."

Josefus uttalte følgende om Daniels profeti om de 70 åruker: "Om alt dette har profeten Daniel spådd og skrevet alt mange år tidlegere. I skriftene hans finner en også at folket vårt kommer under trelldommens åk og at det ødelegges under romerne. Alle disse skriftene etterlot Daniel seg på Guds befaling for å gi den som gransker historien et vitnesbyrd om hvor stor ære Gud hadde vist ham: og for å overbevise tvilerne, som utelukker en hver mulighet for ledelse, om at Gud fortsatt har omsorg for verden."

I følge Daniel 9, 26 skulle den salvede (Jesus) utryddes etter de 62 pluss de 7 uker og byen (Jerusalem) og helligdommen (templet) skulle ødelegges av en kommende fyrstes folk.

Det første skjedde ved Jesu forkastelse og forsoningsdød på Golgata, der både hedningene og jødene rottet seg sammen mot Herlighetens Herre og ryddet ham av veien, for han irriterte dem, i og med at han fortalte dem sannheten – som oftest er vond å høre. "Ja i sannhet, i denne by (Jerusalem) samlet de seg mot din hellige tjener Jesus, som du salvet, både Herodes og Pontius Pilatus med hedningene og Israels folk, for å gjøre det din hånd og ditt råd forut hadde besluttet skulle skje." (Ap. gj. 4, 27–28).

Det andre fikk sin oppfyllelse i år 70 e. Kr., da romerne inntok Jesusalem og ødela både templet og byen. Sin endelige oppfyllelse fikk denne profeti under Bar Kochbas opprør mot romerne fra 132–135 e. Kr.

Hva som gjelder dette, så innledet Titus sitt angrep på Jerusalem i påsken, da byen var full av tilreisende jøder, som ville feire påsken i den hellige byen. På denne måten ble det mange ekstra problemer for dem som skulle forsvare byen. Tenk bare på matvaresituasjonen. Titus la også planer om å utsulte byen og utsatte hovedangrepet til slutten av mai, og innbyggerne og de tilreisende var så sultne at de til og med spiste mennesker. (Se 5. Mos. 28, 49–57).

Titus bygde en beleiringsvoll rundt byen, både i den hensikt å innta byen og forsøke å forhindre at noen rømte. Da de romerkse soldatene stormet byen, ble det et blodbad uten like. En regner med at over 1 million jøder mistet livet i kampene – av disse ble 100 000 korsfestet av romerne etter at seieren var vunnet. Byen og templet ble satt i brann, og murene ble revet ned da soldatene lette etter verdigjenstander der.

Jeg vil sitere hva Poul Borchsenius sier om Jerusalems fall i sin bok, Den lange vandring, s. 20: "Med templets fall brøt den jødiske motstand sammen. Kampens siste fase om øvrebyen og Herodes palass ble kort. Etter stormen sto

resten av Jerusalem også i flammer. En dag og en natt raste ilden, og "neste morgen stod solen opp over Jerusalems rykende ruiner. "Etter 5 måneders beleiring var byen i romernes hender, ødelagt, nedbrent og overstrømmet med blod."

Av de jøder som var igjen, ble mange ført bort som slaver – de fleste til Roma, men også til andre land. Det ble f. eks. sendt 100 000 til Egypt, hvor de ble solgt. "Herren skal føre deg (jødene) tilbake til Egypten på skiper, den vei som jeg (Gud) sa deg (Moses) at du aldri mer skulle få se, der skal Dere bli budt ut til dine fiender som træller og trællkvinner, men der er ingen som kjøper." (5. Mos. 28, 68).

Ved siden av at det ble ført slaver til Roma, ble også forskjellige verdigjenstander fra Jerusalem og fra templet ført dit. På Titus triumfbue kan vi se både den syvarmede lysestake og skuebrødsbordet.

Til tross for at templet var blitt ødelagt og Jerusalem ble lagt i ruiner i år 70 e. Kr., så ble jødene stort sett boende i landet og livet gikk sin vante gang. Det så ut til at jødene skulle komme over den knekken som landet fikk ved det første opprøret. Jeg vil igjen sitere fra Poul Borchsenius bok, Den lange vandring, s. 27: "Forbausende hurtig kom landet på fote igjen. De katastrofale hendelser i årene 66–70 med opprør, borgerkrig og Vespasianus og Titus felttog hadde etterlatt Palestina i oppløsning. Jerusalem lå i aske og ble ikke gjenoppbygget på mange år, andre byer hadde vært under sverdets lov, mere enn 1 million jøder var omkommet, og de beste patrioter blant de overlevende var flyktet bort til stammefellene ute i atspredelsen. Men tross alt ble året 70 ikke det skjebne året, som det vanligvis har ord for. Stort sett ble folket gjennom ennå 65 år boende i det gamle landet, og selv om nederlagets skygge falt tungt, gikk livet videre med de gamle seder og skikker. Pulsen begynte igjen å slå, blodomløpet kom i gang."

Etter Bar Kochbas opprør mot romerne fra 132–135 forsøkte romerne å utslette alt jødisk liv i Israel, enten ved å utrydde jødene eller selge dem som slaver. Selve landet ble systematisk ødelagt. Jerusalem og tempelplassen ble til og med pløyd ned, slik at det ikke skulle finnes spor etter dem mer. Selve byen ble flyttet nordover og fikk navnet Aelia Capitolina. På tempelplassen ble det bygd et romersk tempel, som ble innviet til Jupiter Capitolnus, og en billedstøtte av keiser Hadrian ble oppstilt på plassen.

I den forbindelsen minnes vi hva profeten Mika spådde om Jerusalems og templets ødeleggelse, 750 år før det skjedde: "Derfor skal for deres (jødenes) skyld Sion pløyes som en åker, og Jerusalem skal bli til en grusdynge, og tempelberget til skogbakker." (Mika 3, 12).

Hadrian forsøkte videre å knekke jødedommen ved at han nektet jødene å foreta omskjærelsen, studere Toraen, helligholde sabatten og undervise i deres

tro.

Jeg vil sitere fra Poul Borchsenius bok, Den lange vandring, s. 60: "Beth-ters fall og Stjernesønnens død gjorde for de neste 17—18 århundrer nesten total slutt på det jødiske liv i Palestina. Etter seieren førte romerne ødeleggelseskrig mot alt jødisk i landet. Uttalige fanger falt i deres hender, de ble drevet sammen på store markeder og solgt. Tilbudet var så enormt at prisen på slaver falt katastrofalt. Men romerne innskrenket seg ikke til forfølgelse av mennesker, hele landet ble lagt øde. Byer og landsbyer ble brent ned, frukttrær og vinstokker hugget ned, etter krigen fantes ikke et oliventre i Galilea.

Romerne satte alle krefter inn på å utrydde jødedommen i Palestina og romanisere landet. Symbolet var reisningen av keiserbyen Aelia Capitolina, hvor Jerusalam hadde ligget. Byen ble rent hedensk bygd etter greske forbilder og forsynt med torv, et amfiteater og templer. Hvor Jehovas tempel hadde stått, kneiset en rytterstatue av Hadrian, og i stedet for det gamle Herrens tempel løftet jupitertemplet seg, og den capitolonske Jupiter var byens skytsgud. For å fullstendiggjøre forandringen forbød Hadrian enhver jøde å komme innenfor synsvidde av byen, straffen for overtredelse var døden. En uoverskridelig hindring ble reist mellom folket og det sted hvor det hadde tilbedt den usynlige Gud."

Ved disse straffedommer fra Gud, som var omtalt lang tid i forveien av profetene, mistet jødene landet sitt, og de ble spredt utover i de forskjellige land. GUDS ORD VISTE SEG NOK EN GANG Å GÅ I OPPFYLLELSE I HISTORIEN. GUDS ORD, I EGENSKAP AV PROFETI, ER HISTORISKE BEGIVENHETER, SOM ER SAGT OSS FØR DET SKJER, FORAT VI SKAL TRO DET, BÅDE FØR DET SKJER, NÅR DET SKJER, OG ETTER AT DET ER SKJEDD.

Hva som gjelder Daniel 9, 27, så bekriver dette verset den siste og 70. åruke for Israel og Jerusalem. DENNE SISTE ÅRUKE HAR STÅTT STILLE FRA ÅR 32 E. KR., og det vil den også gjøre helt til den settes i gang igjen en gang i framtiden. De begivenheter som er beskrevet der er framtidige.

Der står det for det første at pakten (pakten mellom de verdslige jøder og Antikrist) skal gjøres fast for de mange (jøder). Dette betyr at Israel som politisk stat skal inngå en eller annen form for pakt eller avtale med Antikrist i sluttfasen av hedningenes tider. Tidspunktet for inngåelsen er ved begynnelsen av den 70. åruken, og pakten skal stå fast inntil midten av åruken, for da skal matoffer og slagt-offer opphøre i templet, og Antikrist skal selv innvadere Israel, sette seg i templet der og kreve guddomlig tilbedelse. (Se Es. 28, 15, 2. Tess. 2, 3—4 og Matt. 24, 15). Når dette skjer, vil jødene oppdage hvem de i virkeligheten har inngått pakt med, OG DETTE VIL LITT

ETTER LITT FÅ DEM TIL Å ORIENTERE SEG MOT SIN EGEN FRELSER OG KONGE, NEMLIG JESUS KRISTUS MESSIAS.

Videre står det i slutten av v. 27 at Antikrist skal ødelegges. Det er Jesus som skal ødelegge ham ved sitt synlige komme til jorden. Da kommer han med sine mange tusen hellige og med englene og skal ta hevn over Israels fiender. (Se. Dan. 2, 34–35 og Joh. Åp. 19, 19–20) (Se kapitlet: Den store trengselstiden).

Hva som gjelder Dan. 9, 24, så er det beskrevet 6 hendelser som skal skje med jødene i løpet av den siste og 70. åruken. Disse 6 begivenhetene har med Israels frelse å gjøre, og jeg vil kort summere dem opp, idet jeg henviser til det som jeg allerede har skrevet om dette.

1) Israels frafall skal innelukkes.
2) Israels synder skal forsegles.
3) Israels misgjerning skal dekkes over.
4) Syn og profet skal besegles.
5) En evig rettferdighet skal føres fram.
6) Syn og profet skal besegles.
7) Et Aller-helligste skal salves.

Dan. 9, 24–27 er en av de mest fantastiske profetier i G. T., og dersom vi ikke kjenner til eller forstår den, så er det store muligheter for at vi ikke forstår det innbyrdes forholdet mellom Israel og den kristne menighet. Den kristne menighets tid befinner seg i tidsintervallet mellom den 69. og den 70. åruke for Israel. I denne tiden, som nå har vart i snart 2000 år, blir den kristne menighet tatt ut. Når Jesus en gang i framtiden har hentet hjem til himmelen sin menighet, så begynner den 70. åruken for Israel å gå igjen. DEN 70. ÅRUKE FOR ISRAEL OG JERUSALEM HAR STÅTT STILLE NÅ I SNART 2000 ÅR.

Denne tidsepoken på snart 2000 år har vært en ventetid for jødene, der de for det meste har oppholdt seg i hemmeligheten i diasporaen. De mange profetiske utsagn om jødene og Israel, som G. T. beskriver, men som også N. T. gjengir, har derfor stått stille i disse 2000 år. Når den siste og 70. åruken settes i gang, vil også disse profetier få sin oppfyllelse, enten i løpet av de 7 år som står igjen eller i løpet av den nye frelseshusholdningen som kommer, 1000-års-riket for Israel.

Den kristne menighet taes ut i tidsrommet mellom den 69. og den 70. åruke for Israel og Jerusalem, og den kristne menighet har ingen ting å gjøre med den 70. åruke. Videre vet vi at den 70. åruke er identisk med den trengselstiden som har kommet over jord. Denne vil da være på 7 år, hvorav de

siste 3,5 år blir kalt den store trengsel. Av dette drar vi den slutning – i tillegg til det som er sagt ovenfor – om det innbyrdes forholdet mellom Israel og den kristne menighet: AT DEN KRISTNE MENIGHET IKKE SKAL INN I TRENGSELSTIDEN, MEN OPPRYKKES TIL GUD FØR DEN SETTER INN OVER JORD.

Da jødene ikke ville ta imot Jesus som deres etterventede Messias, måtte Gud utsette den 70. åruke for dem. Dekket ble lagt over de fleste av jødene, og de gikk inn i hemmeligheten i diasporaen, og vi fikk menighetens tid. MENIGHETENS TID, SOM NÅ SNART HAR VART I 2000 ÅR, ER EN PARANTES OG EN VENTETID BÅDE FOR JØDENE OG FOR DE PROFETISKE UTSAGN SOM G. T. ER SÅ FULLT AV, OG SOM ANGÅR DETTE FOLKET.

DEN KRISTNE MENIGHETS FRELSESHUSHOLDNING

Den 6. tidshusholdningen, som er den kristne menighets tid, strekker seg fra pinsefestens dag og til Jesu komme for menigheten. Etter den tid går både verden, den frafalne kirke og det frafalne Israel inn i den 70. åruke med sine mange forferdeligheter og sine domsscener. Vi nevner bare her kort slaget ved Harmageddon (Joh. Åp. 16, 16) og dommen for Jesu herlighetstrone i Jerusalem. (Mat. 25, 31–46).

MENIGHETENS TIDSALDER VAR SKJULT FOR DE TROENDE I G. T., OG PAULUS VAR DEN FØRSTE SOM FIKK ÅPENBARINGEN OM DENNE HEMMELIGHET. "Nå gleder jeg (Paulus) meg over mine lidelser for dere og utfyller i mitt kjød det som ennå fattes i Kristi trengsel, for hans legeme som er i menigheten, hvis tjener jeg er blitt etter den Guds husholdning som er meg gitt blant dere, det vil si å fullføre Guds ord, DEN HEMMELIGHET SOM HAR VÆRT SKJULT FRA ALLE TIDERS OG SLEKTERS OPPHAV, MEN NÅ ER BLITT ÅPENBART FOR HANS HELLIGE (DE KRISTNE)." (Kol. 1, 24–26).

Paulus sier videre om denne hemmeligheten i Ef. 3, 1–9: "Derfor bøyer jeg mine knær, jeg Paulus, Kristi Jesu fange, for deres skyld, dere hedninger, om dere ellers har hørt om den husholdning med den Guds nåde som er meg gitt for dere, at han ved åpenbaring har kunngjort meg hemmeligheten, således som jeg ovenfor har skrevet med få ord, hvorav dere, når dere leser dette, kan kjenne min innsikt i Kristi Hemmelighet, SOM I DE FORRIGE TIDSALDRE IKKE ER BLITT KUNNGJORT FOR MENNESKENES BARN SÅLEDES SOM DEN NÅ ER ÅPENBART FOR HANS HELLIGE APOSTLER OG PROFETER I ÅNDEN, at hedningene er medarvinger og hører med til legemet og har del med i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet hvis tjener jeg er blitt etter den Guds nådes gave som er meg gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom, og å opplyse alle om hvorledes husholdningen er med den hemmelighet SOM HAR VÆRT SKJULT FRA EVIGE TIDER I GUD, som har skapt alt."

Denne hemmelighet med den kristne menighet var så godt bevart at ikke engang maktene og myndighetene i himmelen hadde greie på den. De skulle først få opplysning om dette gjennom den kristne menighet. "forat Guds

mangfoldige visdom nå ved menigheten skulle bli kunngjort for maktene og myndighetene i himmelen." (Ef. 3, 10).

Selv om hemmeligheten med den kristne menighet, som består både av frelste jøder og hedninger, ikke var kjent i G. T., så var det likevel gjort plass for den i Daniel 9, 26. Der lå den godt bevart – som en hemmelighet – til den tiden kom da dette skulle åpenbares. (Se Kapitlet: De 70 åruker for Israel og Jerusalem).

Da jødene ikke ville ta imot Jesus som sin Messias og omvende seg, ble det etter hvert gjort kjent at det var kommet en ny tidshusholdning, nemlig menighetens tid. HEMMELIGHETEN MED DEN KRISTNE MENIGHET BLE ÅPENBART, MENS ISRAEL OG JØDENE GIKK INN I HEMMELIGHETEN, hvor de har befunnet seg i snart 2000 år.

Som vi allerede har beskrevet under gjennomgåelsen av den 5. tidshusholdningen, så var Sinai-pakten en foreløpig ordning og pekte fram mot den nye pakt, som også ble lovet jødene i løpet av denne tidshusholdningen. Som frelseshistorisk hendelse er derfor den Hellige Ånds utgydelse på pinsefestens dag, da 3000 jøder ble frelst, et bevis på at den nye pakten var blitt opprettet. Golgata-pakten er derfor først og fremst en pakt med jødene og er oppfyllelsen av Guds løfter til jødene om en ny pakt, SOM FRELSES–HISTORISK HENDELSE ER DERFOR PINSEFESTENS DAG JØDENES DAG, MEN SOM FRELSES–PRINSIPP ER DEN OGSÅ DEN KRISTNE MENIGHETS DAG.

Men som vi også vet, så benyttet jødene som nasjon seg ikke av tilbudet om den nye pakt og opprettelsen av 1000-års-riket for Israel, og dermed så fikk vi den nye tidshusholdningen med menighetens tid. Den kristne menighet består av frelste jøder og frelste hedninger. "OG HAN (JESUS) ER EN SONING FOR VÅRE SYNDER, DOG IKKE BARE VÅRE, MEN OG FOR HELE VERDEN." (1. Joh. 2, 2).

"For han (Jesus) er vår fred, han som gjorde de to (jøder og hedninger) til ett og nedrev gjerdets skillevegg, fiendskapet, idet han ved sitt kjød avskaffet den lov som kom med bud og forskrifter, forat han ved seg selv kunne skape de to til et nytt menneske, idet han gjorde fred og forlikte dem begge i ett legeme (den kristne menighet) med Gud ved korset, idet han på det drepte fiendskapet." (Ef. 2, 14–15).

Som vi også før har sagt, så er den kristne menighets tid en parantes og en ventetid for jødene, og selv om den nye pakt er innledet, så er den på ingen måte oppfylt hva som gjelder jødenes tilknytning til den. Frelsesgrunnlaget som er Jesu forsoning og Jesu blod, er lagt ned i den nye pakten, men jødene som nasjon har ikke ennå kunnet gjøre seg nytte av pakten. Den nye pakt i Jesu blod peker derfor framover mot det som skal skje med jødene, nemlig at

de skal omvende seg som helt folk og hel nasjon. Både utsagnene i G. T. og i N. T. viser at dette er tilfelle, og at ikke alt i pakten er oppfylt ennå. Den hele og fulle oppfyllelse av den nye pakt med jødene peker framover mot jødenes frelse og mot opprettelsen av 1000-års-riket. "Se, dager kommer, sier Herren, da vil jeg opprette med Israels hus en ny pakt med Israels hus og med Judas hus, ikke som den pakt jeg opprettet med deres fedre på den dag da jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut av Egyptens land, den pakt (Sinai-pakten) med meg som de brøt, enda jeg var deres ektemann, sier Herren, men dette er den pakt jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil gi min lov i deres sinn og skrive den i deres hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de (jødene) skal være mitt folk, og de skal ikke mere lære hver sin neste og hver sin bror og si: Kjenn Herren. FOR DE ALLE SKAL KJENNE MEG, BÅDE SMÅ OG STORE, sier Herren, for jeg vil forlate deres misgjerninger og ikke mere komme deres synd i hu. (Dette er det samme som jødenes frelse). (Jer. 31, 31–34).

Profeten Joel omtaler også denne begivenheten, idet han setter den i forbindelse med Herrens dag og den domstiden som skal komme over jorden. "Og deretter skal det skje at jeg vil utgyde min ånd over alt kjød (alle jøder), og deres sønner og deres døtre skal tale profetiske ord, deres oldinger skal ha drømmer, og deres unge menn skal ha syner, ja, endog over trællene og over trællkvinnene vil jeg i de dager utgyde min Ånd. Og jeg vil gjøre underfulle tegn på himmelen og på jorden: blod, og ild og røkstøtter. Solen skal omskiftes til blod, før Herrens dag (Herrens dag til dom) kommer, den store og forferdelige. Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst, for på Sions berg og i Jerusalem skal det være en flokk av unnkomne (etter Antikrists herjinger med jødene i den store trengsel), således som Herren har sagt og blant de unnslopne skal de være som Herren kaller. (Disse unnkomne/unnslopne jøder skal igjen Herren videre prøve om de vil følge ham, og blant disse skal levningen eller resten av jøder taes ut. Dette er de frelste jøder i endens tid)." (Joel 3, 1–5).

AV DETTE SER VI AT DET SOM SKJEDDE PÅ PINSEFESTENS DAG, VAR OPPFYLLELSEN AV GUDS LØFTE TIL JØDENE OM AT HAN VILLE OPPRETTE EN NY PAKT MED DEM. Fra Guds side er alt lagt til rette for dem, og sine løfter de holder Gud, men i og med at de ikke ville anerkjenne Jesus, da han kom første gangen, så har de ikke som folk og som nasjon, kunnet gjøre seg nytte av pakten. De kan ikke helt ut gjøre seg nytte av den før de underkaster seg Jesus i sluttfasen av den store trengsel.

At det forholder seg slik, som jeg ovenfor har beskrevet, sees også av Ap. gj. 2, 1–21 og Hebr. 8, 7–13, som omhandler akkurat det samme som Jer. 31, 31–34 og Joel 3, 1–5 beskriver. DET SOM SKJEDDE PÅ PINSEFEST–

ENS DAG, VIL DERFOR FÅ SIN ENDELIGE OPPFYLLELSE I SLUTTEN AV DEN STORE TRENGSEL.

Selve frelsesgrunnlaget i den nye pakt er Jesu blod. Det er bare det som kan bortta synder, og som vi før har sagt strekker Jesu forsonergjerning sin foløsende og tilgivende nåde tilbake til den synd som allerede er begått i de forrige tidshusholdninger og legger seg som et tilgivende slør over de synder som er begått, dersom da menneskene har levd slik at de kan gjøre seg nytte av dette. (Se. Hebr. 9, 15, Gal. 4, 5, Rom. 2, 5–16 og Rom. 6, 6–8).

Likeledes gjelder frelsestilbudet naturligvis alle som har levd etter at forsonigsverket har funnet sted. FRELSESTILBUDET GJELDER ALLE MENNESKER, dersom de ut ifra sine forutsetninger har levd i pakt med Guds vilje.

Midt i historien har Gud kommet med sitt tilbud til verden, om at alle som vil benytte seg av frelsestilbudet, skal bli frelst. "Fra den tid begynte Jesus å gi sine disipler til kjenne at han skulle gå til Jerusalem og lide meget av de eldste og ypperstеprestene og de skriftlærde, og oppstå på den tredje dag." (Mat. 16, 21).

"Likesom Menneskesønnen ikke er kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepenge for mange." (Mat. 20, 28).

"FOR DETTE ER MITT BLOD, DEN NYE PAKTS BLOD, SOM UTGYDES FOR MANGE TIL SYNDENES FORLATELSE. Men jeg (Jesus) sier dere: Fra nå av skal jeg ikke drikke av denne vintreets frukt, før den dag da jeg skal drikke den ny med dere (apostlene) i min Faders rike." (Mat. 26, 28–29).

"Hvor meget mere skal da Kristi blod, han som ved en evig ånd bar seg selv fram som et ulastelig offer for Gud, rense deres samvittighet fra døde gjerninger til å tjene den levende Gud." (Hebr. 9, 14).

I og med at vi får en ny frelseshusholdning, den kristne menighets tid, så får vi også en ny type menneske i verden i den 6. tidshusholdningen, nemlig det gjenfødte menneske. Det er et prinsipp i denne tidshusholdningen at hver den som tror, har den Hellige Ånd som pant og innsegl i sitt hjerte til forløsningens dag. Denne mennesketypen har ikke eksistert før, og vi kaller ham for det kristne mennesket. "For hverken omskjærelsen eller forhud er noe, bare en ny skapning." (Gal. 6, 15).

"Derfor, dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forganget, se, alt er blitt nytt." (2. Kor. 5, 17).

"Kom i hu at Dere som fordum var, hedninger i kjøttet og ble kalt uomskårne av den såkalte omskjærelse på kjøttet, den som gjøres med hånden, at Dere (hedningene) på den tid stod utenfor Kristus, utelukket fra Israels borgerrett og fremmede for paktene med deres løfte, uten håp og uten

Gud i verden, men nå, i Kristus Jesus, er Dere som før var langt borte, kommet nær ved Jesu blod. Så er Dere (hedningene) ikke lenger fremmede og utlendinger i verden, men Dere er de helliges (de hellige jøder) medborgere og Guds husfolk." (Ef. 2, 11–13 og 19).

Ved Jesu forsonergjerning på Golgata har hedningene fått del i løftene og paktene mellom Gud og jødene. Før den tid stod de utenfor – uten håp og Gud i verden. Vi ble ved Kristi forsoningsverk på Golgata for snart 2000 år siden podet inn i det gode jødiske oljetreet, som er det samme som den gode jødiske tradisjonen, som er det eneste tilbudet i verden som gir frelse. I og med Jesu forsonergjerning er vi blitt Abrahams barn og har følgelig del i løftene. I og med at vi hedninger er blitt Abrahams barn, så får vi også nyte godt av opprettelsen av den nye pakt, som først og fremst er lovet jødene. I og med at Gud opprettet denne nye mennesketypen, det kristne menneske, som består av troende jøder og troende hedninger, så er vi blitt podet inn i det gode jødiske oljetreet og har del i jødenes velsignelser. DET ER IKKE JØDENE SOM MÅ KOBLES INN I DEN KRISTNE KIRKE, MEN DET ER DEN KRISTNE MENIGHET SOM ER KOBLET INN I DEN GODE JØDISKE FRELSES–TRADISJONEN. "For ble du (hedningene) avhugget av det oljetre som er vilt av naturen, og mot naturen innpodet i et godt oljetre (det jødiske), hvor meget mer skal de (jødene) da bli innpodet i sitt eget oljetre, disse som av naturen hører det til. (Rom. 11, 24).

"Her er det ikke jøde eller greker, her er ikke træll eller fri, her er ikke mann eller kvinne, for Dere er alle en i Kristus Jesus. Men hører Dere Kristus til, da er Dere jo Abrahams ætt, arvinger etter løfte." (Gal. 3, 28–29).

"MEN VI BRØDRE, ER LØFTES BARN, LIKESOM ISAK." (Gal. 4, 28).

Alle som har Abrahams tro, de er Abrahams barn. Dette gjelder både jøder og hedninger, og de hører begge kategorier mennesker med til Abrahams ætt (Se Rom. 4,), men likevel er det så viktig at vi stadig vekk poengterer at det er vi hedninger som er kommet inn i jødenes frelses-tilbud, og likeledes at jødene parallelt og uavhengig av uttagelsen av det kristne menneske og den kristne menighet har sin egen utvikling. Det er viktig at vi er oppmerksomme på det forholdet at den kristne menighet ikke representerer sluttfasen av tidshusholdningene, men at Gud har store planer med jødene, både i dag og med det som senere skal skje med jødene i Israel. Etter at den kristne menighet er opptatt til himmelen til Gud, så vil igjen jødene overta den oppgaven og det kall som de har fått, men som de har sviktet, nemlig det å være Guds vitner og Guds misjonærer på jord. Dette vil skje både i endens tid og i 1000-årsriket, og når det skjer at de anerkjenner Jesus som Messias, da først kan Gud oppfylle alle de løfter som han har gitt jødene. "For engler tar han (Gud) seg

seg ikke av, men Abrahams ætt tar han seg av." (Hebr. 2, 16).

"Altså står det en sabbatshelg (1000-års-riket) tilbake for Guds folk (jødene)." (Hebr. 4, 9).

"Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget (Jesus på korset), og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham som en klager over sin førstefødte." (Sak. 12, 10).

Hva som gjelder forholdet mellom Sinai-pakten og den nye pakt i Jesu blod, så har vi allerede behandlet en del aspekter av dette under gjennomgåelse av den 5. tidshusholdningen, men vi skal utdype dette en del. Sinaipakten kunne ikke i seg selv frelse noen, men den pekte framover mot det nye som skulle komme, og som kunne frelse. Menneskene som levde i den 5. tidshusholdningen levde derfor både i trelldom under de ufullstendige ordninger som Sinai-loven representerte og i forventning mot det fullkomne som skulle komme. De levde som fanger som kjenner sin egen utilstrekkelighet med hensyn til å komme fri, men likevel så håpet de og så framover mot det nye og herlige som skulle gi dem syndenes forlatelse og slippe dem fri. "Men før troen kom ble vi holdt innestengt i varetekt under loven til den tro som skulle åpenbares. Så er da loven blitt vår tuktemester til Kristus, forat vi skulle bli rettferdiggjort av tro, men etter at troen er kommet er vi ikke lenger under tuktemesteren." (Gal. 3, 23–25).

"Hva skulle da loven til? Den ble lagt til for overtredelsenes (syndens) skyld, inntil den ætt kom som løftet (om frelse) gjalt – gitt ved engler, ved en mellommanns hånd." (Gal. 3, 19).

På samme måte som Abraham hadde to sønner, den ene (Ismael), med trællkvinnen (Hagar) og den andre (Isak) med Sara, på samme måten representerer disse to ekteskapsforhold disse to pakter. Den ene, Sinai-pakten, holder sine barn i trælldomm og peker framover og er avhengig av at den andre, Golgatapakten, opprettes, for den frelser sine barn. Ja, ikke bare sine egne barn, men den frelser også alle som har vært holdt innesperret i de forrige tidshusholdninger, dersom de da har gjort seg fortjent til å nyte godt av Golgata-pakten og bli frelst. "De er jo skrevet at Abraham hadde to sønner, en med trællkvinnen og en med den frie kvinne, men trællkvinnens sønn er født etter kjødet, den frie kvinnens sønn derimot ifølge løftet. I dette ligger det en dypere menig under, for disse kvinner er to pakter, den ene fra berget Sinai, og den føder sine barn til trælldom, dette er Hagar. For Hagar er berget Sinai i Arabia, og svarer til det Jerusalem som nå er, for det er i trælldom med sine barn. MEN DET JERUSALEM SOM ER DER OPPE (DET HIMMELSKE JERUSALEM), ER FRITT, OG DET ER VÅR MOR." (Gal.

4, 22–26).

Moseloven førte ikke til frelse for noen, for ingen mennesker kan ved egne gjerninger oppfylle kravene som den stiller, men den som har fått den Hellige Ånd som innsegl og pant til forløsningens dag, den er ikke lenger under loven, men er kommet inn under nådens prinsipp om syndenes forlatelse ved tro. Det nye prinsippet i den 6. tidshusholdningen er altså den Hellige Ånds prinsipp, og dette prinsippet virker flere ting, men det største er at den som har fått den Hellige Ånd i sitt hjerte, han lever i konstant syndenes forlatelse og kontakt med Gud. Han er fri, og troen gjør at Guds-livet får en rikdom og fylde over seg som var ukjent i den 5. tidshusholdningen. Profetene i G. T. – med Moses i fremste rekke – så framover med forventning og fortrøstning på det nye som skulle komme. Dette gjaldt også de troende i gammel-testamentlig tid. "Om denne frelse var det profetene gransket og ransaket, de som spådde om den nåde som Dere skulle få, idet de ransaket hvilken eller hva slags tid Kristi Ånd, som var i dem, viste fram til når han forut vitnet om Kristi lidelser og herligheten deretter, for det ble dem åpenbart at de ikke tjente seg selv, men oss, med dette som nå er blitt kunngjort ved dem som har forkynt dere evangeliet ved den Hellige Ånd, som ble sendt fra himmelen – dette som englene attrår å skue inn i." (1. Pet. 1, 10–12).

I gammel-testamentlig tid var det ukjent at den vanlige troende fikk den Hellige Ånd til innsegl og pant i sitt hjerte. Dette prinsippet var forbeholdt personer som hadde en spesiell oppgave som formidlere mellom Gud og folket. Jeg siterer fra prof. Peter Beyerhaus bok, Guds plan med Israel og folkene, s. 80: "På Det gamle Testamentes tid er Guds Ånd alltid kunn for dem som er spesielt utvalgt av Gud til å ha ansvaret for folket, altså enkelte dommere og konger såvel som profeter og prester, som har fått Guds Ånd gitt som utrustning til tjeneste til ivaretagelse av deres foreliggende oppgaver."(f. eks. 5. Mos. 34, 9, Dom. 3, 10, og 11, 29).

Men til tross for at den Hellige Ånd er kommet og gis enhver som tror, så betyr ikke dette at loven er opphevet. For oss som tror er den oppfylt, men for dem som vil leve i sine synder, så gjelder loven fortsatt. Loven er for de vantro, og dersom de ikke oppfyller den ved sine egne bestrebelser og gjerninger, så blir de dømt til den evige fortapelse. Loven skal nemlig brukes som domsgrunnlag for menneskene i den endelige dom, dommen for den store hvite trone. (Se Joh. Åp. 20, 11–15). "Men vi vet at loven er god dersom noen bruker den på lovlig vis, så han vet dette at loven ikke er satt for en rettferdig, men for lovløse og selvrådige, for ugudelige og syndere, for vanhellige og urene, fadermordere og modermordere, horkarer, syndere mot naturen, menneskerøvere, løgnere, menedere, og alt annet som er imot den sunne lære, etter evangliet om den salige Guds herlighet, det som er meg betrodd." (1.

Tim. 1, 8–11).

For den derimot som tror, har Kristus oppfylt loven i vårt sted, slik at vi kan gjøre oss nytte av Kristi forsoningsgjerning overfor Gud. For den som tror, er det ingen fordømmelse, for det som var/er umulig for menneskene, nemlig å oppfylle loven, det gjorde Gud selv ved at han sendte Kristus. Kristus ble en forsoning for oss overfor Gud, slik at ikke Gud lenger tilregner oss våre synder. Jesus utslettet skyldbrevet for oss – skyldbrevet som var/er skrevet med bud. "SÅ ER DET DA INGEN FORDØMMELSE FOR DEN SOM ER I JESUS KRISTUS, for livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov. For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet, forat lovens krav skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden." (Rom. 8, 1–4).

"Også dere, som var døde ved deres overtredelser, og deres kjøds forhud, dere gjorde han levende med ham (Jesus), idet han tilgav oss alle våre overtredelser og utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud (lovens bud) det som gikk oss imot, og det tok han bort idet han naglet det til korset. Han avvæpnet maktene og myndighetene (de onde åndsmakter) og stilte dem åpenlyst til skue, idet han viste seg som seierherre over dem på korset." (Kol. 2, 12–14).

DEN NYE PAKTEN I JESU BLOD ER EN FULLKOMMEN PAKT, OG DET KOMMER HELLER IKKE NOEN NY PAKT FRA GUDS SIDE. DET ER SELVE GRUNNSTENEN I GUDS PAKTER OG SELVE HOVEDGRUNNLAGET FOR ALLE GUDS PAKTER OG LØFTER. Golgata-pakten er satt midt i verden og i menneskehetens historie og lar sitt befriende og skinnende lys og tilbud gå ut til all verden som et tilbud til frelse og syndenes forlatelse for den som vil bøye seg og gå inn under både tilbudet og forpliktelsene i Guds-rikets lover. Det er en bedre pakt enn f. eks. Sinai-pakten, for den er basert på bedre løfter, løfter om syndenes forlatelse og frelse ved at en tror. "Men nå har han (Jesus) fått en så meget bedre prestetjeneste som det og er en bedre pakt han er mellommann for, da den er grunnlagt på bedre løfter." (Hebr. 8, 6).

Den som ville benytte seg av tilbudet i den nye pakt i Jesu blod, blir frelst eller rettferdiggjort ved den tro som en får når en får den Hellige Ånd i sitt hjerte. Det er den Hellige Ånd i hjertet som forårsaker den fylde av tro og innsikt i Guds ord som en kristen har. En kristen har fått Gud i sitt eget hjerte, og derfor kan han også kjenne og bedømme det som er gitt oss av Gud. En kristen er det eneste som kan dømme om åndelige ting og bedømme åndelige situasjoner, for Guds Ånd, som er i oss, ransaker alle ting, også

dybdene i Guds ord og i Gud selv. EN KRISTEN ER DERFOR DEN ENESTE SOM KAN UTTALE SEG OM ÅNDELIGE TING OG TROS-SPØRSMÅL, for den Hellige Ånd er hans veileder. "Men oss har Guds Ånd åpenbart det (Guds hemmeligheter) ved sin Ånd. For Ånden ransaker alle ting, også dybdene i Gud, for hvem iblant mennesker vet hva som bor i mennesket, uten menneskets Ånd, som er i ham? Således vet heller ingen hva som bor i Gud, uten Guds Ånd, men vi har ikke fått verdens ånd, vi har fått den Ånd som er av Gud, forat vi skal kjennne det som er gitt oss av Gud." (1. Kor. 2, 10–12).

La oss derfor passe på det som vi har fått og la oss ikke skusle det bort eller bytte det bort mot det som verden har å tilby. La oss derfor ikke være som Esau, som for en eneste rett linser byttet bort sin rett til å arve først, men la oss heller være som Moses, som klart så alternativene. Og alternativene har bestandig vært: ENTEN EN KORTVARIG NYTELSE AV OG I SYNDEN, ELLER EN EVIGHET SAMMEN MED JESUS.

"Ved tro nektet Moses, da han var blitt stor, å kalles Faraos datters sønn, idet han heller valgte å lide ondt sammen med Guds folk (jødene) enn å ha en kortvarig nydelse i synden, og aktet Kristi vanære for en større rikdom enn Egyptens skatter, FOR HAN SÅ FRAM TIL LØNNEN." (Hebr. 11, 24–26).

"FOR JEG HOLDER FOR AT DEN NÆRVÆRENDE TIDS LIDELSE IKKE ER Å AKTE MOT DEN HERLIGHET SOM SKAL ÅPENBARES PÅ OSS." (Rom. 8, 18).

I den 6. tidshusholdningen har Gud to eiendomsfolk – både den kristne menighet og jødene. "Han som gav seg selv for oss (de kristne) for å forløse oss fra all urettferdighet og rense seg selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger." (Tit. 2, 14).

"Men dere (de kristne) er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, forat Dere skal forkynne hans dyder som kalte Dere fra mørke til sitt underfulle lys." (1. Pet. 2, 9).

"Dersom Dere (jødene) lyder min røst og holder min pakt (Sinai-pakten) da skal Dere være min eiendom framfor alle folk, for hele jorden hører meg til." (2. Mos. 19, 5).

"For et hellig folk er du for Herren din Gud, deg har Herren din Gud utvalgt av alle de folk som er på jorden, til å være hans eiendomsfolk." (5. Mos. 7, 6).

Jødene har ved sin fornektelse av Jesus som Messias og Gud satt seg selv til side og har i denne tid en meget beskjeden plass og posisjon i arbeidet med å fremme Guds planer på jord, men til tross for dette er jødene likevel Guds eiendomsfolk, som han har gitt store løfter til, som han akter å oppfylle. Gud

kan i det hele tatt ikke gå tilbake på sine løfter. Når han har lovet en ting står det urokkelig fast i alle evigheters evighet. Jødene er som folk og nasjon elsket av Gud både på grunn av utvelgelsen av folket og Guds kjærlighet til fedrene, og løftene står fast. "Etter evangeliet (det glade budskap om at Jesus er Gud og har forsonet all synd overfor Gud) er de fiender for deres skyld, men etter utvelgelsen er de elsket for fedrenes skyld, for sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på." (Rom. 11, 28–29).

Det forholdet at Gud har tatt seg ut et nytt eiendomsfolk, den kristne menighet, betyr ikke at løftene til jødene ikke står ved lag fra Guds side. Den kristne menighet er garantien for at Guds rike skal vokse mens jødene er inne i den store forherdelsen i diasporaen, hvor de nå for en stor del har vært i snart 2000 år. Når nå Gud imidlertid i løpet av de siste 90 år har hentet snart 4 millioner jøder hjem til Israel og har gjort det mulig for dem å få opprettet et nasjonalt hjem i Israel, er dette uttrykk for at Gud igjen har begynt å oppfylle de løfter til jødene som han har gitt fedrene.

Det burde ikke være noe konkurranseforhold eller noen splid mellom de to eiendomsfolk, jødene og den kristne menighet, for begge er ordninger som er villet av Gud og har sine bestemte oppgaver i frelseshusholdningene. At Gud har tatt seg ut et nytt eiendomsfolk betyr ikke at det gamle eiendomsfolket, jødene, er gått inn i det nye, eller at Guds løfter til jødene er overtatt av den kristne menighet. Nei, løftene står ved lag og de skal forståes slik som de kommer til uttrykk både i G. T. og i N. T. (Om dette har jeg skrevet mye i min bok, Guds løfter til Israel).

Det som i særlig grad kjennetegner det nye eiendomsfolket, er den nærhet og den intimitet som der er mellom Kristus og de troende. Til sammen utgjør de en hellig og mystisk organisme, der Jesus er hodet og hver enkelt kristen utgjør resten av legemet eller lemmene. "Og han er hodet for legemet, som er menigheten, han som er opphavet, den førstefødte av de døde, forat han i alle deler skulle være den ypperste." (Kol. 1, 18).

"Men nå er Dere Kristi legeme og hans lemmer, hver etter sin del." (1. Kol. 12, 27).

Den nærhet og intimitet som der er mellom Jesus og den Kristne menighet, blir også i Bibelen sammenlignet med det nære forholdet som der er mellom vintreet og greinene på det. "Jeg er vintreet, Dere er greinene, den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer meget frukt, for uten meg kan dere intet gjøre." (Joh. 15, 5).

DEN KRISTNE MENIGHET OG JØDENES BEVARELSE GJENNOM SEKLENE ER JORDENS STØRSTE UNDER, og når legemet er fullt, kommer Jesus selv ned i lufthimmelen med et bydende rop og med overengels røst og tar oss til seg, og deretter skal vi bestandig være sammen

med Herren. "For Herren selv skal komme ned fra himmelen, med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå, deretter skal vi som lever, som blir tilbake, sammen med dem rykkes i skyer opp i luften for å møte Herren, OG SÅ SKAL VI ALLTID VÆRE SAMMEN MED HERREN." (1. Tess. 4, 16–17).

For et møte og et samfunn det skal bli når de hellige skal møte Kristus i lufthimmelen, men løftene til den Kristne menighet stopper ikke her. Vi skal bli lik Jesus. Vi skal bli gjort lik med Jesus i hans himmelske herlighet. "For vårt rike er i himmelen og derfra venter vi og den Herre Jesus som frelser, han som skal forvandle vårt fornedrelses-legeme, så det blir likt med hans herlighets-legeme, etter den kraft hvormed han og kan underlegge seg alle ting." (Fil. 3, 21).

"Dere elskede, nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli, vi vet at når han åpenbares (ved sitt komme for menigheten) så skal vi bli ham lik, for vi skal se ham som han er." (1. Joh. 3, 2).

"Herren skal fri meg fra all ond gjerning og frelse meg inn i sitt himmelske rike, ham være æren i all evighet. Amen." (2. Tim. 4, 18).

"For dem som han forut kjente, dem har han også forut bestemt til å bli likedannet med hans Sønns bilde, forat han (Jesus) skulle være den førstefødte blant mange brødre." (Rom. 8, 29).

Hvem er det så som blir med til himmelen når Jesus kommer for å hente sin menighet?

Det er for det første alle dem som tar imot ham som sin personlige frelser. "Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn." (Joh. 1, 12). Det motsatte blir da: Men alle dem som ikke tok imot ham, dem kunne han ikke gi rett til å bli Guds barn, de som ikke tror på hans navn.

For det andre er det de som tror og bekjenner, "for med hjertet tror en til rettferdighet og med munnen bekjenner en til frelse." (Rom. 10, 10).

For det tredje er det de som har den Hellige Ånd i sitt hjerte som innsegl til pant til forløsningens dag. "Men den som binder oss tillike med dere fast til Kristus og som salvet oss, det er Gud, han som og satte sitt innsegl på oss og gav oss Ånden til pant i våre hjerter." (2. Kor. 1, 21–22).

"Og gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som dere har fått til innsegl til forløsningens dag." (Ef. 4, 30).

Med andre ord: DEN SOM IKKE HAR DEN HELLIGE ÅND I SITT HJERTE, BLIR IKKE MED TIL HIMMELEN NÅR JESUS KOMMER OG HENTER SINE.

Hva som gjelder den Hellige Ånd, så er denne både avgjørende og sentral, hva som gjelder utkallelsen av den utkalte forsamling eller Kristi mystiske

legeme. Menigheten blir nemlig utkalt fra verden og til Gud. Det vil si at den rekrutteres fra de ufrelste. Ved denne utkallelse blir en del (en liten del – dessverre) av de ufrelste gjort rettferdige overfor Gud og får del i frelsen.

Om denne utkallelsen fra verden og til Gud står det i Joh. 16, 7–11: "Men jeg (Jesus) sier dere sannheten: Det er til gagn for dere at jeg går bort, for går jeg ikke bort, da kommer talsmannen ikke til dere, men går jeg bort, da skal jeg sende ham til dere. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd, og om rettferdighet og om dom: Om synd, fordi de ikke tror på meg, om rettferdighet, fordi jeg går til Faderen, og Dere ser meg ikke lenger, om dom, fordi denne verdens fyrste (Satan) er dømt."

Når så et menneske blir vakt av den Hellige Ånd, ser sin synd (syndserkjennelse) og ber Gud om nåden, så blir han en gjenfødt kristen og får den Hellige Ånd til innsegl og pant i sitt hjerte til forsløsningens dag. Da er mennesket rettferdiggjort overfor Gud og har fått del i frelsen, som Jesus Kristus tilvandt hele verden ved sin lidelse, død og oppstandelse på Golgata.

I tillegg til dette har også den Hellige Ånd en rekke funksjoner og oppgaver overfor den som er en kristen. Vi skal nevne noen.

Han skal være Guds talsmann hos oss. "Og jeg vil be Faderen, og han skal gi dere en annen talsmann, forat han kan være hos dere evindelig, sannhetens Ånd, som verden ikke kan få, for den ser ham ikke og kjenner ham ikke, Dere kjenner ham, FOR HAN BLIR HOS DERE OG I DERE." (Joh. 14, 16–17).

"Når talsmannen kommer, som jeg skal sende dere fra Faderen, sannhetens Ånd, som utgår fra Faderen, han skal vitne om meg (Jesus)." (Joh. 15, 2).

Dessuten skal den Hellige Ånd lære oss alle ting (d.v.s. åndelige ting), minne oss om hva Jesus sa og også lære oss de tilkomne ting (d. v. s. det som skal skje = eskjatologi) "men talsmannen, den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting, og minne dere om alle ting som jeg har sagt dere." (Joh. 14, 26).

"Men når han, sannhetens Ånd, kommer, skal han veilede dere til hele sannheten, for hans skal ikke tale av seg selv, men det som han hører skal han tale, og de tilkommende ting skal han forkynne dere." (Joh. 13, 16).

Dersom vi skal ta med en ting til, hva som gjelder den Hellige Ånds tjenerfunksjon overfor de kristne, så vil jeg nevne at han går i forbønn for oss innfor Gud. Det gjør også Jesus. "Men i like måte kommer også Ånden vår skrøpelighet til hjelp, for vi vet ikke hva vi skal be om, slik som vi trenger det, MEN ÅNDEN SELV GÅR I FORBØNN FOR OSS med usigelige sukk, og han som ransaker hjertene , vet hva åndens attrå er, for etter Guds vilje går han i forbønn for de hellige." (Rom. 8, 26–27).

Dersom den Hellige Ånd greier å få overbevist et menneske om synd, om

rettferdighet og om dom, da erkjenner mennesket – og det er det mange millioner som har gjort – at: ". . . DET ER IKKE FRELSE I NOEN ANNEN, FOR DET ER HELLER IKKE NOE ANNET NAVN UNDER HIMMELEN, GITT BLANDT MENNESKER VED HVILKET VI KAN BLI FRELST." (Ap. gj. 4, 12) – enn Jesus.

Dersom ikke menneskene greier å få tak i det kristne budskapet og den innerste kjernen i kristendommen, om at Jesus døde for oss mens vi ennå var syndere, så vil konsekvensen av dette bli at de går fortapt. Bibelen beskriver fortapelsen som en evig atskillelse fra Gud med påfølgende åndelig, sjelelig og legemlig angst og smerte. Dette er ikke våre ord, men det er Bibelens lære på dette punktet, og Jesus har ved en rekke anledninger påpekt fortapelsens realitet og gru. "Menneskesønnen skal utsende sine engler, og de skal sanke ut av hans rike alt det som volder anstøt, og dem som gjør urett, og de skal kaste dem i ildovnen, der skal være gråt og tenners gnissel." (Mat. 13, 41–42).

"Da skal han (Jesus) si til dem ved sin venstre side: Gå bort fra meg, Dere forbannede, i den evige ild, som er beredt djevelen og hans engler." (Mat. 25, 41).

VI HAR DERFOR IKKE LOV TIL Å MENE OG TRO AT FORTAPELSEN ER NOE ANNET ENN DET SOM BIBELEN SIER AT DEN ER, ELLER AT DEN BLIR OPPHEVET PÅ EN ELLER ANNEN MÅTE. I og med at det forholder seg slik som Bibelen sier, så er det av den største betydning at enhver kristen advarer sine ufrelste medvandrere og peker på den store risiko det innebærer at en ikke er villig til å ta et oppgjør med Gud.

Det er mange tilbud i verden som mennesket kan engasjere seg i. Av de mange tilbud til menneskene, som verden er så full av, så er det bare ett som leder til oppreisning og frelse for menneskene, og det er det tilbudet om gratis og uforskyldt frelse for den som tror, som kristendommen kommer med. Alle andre tilbud – i alle sine forskjellige avskygninger – er i sin ytterste konsekvens med på å føre menneskene vill og føre dem bak lyset, slik at det virkelige lyset, som er Jesus, ikke skal kunne skinne for dem. "Er da enn vårt evangelium skjult, så er det skjult blandt dem som går fortapt, i hvem denne verdens gud (Satan) har forblindet de vantros sinn, forat lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde, ikke skal skinne for dem." (2. Kor. 4, 3–4).

Av slike tilbud som verden er så full av kan vi nevne materialisme, fornøyelse, egoisme, utskeielser på det seksuelle området og onde lyster av forskjellige slag. MENNESKER SOM UTFOLDER SEG I SIN EGEN SYND, KAN IKKE ARVE GUDS RIKE. "Eller vet dere ikke at Dere som gjør urett, ikke

skal arve Guds rike? Far ikke vill. Hverken horkarer eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller bløtaktige eller de som synder mot naturen, eller tyver eller havesyke eller drankere eller baktalere eller røvere skal arve Guds rike." (1. Kor. 6, 9–10).

"Men de redde og vantro og vederstyggelige og manndraperne og horkarene og trollmennene og avgudsdyrkere og alle løgnere, deres del skal være sjøen som brenner med ild og svovel, det er den annen død." (Joh. Åp. 21, 8).

Vi må heller ikke tro at de store politiske systemer og toppfigurene i verdenspolitikken er nøytrale hva som gjelder det budskapet som de bringer. ALLE MENNESKER HAR EN ELLER ANNEN ÅNDELIG FORANKRING, OG I SIN YTTERSTE KONSEKVENS FINNES DET BARE TO MULIGHETER, HVA SOM ANGÅR ÅNDELIG INNHOLD. ENTEN SÅ LEDER BUDSKAPET TIL EN KRISTEN OMVENDELSE – OG TIL GUD OG FORSONING, ELLER SÅ LEDER BUDSKAPET BORT IFRA GUD, OG ER MED PÅ Å FREMME FORTAPELSEN. ENTEN SÅ ER MAN MED Å SAMLE INN I GUDS RIKE, ELLER SÅ ER MAN MED Å SPREDE – FRA GUDS RIKE OG INN I ANTIKRISTENS RIKE. Det finnes bare to alternativer.

I den forbindelse vil jeg sitere hva Abraham Poljak har uttalt om dette: "Den politiske verdenssituasjonen i dag er ikke som før i tiden. Legg bare merke til hva som preget den siste krigen. Krig før i tiden var kampen om territorier. Den berørte ikke så mye åndelige problemer. Men i den siste krigen gjaldt det ikke bare erobringen, man kjempet ikke bare om territorier, men for åndelige ideer og spørsmål. Hitler var ikke bare en politisk fører, han var også profet. Lenin var heller ikke bare en politisk fører, men en profet. Bolsjevismen er ikke bare et politisk parti, men en religion. Nazismen er ikke bare en politisk ide, men en religion. Disse politiske førere er altså profeter. Om de er av Gud eller Satan, det er et annet spørsmål. Sikkert er at de lar seg lede av åndelige ideer. De vil ikke bare erobre landområder, men forandre verden. Hitler undertreket at han kjente seg som profet.

Hva er da en profet? Det er et menneske som står i forbindelse med det hinsidige og som hører åndelige stemmer. Det var tilfellet med Hitler, han var et spiritistisk medium. Den første parlamentariker som uttalte dette var dr. Arthur Gunther – i den thurkiske landdag i Weimar. Han var forfatter og president i det tyske spiritistforbund. Hele kretsen rundt Hitler var spiritister. De laget ikke bare politikk, men spurte åndene til råds. Hitler var den første statsmann som har talt offentlig om dette. Sine militære planer la han ikke i samråd med sine generaler, men sa: "Jeg blir ledet innenfra. Jeg følger min intuisjon – de stemmer som jeg hører." Det er velkjent at han tilbrakte mange timer i stillhet for seg selv, og da talte han høyt med seg selv. Det trod-

de iallefall de som hørte det. Men egentlig talte han med sine åndeforbindelser. Han var et medium og clairvoyant. Han stod jo i spissen for en spiritistisk krets. Det er noe dypt tragisk i dette: at den nest største spiritisten ved hans side var en jøde, Hanussen. Han var kjent over alt som clairvoyant.

Den politiske verdenssituasjon er ikke normal. Vi ser allerede at det hinsidige griper inn i det dennesidige. Vi har allerede å gjøre med en hinsidig politikk. Slik var det også i Daniels tid. Hvem var Nebudkanesars ministre? Drømme– og stjernetydere, magere, spiritister. Kongen forlangte at de skulle tyde hans drømmer. Likedan var det med Faraos åndemanere, som gjorde de samme tegn som Moses. Vi ser hvilke krefter som drev politikken.

Først i 1917 gikk teppet opp for alvor. I løpet av noen få uker hendte følgende: Den 2. november 1917 proklamerte Balfour sin berømte erklæring om Palestina som jødisk nasjonalhjem. Da våknet alle som virkelig studerte sin Bibel. Hva foregår nå? Dette er ikke lenger bare vanlig politikk. Israel oppstår igjen – fikentreet skyter blad! På denne Balfour–deklarasjon hadde de virkelige bibeltroende ventet i mange århundrer. De liberale teologer visste ikke noe om dette. For dem var Israels profeter – Esaias, Jeremias og andre – symbolske skikkelser, store lærere eller diktere. Men de sanne kristne, som trodde på Bibelen som Guds ord og ventet på Israels gjenreisning, de sa: Nå begynner de tørre ben i Esekiels syn å nærme seg til hverandre. Nå må vi vente at huden kommer og dernest på at ånden skal komme i dem. Forspillet kom altså for 60 år siden, og så grep politikken over i det åndelige, på det høyere plan. Den 2. november 1917 seiret Balfour, men fem dager senere, den 7. november 1917 seiret Lenin. Bolsjevismen kom. Den er ikke bare en politisk bevegelse, men en religion. Forskjellen mellom førerne for nazismen i Tyskland og bolsjevismens Lenin og Trotski var bare den at Hitler viste at han var spiritist, i Russland viste de det ikke, men var det like fullt.

I sin selvbiografi sier Trotski noe høyst interessant: "Jeg har seiret på noen få dager. Jeg har tilintetgjort de større armeer. Men hvorledes kunne det skje? Mine soldater hadde jo ikke sko. Med noen få arbeidere har jeg gjort dette. Dette forstår jeg ikke. Jeg ga befaling, jeg holdt taler – og den neste dagen så jeg disse taler trykt. Jeg kunne aldri tro at jeg hadde sagt dette. Det var som om jeg ikke talte selv, men som om det ble talt gjennom meg! Slik taler et medium. Det er en profet. Han visste at det ikke var han selv."

Sverre Kornmo sier noe lignende om de store politiske systemer, som har hatt, eller som fremdeles har stor innflytelse i vår kulturkrets– om fascismen, nazismen og kommunismen i sin bok, Endetiden i profetiens lys, s. 135: "Nazismen og fascismen var besettelse med ideer som kunne ha gode praktiske sider, men selve grunntanken var fornektelsen av de guddomelige lover i Guds ord og evangeliet, og innsettelse av tro på mennesket og kulturen

istedet. Det ble drevet en sterk propaganda med mange midler. Folket ble revet med og forblindet i den grad at man ikke lenger kunne tenke selvstendig, men bare fulgte med strømmen. Noe tilsvarende oppviser kommunismen i tiden etter krigen med sin verdenspropaganda.

Verden drages nå nærmere imot den "onde tid" som i Åpenbaringen skildres som en verdensomspennende forførelse, da alle nasjoner og individer vil bli forført i så sterk grad at djevelen praktisk talt vil komme til å beherske hele jorden."

Hva som gjelder de politiske bevegelser som omgir oss her i Norge, og som har stor politisk innflytelse og mange ideelle målsettinger, så kan jeg f. eks. nevne arbeiderbevegelsen, kvinnebevegelsen, fredsbevegelsen og naturvernbevegelsen. I disse bevegelser er det mange fine og riktige tanker og ideer, og dersom vi ser godt etter, så er mye av dette kristne tanker, som er lånt fra jøde– og kristendom. Men det som er å beklage er at disse bevegelsene har frigjort de kristne tankene fra det kristne budskapet (selve evangeliet), slik at tankene ikke blir til noen hjelp for menneskene ut over det timelige og det dennesidige. Og når dette skjer, da er de opprinnelige kristne tankene blitt ledd i et politisk system og en politisk ideologi som fører bort ifra Gud og ikke til Gud. DERMED ER OGSÅ TANKENE OG IDEENE BLITT ET REDSKAP FOR DENNE VERDENS FYRSTE, som bruker alle anledninger og alle ideologier, bare han kan forlede mennekene bort ifra det kristne budskapet og læren om Jesu død og forsonergjerning.

Hva hjelper det om man arbeider for likeverd, likestilling, fred og naturverninteresser, når man ikke får fram det egentlige budskapet, og når menneskene går fortapt – etter et kort liv? I et verdslig system har disse ideene begrenset verdi, men de peker likevel på to ting.

For det første peker de på menneskets opprør mot Gud og hans ordninger. Mennesket vil selv være sin egen herre og sin egen gud, derfor har det også i stor grad avsatt Gud og kristendommen og betrakter dette som overtro og naive forestillinger, som tilhører foreldede og bakstreverske oppfatninger. Likevel og til tross for dette så er menneskets opprør mot Gud et rop om hjelp og uttrykk for en uendelig fattigdom på det åndelige plan. Å forfekte kristne tanker p. d. e. s. og benekte Guds eksistens p. d. a. s., er det samme som å stå midt i Edens hage, og høre Gud rope, men likevel gjemme seg.

DEN SOM IKKE EIER LIVET I KRISTUS ER FATTIG.

For det andre peker disse tankene framover på det som skal skje i 1000-års-riket – ikke det kommunistiske 1000-års-riket – men det kristne og messianske. Da vil det lånte tankegodset komme til sin rett igjen og bli satt inn i sin rette sammenheng – både til timelig hjelp og til åndelig frelse for menneskene, men inntil det skjer får bare de fleste menneskene rote rundt i sin

egen amputerte tankeverden og fortsatt trampe på Guds bilde i kristendommen. ALT MENNESKELIV ER JO FRIHET UNDER ANSVAR.

N. P. Wetterlund sier f. eks. følgende om arbeiderbevegelsen og dens høye idealer: "Denne bevegelsen er den sterkeste av alle tiders folkebevegelse, og den er verdensomfattende og verdensskakende. Hva er det da som innerst inne rører seg i denne bevegelse? Jo, det er rotmennesket til tusenårsriket. Her er blant mye som er forvendt, mange dype sannheter og høye idealer. De skal virkeliggjøres i tusenårsriket. I DYPET AV ARBEIDERNES HJERTER ROPER ROTBARNET ETTER DEN TUSENÅRIGE FORLØSNINGEN."

Barnet går altså fortapt, men ideene overlever og kommer til sin rett. Barnet gir sitt liv for ideene, men ideene svikter det, for de har ikke frelsesmuligheter i seg, i og med at de er skåret løs fra sin opprinnelse og sitt utgangspunkt, som er frelsen i Jesus Kristus. Barnet oppdager dette en gang, men da er det for sent. Så får en bare sitte der i evigheten og tenke over hva som gikk galt og innbyrdes anklage hverandre for det falske vitnesbyrdet som man hørte av andre og gav videre til nye. Budskapet viste seg ikke å være til noen nytte, men bare til forvirring og tap av det evige livet – bare fordi en hadde lånt øre til falske profeter – i et forsøk på å dempe/døyve Guds stemme – både i historien og i eget bryst. Det evige livet går tapt, og fortapelsen står tilbake som den eneste mulighet, og det har en bare seg selv å takke for, fordi en avviste Guds frelsestilbud i sitt eget liv – i en periode av 30, 40, 50, 60, 70, 80 eller 90 år. MAN BYTTET BORT EVIGHETEN MOT ET KORT LIV I SYNDEN. Ja, i sannheten må en si at den menneskelige tankegang og vurderingsevne både er begrenset og utilstrekkelig.

DEN SOM VIL INN TIL LIVET, MÅ IKKE SATSE PÅ DE STORE OG MODERNE POLITISKE ELLER IDEELLE ORGANISASJONER, MEN HAN MÅ GÅ INN GJENNOM DEN TRANGE PORTEN, SOM ER JESUS. Den som vil arve det evige livet, han kan ikke gå med strømmen, men gå sin egen vei, slik som Guds ord viser oss det. Jesus sier: "Gå inn gjennom den trange port (porten til frelse), for den port er vid og den vei er brei som fører til fortapelsen, og mange er det som går inn gjennom den, for den port er trang og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den. Men vokt dere for de falske profeter, som kommer til dere i fåreklær (de fører en tiltalende og akseptabel lære, som verden kan godta), men innvortes er de glupende ulver. Av deres frukter skal Dere kjenne dem, kan en vel sanke vindruer av tornebusker eller fiken av tistler?" (Mat. 7, 13–16).

"ALLE DE SOM ER KOMMET FØR MEG, ER TYVER OG RØVERE. (Dette gjelder også alle de som som er kommet etter Jesus og fører en annen lære), men fårene har ikke hørt dem. Jeg (Jesus) er døren (inn til frelsen), den som går inn gjennom meg, han blir frelst, han skal gå inn og ut og

finne føde. Tyven (Satan og de falske profeter) kommer bare for å stjele og myrde og ødelegge, jeg er kommet forat de skal ha liv og ha overflod. Jeg er den gode hyrde, den gode hyrde setter sitt liv til for fårene." (Joh. 10, 8–11). Dette skjedde ved Jesu død på Golgata.

Vi må heller ikke tro at de mange religiøse og filosofiske systemer kan gi oss adgang til Guds rike. Dette er mennesketanker som er inspirert av denne verdens fyrste, Satan, og dette fører ikke menneskene til Faderen, men derimot til fortapelsen. Alt dette svikter, og det vil vise seg at de store religiøse og filosofiske tankesystemer, som store deler av menneskeheten klamrer seg til, bare er spindelvev og tomt oppspinn når Menneskesønnen kommer igjen for å bedømme dette. ALT DETTE SVIKTER, OG DET ENESTE TILBUDET SOM STÅR IGJEN, ER TILBUDET SOM JESUS TILVANT OSS PÅ GOLGATA.

Det foreholder seg akkurat på samme måte med ateistisk og liberal teologi, der frelsessannhetene blir benektet. Den stilles også på linje med det som forfører menneskene. Dette skal også Jesus dømme når han kommer til dom og til opprettelse av 1000-års-riket. "Jeg vitner for enhver som hører det profetiske ord i denne bok: Dersom noen legger noe til dette, da skal Gud legge på ham de plager som er skrevet i denne bok, og dersom noen tar noe bort fra ordene i denne bok, da skal Gud ta bort hans del fra livets tre og fra den hellige stad, som det er skrevet om i denne bok." (Joh. Åp. 22, 18–19). Ateistisk og liberal teologi går nemlig ut på å trekke ifra og legge til det som står i Bibelen.

Da er det mye bedre og tryggere å forankre sitt liv på noe som virkelig holder – både i livet og i døden – nemlig Jesus. Personlig så kunne jeg ikke tenke meg å knytte mitt liv til en bestemt filosof eller religionsstifter eller til et eller annet forvirret filosofisk eller religiøst system. Dette gjelder også slike ting som seksuelle utskeielser og kjødets lyst av forskjellig karakter. Alt dette fremmer bare synden og egoismen i ens eget liv og fører til at det evige livet går tapt. En står da igjen med fortapelsen som det eneste tilbudet og som det eneste alternativet.

Vi som er kristne, har derimot kastet vårt anker på klippen, som er Jesus, og denne fortøyning skal aldri i evighet ryke. "Og jeg sier deg at du er Peter og på denne klippe (Jesus) vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den." (Mat. 16, 18).

"Det (håpet) vi har som et anker for sjelen, et som er trygt og fast og når innenfor forhenget (himmelen), hvor Jesus gikk inn som forløser for oss, idet han ble yppersteprest til evig tid etter Melkisedeks vis." (Heb. 6, 19–20).

Personlig så vil jeg anbefale Jesus så sterkt jeg bare kan. Ingen er som han. Ingen har noen sinne gjort slike gjerninger som han. Hør bare hva han svarte

døperen Johannes, da denne var kommet i tvil om Jesus var den som skulle komme, eller om menneskene skulle vente en annen frelser: "blinde ser, og halte går, spedalske renses og døve hører og døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige, OG SALIG ER DEN SOM IKKE TAR ANSTØT AV MEG." (Mat. 11, 5–6).

I overensstemmelse med dette sa også den samaritanske kvinnen om ham: "Kom og se en mann som har sagt meg alt jeg har gjort. HAN SKULLE VEL IKKE VÆRE MESSIAS?" (Joh. 4, 29).

"Men av folket var det mange som trodde på ham, og de sa: Når Messias kommer, mon han da vil gjøre flere tegn enn denne har gjort?" (Joh. 7, 31).

"Og da sabbaten kom, begynte han å lære i synagogen. Og mange som hørte ham, var slått av forundring og sa: HVORFRA HAR HAN DETTE, OG HVA ER DET FOR EN VISDOM SOM ER HAM GITT? Og slike kraftige gjerninger som skjer ved hans hender." (Mark. 6, 2).

"Og da den onde ånd var drevet ut, talte den stumme. Og folket undret seg og sa: ALDRI HAR SLIKT VÆRT SETT I ISRAEL." (Mat. 9, 33).

Dersom vi skal komme i kontakt og få forbindelse med Jesus, er det så viktig at vi ikke avviser den Hellige Ånd. Det er nemlig han som lukker opp for oss og fører oss inn i Guds rike. Dette skjer i forbindelse med det som vi kaller "å bli kalt". Det er i slike stunder at mennesket har mulighet for å forbedre sitt forhold til Gud, slik at det gjennom et kall fra Gud kan bli frelst og ikke gå fortapt. Bortsett fra disse stundene, så går menneskene på fortapelsens vei i en evig tornerosesøvn – borte ifra Gud.

Men selv om vi er troløse, så er han trofast, og han gir ikke opp et menneske, men følger det gjennom livet, idet han hele tiden gir det tilbudet om frelse. Vi har mange vitnesbyrd om at dette er sant. Til deg som er ufrelst vil jeg si: Et sted ute i mørket utenfor deg står frelseren og venter på deg. DET ER DU SOM HAR JAGET HAM DIT. Han kommer ikke lenger enn du vil tillate ham å komme. HVOR LENGE VIL DU AT LYSET (JESUS) SKAL STÅ UTE I MØRKET? VAR DET IKKE BEDRE AT HAN KOM INN I DITT LIV OG LYSTE OPP?

Jesus sier: "Se jeg står for døren og banker, om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham og han med meg." (Joh. Åp. 3, 20).

Hva som gjelder Guds kall, og hva som gjelder et heldig utfall av dette, så vil jeg sitere fra T. Bomanns bok, Religiøse problemer, s. 22–23: "I annen halvdel av 1920-årene (jeg husker ikke lenger årstallet) seilte en norsk båt inn i et sund ved Nord-Skottland. Det var sterk strøm i sundet og fjell på begge sider. Båten kom snart inn i tett tåke. På broen sto førstestyrmannen, en ypperlig sjømann og et utmerket menneske, men han hadde allerede i gutte-

dagene lært å se på kristendommen med ringeakt og spott. Styrmannen hadde nå fått en oppgave som krevde alle hans evner og kold, klar tenkning og beregning. Da hørte han en stemme si: "To streker til høyre." Han så seg om, men det stod ingen på broen uten rormannen og ham selv. Da hørte han igjen: "To streker til høyre." Han gikk ned i bestikklugaren og kontrollerte båtens kurs. Den var riktig nok. Han gikk på broen igjen, og hørte det samme for tredje gang. Da kommanderte han rormannen: "To streker til høyre!" Ti minutter senere hørte han brenning på venstre side. Hadde han holdt den opprinnelige kurs, var båten gått i fjellveggen. "DA OVERGA JEG MEG TIL GUD," sa han.

Denne sjøkapteinen gjorde det eneste riktige. Han gav seg over til Gud. Men de fleste gjør ikke det. Og den tragiske konsekvens av dette er at de går fortapt, og får ikke være med Jesus når han kommer for å hente sin menighet.

Jesu mystiske legeme består av frelste mennesker fra alle nasjoner og menneskegrupperinger – under forutsetning av at evangeliet om Guds nåde i Jesus Kristus er blitt forkynt for dem. Her forstår vi hvor viktig det er at evangeliet blir forkynt for "fattige" (åndelig fattige).

For det første blir man enten frelst ved forkynnelsen av evangeliet eller man forkaster det i vantro. I alle fall står man overfor et valg hver gang Jesu navn nevnes. Og det er fint.

For det andre – dersom man blir frelst ved forkynnelsen i denne tidhusholdningen, – får man del i Kristi legeme og blir en del av den kristne menighet. Og noe større frelsesløfte har ingen annen forsamling fått, som Gud handler med opp gjennom frelseshistorien.

Men til tross for dette fine kallet og denne fine utvelgelsen som menneskene har i denne tidshusholdningen, så vender likevel de fleste seg bort ifra tilbudet om frelse ved tro på Gud og ham som Gud utsendte, Jesus Kristus. Det er ikke det at de fleste menneskene i vår kulturkrets, ikke har opplysning om frelsestilbudet. Nei, forkynnelsen er gått ut – både sent og tidlig, men de vil ikke gi slipp på egoismen og synden i sitt eget liv, og de vil heller ikke bli kvitt den gamle Adam/Eva i sine liv, men derimot fore dem med godbiter, som verden er så full av. ULEMPEN MED DETTE ER NATURLIGVIS AT DE GÅR GLIPP AV FRELSEN OG GLIR INN I FORTAPELSEN.

At menneskene er klar over Jesu enestående posisjon i verdens– og frelseshistorien, er jo helt åpenbart, men Satan greier å narre de fleste av dem til å utsette valget til en mer beleilig tid. Gud sier at den beleilige tid, er når mennesket får kallet fra Gud. Satan sier at den beleilige tid er senere – etter at kallet er gått forbi. Dersom man følger den sataniske tankegang og logikk, der

man skyver den beleilige tid foran seg, så får en aldri del i frelsen i Jesus Kristus.

Vi skal i det følgende sitere et utsagn fra Garsten Isaksen, som viser at menneskene har oppdaget Jesus og den trange port, men at de foretrekker å vente med å gå inn i Guds rike.

På den andre siden er her også omtalt en annen flokk. Det er de mennesker som har gått gjennom den trange port og er blitt medlemmer av Guds rike eller menigheten, men har så satt seg ned rett innenfor porten. Det er de late og passive kristne.

" . . . Men midt i verden har Gud satt en port og en vei. Verden har oppdaget Den trange port. Det er smekkfullt like utenfor, — der sitter den store forsamling av mennesker som har kjent kallet fra Gud og bestemt seg for å vente litt. Noen har sittet der hele livet. Det er smekkfullt like innenfor også. Der sitter den store forsamling av mennesker som en gang sa "Ja" til Jesus, og gikk inn under hans velsignelse med sine liv, men satte seg så ned."

Vi skal ikke kommentere videre disse bildene, de taler for seg selv, men alvorlige og vekkende er de i alle fall i sin enkle framstilling. Det er alvor og gru i framstillingen. Og folk kjenner seg igjen.

Dersom du vil være medlem av den kristne menighet, må du i alle fall ta valget og si ja til Jesus, og dersom du kommer innenfor porten, så må du snarest mulig komme deg videre innover i Guds rike. Ved å sitte passiv like innenfor porten risikerer du å havne utenfor igjen. Dessuten opptar du plassen for andre og stenger andre mennekser ute fra Guds rike, i det du ved din passivitet skygger for evangeliet og frelsen i Jesus Kristus.

Det går nemlig ikke an å sette seg ned som kristen og forbli passiv og tro at man med dette har sikret sin stilling som et frelst menneske. Det å være kristent menneske betyr at enten går det framover med det nye mennesket i deg, eller så går det tilbake. Noen status quo eller noen mellomstilling finnes ikke.

Den som arbeider på sin frelse med frykt og beven (Fil. 2, 12) og dermed arbeider på sin helliggjørelse, er med — ved egen innsats — å sikre sin frelse og sin utvelgelse, slik at den kan stå fast. Og dessuten er helliggjørelsen kilden til både et rikt kristenliv og en fin og aktiv innsats i Guds rikes store sak på jord.

Bibelen legger stor vekt på helliggjørelsen, og den sier rett ut: "Jag etter fred med alle og etter helliggjørelse, FOR UTEN HELLIGGJØRELSE SKAL INGEN SE GUD." (Hebr. 12, 14) — så alvorlig står saken.

Jeg traff for noen år siden en eldre mann som nettopp hadde blitt pensjonist. Etter at jeg hadde kommet i samtale med ham, så spurte jeg ham om hvilke hobbyer han hadde, og hva han gjorde nå, etter at han hadde blitt pensjonist. Jeg hadde ventet at han hadde ramset opp en rekke hobbyer og

verdslige gjøremål, som han fylte dagen med. Men det gjorde han ikke. Han svarte ganske enkelt: "JEG ARBEIDER MED MIN HELLIGGJØRELSE."

Det er klart at jeg ble overrasket over et slikt svar, men som kristen burde jeg ikke være det. Jeg var naturligvis enig med ham, men svaret som han gav meg, blir nok sittende fast i minnet og bevisstheten min så lenge jeg lever. Måtte vi alle som er kristne, være lik denne mannen, som benyttet tiden med å arbeide på sin helliggjørelse.

Den som tror at han kan forbli en kristen uten at han arbeider på sin helliggjørelse og arbeider med å gjøre sin utvelgelse fast, han tar feil. Dersom en kristen ikke er villig til å arbeide med seg selv, så vil han en dag finne ut at han har tapt den Hellige Ånd, som han har fått til pant og innsegl til forløsningens dag og befinner seg utenfor Guds rike — ute i mørket, som fører til det evige mørke, hvor det bestandig er gråt og tenners gnissel.

Men i dag er det nådetid, i dag er Gud å finne. Gud er heldigvis de levendes Gud, og ikke de dødes. Det er i livet vi må ta imot Gud og Guds kall. Etter at døden er inntruffet, er alt håp om saligheten ute og forbi for evig.

På bakgrunn av dette er det derfor 2 ting en kristen må passe på:

1) Han må arbeide med sin egen helliggjørelse.
2) Han må forsøke å vinne andre for Kristus.

Hva som gjelder Jesu gjenkomst for menigheten, kan den skje når som helst. Den er med andre ord overhengende, for jødene er kommet tilbake til sitt gamle fedrenes land. Og vi vet at når jødene kommer tilbake til sitt land, så er både endetidsbegivenhetene, Israels frelse og opprettelsen av 1000-årsriket for Israel nær ved å oppfylles. "Lær en lignelse av fikentreet (bilde på jødenes nasjonale gjenreisning): Så snart det kommer saft i dets grener, og dets blader springer ut, da vet Dere (jødene) at sommeren (1000-års-riket) er nær, således skal også Dere, når Dere ser alt dette, vite at han er nær for døren." (Mat. 24, 32—33).

"Jeg vil hente dere (jødene) fra folkene og samle dere fra alle landene, og jeg vil la dere komme til deres eget land. Og jeg vil sprenge rent vann (dåpens vann) på dere, og Dere skal bli rene fra alle deres urenheter og fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere. Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi inneni dere, og jeg vil ta bort steinhjertet av deres kjød og gi dere et kjødhjerte. Min Ånd vil jeg gi inneni dere, og jeg vil gjøre at Dere følger mine bud og holder mine lover og gjør etter dem." (Esek. 36, 24—27).

Jesu komme for å hente menigheten kan derfor skje når som helst, og det er det den kristne menighet bl. a. venter på. Men når dette ikke er skjedd ennå, så er grunnen til det at Kristi legeme ikke er fullt. Det mangler ennå

noen, og antallet vet bare Gud, Jesus og den Hellige Ånd. Dersom du som leser dette, ikke hører med til menigheten, så er det ennå plass, men skynd deg – ta avgjørelsen i dag, slik at du blir med Jesus, når han kommer, slik at du kan slippe unna de forferdeligheter som skal komme over jorden. Og dersom du ikke blir med når Jesus kommer, skal du likevel vite at det er sjanser til å bli frelst også senere, men det går gjennom martyriet for de flestes vedkommende. Dessuten, dersom du ikke sier ja til Jesus nå, blir du ikke medlem av den utkalte forsamling, som er Jesu mystiske legeme.

Selv om det snart er gått 2000 år siden Jesus for opp til himmelen, så venter vi fortsatt på hans komme. Løftet om det er ikke kalt tilbake, men det står fortsatt ved lag. Det er ikke slik med oss som med de vantroe og med ateistiske og liberale teologer, som setter spørsmålstegn ved og betviler Jesu gjenkomst for menigheten, – på samme måten som de betviler og sår tvil om alle kristne løfter og problemstillinger. Dette hører med til frafallet, og er ting vi må rekne med. Bibelen forteller oss også at slike mennesker skal komme i den siste tid, og de er allerede kommet. "Idet Dere først og fremst vet dette at i de siste dager skal det komme spottere med spott, som farer fram etter sine egne lyster og sier: HVOR ER LØFTET OM HANS GJENKOMST? for fra den tid fedrene sov inn, vedblir jo alle ting som de var fra skapningens begynnelse." (2. Pet. 3, 3–4).

Jeg vil ta med en del uttalelser fra slike spottere, som betviler Jesu gjenkomst.

H. E. Fossdick sier: "Jeg tror ikke på Jesu fysiske gjenkomst."

Amos N. Wilder sier: "Den tid er forbi når vi av hensyntagen til høyt skattede pieteter kan gå utenom slike særegenheter i det nye testamentet. Der er altfor mange i dag for hvem slike læresetninger er årsak til anstøt og forargelse. Vi må åpenhjertig innrømme at ingen slik dramatisk Kristi gjenkomst med skyene kan ventes i historiens gang."

Rudolph Bultmann sier: "Vi er ferdige med historien om Kristi besøk i dødsriket og hans himmelfart. Vi har ingen forventning mer om "Menneskesønnen" som skal komme i himmelens skyer, og de troendes bortrykkelse opp i luften for å møte ham."

Vi avviser disse menneskelige spekulasjonene og denne vranglæren, som er inspirert av denne verdens fyrste, som er Satan, og som ikke har noe med genuin kristendom å gjøre. Gud og Satan er jo motstandere, og når Satan eller hans tilhengere uttaler seg, så er det ikke sannheten de hevder, men det motsatte. Og løgnene fører ikke til frelse for noen, men derimot til fortapelse. På samme måte som Gud har sine tilhengere og vitner på jorden, så har også Satan det, og slik må det være for at sannheten skal komme fram, og for at menneskene skal ha noe valg – noe å velge i mellom.

Det som gjør at Jesus ikke kommer tilbake ennå, for å hente menigheten er to forhold.

FOR DET FØRSTE KOMMER HAN IKKE FØR LEGEMET ER FULLTEGNET, og det skal bestå av "hver stamme og tunge og folk og ætt." (Joh. Åp. 5, 9). For at dette skal kunne skje, er det så viktig at den kristne misjonen når ut til så mange som mulig, slik at dette skal kunne la seg realisere.

For det andre sier Jesus rett ut at HAN GÅR BORT FOR Å BEREDE OSS STED, OG NÅR HAN HAR GJORT DET, VIL HAN KOMME TILBAKE, OG DA SKAL VI ALLTID VÆRE SAMMEN MED HERREN. "Deres hjerte forferdes ikke. Tro på Gud og tro på meg. I min Faders hus (himmelen) er det mange rom, var det ikke så, da hadde jeg sagt dere det, for jeg går bort for å berede dere sted, og når jeg er gått bort og har beredt dere sted, kommer jeg igjen og vil ta dere (den kristne menighet) til meg, forat også Dere skal være der jeg er." (Joh. 14, 1–3).

JESUS HOLDER PÅ Å BEREDE OSS STED.

Når disse to ovenfornevnte momentene er innfridde, så kommer Jesus ned i lufthimmelen og henter menigheten, og da er det glede og forventning, for da skal vi se Jesus slik som han er. Da skal vi litt etter litt begynne å forstå de store åndelige sammenhenger i tilværelsen. "For vi skjønner stykkevis og taler profetisk stykkevis, men når det fullkomne kommer, da skal det som er stykkevis få ende. Da jeg var barn (i fornedrelses-legemet) talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn, men da jeg ble mann (i herlighets-legemet), la jeg av det barnslige. For nå ser vi i et speil, i en gåte, men da skal vi se åsyn til åsyn (med Gud) nå kjenner jeg stykkevis, MEN DA SKAL JEG KJENNE FULLT UT, LIKESOM JEG OGSÅ FULLT UT ER KJENT." (1. Kor. 13, 9–12).

FORHOLDET MELLOM ISRAEL OG DEN KRISTNE MENIGHET.

Da Jesus kom til jødene og til verden for snart 2000 år siden, så var hans oppgave todelt. Han kom for det første for å forsone/forlike verden med Gud gjennom sin stedfortredende lidelse og død — og det var den viktigste oppgaven som han hadde. "Fra den tid begynte Jesus å gi sine disipler til kjenne at han skulle gå til Jerusalem og lide meget av de eldste og ypperste-prestene og de skriftlærde, og slåes i hjel, og oppstå på den tredje dag." (Mat. 16, 21).

"Han som ble forrådt etter Guds besluttede råd og forutviten, ham slo dere ihjel, idet Dere naglet ham til korset ved urettferdige hender, men Gud oppreiste ham, idet han løste dødens veer, ettersom det ikke var mulig at han kunne holdes av den." (Ap. gj. 2, 23–24).

"Men alt dette er av Gud som forlikte oss med seg selv ved Kristus og gav oss forlikelsens tjeneste." (2. Kor. 5, 18).

"Og han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre men og for hele verdens." (1. Joh. 2, 2).

For det andre kom han for å opprette 1000-års-riket for Israel. Vi kan være helt sikre på at dette er tilfelle. Det gies også uttrykk for dette i N. T., og vi skal i det følgende ta med en del utsagn som gjelder akkurat dette aspektet av Jesu oppgaver — i og med at dette for en stor del er kommet bort i forkynnelsen på luthersk grunn. Det er derfor min oppgave å forsøke å vise kristenfolket at jødene har fått løfter av Gud, som ingen kan ta ifra dem, og som Gud akter å oppfylle på dem, for sitt kall, sine løfter og sine nådegaver angrer Gud ikke på — det gjelder både den enkelte og nasjonene.

Det er videre min oppgave og mitt kall å forsøke å reise opp en del av de gjerdestolper mellom den kristne menighet og Israel som bl. a. teologene i den lutherske kirke har vært med på å velte overende og trakke ned gjennom flere hundrede år, slik at det i den lutherske teologien nesten ikke finnes noen plass til et selvstendig Israel, som Gud har store planer med. Hva som gjelder den lutherske teologi på dette området, så må jeg si det er EN ENFOLDIGHETENS, FORENKLINGENS OG SAMMENBLANDINGENS TEOLOGI, der teologene roter sammen det profetiske og eskjatologiske ord til en uoversiktelig eskjatologisk masse, som i alle fall undertegnede skal ha seg frabedt å bli pådyttet.

De aller fleste av teologene innenfor den lutherske kirke, mener at Guds løfter til jødene gjalt som reelle løfter inntil Jesus kom, men så fikk de et nytt og forandret innhold og en ny betydning. De mener at i og med at Jesus forsonte verden med seg selv, så fikk løftene til Israel en ny betydning. Videre så mener de at kirken har overtatt jødenes løfter og rolle i frelseshusholdningene, og at jødene må gå veien gjennom den kristne kirke for å bli frelst, men dette er en altfor enkel måte å se dette på.

Hva som gjelder landløftet, så tør ikke de aller fleste teologer og mange av forkynnerne hevde at Israel fortsatt hører jødene til, enda det står mange steder i Bibelen. En skjøge ifra Jeriko, Rahab, torte å si dette, enda jødene kom for å besette det landet som hun selv og hennes slekt hadde bebodd i lang tid, men lutherske og norske teologer tør ikke si dette. De vrir seg unna, og er ikke villige til å støtte jødene ved å henvise til hva Bibelen sier om dette. Dette er mer enn betenkelig. De burde ha sagt akkurat det som Rahab sa til de jødiske speiderne, "JEG VET AT HERREN HAR GITT DERE LANDET OG AT REDSEL FOR DERE ER FALT PÅ OSS, OG AT ALLE LANDETS INNBYGGERE FORGÅR AV ANGST FOR DERE." (Josva. 2, 9).

Videre har vi løftene om riket for Israel, som er det samme som 1000-årsriket, som også er beskrevet overalt i Bibelen, og som på en spesiell måte hører jødene til. Dette er det store tabu i luthersk forkynnelse, og blir betraktet som vranglære av høyeste grad, dersom noen hevder at Jesus skal komme til jorden og opprette et rike her – ut ifra Israel og Jerusalem. (Om dette har jeg skrevet mye i min bok, Guds løfter til Israel, så jeg kan ikke gjenta det her, men jeg henviser til denne boken).

Den første gjerdestolpen vi må forsøke å reise opp igjen mellom den kristne menighet og Israel, er det enkle faktum at den kristne menighet har fått sine egne løfter og sine oppgaver av Gud, og at jødene har fått sine. Vi må derfor spørre oss selv når vi leser det Nye Testamentet: ER DETTE SAGT TIL DEN KRISTNE MENIGHET, ELLER ER DETTE SAGT TIL JØDENE? Dersom vi har dette klart for oss og greier å skjelne mellom disse to ting, så er vi kommet et kjempekritt bort ifra sammenblandingens teologi og er i ferd med å forstå både den kristne menighets egenart og Israels egenart.

Da Jesus kom for snart 2000 år siden, så kom han bl. a. for å opprette riket for Israel, som både Moses og de andre profetene i G. T. hadde beskrevet på mange forskjellige måter. Vi har derfor store kunnskaper om hvordan dette riket skal styres og se ut, og hva som gjelder akkurat dette, så kan vi ikke bruke det lutherske prinsippet om at vi må se G. T. i lys av N. T. HVA SOM GJELDER DISSE LØFTER TIL ISRAEL, SÅ MÅ VI SE N. T. I LYS AV G. T. DET SOM G. T. SIER OM DISSE TING SKAL

IKKE FÅ FORANDRET BETYDNING I N. T., MEN N. T. SKAL INNORDNE SEG I DE LINJENE SOM G. T. TREKKER OPP. Og dette er heller ikke noe problem, dersom vi leser det som står og ikke fortolker eller borttolker det til å bety noe annet enn det som står.

Den første som forkynte at riket for Israel skulle opprettes, var engelen Gabriel, som kom i egenskap av Guds representant, i og med at han står for Guds åsyn, og kjenner Guds planer – så langt som det er gjort kjent. Han sa til Maria, da han kom for å fortelle henne at hun skulle føde Messias. "Og engelen sa til henne: Frykt ikke Maria, for du har funnet nåde hos Gud, og se, du skal bli fruktsommelig og føde en sønn, og du skal kalle ham Jesus. Han skal være stor og kalles den høyestes Sønn, OG GUD HERREN SKAL GI HAM HANS FAR DAVIDS TRONE (RIKET FOR ISRAEL), OG HAN SKAL VÆRE KONGE OVER JAKOBS HUS (ISRAEL) EVINDELIG, OG DET SKAL IKKE VÆRE ENDE PÅ HANS KONGEDØMME." (Luk. 1, 30–33).

Uttrykket Davids trone er helt eksakt å forstå, og det svarer til et jordisk herredømme ut ifra Israel og Jerusalem. PÅ SAMME MÅTE SOM DAVID VAR KONGE UT IFRA JERUSALEM, SÅ VIL OGSÅ DAVIDS–SØNNEN JESUS VÆRE DET.

Profeten Esaias brukte akkurat det samme uttrykket, Davids trone, om Jesu kongedømme, da han beskrev barnet som skulle fødes og være konge over Davids rike. "For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig fader, fredsfyrste, SÅ SKAL HERREDØMMET BLI STORT OG FREDEN UTEN ENDE OVER DAVIDS TRONE OG HANS KONGERIKE (det skal være et verdensomspennende styre), det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid, Herren, hærskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre det." (Es. 9, 6–7).

Vi må også ved denne profeti legge merke til en meget interessant ting, som forøvrig går igjen i svært så mange profetiske utsyn, og det er at de gir oss en fortløpende og kronologisk skildring over det som skal skje. Men så viser det seg at profetien bare er oppfylt inntil Jesu fødsel og første komme, og resten står igjen. Hva betyr så dette?

Det betyr at Gud gjerne ville oppfylle hele profetien i sin sammenheng og i sin fulle lengde, men at det er noe som er kommet imellom og kilt seg inn mellom profetiens første og andre del. Hva er så det? Det er den kristne menighets tidsperiode, som de gammel-testamentlige profetene ikke så.

Hva betyr så dette i vår sammenheng? Det betyr ganske enkelt at da Jesus kom første gangen, da stod han også i ferd med å oppfylle samtlige gammeltestamentlige profetier som hadde sammenheng med opprettelsen av 1000-

års-riket. Dersom jødene hadde tatt imot ham som Messias, så hadde Jesus opprettet riket for Israel med det samme, og vi hadde ikke fått menighetens tid. MEN DA JØDENE FORKASTET JESUS SOM SIN MESSIAS, SÅ FØRTE GUD INN DEN KRISTNE MENIGHETS TID MIDT INNE I DE PROFETISKE UTSAGN OM ISRAEL OG JØDENE. Dette er årsaken til at mange av de profetiske utsagn stopper opp og ikke får sin fortløpende oppfyllelse med det samme.

Vi kan også si det på en annen måte. Profetene profeterte i sammenheng de hendelser som de så, innenfor Daniels 70 åruke for Israel og Jersualem (Dan. 9, 24–27), men så viser det seg at profetiene oppfylles til og med den 69. åruke, og stopper deretter opp. Forklaringen er den samme som ovenfor. Den kristne menighets tidsperiode har kilt seg inn mellom den 69. og den 70. åruke, men så snart som den kristne menighet er opprykket til Gud, så begynner den 70. åruke for Israel og Jerusalem og gå igjen, og vi får oppfyllelsene av det som står igjen av de profetiske utsagn.

Dette forhold som vi har berørt ovenfor, er svært så viktig å være oppmerksom på, og vi har mange profetiske utsagn i G. T. som følger dette mønsteret. (Se f. eks. Dan. 9, 24–27, Joel 3, 1–8, Sak. 9, 9–10 og Mal. 3, 1–2 og 4–5).

Men det er ikke bare i G. T. at dette mønsteret går igjen. Vi finner det også i N. T. Dette betyr at de troende på Jesus tid og apostlene i den første tiden ventet på og trodde at Jesus skulle opprette det konkrete riket ut ifra Israel, og at verden skulle gå inn i endetiden. De hadde ikke opplysninger om den nytestamentlige menighets tid, som nå har vart i snart 2000 år, og derfor så kunne de heller ikke vite at både riket for Israel og endetiden skulle bli utsatt. De ventet på det konkrete Guds-riket, forkynte det og så fram til at det skulle komme. "Jeg døper dere (jødene) med vann til omvendelse, men han (Jesus) som kommer etter meg, er sterkere enn jeg, han hvis sko jeg ikke er verdig til å bære, han skal døpe dere med den Hellige Ånd og ild, han har sin kasteskovl i sin hånd, og han skal rense sin låve og samle sin hvete i laden, men agnene skal han brenne opp med uslukkelig ild. (Dette siste er uttrykk for Guds dom i endetiden)." (Mat. 3, 11–12).

Da Jesus kom til jødene for snart 2000 år siden, lå alt til rette for at riket kunne opprettes. Folket gikk i forventning på ham som skulle komme, og døperen Johannes døpte folket og forkynte at himmelens rike (1000-årsriket) skulle komme. "Men da folket gikk i forventning, og alle tenkte i sitt hjerte på Johannes, og ikke han var Messias." (Luk. 3, 15).

"I de dager stod døperen Johannes fram og forkynte i Judea ørken og sa: OMVEND DERE FOR HIMLENES RIKE ER KOMMET NÆR." (Mat. 3, 1–2).

"Sannelig sier jeg (Jesus) dere (Jødene): Noen større enn døperen Johannes er ikke oppreist blandt dem som er født av kvinner, men den minste i himlenes rike (i 1000-års-riket) er større en ham (slik som han var i sitt jordiske liv). Men fra døperen Johannes dager inntil nå trenger de seg med makt inn i himlenes rike, og de som trenger seg inn, river det til seg. For alle profetene og loven har spådd inntil Johannes." (Mat. 11, 11–13).

"Loven og profetene hadde sin tid inntil Johannes, FRA DEN TID FORKYNNES EVANGELIET OM GUDS RIKE (det er det samme som himlenes rike), og enhver trenger seg inn i det med makt, men før skal himmel og jord forgå før en eneste tøddel av loven skal falle bort." (Luk. 16–17).

Dette er mektige og viktige utsagn om Johannes sin situasjon og forkynnelse. Her står det rett ut: At de gammel-testamentlige profeter hadde profetert inntil Johannes, OG AT HAN VAR DEN FØRSTE I NYTESTAMENTLIG TID SOM FORKYNTE EVANGLIET (DET GLADE BUDSKAPET) OM AT RIKET FOR ISRAEL STOD FORAN SIN NÆRE OPPFYLLELSE I OG MED AT KONGEN (JESUS) VAR KOMMET.

Johannes var ikke Messias, og det var han klar over selv også, men han var derimot utsendt for å forkynne at tiden var kommet til at Messias skulle komme, til at riket for Israel skulle opprettes og til at folket skulle omvende seg, slik at de kunne ta imot både kongen i riket og riket.

Johannes var den Elias som skulle komme for å berede Herren "et velskikket folk", slik at jødene kunne være verdige til å ta imot Guds Sønn. "Se, jeg sender mitt bud (Johannes), og han skal rydde vei for mitt åsyn, og brått skal han (Jesus) komme til sitt tempel, Herren som dere (jødene) søker, paktens engel, som Dere stunder etter, se, han kommer, sier Herren hærskarenes Gud." (Mal. 3, 1).

"Se, jeg (Gud) sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige, og han skal vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til fedrene, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann." (Mal. 4, 5–6).

"For han (Johannes) skal være stor for Herren, og han skal ikke drikke vin og sterk drikk, og han skal fylles med den Hellige Ånd like fra mors liv, og han skal omvende mange av Israels barn til Herren deres Gud, og han skal gå i forveien for ham (Jesus) i Elias ånd og kraft, for å vende fedrenes hjerter til barn og ulydige til rettferdiges sinnelag, FOR Å BEREDE HERREN ET VELSKIKKET FOLK." (Luk. 1; 15–17).

For at dette skulle kunne la seg ordne, døpte han folket med vann i Jordan til syndenes forlatelse, og svært så mange lot seg døpe. Det står at hele Judea og Jerusalem kom ut til døperen Johannes og lot seg døpe av ham. På

bakgrunnen av dette er det klart at forutsetningene fra jødenes side var til stede for at Messias kunne komme. "Jeg (Johannes) døper dere med vann til omvendelse, men han som kommer etter meg, er sterkere enn jeg, kan hvis sko jeg ikke er verdig til å bære, han skal døpe dere med den Hellige Ånd." (Mat. 3, 11).

"Som skrevet står hos profeten Esaias: Se, jeg sender bitt bud for ditt åsyn, han skal rydde din vei, det er en røst av en som roper i ørkenen (Johannes vokste opp og opphold seg i ørkenen): Rydd Herrens vei, gjør hans stier jevne, — således stod døperen Johannes fram i ørkenen og forkynte omvendelses dåp til syndenes forlatelse, og hele Judea og alle de fra Jerusalem gikk ut til ham, og ble døpt av ham i elven Jordan, IDET DE BEKJENTE SINE SYNDER. (Mark. 1, 2–5).

Jesus forkynte også at riket for Israel skulle komme, dersom jødene ville omvende seg og ta imot kongen i riket, som var ham selv, men som vi vet, så oppviglet teologene på Jesu tid folket til å si nei og til å korsfeste Herlighetens Herre. "Fra den tid begynte Jesus å forkynne og si: OMVEND DERE, FOR HIMLENES RIKE ER KOMMET NÆR." (Mat. 4, 17).

"Og Jesus gikk omkring i hele Galilea og lærte folket i deres synagoger og forkynte evangeliet (det glade budskapet) om riket og helbredet all sykdom og all skrøpeligheter hos folket." (Mat. 4, 23).

"Men er det ved Guds Ånd at jeg driver de onde ånder ut, DA ER JO GUDS RIKE (RIKET FOR ISRAEL) KOMMET TIL DERE." (Mat. 12, 28).

"Og hvor Dere (de 70 disipler) kommer inn i en by og de tar imot dere, der skal Dere ete hva de setter fram for dere, og helbred de syke som er der, og si til dem: Guds rike er kommet nær til dere." (Luk. 10, 8–9).

Da Jesus kom til jødene første gangen var hans oppgave todelt. HAN SKULLE FOR DET FØRSTE SONE VERDENS SYND, OG FOR DET ANDRE OPPRETTE RIKET FOR ISRAEL. Hva som gjelder det siste, så var han klar over at jødene kom til å forkaste opprettelsen av riket, men han måtte likevel forkynne det. Det var jødene som måtte si nei, og derfor måtte Jesus gi dem dette tilbudet. Derfor henvendte også Jesus seg nesten bare til jødene, for han var utsendt til de fortapte får av Israels hus. "Men han svarte og sa til dem: JEG ER IKKE UTSENDT TIL ANDRE ENN DE FORTAPTE FÅR AV ISRAELS HUS. (Mat. 15, 24).

"Men han sa til dem: OGSÅ I DE ANDRE BYENE MÅ JEG FORKYNNE EVANGELIET OM GUDS RIKE (RIKET FOR ISRAEL), FOR DERTIL ER JEG UTSENDT." (Luk. 4, 43).

Jesus visste naturligvis at jødene kom til å forkaste både ham og tilbudet om riket, men likevel måtte både han og de andre forkynne det. Jødene mål-

te få det tilbudet som var lovet dem i gammel-testamentlig tid, og vi ser at Jesu undergjerninger og de under som de første kristne apostler og disipler gjorde, også var uttrykk for at riket for Israel var kommet. Dersom vi skal summere opp Jesu undergjerninger, så kan vi ta utgangspunkt i det svaret som Jesus gav døperen Johannes etter at denne var kommet i tvil om Jesus var Messias, eller om jødene skulle vente en annen. "Og Jesus svarte og sa til dem: Gå bort og fortell Johannes det som Dere hører og ser: BLINDE SER OG HALTE GÅR, SPEDALSKE RENSES OG DØVE HØRER OG DØDE STÅR OPP, OG EVANGELIET FORKYNNES FOR FATTIGE, (åndelig fattige), og salig er den som ikke tar anstøt av meg." (Mat. 11, 4–6).

I sin undervisning i synagogen i Kapernaum sa Jesus følgende om sine kjærlighetsgjerninger til det jødiske folk: "Herrens Ånd er over meg, fordi han salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige (åndelig fattige), han har utsendt meg for å forkynne fanger at de skal få frihet, og blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte i frihet, for å forkynne et velbehagelig år (riket for Israel) fra Herren." (Luk. 4, 18–19).

Jesu undergjerninger er helt i overensstemmelse med de løfter som Gud gav jødene i gammel-testamentlig tid, og som var en naturlig bestandel av riket for Israel. "Jeg (Herren) har kalt deg (Messias) i rettferd og tatt deg ved hånden og jeg vil verne deg og gjøre deg til en pakt for folket (jødene), til et lys for hedningene, forat du skal åpne blinde øyne, føre de fangne ut av fengslet og føre dem som sitter i mørke, ut av fangenskapet (dette er uttrykk for åndelig mørke og fangenskap.)." (Es. 42, 6–7).

Som vi vet, gjorde både Jesus og en del av de første troende i nytestamentlig tid slike undergjerninger. Dette var da et av bevisene for at riket for Israel var kommet, og vi legger også merke til at da jødene forkastet riket for Israel og kongen i dette riket, da forsvant også etter hvert utøvelsen av disse kraftige undergjerninger. I den kristne menighets tid har vi lite av disse undergjerningene, og hovedgrunnen til det er at de først og fremst er knyttet til Jesus og riket for Israel. NÅR JESUS KOMMER IGJEN OG OPPRETTER RIKET FOR ISRAEL, VIL OGSÅ UNDERGJERNINGENE KOMME IGJEN OG VÆRE VANLIGE FORETEELSER I 1000-års-riket.

Det er mange kristne i dag som ikke forstår og stiller seg uforsående til dette at når døperen Johannes, Jesus eller noen av de troende på Jesu tid talte om himlenes rike eller Guds rike, så var det riket for Israel de talte om. Dette er helt ukjende ting for mange kristne, og de stiller seg tvilende til en slik forståelse av begrepet himlenes rike. Dette viser bare hvor inntullet og innfanget de er av erstatningsteologien, som går ut på at den kristne kirken har tatt over jødens løfter, oppgaver og rolle.

Videre tror også mange at når man i lesningen av Bibelen er kommet til

N. T., da gjelder alt som står der den kristne menighet. Dette er både gått og misvisende. Både evangeliene og første del av Apostlenes gjerninger faller tidsmessig utenfor rammen av menighetens tid, og det er derfor jødenes situasjon som først og fremst beskrives der. DE BEGIVENHETER SOM GÅR FOR SEG I EVANGELIENE OG FØRSTE DEL AV APOSTLENES GJERNINGER GJENSPEILER I STOR GRAD DE PROFETISKE LØFTER OG FORHÅPNINGER FRA GAMMEL-TESTAMENTLIG TID, OG DE GJELDER JØDENE SOM FOLK OG SOM NASJON.

Ved litt ettertanke viser det seg at det måtte være 1000-års-riket for Israel som ble forkynt i den første ny-testamentlige tid. ALLE DISSE MENNESKENE VAR JØDER, OG DE STOD I DEN GAMMEL-TESTAMENTLIGE TRADISJONEN, OG DE HADDE IKKE GREIE PÅ DEN NYE TIDEN SOM SKULLE KOMME. Paulus var den første som fikk vite hemmeligheten med den kristne menighet, og dette skjedde på et senere tidspunkt. (Se kapitlet: Den kristne menighets frelseshusholdning).

Pastor Moshe Ben-Mair sier følgende om den gammel-testamentlige tradisjonen som både Jesus og apostlene stod i: "Både Herren Jesus selv og hans apostler henviste stadig til Moses og profetenes skrifter. Da apostlene prekte evangeliet, var det Nye Testamentet ennå ikke skrevet. De grunnet alle sine prekener og hele sin argumentasjon på det Gamle Testamentet."

Hva som gjelder begrepene himlenes rike eller Guds rike, slik som de ble brukt på Jesu tid, og slik som de skal forståes, så betydde dette ganske enkelt at Gud skulle opprette sitt rike her på jorden med utgangspunkt i Israel og Jerusalem. Hele verden skulle underkaste seg dette styret, Jesus skulle styre verden ut ifra Jerusalem, mens Faderen skulle ha overoppsyn med det hele fra himmelen.

Det var dette riket Jesus tilbød jødene, da han kom første gangen, men da de ikke ville ta imot det, ble det utsatt og vi fikk kirkens tid. Dette betyr imidlertid ikke at riket for Israel ikke skal opprettes en gang i framtiden. DET BETYR BARE AT RIKET FOR ISRAEL ER UTSATT.

Hva som gjelder himlenes rike, så vil det få både en himmelsk og en jordisk fase, der GUD FADER STYRER VERDEN UT IFRA HIMMELEN, OG JESUS STYRER VERDEN UT IFRA JERUSALEM OG ISRAEL. Vi skal se på noen Skrifts-ord, der dette forholdet kommer klart til uttrykk. "Sannelig sier jeg (Jesus) dere: Noen av dem som her står skal ikke smake døden før de ser Menneskesønnen komme i sitt rike (1000-års-riket). Og 6 dager (som symboliserer 6000 år) deretter tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes og førte dem avsides opp på et høyt fjell. Og han ble forklaret for deres øyne, og hans åsyn skinte som solen, og hans klær ble hvite som lyset. Og se, Moses og Elias, viste seg for dem og talte med ham. Da tok

Peter til orde og sa til Jesus: Herre, det er godt at vi er her, vil du, så skal jeg gjøre tre boliger her, en til deg og en til Moses og en til Elias. Mens han ennå talte, se, da kom det en lysende sky og overskygget dem, og se, det kom en røst ut av skyen, som sa: Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, hør ham." (Mat. 16, 28–17, 5).

Denne hendelsen gir oss et innblikk i de to fasene i det framtidige 1000-års-riket, der Jesus skal styre verden ut ifra Jerusalem, mens Gud skal ha overoppsynet med det hele fra himmelen. Videre representerer Moses og Aron de gammel-testamentlige troende, og Peter, Jakob og Johannes de ny-testamentlige troende. Begge disse kategorier troende mennekser vil inngå i den himmelske fasen av riket for Israel, men vil kunne få oppgaver på jorden. (Se kapitlet: 1000-års-riket for Israel).

"Natanel svarte ham (Jesus): RABBI DU ER GUDS SØNN, DU ER ISRAELS KONGE. Jesus svarte og sa til ham: Fordi jeg sa deg at jeg så deg under fikentreet (bilde på jødenes nasjonale hjemvenden og oppblomstring), derfor tror du? Du skal se det som er større enn dette. Og han sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg dere: DERE SKAL SE HIMMELEN ÅPNET OG GUDS ENGLER STIGE OPP OG STIGE NED OVER MENNESKE–SØNNEN (som sitter på sin kongetrone i Jerusalem)." (Joh. 1, 50–52) – Her ser vi også de to fasene i det framtidige Guds-riket på jord. Englene skal ha oppgaver både i himmelen og på jorden.

"Idet han kunngjorde oss sin viljes hemmelighet etter sitt frie råd, som han (Gud) fattet hos seg selv, om en husholdning (1000-års-riket) i tidenes fylde: AT HAN VILLE SAMLE ALT TIL ETT I KRISTUS, BÅDE DET SOM ER I HIMMELEN OG DET SOM ER PÅ JORDEN." (Ef. 1, 10). Her kommer også de to fasene i det framtidige Guds riket tydelig fram, idet Gud vil samle alt til ett i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorden.

I Bergprekenen (Mat. 5–7) bekriver også Jesus en del forhold i dette riket og stiller opp de krav som må til for at menneskene skal kunne være medlemmer av dette riket. Bergprekenen angår ikke den kristne menighet, som har sitt rike i himmelen, men den angår de mennesker som går inn i den jordiske fasen av 1000-års-riket, både de som tror og de vantro. Saligprisningene beskriver de troendes situasjon, mens Jesus utdyper budene for dem som ikke tror.

Saligprisningene er videre oppfyllelse av gammel-testamentlige profetier og gjelder jordiske forhold. "Og han (Jesus) opplot sin munn, lærte dem og sa: Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike (1000-års-riket for Israel) er deres, Salige er de som sørger, for de skal trøstes. Salige er de sørgmodige, for de skal arve jorden. (Den kristne menighet skal derimot arve himmelen).

Salige er de som hungrer og trøster etter rettferdighet, for de skal mettes. Salige er de barmhjertige, for de skal finne barmhjertighet. Salige er de rene av hjertet for de skal se Gud. Salig er de fredsommelige, for de skal kalles Gudsbarn, salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld, for himlenes rike er deres. Salige er Dere når de spotter og forfølger dere og lyver dere allehånde ondt på for min skyld. Gled dere og fryd dere, for deres lønn er stor i himmelen, for således forfulgte de profetene før dere." (Mat. 5, 2–12).

På samme måte som Saligprisningene peker på riket for Israel, som skal komme, på samme måte peker også Fadervåret på en tid og på forhold som ikke eksisterer i dag, nemlig at Guds vilje må skje både i himmelen og på jorden. I DAG SKJER GUDS VILJE I HIMMELEN, MEN IKKE PÅ JORDEN. I 1000–ÅRS–RIKETS TID VIL IMIDLERTID GUDS VILJE SKJE BÅDE I HIMMELEN OG PÅ JORDEN, i og med at Gud Fader vil styre verden ut ifra sin trone i himmelen, og Jesus vil styre verden utifra sin trone i Jerusalem og Israel. Da først er det inntruffet det som vi ber om i Fadervåret: "komme ditt rike, skje din vilje, som i Himmelen, så og på jorden." (Mat. 6, 10).

Det er viktig å være oppmerksom på dette: At heller ikke Jesus forkynte den ny-testamentlige menighet. I SIN FORKYNNELSE GJENNOM 3 ÅR, SÅ BRUKTE HAN UTTRYKKET "MENIGHETEN" BARE 1 GANG, som noe framtidig som han ville opprette. Ved siden av dette antydet han også ved noen få anledninger det nye som skulle komme. "Og jeg sier deg at du er Peter og på denne klippe (ikke på Peter, men på seg selv), vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den." (Mat. 16, 18).

Dr. C. I. Scofield sier følgende om forholdet mellom Israel og den kristne menighet i sin bok, Forkynnes Guds ord rett s. 12: "Det fremgår tydelig at de timelige og jordiske ting er forbundet med Israel, og at de himmelske og åndelige ting hører sammen med menigheten.

Videre vil leseren finne, at hverken Israel eller menigheten alltid har eksistert. Begge har hatt en historisk begynnelse. Israels opprinnelse ligger i Abrahams kall. Og hvis leseren undersøker menighetens opprinnelse, finner han (kanskje mot forventning, for han har kanskje lært før at Adam og patriarkene hører til menigheten) AT DEN HVERKEN EKSISTERTE FØR ELLER UNDER KRISTI JORDELIV, FOR KRISTUS TALER OM MENIGHETEN SOM NOE FRAMTIDIG, når han sier: "På denne klippe vil jeg bygge min menighet." (Mat. 16, 18).

Ikke "har bygget", eller "bygget", men "vil bygge".

I Jesu avskjedstale til sine disipler nevnte han også indirekte at han ville komme tilbake og ta sin menighet til seg, men disiplene visste ikke på davær-

ende tidspunkt hva den kristne menighet var for noe, for det var ikke åpenbart ennå. "Deres hjerter forferdes ikke. Tro på Gud og tro på meg. I min Faders hus (himmelen) er det mange rom, var det ikke så, da hadde jeg sagt dere det, for jeg går bort og bereder dere sted, og når jeg er gått bort og har beredt dere sted, kommer jeg igjen og vil ta dere til meg, forat også Dere kan være der jeg er." (Joh. 14, 1–3).

Videre pekte Jesus på at Guds-riket skal taes fra jødene og gis til andre – det er den kristne menighet. Dette gjorde han i direkte utsagn og i noen lignelser. "Derfor sier jeg dere (jødene): Guds rike skal taes ifra dere og gis til et folk (den kristne menighet, som er en ny mennesketype, et nytt folk) som bærer dets frukter." (Mat. 21, 43).

"Men da han (Jesus) ble spurt av fariseerne når Guds rike (riket for Israel), skulle komme, svarte han dem, og sa: Guds rike kommer ikke på den måten at en kan se det med sine øyne, heller ikke skal de si: Se her eller se der er Guds rike, men Guds rike er iblant dere." (Luk. 17, 20–21).

I lignelsen om de betrodde penger i Luk. 19, 11–27), sa Jesus at Gudsrike ikke skulle opprettes før han kom tilbake igjen. Folket tenkte at Gudsriket skulle opprettes med det samme at Jesus gikk inn i Jerusalem, men dette stemte ikke. "Mens de hørte på dette, la han også en lignelse til, fordi han var nær ved Jerusalem, og de tenkte at Guds rike straks skulle komme til syne. Han sa da: En mann (Jesus) av høy byrd drog til et land langt borte (himmelen), for å få kongemakt og så komme tilbake igjen." (Luk. 19, 12).

"Og han begynte å tale til dem i lignelser: En mann (Gud) plantet en vingård (Israel), og satte et gjerde omkring den (loven) og gravde en vinperse og bygget et tårn, og så leide han den ut til vingårdsmenn (jødene) og drog utenlands. Og da tiden kom, sendte han en tjener til vingårdsmennene for å ta imot hans del av vingårdens frukt hos vingårdsmennene, og de tok og slo ham, og lot ham gå bort med tomme hender. Og atter sendte han en annen tjener til dem, og ham slo de i hodet og hånte ham. Og han sendte en annen, og ham slo de ihjel, og så gjorde de med mange (av profetene): Somme slo de og somme drepte de. Nå hadde han bare sin eneste sønn (Jesus) igjen, som han elsket, ham sente han til sist til dem, idet han sa: De vil unnse seg for min sønn. Men disse vingårdsmenn sa til hverandre: Dette er arvingen, kom la oss slå ham ihjel, så blir arven vår. Og de tok og slo ham ihjel, og kastet ham ut av vingården. Hva skal da vingårdens Herre gjøre? HAN SKAL KOMME OG DREPE VINGÅRDSMENNENE, OG OVERGI VINGÅRDEN TIL ANDRE. (Mark. 12, 1–9).

Den samme lignelsen er også gjengitt i Luk. 20, 9–16, så det er ikke nødvendig å referere den her.

I disse utsagn kommer det tydelig fram at riket for Israel ikke skulle opp-

rettes ennå, ikke før Jesus kom tilbake igjen. Guds-riket som var så nært for jødene, da Jesus var på jorden første gangen, gikk inn i sin hemmelighets tilstand, slik at en ikke kan peke på det og si: Se her eller se der er Guds rike. I vår tidshusholdning er Guds-riket av den beskaffenhet at det er i enhver som tror og har den Hellige Ånd til innsegl og pant i sitt hjerte til forløsningens dag. GUDS–RIKET I DEN KRISTNE MENIGHETS TID ER IKKE NOE KONKRET GUDS–RIKE, MEN DET ER EN HEMMELIGHET I EN GÅTE I ET MYSTERIUM, OG DET KJENNES BARE AV DEM SOM TROR.

På denne måten ser vi at JESUS STOD MIDT I DEN GAMMEL–TESTAMENTLIGE TRADISJONEN I SIN FORKYNNELSE. Han forkynte ikke noe annet enn det som de gammel-testamentlige profetene hadde forkynt. Dette betydde naturligvis ikke at Jesus ikke visste om det nye som skulle komme, men han var ikke utsendt for å forkynne dette nye, den kristne menighets tid. Det var det først Paulus som fikk i oppdrag. Med dette skulle det være klart: AT NÅR JOHANNES, JESUS ELLER APOST–LENE/DISIPLENE FORKYNTE HIMLENES RIKE I DEN FØRSTE TIDEN, SÅ VAR DET RIKET FOR ISRAEL DE FORKYNTE. Det kunne ikke være noe annet. Dette er i samsvar både med det som står skrevet og med logisk tenkning.

I sin gjerning var også Jesus fast forankret i den gammel-testamentlige tradisjonen, i og med at han var den som skulle oppfylle de gammel-testamentlige profetier, både om forsoningen og opprettelsen av riket. Men da jødene ikke ville at imot ham som konge i det riket han tilbød dem, så fikk han bare realisere den ene del av sin virksomhet, nemlig forsoningsverket, og det var det viktigste. Men dette betyr videre: AT DEN OPPGAVEN SOM. HAN IKKE FIKK REALISERT VED SITT FØRSTE KOMME, NEMLIG OPPRETTELSEN AV RIKET FOR ISRAEL, DET SKAL HAN REA–LISERE NÅR HAN KOMMER IGJEN.

"Fremdeles fikk jeg (Daniel) i mine nattlige syner se hvorledes en som lignet en Menneskesønn, kom med himmelens skyer, han gikk bort til den gamle av dager (Gud) og ble ført fram for ham. Og det ble gitt ham (Jesus) herredømme og ære og rike, OG ALLE FOLK, ÆTTER OG TUNGE–MÅL SKULLE TJENE HAM, HANS HERREDØMME ER ET EVIG HERREDØMME SOM IKKE FORGÅR, OG HANS RIKE ER ET RIKE SOM IKKE ØDELEGGES." (Dan. 7, 13–14).

"Så blir retten satt og herredømmet skal fratas ham (Antikrist), så han blir ødelagt og tilintetgjort for all tid. OG RIKET (1000–ÅRS–RIKET) OG HERREDØMMET OG MAKTEN OVER RIKENE UNDER HELE HIMMELEN SKAL GIS TIL DET FOLK (JØDENE), SOM ER DEN

HØYESTES HELLIGE, DETS RIKE SKAL VÆRE ET EVIG RIKE, OG ALLE MAKTER SKAL TJENE OG LYDE DET." (Dan. 7, 26–27).
"Og mens de stirret opp mot himmelen idet han (Jesus) for bort, se, da stod to menn (to engler) hos dem i hvite klær, og de sa: Dere galileiske menn, hvorfor står Dere og ser opp mot himmelen? DENNE JESUS SOM ER OPPTATT FRA DERE TIL HIMMELEN, SKAL KOMME IGJEN PÅ SAMME MÅTE SOM DERE SÅ HAM FARE OPP TIL HIMMELEN." (Ap. gj. 1, 10–11).

"Men jeg sier dere (jødene) at mange skal komme fra øst og fra vest og sitte til bords med Abraham og Isak og Jakob i himlenes rike, men rikets barn (mange av jødene) skal kastes ut i mørket utenfor, der skal det være gråt og tenners gnissel." (Mat. 8, 11–12).

"Og han (Jesus) skal si: Jeg sier dere (jødene): Jeg vet ikke hvor dere er ifra, vik bort ifra meg alle Dere som gjorde urett. Der skal vere gråt og tenners gnissel når Dere får se Abraham og Isak og Jakob i Guds rike (1000-års-riket), men dere selv kastet utenfor. Og det skal komme folk fra øst og vest og nord og syd, og de skal sitte til bords i Guds rike." (Luk. 13, 27–29).

"Da sa Jesus til dem (apostlene): Sannelig sier jeg dere: Dere som har fulgt meg, Dere skal i gjenfødelsen, når Menneskesønnen sitter på sin herlighetstrone (i Jerusalem), også sitte på 12 troner og dømme Israels 12 stammer." (Mat. 19, 28).

"Men Dere (apostlene) er de som har holdt ut hos meg i mine prøvelser, og jeg tilsier dere riket likesom min Fader har tilsagt meg det, så Dere skal ete og drikke ved mitt bord i mitt rike, og sitte på troner og dømme Israels 12 stammer." (Luk. 22, 28–30).

"Og den som seirer, og den som tar vare på mine gjerniger inntil enden, ham vil jeg gi makt over hedningene, og han skal styre dem med jernstav, likesom en knuser lerkar, således som og jeg har fått det av min Fader." (Joh. Åp. 2, 26–27).

"Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone (i Jerusalem), likesom og jeg har seiret og satt meg med min Fader på hans trone." (Joh. Åp. 3, 21).

Ved siden av de mange utsagn og lignelser i N. T. som forteller oss at riket skulle taes ifra jødene og gies til et folk (den kristne menighet) som var verdt det, så har vi også de 7 lignelser i Mat. 13 som beskriver forskjellige tilstander og faser av det konkrete Guds-riket, mens det er i sin hemmelighetstilstand i disse 2000 år, hvor det har ligget nede og hvor kirken har hatt sin tid.

Vi skal kort gå gjennom lignelsene og forklare hva de betyr.

1) Lignelse nr. 1 (Mat. 13, 18–23). Denne beskriver den første forkyn-

nelsen av det konkrete Guds-riket til jødene. Det var bare et fåtall av jødene som forstod Jesu ord om riket og ville akseptere de forpliktelsene som var knyttet til opprettelsen av riket, nemlig å bøye seg for Jesus og anerkjenne hans lære.

2) Lignelse nr. 2. (Mat. 13, 24–30 og 36–43). Denne lignelsen beskriver den første forkynnelse av det konkrete Guds-riket, forkynnelsen gjennom hele kirkens tid og like til at Jesus kommer igjen, for å dømme de ugudelige og opprette riket på nytt. "Menneskesønnen skal utsende sine engler, og de skal sanke ut av hans rike alt det som volder anstøt, og dem som gjør urett, og de skal kaste dem i ildovnen, der skal være gråt og tenners gnissel. Da skal de rettferdige skinne som solen i sin Faders rike (1000-års-riket). Den som har ører (åndelig opplatte ører), han høre." (Mat. 13, 42–43).

3) Lignelse nr. 3. (Mat. 13, 31–32). Denne lignelsen beskriver kirkens ekspansjon og vokster i nåværende tidshusholdning. Denne vokster sammenlignes med sennepskornet, som har en fantastisk evne til å vokse. Likevel ser vi at himmelens fugler, som er uttrykk for onde åndsvesener, kommer og bygger sine reir i kirke-treet. Dette betyr at ikke hele den nominelle kirke er Guds legeme, og at deler av kirken inngår forbund og samarbeid med åndelige retninger som er fra Satan. Jeg tenker da både på ateistisk og liberal teologi og den økumeniske bevegelse, som er så framtredende i dag. ETTER AT JESUS HAR HENTET SINE, VIL DET VISE SEG HVA SOM ER EKTE OG HVA SOM ER FALSKT. Den falske kirke blir da et lett bytte for Satan, og den blir plattform og basis for Antikrist, som i begynnelsen av sin virksomhet skal samarbeide med skjøge-kirken. (Se kapitlet: Den store trengselstiden).

4) Lignelse nr. 4. (Mat. 13, 33). Denne lignelse beskriver den onde og negative vekst som det til enhver tid vil være i kirken i forbindelse med f. eks. liberal og ateistiske teologi, men særlig forteller denne lignelsen oss om det som skjer etter at den kristne menighet er opptatt til himmelen. Da vil surdeigen, som er et bilde på vranglære, gjennomsyre hele den nominelle kirken, SOM STÅR KLAR TIL Å MOTTA ANTIKRIST, SATAN OG DEN FALSKE PROFET I ENDENS TID.

5) Lignelse nr. 5. (Mat. 13, 44). Denne lignelsen forteller oss om Israel og jødene i den hemmelighets-tilstand som de har vært i disse snart 2000 år. Gud har gjemt sin skatt (Israel) i verden i alle disse år, og han var så glad i sitt folk at han sendte Jesus til dem, for å kjøpe dem fri, ved hans forsonergjerning på Golgata. Dette borger også for Israels frelse i endens tid. Alt er ferdig fra Guds side.

6) Lignelse nr. 6. (Mat. 13, 45–46). Denne lignelsen forteller oss om at Gud søkte etter gode perler og fant en perle, den kristne menighet, som han

ville satse alt på. På samme måte som Gud sendte Jesus til en forsoning for jødene, så sendte han også Jesus til en forsoning for den kristne menighet, som består av frelste jøder og frelste hedninger. "Og han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men og for hele verdens." (1. Joh. 2, 2).

7) Lignelse nr. 7. (Mat. 13, 47–50). Denne lignelsen beskriver Guds dom i endens tid, før han oppretter riket for Israel.

Vi har med dette gjennomgått de 7 lignelser i Mat. 13, og før vi avslutter dette temaet, så skal vi merke oss det spørsmålet som Jesus stilte til sine apostler umiddelbart etter at han fortalte dem lignelsene. Spørsmålet lyder som følgende: "Har Dere forstått alt dette?" og de svarte: "De sier til ham: Ja," (Mat. 13, 51) SÅ BLIR SPØRSMÅLET TIL OSS ALLE SAMMEN: HAR VI FORSTÅTT DETTE? OG HER FÅR HVER ENKELT SVARE FOR SEG SELV.

(Hva som gjelder en riktig og utdypet vurdering av de 7 lignelsene i Mat. 13, så vil jeg på det varmeste anbefale Adolf Bjerkreims bok, Himlenes rikes hemmeligheter.)

FOLKET PÅ JESU TID VAR I FORVENTNING. De ventet både på Messias, og på opprettelsen av riket for Israel, og det er klart at når profeten (Messias) først var kommet, så ville også riket følge automatisk. Etter at folket hadde vært vitne til de kraftige gjerninger som Jesus gjorde, ble de litt etter litt klar over at han var den profeten som Moses hadde sagt skulle komme. "EN PROFET (MESSIAS) VIL JEG (GUD) OPPREISE FOR DEM (JØDENE) AV DERES BRØDRES MIDTE, likesom jeg (Moses), og jeg vil legge mine ord i hans munn, og han skal tale til dem alt det jeg byder ham." (5. Mos. 18, 15).

"Da nå folket så de tegn han gjorde, sa de: DETTE ER I SANNHET PROFETEN SOM SKAL KOMME TIL VERDEN. Da nå Jesus skjønte at de ville komme å ta ham med makt for å gjøre ham til konge, gikk han fra dem og opp i fjellet igjen, han selv alene." (Joh. 6, 14–15).

Dette at folket ville gjøre ham til konge, gjorde også at Jesus var forsiktig med å bruke benevnelsen Messias om seg selv. Han var jo Messias, og han visste det, men han ville ikke at kongeverdigheten skulle skygge for og komme i veien for hans oppgave som det Guds lam som skulle sone all verdens synd. Folket hadde ikke noe syn for denne siden ved Messias. De så bare på kongeverdigheten, politisk befrielse og jødisk verdensherredømme i Messias-tiden. De aller fleste av dem hadde glemt hva som står i Es. 53 om Herrens lidende tjener. "Men han er såret for våre (jødenes) overtredelse, knust for våre misgjerninger, straffen lå på ham, forat vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. Vi for alle sammen vill som får, vi vendte oss hver til sin vei,

MEN HERREN LOT VÅRE ALLES MISGJERNINGER RAMME HAM." (Es. 53, 5–6).

"MEN DET BEHAGET HERREN Å KNUSE HAM, han slo ham med sykdom, når hans sjel bar fram skyldofferet (Jesu stedfortredende død), skulle han se avkom og leve lenge, og Herrens vilje skulle ha framgang ved hans hånd. . . Derfor vil jeg gi ham (Jesus) de mange (de troende) til del, og sterke skal han få til bytte, FORDI HAN UTTØMTE SIN SJEL TIL DØDEN og ble regnet blandt overtredere, HAN SOM DOG BAR MANGES SYND, og han bad for overtrederne." (Es. 53, 10 og 12).

Det var ikke mange av jødene som var oppmerksomme på sonoffer– og lidelsessiden ved Messias, og at han måtte fullføre den før han kunne bli konge i riket for Israel. Gamle Simeon i templet var en av de få som gav uttrykk for akkurat dette. "Og Simeon velsignet dem og sa til hans mor Maria: Se, denne (Jesus) er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt, MEN OGSÅ DIN SJEL (JESU SJEL) SKAL ET SVERD GJENNOMSTINGE, for at mange hjerters tanker skal bli åpenbart." (Luk. 2, 34–35).

Døperen Johannes var oppmerksom på lidelses-aspektet ved Jesu virksomhet. "Dagen etter ser han Jesus komme til seg og sier: SE DER GUDS LAM, SOM BÆRER VERDENS SYND." (Joh. 1, 29).

Ikke engang Peter og apostlene var oppmerksomme på denne siden ved Jesu virksomhet, og Peter protesterte høyt da Jesus fortalte sine disipler at han skulle lide, dø og oppstå på den tredje dag. "Fra den tid (ved Cesarea Filippi) begynte Jesus å gi sine disipler til kjenne at han skulle gå til Jerusalem og lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, og slåes ihjel, og oppstå på den tredje dag. Da tok Peter ham til side og begynte å irettesette ham og sa: Gud fri deg, Herre, dette må ingenlunde vederfares deg. Men han vendte seg og sa til Peter: Vik bak meg Satan, du er meg til anstøt, for du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til." (Mat. 16, 21–23).

Folket var oppmerksom på at Jesus var Messias, og de brukte Messias-tittelen om ham. "Hun (Marta) sier til ham: Ja, Herre, JEG TROR AT DU ER MESSIAS, GUDS SØNN, han som skal komme til verden." (Joh. 11, 27).

"Han finner først sin bror Simeon, og sier til ham: VI HAR FUNNET MESSIAS, DET ER UTLAGT: KRISTUS." (Joh. 1, 42).

"Natanael svarte ham: RABBI, DU ER GUDS SØNN, DU ER ISRAELS KONGE." (Joh. 1, 50).

"Hun sier til ham: Ja, Herre, jeg tror at du er Messias, Guds Sønn, han som skal komme til verden." (Joh. 11, 27).

"Kvinnen (den samaritanske kvinnen) sier til ham: Jeg vet at Messias kommer, det er utlagt: Kristus, når han kommer, skal han forkynne oss alt. Jesus sier til henne: DET ER MEG, jeg som taler med deg." (Joh. 4, 25–26).

Jesus derimot brukte bare Messias-tittelen noen få ganger om seg selv i sitt jorderliv. Han var jo Messias, og han visste det, men han visste også at dersom han brukte Messias-tittelen om seg selv, så ville folket enda mindre forstå hans oppdrag: Som det Guds lam som skulle bære verdens synd. Jesus forsøkte helt bevisst å holde sin identitet som Messias skjult – helt inntil forhøret for det Høye Råd. Da sa han rett ut at han er Messias, slik at de som dømte ham ikke skulle være i det minste tvil om at de dømte "den velsignedes Sønn" til døden. I denne anledningen henviste Jesus både til Salme 110 og Daniel 7, slik at de ikke skulle være i tvil om hvem han egentlig var. "Men han (Jesus) tidde og svarte intet. Atter spurte yppersteprestene ham og sa til ham: ER DU MESSIAS, DEN VELSIGNEDES SØNN? Jesus sa: JEG ER DET, OG DERE (JØDENE) SKAL SE MENNESKE–SØNNEN SITTE VED KRAFTENS (GUDS) HØYRE HÅND OG KOME MED HIMMELENS SKYER (til dom og til opprettelse av riket for Israel)." (Mark. 14, 61–62).

I forbindelse med Peters store bekjennelse ved Cesarea Filippi ser vi også på en meget tydelig måte at Jesus var redd for at konge– og herskersiden ved Messias tittelen skal overskygge og komme i veien for hans lidelse og død. Etter at Peter hadde svart riktig på Jesu spørsmål om hvem Jesus er, nektet han disiplene at de skulle fortelle det videre til jødene at han var Messias. "Da svarte Simon Peter, og sa: DU ER MESSIAS, DEN LEVENDE GUDS SØNN. . . Da bød han sine disipler at de ikke skulle si til noen at han var Messias." (Mat. 16, 16 og 20).

I stedet for å snakke om kongeverdigheten ved seg selv begynte Jesus ved den samme anledning å snakke om at han skulle lide, dø og stå opp igjen på den tredje dag. "Fra den tid begynte Jesus å gi sine disipler til kjenne at han skulle gå til Jerusalem og lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, og slåes ihjel, og oppstå på den tredje dag." (Mat. 16, 21).

Vi må derfor berømme Jesus at han hadde mer sans for det som hører Guds rike og Guds planer til enn det som folket hadde, som kun så på det som gagnet i øyeblikket, og ikke på den frelse som Gud i sin visdom hadde laget i stand, ikke bare for jødene, men for hele verden. "OG HAN (JESUS) ER EN SONING FOR VÅRE SYNDER, DOG IKKE BARE FOR VÅRE, MEN OG FOR HELE VERDENS." (1. Joh. 2, 2).

Professor Peter Beyerhaus sier følgende om årsaken til at Jesus forsøkte å holde hemmelig sin messianitet i sin bok, Guds plan med Israel og folkene

s. 57–58: "Men hva har foranlediget Jesus til inntil forhøret hos Kaifas så strengt å fortie sin messianitet? Svaret er entydig: Jesus innså at i det øyeblikk hvor han ville presentere seg som Messias, ville den urgamle iboende misforståelse av Messias – forjettelsen straks bli rettet mot ham. De ville forsøke å presse hans kall i en direkte antikristelig retning. Men allerede under sine 40 dagers lange fristelse i ørkenen hadde Jesus visst at han anså det som den viktigste forutsetning for den sanne Messias, IKKE Å TILFREDSSTILLE MENNESKERS FORVENTNINGER, MEN Å VÆRE GUD FULLKOMMEN LYDIG."

Som vi har sagt ovenfor, så ventet ikke bare folket på Messias, men også riket for Israel. Disse to tingene hang jo nøye sammen. "Og se, det var en mann ved navn Josef, som var rådsherre, og en god og rettferdig mann – han hadde ikke samtykket i deres råd og gjerning – fra den jødiske by Arimatea, OG HAN VENTET PÅ GUDS RIKE (riket for Israel)." (Luk. 23, 50–51).

Da Jesus rei inn i Jerusalem på palmesøndag, hadde folkets forventning og begeistring nådd så langt at de hyllet ham som kongen og som Messias. Men Jesus rei ikke inn i byen som den opphøyde triumfator, han rei inn på trelldyrets fole, som en som ikke kom i makt og glans, men som en som selv var i trelldom og under dom. HAN REI IKKE INN I JERUSALEM FOR Å SETTE SEG TIL KONGEVERDIGHET I TEMPLET DER, MEN HAN REI INN FOR Å SONE ALL VERDENS SYND, også din og min, på et kors på Golgata. Folket ville ha ham til å gjøre det første, men Gud ville ha ham til å gjøre det siste, og Jesus var lydig, ja, lydig inntil døden. "Og størstedelen av folket bredte sine klær på veien, andre hugg grener av trærne og strødde dem på veien, og folket som gikk foran og fulgte etter ropte: Hosianna Davids sønn. Velsignet være han som kommer i Herrens navn. Hosianna i det høyeste. Og da han drog inn i Jerusalem, kom hele byen i bevegelse og sa: Hvem er dette? Men folket sa: Dette er profeten Jesus fra Nasaret i Galilea." (Mat. 21, 8–11).

"Og de som gikk foran, og de som fulgte etter, ropte: Hosianna. Velsignet være han som kommer i Herrens navn. VELSIGNET VÆRE VÅR FAR DAVIDS RIKE (RIKET FOR ISREAL) SOM KOMMER. Hosianna i det høyeste." (Mark. 11, 9–10).

"Men da han allerede var nær ved nedgangen fra Oljeberget, begynte hele disippel-flokken glad å love Gud med høy røst for alle de kraftige gjerninger de hadde sett, og sa: VELSIGNET VÆRE KONGEN SOM KOMMER, I HERRENS NAVN. Fred i himmelen og ære i det høyeste." (Luk. 19, 37–38).

Etter at Jesus stod opp fra de døde på den tredje dag, spurte også apostlene om han kom til å opprette riket for Israel i forbindelse med den Hellige

Ånds komme og utdelingen av den. Dette var et meget fornuftig spørsmål, og det viser oss den gammel-testamentlige tradisjonen som apostlene stod i. De visste jo at riket skulle opprettes, og at endetidsbegivenhetene skulle skje i forbindelse med den Hellige Ånds komme og utgydelse. Dette visste de f. eks. av Joel 3, 1–4, hvor det står: "Og deretter vil jeg utgyde min Ånd over alt kjød, og deres (jødenes) sønner og deres døtre skal tale profetiske ord, deres oldinger skal ha drømmer, deres unge menn skal se syner, ja, endog over trellene og over trellkvinnene vil jeg i de dager utgyde min Ånd, og jeg vil gjøre underfulle tegn på himmelen og på jorden: blod og ild og røkstøtter. Solen skal omskiftes til mørke, og månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige."

Jesus avviste på ingen måte apostlenes spørsmål, men han pekte på den nye tiden som skulle komme – tiden for den kristne menighet, men indirekte så pekte han også på at Gud skal opprette riket en gang i framtiden. "Da de nå var kommet sammen spurte de ham: HERRE, GJENREISER DU PÅ DEN TID (NÅR DEN HELLIGE ÅND KOMMER) RIKET FOR ISRAEL? Han sier til dem: Det tilkommer ikke dere å vite tider og timer som min Fader har fastsatt av sin egen makt, men Dere skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer over dere, og Dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til verdens ende." (Ap. gj. 1, 6–8).

Etter at Jesus ble tatt bort fra dem, og de stod og så opp mot himmelen etter ham, stod det brått to engler hos dem, og de sa: "Dere galileiske menn, hvorfor står Dere og ser opp mot himmelen? DENNE JESUS SOM ER OPPTATT FRA DERE TIL HIMMELEN, SKAL KOMME IGJEN PÅ SAMME MÅTE SOM DERE SÅ HAM FARE OPP TIL HIMMELEN." (Ap. gj. 1, 11).

Jesus skal altså komme tilbake, og det skal skje etter at den store trengsel er over. Da skal han komme tilbake som den store hersker og triumfator, som skal styre verden ut ifra Israel og Jerusalem. Da først er tiden kommet til at jødene vil anerkjenne ham som Messias og Herre, og da kommer han for å opprette riket for Israel.

Litt etter litt i den første kristne tid ble det gjort kjent at den kristne menighet skulle ta over jødenes tiltenkte plass og rolle i frelseshusholdningen. BÅDE JØDENE SOM NASJON OG RIKET FOR ISRAEL GIKK INN I HEMMELIGHETEN, OG DEN KRISTNE MENIGHET TRÅDTE ETTER HVERT FRAM, og som vi allerede har nevnt så var Paulus den første som fikk vite om hemmeligheten med menigheten. De andre kristne ble informert om dette, og forkynnelsen om ekklesia, den utkalte forsamling, fikk en framtredende plass, både i forkynnelsen og i N. T. Men til tross for dette blir vi til stadighet i lesningen av N. T. minnet om at Jesus skal komme

tilbake og opprette riket for Israel og styre ut ifra Israel og Jerusalem. "Så fatt da et annet sinn og vend om, forat deres synder (jødenes synder) må bli, utslettet, så husvalelsens tider (riket for Israel) kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende den for dere utkårede Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap. gj. 3, 19–21).

"Og da de hadde holdt opp å tale, tok Jakob (Jesu bror) til orde og sa: Brødre! Hør på meg: Simeon (Peter) har fortalt hvorledes Gud fra først av drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navns skyld. (Først skal den kristne menighet taes ut). Og dermed stemmer profetenes ord overens, således som det er skrevet: DERETTER (ETTER AT DEN KRISTNE MENIGHET ER TATT UT) VIL JEG (JESUS) VENDE TILBAKE OG IGJEN OPPBYGGE DAVIDS FALNE HYTTE (RIKET FOR ISRAEL), og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den (Jesus skal komme tilbake og opprette riket for Israel i Israel), forat alle andre menensker skal søke Herren, ja, alle hedningefolkene som mitt navn er blitt nevnt over, sier Herren, som gjør dette, som er kjent for ham fra evighet av." (Ap. gj. 15, 13–18).

"For likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus. Men hver i sin egen avdeling: Kristus er førstegrøden, deretter skal de som hører Kristus til levendegjøres ved hans komme, deretter kommer enden (på oppstandelsen) NÅR HAN OVERGIR RIKET (1000–ÅRS–RIKET) TIL GUD OG FADEREN, etterat han (Jesus) har tilintetgjort all makt og all myndighet og velde, FOR HAN SKAL VÆRE KONGE INNTIL HAN FÅR LAGT ALLE SINE FIENDER UNDER SINE FØTTER. Den siste fiende som tilintetgjøres er døden, for han (Gud) har lagt alt under hans (Jesu) føtter. Men når han sier at alt er ham underlagt, så er det klart at han er unntatt som har underlagt ham alt, men når alt er ham underlagt, da skal og Sønnen selv underlegge seg ham som la alt under ham, forat Gud skal være alt i alle." (1. Kor. 15, 22–28).

"Jeg vidner for Gud og Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, OG VED HANS ÅPENBARELSE (ANDRE KOMME) OG HANS RIKE (1000–ÅRS–RIKET)." (2. Tim. 4, 1).

"For denne Melkisedek, konge i Salem, den høyeste Guds prest, han som gikk Abraham i møte da han vendte tilbake fra sin seier over kongene, og som velsignet ham, han som Abraham og gav tiende av alt, og som først, når hans navn utlegges, ER RETTFERDIGHETS KONGE, MEN DERNEST OGSÅ SALEMS KONGE, DET ER FREDS KONGE, som er uten far og mor, uten ættetavle, som hverken har dagers begynnelse eller livs ende, men er gjort lik med Guds Sønn – han blir prest for alltid." (Hebr. 7, 1–3).

JESUS SKAL VÆRE JERUSALEMS KONGE I 1000–ÅRS–RIKET.

"Salig og Hellig er den som har del i den første oppstandelse over dem har den annen død ikke makt, MEN DE SKAL VERE GUDS OG KRISTI PRESTER OG REGJERE MED HAM I 1000 ÅR." (Joh. Åp. 20, 6).

Det er viktig å legge merke til at forkynnelsen om ekklesia, den utkalte forsamling, som taes ut av alle folk, både jøder og hedninger, ved Jesu nådes evangelium, og forkynnelsen av riket for Israel går paralellt i N. T. Dersom vi ikke er oppmerksomme på dette, så blander vi det hele sammen og vi forstår ikke Guds-ordet, slik som det skal forståes. Det vi hele tiden må ha for øye når vi leser N. T., er følgende: Er dette sagt til den utkalte forsamling og til de kristne i den nye tidshusholdningen, eller er dette sagt til og lovet jødene? Dersom det siste er tilfelle, peker dette enten på Jesu tilbud om syndenes forlatelse og opprettelsen av riket til jødene, på forkastelsestiden, eller på endetidsbegivenhetene med opprettelsen av riket for Israel.

For det andre må vi være oppmerksomme på at evangeliene og første del av Apostlenes gjerninger først og fremst angår jødene og beskriver deres forhold til Messias. Dessuten bekriver evangeliene Jesu liv og forsonergjerning på Golgata der han døde for alle mennesker. DET ER BARE SPORADISK AT VI TREFFER PÅ UTSAGN OM DEN KRISTNE MENIGHET I EVANG–ELIENE. Den kristne menighet er derimot omtalt i de andre skriftene i Biblen.

En tredje ting vi må være oppmerksomme på er den dobbelt-rollen som apostlene spiller, idet de både representerer den utkalte forsamling og jødene. Utsagn som angår apostlene må derfor også vurderes ut ifra denne todelingen.

For det fjerde må vi også være oppmerksomme på at utsagn som er gitt direkte til jødene, naturligvis ikke kan tolkes på den kristne forsamling. Dette sier seg jo selv.

Til slutt må vi være oppmerksomme på at utsagn som berører endetiden eller den 70. og siste åruke for Israel og Jerusalem naturligvis ikke angår den kristne menighet – dersom da utsagnene angår jordiske forhold. Den kristne menighet er ikke på jorden i dennne tidsperioden, men derimot i himmelen. Disse utsagn må da angå enten jødene eller andre forsamlinger/avdelinger som opptrer i endetiden.

Jødenes løfter er på ingen måte opphevet eller har fått ny betydning i nytestamentlig tid. De er bare satt til side, og venter på at jødene skal begynne å forstå at de er Guds utvalgte folk – på en spesiell måte, og at Gud har store planer med dem i Israel. Av den grunn fører også Herren jødene hjem til landet i vår tid, slik at han kan oppfylle de løfter han har gitt dem. Det er ikke noe han mere vil, enn å oppfylle jødenes løfter, som han gav til fedrene. JØDENE ER ELSKET AV GUD PÅ GRUNN AV UTVELGELSEN, OG VED DENNE FIKK DE OGSÅ LØFTENE. Det Nye Testamente

forteller oss tydelig og greitt at løftene står ved lag, og er ikke opphevet, for andret eller transformert, slik som teologene i den lutherske kirke til stadighet hevder. (Se min bok, Guds løfter til Israel, hvor jeg skriver mye om dette).

"Dere må ikke tro at jeg (Jesus) er kommet for å oppheve loven eller profetene (det som de har sagt), jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven (de fem Mosebøkene), FØR DET ER SKJEDD ALT SAMMEN." (Mat. 5, 17–18).

"Loven og profetene hadde sin tid inntil Johannes, fra den tid forkynnes evangeliet om Guds rike (riket for Israel), og enhver trenger seg inn i det med makt, MEN FØR SKAL HIMMEL OG JORD FORGÅ, FØR EN ENESTE TØDDEL AV LOVEN SKAL FALLE BORT." (Luk. 16, 16–17).

"Jeg (Paulus) sier sannhet i Kristus, jeg lyver ikke, min samvittighet vidner med meg i den Hellige Ånd, at jeg har en stor sorg og en uavlatelig gremmelse i mitt hjerte. For jeg ville ønske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødre, mine frender etter kjødet, de som er israelitter, DE SOM BARNEKÅRET OG HERLIGHETEN OG PAKTENE OG LOVGIVNINGEN OG GUDSTJENESTEN OG LØFTENE TILHØRER, de som fedrene tilhører, og som Kristus er kommet fra etter kjødet, han som er Gud over alle ting, velsignet i evighet. Amen." (Rom. 9, 1–5).

I det ovenfornevnte Bibel-verset står det at alt dette fortsatt tilhører jødene. Det er brukt presens her, og det er viktig å legge merke til. De fleste lutherske teologer og mange forkynnere derimot bruker dette verbet i fortid og mener i det største alvor at løftene til jødene stod ved lag inntil Kristus kom og forsonte verden med seg selv og med Gud. Deretter fikk løftene en ny betydning og angår nå kirken og ikke Israel. DETTE ER GALT. DETTE ER VRANGLÆRE.

En del av jødene var fortvilt over dette at både Guds-riket og frelsen var gått over fra dem og til hedningene, og de spurte Peter rett ut, hva de skulle gjøre for å råde bot på den skaden som var oppstått. "Så skal da hele Israels hus vite for visst at Gud har gjort ham både til Herre og til Messias, denne Jesus som Dere korsfestet. Men da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de andre apostlene: HVA SKAL VI GJØRE, BRØDRE? Peter sa til dem: OMVEND DERE, OG ENHVER AV DERE LA SEG DØPE PÅ JESUS KRISTI NAVN TIL SYNDENES FORLATELSE SÅ SKAL DERE FÅ DEN HELLIGE ÅNDS GAVE. For løftet hører dere (jødene) til og deres barn og alle dem som er langt borte (diaspora-jødene), så mange som Herren vår Gud kaller til." (Ap. gj. 2, 36–39).

Men jødene som nasjon har ikke vært villige til å bøye seg for Gud og omvende seg, og derfor har de heller ikke fått den Hellige Ånd som gave og som

innsegl til forløsningens dag. Dette skal de imidlertid få som hel nasjon i forbindelse med den store trengsel, da de under meget store vanskeligheter ber til Herren sin Gud om hjelp. Han skal da frelse dem som folk og som nasjon, og da skal de endelig begynne å realisere – fullt ut – sitt kall som Guds folk. Til nå har de ikke vært Guds folk helt ut, for de har ikke villet bøye seg for hans vilje, derfor har de heller ikke ennå fått del i de store velsignelser og løfter, som Gud har gitt dem. (Se kapitlet: Den store trengselstiden).

Jødene vet veien de skal gå, men likesom hedningene har de hittil valgt å gå sine egne veier, som på ingen måte har bidratt til at de har lykkes. Det er ingen nasjon i verden som har lidd så mye som jødene, og det kommer av to ting:

For det første har de villet gå på sine egne veier og glemt at de er Guds utvalgte folk, som Gud har store planer med. Gud har derfor måttet straffe dem for deres ulydighet.

For det andre – i og med at jødene er Guds utvalgte folk – kan heller ikke hedningene tåle dem. De har opp igjennom historien lagt de største hindringer i veien for jødene. Bak alt dette står naturligvis Satan for han vet at der hvor Guds folk er, der er en del av Guds planer til og med verden, og han er ikke interessert i at Guds planer skal realiseres. Bak alle anslagene og myrderiene mot jødene opp gjennom historien ser vi tydelig at Satan gjør det han kan for å legge hindringer i veien for at Guds rike og Guds planer skal kunne realiseres i verden. Dette er også tilfelle i dag, i det som skjer i Midt-Østen, og enda mer skal dette bli tydelig etter som tiden går.

Etter at riket for Israel ble utsatt, så forandret også forkynnelsen sitt budskap og sitt siktemål. Etter at riket gikk inn i sin hemmelighets tilstand, hvor det nå har befunnet seg i snart 2000 år, så kan ikke forkynnelsen i dag ta sikte på at alle folkeslag skal bli gjort til disipler. Det er en umulighet i dag, og det er heller ikke vårt oppdrag. Oppdraget går derimot ut på å forkynne Guds nådes evangelium, slik at så mange som mulig kan bli frelst og bli tilhørende den kristne menighet, og når den kristne menighet er fulltalig, så kommer Herren ned i lufthimmelen og tar de kristne til seg, og så skal vi bestandig være sammen med Herren.

I den kristne menighets tidshusholdning skal budskapet til verden være: At Jesus har sonet all verdens synd, og at enhver som vil, kan ta imot syndenes forlatelse og bli medlem av det kristne legemet og dermed Guds-riket – både det som er nå og det som skal komme. Den tjenesten vi har fått heter forlikelsens tjeneste, og i den skal vi forsøke å nå så mange som mulig, men hele verden kan vi ikke greie å nå. Den som tar sikte på det og mener at det er den kristne menighet som skal nå ut til alle hedninger, han vil for det første ha tatt på seg en altfor stor oppgave, og dessuten er det stor fare for at vedkommende blander sammen den kristne menighets oppgave og oppdrag p. d. e. s.

og jødenes oppdrag og oppgave p. d. a. s.

Den kristne menighets oppgave er begrenset både hva som gjelder forkynnelsens karakter og budskapets rekkevidde og mottagelse, men til tross for dette skal vi forsøke å nå ut så langt som vi kan med evangeliet om Guds nåde i Kristi blod, og der vi ikke strekker til, får vi være glad for at Gud har andre ordninger som skal overta og føre Guds ord ut til alle hedningene. Dette er nemlig jødenes oppgave og oppdrag, og dette vil de fullføre i løpet av den store trengselstiden som skal komme over jorden og i 1000 års-riket.

Det oppdraget som den kristne forsamling har fått heter "forlikelsens tjeneste", og i denne skal vi forsøke å nå ut til så mange som mulig, og den misjonsoppgaven som den kristne kirke har fått, lyder som følgende: "Men alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg selv ved Kristus og GAV OSS FORLIKELSENS TJENESTE, fordi Gud i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke lenger tilregner dem deres overtredelser og har nedlagt i oss ordet om forlikelsen. SÅ ER VI DA SENDEBUD I KRISTI STED, som om Gud selv formante ved oss, vi ber i Kristi sted: LA DERE FORLIKE MED GUD. Ham som ikke visste av synd, har han (Gud) gjort til synd for oss, forat vi i ham skal bli rettferdige for Gud." (2. Kor. 5, 18–21).

Hva som gjelder de 2 misjonsbefalingene som vi har i Bibelen, så er disse gitt til jødene og har et langt videre siktemål enn det som den kristne menighet kan greie å fullføre, nemlig å gjøre alle folkeslag til Jesu disipler og forkynne evangeliet for all skapningen (alle mennesker). Dette vil først skje i løpet av den 7 årige trengselstiden som kan komme over jorden og i 1000-års-riket på denne jord. Da skal troende jøder fullt ut greie dette oppdraget som de fikk av Jesus.

Vi skal også referere de 2 misjonsbefalingene som vi har, og selv om innholdet i dem i store trekk passer på den kristne menighets misjonsengasjement i verden, så må vi være oppmerksomme på at de 2 misjonsbefalingene har et mye videre siktemål enn den kristne misjons oppgave og muligheter i vår tidshusholdning. "Og Jesus trådte fram, talte til dem (apostlene) og sa: Meg er gitt all makt i himmel og på jord, GÅ DERFOR UT Å GJØR ALLE FOLKESLAG TIL MINE DISIPLER, idet Dere døper dem til Faderens, og Sønnens og den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt som jeg har befalt dere. Og se jeg er med dere alle dager inntil tidsalderens ende (gr. aion = tidsalder)." (Mat. 28, 18–20).

"Og han sa til dem: GÅ UT I ALL VERDEN OG FORKYNN EVANGELIET FOR ALL SKAPNINGEN. DEN SOM TROR OG BLIR DØPT, SKAL BLI FRELST, MEN DEN SOM IKKE TROR SKAL BLI FORDØMT." (Mark. 16, 15–16).

Ved siden av misjonsbefalingene har vi også to tekster fra den første krist-

ne tid hvor misjonsbefalingens innhold er gjengitt. Dette er også sagt til jødene og har et langt videre siktemål enn det som den kristne misjonen kan greie å nå i løpet av denne tidshusholdningen. "Og han (Jesus) sa til dem (de troende jøder): Så står skrevet, at Messias skal lide og oppstå på den tredje dag, og at i HANS NAVN SKAL OMVENDELSE OG SYNDENES FORLATELSE FORKYNNES FOR ALLE FOLKESLAG, FRA JERUSALEM AV. Dere er vitner om dette." (Luk. 24, 46–48).

"Han sa til dem (apostlene): Det tilkommer ikke dere å vite tider eller timer som min Fader har fastsatt av sin egen makt (det er ikke apostlenes oppgave å vite når riket for Israel skal opprettes), men dere skal få kraft i det den Hellige Ånd kommer over dere, OG DERE SKAL VÆRE MINE VITNER BÅDE I JERUSALEM OG I HELE JUDEA OG SAMARIA OG LIKE TIL JORDENS ENDE." (Ap. gj. 1, 7–8).

I tillegg til misjonsbefalingene har vi også opplysninger om at troende jøder skal forkynne evangeliet om riket (1000-års-riket) i den store trengsel, og deretter skal tidsaldrenes ende komme. Vi må se misjonsbefalingene i tilknytning til denne forkynnelsen i endens tid. Vi må se det slik at dette skal skje i løpet av den siste og 70. åruke for Israel og Jerusalem (Se kapitlet: De 70 åruker for Israel og Jerusalem). I disse 7 år er ikke den kristne menighet på jorden, men den skal opprykkes til Gud før trengselstiden setter inn over jorden. Det kan derfor ikke være den som forestår denne forkynnelsen i endens tid, og det er det heller ikke. Det er derimot troende jøder. "Og dette evangeliet om riket (1000-års-riket) skal forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme." (Mat. 24, 14).

"Først må evangeliet forkynnes for alle folkeslag." (Mark. 13, 10).

I endens tid skal det forkynnes to evangelier. Det er:

1) Evangeliet om at 1000-års-riket for Israel skal komme.
2) Evangeliet om syndenes forlatelse i Jesu forsonergjerning på Golgata.

Disse to forkynnelser går parallelt i endens tid, og denne forkynnelsen skal nå ut til alle folkeslag. Der budskapet om de to evangelier når fram og blir mottatt i tro, der blir menneskene døpt i Faderens og Sønnen og den Hellige Ånds navn.

Denne forkynnelsen hadde man også i den første kristne tid, inntil det ble gjort klart at det konkrete riket for Israel var blitt utsatt, og at den kristne menighets tid hadde kommet inn som en parantes i Guds planer med Israel og med jødene. På grunn av at jødene som folk og som nasjon ikke ville ta imot kongen i riket, så måtte Gud føre inn en ny tidshusholdning, som nå har vart i snart 2000 år.

Det er ikke bare det at troende jøder skal forkynne dette fulltonende evangeliet i endens tid til alle folkeslag, de skal også forkynne det i selve Israel for sine vantroe landsmenn. I den forbindelsen skal de ikke bli ferdige med Israels byer før Jesus kommer igjen og oppretter riket. "Og bror skal overgi bror til døden, og en far sitt barn, og barn skal reise seg mot foreldre og volde deres død, og Dere (troende jøder i endens tid) skal hates av alle for mitt navns skyld, men den som holder ut inntil enden, han skal bli frelst. Men når (de vantroe jøder og hedninger) forfølger dere i den ene by, da fly til den andre, for sannelig sier jeg dere: DERE SKAL IKKE KOMME TIL ENDE MED ISRAELS BYER FØR MENNESKESØNNEN KOMMER." (Mat. 10, 21–23).

I sammenheng med dette står det også i Luk. 21, 28–31 at når jødene kommer hjem til Israel, og når endetidsbegivenhetene begynner å skje, da er 1000-års-riket for jødene nær: "Men når dette begynner å skje, da rett dere (troende jøder) opp og løft deres hoder for deres forløsning stunder til. Og han (Jesus) sa en lignelse til dem: Se på fikentreet (bilde på jødenes nasjonale hjemvenden og oppblomstring) og alle trær (de øvrige nasjoner): Så snart de springer ut og Dere ser det, da vet Dere av dere selv (automatisk) at sommeren (1000-års-riket) er nær. Således skal også Dere, når Dere ser dette skje, vite at Guds rike er nær."

I lignelsen om kongesønnens bryllup (Mat. 22, 1–10) kommer det også tydelig fram at troende jøder skal forkynne evangeliet for hedningene i endens tid: "Og Jesus tok til orde og talte til dem i lignelser og sa: Himlenes rike er å ligne med en konge (Gud) som gjorde bryllup for sin sønn (Jesus). Og han sendte sine tjenere (profetene) for å be de innbudne (alle jøder) komme til bryllupet (som er det samme som 1000-års-riket), men de ville ikke komme. Atter sendte han andre tjenere (apostlene og disiplene) ut og sa: Se, jeg har gjort i stand mitt måltid: mine okser og mitt gjøfe er slaktet, og alt er ferdig, kom til bryllupet. Men de brydde seg ikke om det og gikk sin vei, den ene til sin åker, den andre til sitt kjøpmannskap, og de andre tok fatt på hans tjenere, hånte dem og slo dem i hjel. Men kongen ble harm, og sendte sine krigshærer ut og drepte disse manndrapere og satte ild på deres by (Dette skjedde i år 70 e. Kr. ved at romerne ødela Jerusalem og templet der).

Deretter sier han til sine tjenere (Det er fortsatt troende jøder han snakker til): Brylluppet er vel ferdig (1000-års-riket skal komme), med de innbudne (de fleste jøder) var det ikke verdt, gå derfor ut på veiskjellene (ut til hedningene) og be til bryllups så mange Dere finner. Så gikk da disse tjenere ut på veiene og fikk sammen alle dem de fant, både onde og gode, og bryllupshuset ble fullt av gjester." (Mat. 22, 1–10).

Hal Lindsey og C. C. Carlson sier følgende om de troende jøders misjons-

engasjement i trengselstiden i sin bok, Vår døende jord, s. 105: "Etter at de kristne er blitt bortrykket for å møte Kristus i luften, vil Gud åpenbare seg selv på en særlig måte for 144 000 jøder, som lever her på jorden og er kommet til tro på at Jesus Kristus er jødenes Messias. De vil bli 144 000 jødiske "Billy Grahamer", som slippes løs overalt på jorden – verden vil aldri før eller siden komme til å oppleve en slik gjennomgripende evangelisering som i denne perioden. Disse jøder vil fullt ut oppveie den tid som er gått fortapt. Man vil bli vitne til det største antall omvendelser til Kristus som noensinne er skjedt i verden."

Selv om vi ikke har noe bevis på at det er de 144 000 beseglede av Israels 12 stammer som skal ha verdensmisjonsoppdraget, så er likevel utsagnet verdifullt og støtter den oppfatningen at det er troende jøder som skal fullføre dette oppdraget i trengselstiden.

Men det er ikke bare disse troende jøder som skal ha forkynneroppdrag i den store trengsel, det skal også de 2 vitner ha som skal være profeter i 3,5 år ut ifra Jerusalem. De skal forkynne til jødene, men deres budskap skal også nå ut til hele verden. Selv om det ikke kommer helt klart fram hva deres budskap går ut på, så må vi gå ut ifra at de forkynner et domsbudskap, men for dem som tar imot budskapet og retter seg etter det blir det et budskap og en forkynnelse til frelse og til innlemmelse i 1000-års-riket. "Og jeg (Gud) vil gi mine to vitner at de skal være profeter i tusen to hundre og seksti dager (3,5 år), kledd i sekk. Dette er de to oljetrær og de to lysestaker som står for jordens herre (Gud). Og dersom noen vil gjøre dem skade, da går det ild ut av deres munn og fortærer deres fiender, ja, dersom noen vil gjøre dem skade, da skal han drepes på den måte. Disse har makt til å lukke himmelen, så det ikke skal falle noe regn i de dager de profeterer, og de har makt over vannene til å omskape dem til blod, og til å slå jorden med all slags plage, så ofte de vil. Og når de har fullført sitt vidnesbyrd, da skal dyret som stiger opp av avgrunnen (Antikrist), føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem. Og deres lik skal ligge på gaten i den store by, den som i åndelig mening kalles Sodoma og Egypten, der hvor og deres Herre ble korsfestet, (Jerusalem får denne benevnelsen p. g. av sitt frafall fra Gud og p. g. av de vantroe jødenes pakt med Antikrist). Og noen blant folkene og stammene og tungene og ættene skal se deres lik i tre dager og en halv, og ikke tillate at deres lik blir lagt i grav. Og de som bor på jorden (uttrykk for de verdslige), skal glede seg over dem og fryde seg, og de skal sende gaver til hverandre; fordi disse to profeter var til plage for dem som bor på jorden. Og etter de tre dager og en halv dag kom det livsånde fra Gud i dem, og de reiste seg opp på sine føtter, og en stor frykt falt på dem som så dem. Og de hørte en høy røst fra himmelen si til dem: Stig opp her! Og de steg opp til himmelen i skyen, og deres fiender så dem." (Joh. Åp.

11, 3–12).

Det har vært spekulert mye på hvem disse to vitnene kan være, men den diskusjon skal vi ikke gå inn på her. Det viktigste i denne sammenhengen er å holde fast på at det er to jøder, som har et budskap og et oppdrag, både til jødene og til verden, i den store trengsel.

I Joh. Åp. 14, 6–7 hører vi også om en engel som skal fly over hele verden og forkynne et evig evangelium til alle mennesker i den store trengsel: "Og jeg så en annen engel flyve under det høyeste av himmelen, som hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og for hver ætt og stamme og tunge og folk, og han sa med høy røst: FRYKT GUD OG GI HAM ÆRE, FOR TIMEN FOR HANS DOM ER KOMMET, og tilbed ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene." (Joh. Åp. 14, 6–7).

Dette budskapet, som blir formidlet av denne engelen, er særlig myntet på de hedninger som ikke har hørt hverken loven eller evangeliet om syndenes forlatelse ved tro på Jesus. De blir bedt om å tilbe Gud som skaperen, for dette er noe de kjenner til. Derfor blir også dette evangeliet kalt for det evige evangeliet. Det har ligget der fra skapningens begynnelse som et vitnesbyrd for alle om Guds skaperverk. Dersom hedningene underkaster seg denne forkynnelsen, blir de frelst og går inn som fullverdige medlemmer i 1000-års-riket.

Av dette som er omtalt ovenfor ser en at det er 3 grupperinger som skal ha forkynneroppdrag i løpet av den siste og 70. åruke for Israel og Jerusalem, og det er:

1) Troende jøder.
2) De 2 vitner.
3) Den annen engel.

Vi hører ikke noe om den kristne menighet i dette tidsrommet, og det er heller ikke noe rart, for oppstandelsen har funnet sted, og den er i god forvaring hjemme hos Herren. DET SKULLE DERMED VÆRE BEVIST AT DEN KRISTNE MENIGHET IKKE SKAL HA NOE FORKYNNEROPPDRAG I DE SISTE 7 ÅR AV HEDNINGENES TIDER.

Sverre Kornmo sier følgende om dette i sin bok, Endetiden i profetiens lys. s. 40–41: "Jesus varsler om dette i sin avskjedstale: "Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger – inntil hedningenes tider er til ende." (Luk. 21, 24). DERFOR MÅ MENIGHETENS MISJONSTID VÆRE BEGRENSET INNTIL DET TIDSPUNKT DA FYLDEN AV HEDNINGENE ER KOMMET INN." (Rom. 11, 25).

Etter det som vi har sagt ovenfor, blir det da ikke den kristne kirke eller den kristne misjonen som skal fullføre oppdraget med verdensevangeliseringen.

Dette oppdraget har den heller ikke fått, men p. g. av at kirken har tatt fra Israel og jødene deres oppdrag og løfter, så er det også naturlig at den har tatt oppdraget med verdensevangeliseringen. Vi kan ikke vente at vi greier å nå ut til hele verden med det kristne budskapet, slik at alle får høre det. Vi har for få åndelige ressurser til at vi kan greie det, og dessuten har vi (den kristne menighet) heller ikke fått dette oppdraget. Dessuten har heller ikke store deler av kirken forutsetninger for å forkynne riket for Israel, da den ikke tror at det kommer. Ved selv urettmessig å ta fra jødene deres oppdrag og løfter, kan ikke kirken i neste omgang forkynne riket for Israel. Den har selv avskåret seg den muligheten.

Det evangelium som skal forkynnes i trengselstiden, skal derfor bli et fulltonende evangelium, og slik burde det også ha lydt i dag, men i og med at store deler av den lutherske kirke har forkastet jødene og benekter at Gud vil oppfylle de løfter han har gitt jødene, så er det en naturlig konsekvens av dette at evangeliet om 1000-års-riket er falt ut. Dersom vi kristne ikke hadde sviktet i forkynnelsen på dette viktige området, så hadde allerede på nåværende tidspunkt de to evangelier vært godt kjent utover store deler av verden. Vi har tross alt hatt nesten 2000 år på oss til å formidle dette glade budskapet.

I dag i våre kirker og våre forsamlingshus hører vi bare det ene av disse to evangelier, og det er evangeliet om syndenes forlatelse ved Jesu seier på Golgata. Selv om det er det viktigste evangeliet som vi har i vår Bibel, og selv om det er både basis og utgangspunkt for all syndenes forlatelse, så er det ikke meningen at evangeliet om 1000-års-riket for Israel ikke skal forkynnes?

Jeg vil i det følgende ta med en del uttalelser som støtter denne oppfattelsen om at det er jødene som har fått verdens misjonsoppdrag, og ikke den kristne menighet.

Sverre Kornmo sier i sin bok, Endetiden i profetiens lys. s. 113: "HENSIKTEN MED EVANGELIEFORKYNNELSEN I DENNE TID ER IKKE Å FRELSE NASJONENE, MEN Å FÅ SAMLET ET OVERNASJONALT FOLK, som skal være forenet med Jesus i et organisk legeme som Kristus er hode for. Denne skare, frelst og kalt ut av alle ætter og tunger, er menigheten, som har vært skjult i de forrige tidsaldre, og som er hemmeligheten i vår tidsalder. Menigheten som sådan er aldri lovt noe jordisk rike. Menighetens herlighet er og blir av åndelig og himmelsk art. Også i 1000-årsriket vil menighetens herlighet være av himmelsk art, men likevel vil menigheten regjere med Jesus i sine herliggjorte legemer på jorden. Alt på jorden vil bli diktert fra det himmelske "hovedkvarter" ved Kristus og menigheten."

Chr. Møller sier i sin bok, Når Kristus kommer, s. 63–64 om misjonen i vår tidshusholdning (Dette er skrevet for hundrede år siden): "På den andre siden utfoldes der nettopp i vår tid en dyrebar og omfattende misjonsvirksomhet og

mange steder med velsignelsesrik framgang. Herren være lovet og priset for det. MEN VI MÅ ALDRI VENTE AV NOEN MISJON AT EVANGELIET GJENNOM DEN SKAL VINNE SEIER OVER FOLKEMASSENE OG LEGGE DEM FOR KRISTI FØTTER, og heller ikke at den skal kunne demme opp for avgrunnskreftenes raseri. Enhver slik forventning til misjonen vil bli skuffet. Vi ønsker inderlig alle menneskers omvendelse, men i følge ordets vitnebyrd tror vi ikke at noen misjon i den nåværende husholdning kan utrette mere enn å samle Herrens utvalgte av alle folk og tungemål og derved bidra til at "hedningenes fylde kan gå inn". Det ser ut til at Herren framskynder dette, og vi ønsker inderlig at det snart må skje."

Professor P. Beyerhaus uttaler seg også om dette i sin bok, Guds plan med Israel og folkene, s. 24: "Israels omvendelse vil markere forandring fra verdens evangelisering til verdenskristianisering. Den oppgave som for nærværende er overdratt kirken, er ikke politisk å bringe folkeslagene inn under Kristi lov, som uttrykt i Bergprekenen. Under de nåværende forhold, hvor Satan ikke er bundet er dette simpelthen ikke mulig. Men i det messianske riket bindes Satan og vil ikke mere være i stand til å forføre folkeslagene. (Åp. 20, 3). Derfor vil også fredens herredømme, utøvet gjennom Israels virksomhet fra Sions berg opprette en lang, varig politisk fred."

Johannes Brandtzæg har uttalt: "Det vil være vanskelig å drive misjon dersom vi ikke så den i lys av eskjatologien (læren om det som skal skje)."

Erich Sauer sier følgende om misjonenes siktemål i vår tidshusholdning: "Misjonen er det største som nå skjer i verden. Det er en stormakt i tjenerskikkelse. Budskapet om korset går sin gang gjennom verden. Den tid vi nå lever i, er av særlig betydning. Dens mål er å kalle menigheten. Alt i denne tidsalder tar sikte på det."

Disse uttalelsene fra forskjellige forfattere skulle vise at både misjonens omfang og oppgave er begrenset i vår tids-husholdning, og at jødene er de som har fått oppgaven å forkynne evangeliet for alle folkeslag. Dette vil da skje i stor utstrekning og intensivitet i 1000-års-riket, men som jeg ser det vil også jødene ta over forkynnelsen av evangeliet i den siste åruken av Israels og Jerusalems 70. åruker. De vil da totalt ha 7 år på seg til å formidle denne store oppgaven, som de i utstrakt grad har forsømt hittil – til stor skade både for dem selv og for resten av verden, for dersom de hadde tatt imot Jesus som Messias for snart 2000 år siden, så ville 1000-års-riket ha kommet på det tidspunktet, for alt var ferdig til det.

Men da de ikke ville omvende seg og ta imot Jesus som Messias, så gikk de inn i hemmeligheten, og den kristne menighet ble tatt ut i stedet, og den består både av frelste jøder og frelste hedninger. Og det er klart at den kristne menighet skal drive misjon, men når det blir sagt fra den kristne kirkes side

at Jesus ikke kan komme tilbake før den kristne misjonen har nådd ut til alle hedninger med evangeliet, så er ikke dette rett. Det er jødene som HAR FÅTT DETTE OPPDRAGET. Den kristne misjonens oppgave er å ta ut et folk av hedninger for Jesu navns skyld, og når legemet er fulltegnet, kommer Jesus ned i lufthimmelen for å hente den kristne menighet. Det er ikke hvor langt evangeliet er nådd i geografisk utstrekning som bestemmer når Jesus kommer for menigheten, men hvorvidt legemet er fullt eller ikke. Og det er det den kristne misjonen må ta sikte på: AT LEGEMET SKAL FYLLES SÅ FORT SOM MULIG.

Når vi vurderer dagens situasjon hva som gjelder misjons-engasjementet i verden, ser vi at det stemmer at den kristne misjonen ikke kan regne med å nå ut til alle mennesker med evangeliet i dennne tidshusholdningen. Folketellingene viser oss at hvert fjerde barn som blir født er en muslim, og kommer dermed inn under innflytelse av muhammedanismen, som har stor ekspansjon i verden i dag. Dessuten regner man med at kristen misjon bare kan nå 1 av 4 barn som fødes. Det betyr at for hvert fjerde barn som fødes, så kommer bare et inn under kristen forkynnelse og innflytelse. De tre andre går til de fremmede religioner.

Vi har for få misjonærer til at vi kan greie å nå alle jordens folk med evangeliet. Jeg siterer fra Dagen av den 1/4—82: "Dersom alle folkegrupper skal bli nådd med evangeliet innen år 2000, er det nødvendig med 100 000 misjonærer, mener professor dr. Ralp Winter som er leder for det amerikanske senter for verdensevangelisering i Pasadena, Calefornia. Winter hevder det er ca. 17 000 folkegrupper som ikke er nådd med misjonsvirksomhet. Dette er menensker som lever i områder som ikke er preget av sivilisajon, men også grupper i industrilandenes storbyer, Dr. Ralp Winter er ekspert i antropologi og misjon."

Det forholdsvise antallet av kristne i verden går også ned, og det til tross for at det totalt er en stor økning. I 1900 var det 558 millioner kristne, og dette utgjorde 34,4 % av jordens befolkning. I 1980 var det 1433 millioner kristne, og dette utgjorde 32,8 % av jordens befolkning. Dette viser at de kristnes antall er gått tilbake på 80 år med 1,6 % av jordens befolkning — og dette til tross for at det er langt flere misjonærer i dag.

MISJONSSITUASJONEN UTE I VERDEN STADFESTER MED ANDRE ORD DET SOM BIBELEN SIER OM DETTE.

Vi må i det hele tatt ikke se på den kristne misjonen og Israel eller jødene som konkurrenter i dette arbeidet. Vi må respektere de oppgavene og den målsetning som Gud har lagt ned for begge disse størrelsene i Guds rikes arbeid på denne jord. Det er Gud som vil det slik, og dette kommer klart til uttrykk i Guds ord, og derfor er det mitt håp og min bønn at stadig flere ser

dette, at Gud har store oppgaver for det jødiske folk, når det i framtiden omvender seg til Herren.

I dag er vitnet til den fantastiske begivenghet at jødene allerede har fått tilbake en del av landet sitt av Gud, og at 4 millioner jøder allerede er bosatt i landet. Dette betyr at jødene, som er lilleviseren på Guds klokke og Guds demonstrasjonsfolk i verden, igjen holder på å komme ut av hemmeligheten i diasporaen. Gud fører dem inn i sine planer igjen, slik at han kan oppfylle sine løfter på dem i Israel, og slik at de kan bli hans folk fullt ut, for det er jo deres egentlige oppgave og kall, men da de forkastet sin Messias for snart 2000 år siden, så måtte også Gud straffe dem for en stund. På grunn av at de forkastet Jesus som sin Messias, så forårsaket dette misgrepet på det åndelige plan at Gud måtte legge et åndelig dekke over jødene som folk og som nasjon, slik at de med sin beste vilje ikke kan se at Jesus er Messias.

Nå er tiden imidlertid kommet så langt i frelseshusholdningen, at Gud fører jødene hjem igjen, forat de skal kunne overta der de sviktet for snart 2000 år siden. HEMMELIGHETEN ISRAEL HOLDER PÅ Å KOMME INN I LYSET IGJEN, og det betyr at kirkens tid også er på hell, hva som gjelder dens oppdrag i frelseshusholdningen, og det har gått ut på å utta den kristne menighet "av hver stamme og tunge og folk og ætt". Når dette oppdraget er fullført, og når den kristne menighet er fulltegnet, så kommer Jesus ned i lufthimmelen og tar de troende til seg.

En bør derfor ikke se på den kristne menighet og Israel som konkurrenter. De er begge ordninger som er villet av Gud, og som har sine tilmålte oppdrag og oppgaver i frelseshusholdningen, og det går slik som Guds ord sier. JØDENES OPPGAVER OG ÅNDELIGE STYRKE VIL BARE TILTA ETTER SOM TIDEN GÅR, mens den kristne kirke snart har utspilt sin rolle i frelseshusholdningen. Dette sees både av at jødene er kommet tilbake til landet, Eretz Israel, og av kirkens indre kraftløshet og oppløsning, som har sin rot i liberal og ateistisk teologi, der samtlige frelses-sannheter blir dratt i tvil, MEN UT FRA DETTE KAOTISKE OG DØENDE KIRKEBEGREPET, SKAL DEN SANNE KIRKE ELLER DEN KRISTNE MENIGHET STIGE FRAM, SOM DE SOM HAR LIV OG SOM SKAL TIL HIMMELEN. Men tilbake i verden står den kraftløse og Gudsfornektende skjøge-kirken, som i endens tid skal gå i allianse med Satan, Antikrist og den falske profet, og som skal få sin straff ved at Antikrist skal tilintetgjøre den. (Se Joh. Åp. 18, 1–19, 3).

Det burde ikke være noe konkurranseforhold eller noen uoverensstemmelse angående forståelsen av den kristne menighet og Israel, for de er begge ordninger som er villet av Gud, og de er uløselig knyttet til hverandre. I 1000-års-riket vil vi se dette tydelig. Da vil den kristne menighet være med å styre

verden for Gud ut ifra den himmelske fase av riket, mens troende jøder vil være med å styre den jordiske fasen av 1000-års-riket. Det som knytter begge fasene sammen er Menneskesønnen som skal styre ut ifra Jerusalem og Israel. "Natanael svarte ham: RABBI, DU ER GUDS SØNN, DU ER ISRAELS KONGE. Jesus svarte og sa til ham: Fordi jeg sa deg at jeg så deg under fikentreet (bilde på jødenes nasjonale gjenopprettelse), derfor tror du. Du skal få se det som er større enn dette. Og han sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg dere: DERE SKAL SE HIMMELEN ÅPNET OG GUDS ENGLER STIGE OPP OG STIGE NED OVER MENNESKESØNNEN (som har sin trone i Jerusalem)." (Joh. 1, 50–52).

DEN STORE TRENGSELSTIDEN

Hva som gjelder endetiden, så skal dette bli en meget vanskelig tid, som skal komme over verden. Den skal overskygge alle de trengselstider som menneskeheten inntil da har vært gjennom. Det skal være en tid både med kriger, sykdom, hunger og kosmiske forstyrrelser og ødeleggelser. Ødeleggelsene skal forårsakes av krig mellom nasjonene, men det er ved Guds forskjellige straffedommer over jorden at de største ødeleggelsene skal skje. "FOR DA SKAL DET VÆRE SÅ STOR EN TRENGSEL SOM DET IKKE HAR VÆRT FRA VERDENS BEGYNNELSE OG INNTIL NÅ, og heller ikke skal bli. Og ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst, men for de utvalgtes (troende hedninger og jøder)skyld, skal de dager bli forkortet." (Mat. 24, 21–22).

"På den tid skal Mikael stå fram, den store fyrste som verner om ditt folks barn (jødene), OG DET SKAL KOMME EN TRENGSELTID SOM DET IKKE HAR VÆRT FRA DEN DAG NOE FOLK BLE TIL, OG LIKE TIL DEN TID. Men på den tid skal alle de av ditt folk bli frelst som finnes oppskrevet i boken." (Dan. 12, 1).

"Og han sa: Nå vil jeg kunngjøre deg (Daniel) hva som skal skje I VREDENS SISTE TID, for synet sikter til den for enden fastsatte tid. (Dan. 8, 19).

"FOR FRA HERREN KOMMER EN HEVNENS DAG, ET GJENGJELDELSENS ÅR FOR SIONS SAK." (Es. 34, 8).

"Og det skal skje tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene engstes i fortvilelse når hav og brenninger bruser, mens mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som kommer over jorderike, for himmelens krefter skal rokkes." (Luk. 21, 25–26).

"Og kongene på jorden og stormennene og krigshøvdingene og de rike og de veldige og hver træl og hver fri mann gjemte seg i hulene og imellom berghamrene, og de sier til fjellene og hamrene: Fall over oss og skjul oss for hans (Jesus) åsyn som sitter på tronen (for å dømme), og for Lammets vrede. FOR DERES VREDES STORE DAG ER KOMMET, og hvem kan holde stand?" (Joh. Åp. 6, 15–17).

"Og i de dager skal menneskene søke døden og ikke finne den, og stunde

etter å få dø, og døden skal fly fra dem." (Joh. Åp. 9, 6).

Likeledes er endetiden en domstid både over de ugudelige mennesker, den falske skjøge-kirken, det vantroe Israel, de vantroe hedningenasjoner, Satan og hans engler, Antikrist og den falske profet. I tid faller endetiden sammen med den siste og 70. åruke for Israel og Jerusalem (Dan. 9, 24–27), og er dermed ikke profetisk tid for den kristne menighet. (Se kapitlet: De 70 åruker for Israel og Jerusalem).

DE 3,5 SISTE ÅR AV TRENGSELSTIDEN KALLER VI DEN STORE TRENGSEL. I den siste halvdelen av perioden skal trenselen være spesiell hard. Den innledes ved at Antikrist bryter avtalen med de verdslige jøder og setter seg i templet i Jerusalem og krever guddommelig tilbedelse. Forfølgelsen i den store trengsel vil særlig gå ut over jødene og troende hedningekristne, som ikke vil bøye seg for Antikrist og ta dyrets merke enten på sin høyre hånd eller på sin panne. (Joh. Åp. 13, 16–17).

Antikrists styre vil falle innenfor rammen av den siste og 70. åruken, men dette betyr ikke at Antikrist ikke har en maktposisjon også før denne tiden. Han vil bygge opp sin makt også før åruken, men det er først ved hans avtale med de verdslige jøder i begynnelsen av åruken at vi kan vite helt sikkert – både at han er kommet og hvem han er. I løpet av de 3,5 siste år i åruken vil han få verdensherredømme. "Og det ble gitt det (Antikrist) en munn som talte store og spottende ord, OG DER BLE GITT DET MAKT TIL Å HOLDE PÅ I 42 MÅNEDER (som er 3,5 år)." (Joh. Åp. 13, 5).

"Og det ble gitt det (Antikrist) å føre krig mot de hellige og seire over dem, OG DER BLE GITT DET MAKT OVER HVER STAMME OG TUNGE OG ÆTT." (Joh. Åp. 13, 7).

Hva som gjelder den kristne menighet, så har denne ingen ting med den siste og 70. åruke for Israel og Jerusalem å gjøre, og den er derfor ikke på jorden i trengselstiden. DEN BLIR BORTRYKKET TIL GUD FØR TRENGSELSTIDEN SETTER INN, og den skal skue det hele fra himmelen i trygg avstand fra de forferdelige ødeleggelser som skal komme over jorden, og de som bor der.

Det står mye om endetiden i N. T., både i evangeliene, i brevene og naturlivis i Johannes Åpenbaring. Dersom vi skal trekke fram noen spesille steder som beskriver endetiden i evangeliene, så må det bli Mat. 13, 24 og 25, Mark. 13 og Luk. 17 og 21. DISSE SKRIFTSTEDENE BEHANDLER ENDE–TIDEN OG JØDENES SITUASJON I DENNE TIDEN, OG DE ER IKKE EN BESKRIVELSE AV DEN KRISTNE MENIGHET. Den skal ikke inn i trengselstiden, Den kristne menighet er i himmelen hos Gud i den siste og 70. åruken for Israel og Jerusalem.

Vi kan ikke her ta med en fyldesgjørende bevisførsel for at den kristne

menighet ikke skal inn i trengselstiden, men vi skal likevel peke på noen tekster innenfor evangeliene, som har bidratt til at mange kristne mennekser mener at den kristne menighet skal både inn i og gjennom trengselstiden. Grunnen til at de har dette synet, er at de tolker disse tekstene galt, og ikke har syn for Daniels profeti om de 70. åruker. "Og som Noas dager var, således skal Menneskesønnens komme være (komme til dom), for likesom de i dagene før vannflommen åt og drakk, tok til ekte og gav til ekte, like til den dag da Noa gikk inn i arken, og de visste ikke av før vannflommen kom og tok dem alle (med til dom og undergang), således skal også Menneskesønnens komme være. DA SKAL TO VÆRE UTE PÅ MARKEN, EN BLIR TATT (TIL DOM), OG EN BLIR LATT TILBAKE (TIL Å INNGÅ I 1000–ÅRS–RIKET). To kvinner skal male på samme kvernen, en blir tatt (til dom), og en blir latt tilbake (til å inngå i 1000-års-riket). Våk derfor, for Dere vet ikke hva dag deres Herre kommer." (Mat. 24, 37–42).

"For likesom lynet når det lyner, skinner fra himmelbryn til himmelbryn, således skal Menneskesønnen være på sin dag. (Når han kommer tilbake). Men først skal han lide meget og forkastes av denne slekt. Og likesom det gikk i Noas dager, så skal det også gå i Menneskesønnens dager: de åt og drakk, de tok til ekte og ble gikk til ekte, like til den dag da Noa gikk inn i arken, så kom vannflommen og ødela dem alle sammen. På samme vis – likesom det gikk i Lots dager: de åt og drakk, de kjøpte og de solgte, de plantet og de bygget, men den dag da Lot gikk ut av Sodoma, da lot Gud ild og svovel regne fra himmelen og ødela dem alle sammen, – således skal det også gå på den dag da Menneskesønnen åpenbares. På den dag må den som er på taket og har sine ting i huset, ikke stige ned for å hente dem, og heller ikke den som er ute på marken, vende tilbake til sitt hjem. Kom Lots hustru i hu. Den som søker å frelse sitt liv, skal miste det, og den som mister det, skal berge det. Jeg sier dere: I DEN NATT (DA JESUS KOMMER TILBAKE TIL DOM) SKAL DET VÆRE TO I EN SENG, DEN ENE SKAL TAES (TIL DOM), OG DEN ANDRE SKAL LATES TILBAKE (FOR Å GÅ INN I 1000–ÅRS–RIKET). To kvinner skal male på samme kvern, den ene skal taes (til dom), den andre skal lates tilbake (for å inngå i 1000-års-riket). Det skal være to ute på marken, den ene blir tatt (til dom), den andre blir latt tilbake (for å inngå i 1000-års-riket). Da svarte de og sa til ham: Hvor Herre? Han sa til dem: Hvor åtselet er, der skal ørnene samles. (Åtselet er det måltidet som Gud vil stelle i stand for alle fuglene og dyrene etter slaget ved Harmageddon." (Se Joh. Åp. 16, 16, 19, 17–18, og Esek. 39, 17) (Luk. 17, 24–37).

Jeg har tatt med disse tekstene i sin fulle lengde, både fordi de er så viktige, og fordi de er blitt så misforstått og ført fram til en gal utlegging gjennom

mange hundrede år. Man har ment at disse tekstene gir uttrykk for at Jesus skal komme og hente den kristne menighet til himmelen, men det er ikke riktig. INNHOLDET I DISSE TEKSTENE GÅR FOR SEG I DEN STORE TRENGSEL, OG DA ER ALLEREDE DEN KRISTNE MENIGHET I HIMMELEN.

Hva som gjelder disse to tekstene, SÅ SIER HELLER IKKE GRUNNTEKSTEN AT DISSE MENNESKENE SKAL TAES MED, når Jesus kommer tilbake. DET STÅR AT DE SKAL TAES, og dette gir da tekstene en helt annen forståelse. Her kan en mistenke de som har oversatt disse tekstene, at de legger noe inn i tekstene som ikke står der. De kan mistenkes for at de legger sin egen fortolkning inn i tekstene i stedet for å oversette dem riktig. — Og dette er det dessverre mange eksempler på i Bibelen. Særlig kommer dette til uttrykk i tekster som behandler endetiden og det riktige forholdet mellom Israel og jødene p. d. e. s. og den kristne menighet p. d. a. s.

Jeg vil gjengi hva grunnteksten sier om disse to tekstene, idet jeg benytter meg av Studiebibelens ord til ord oversettelse, Bind 1, s. 504. "Da to skal være (skal være to) på åkeren, den ene skal bli tatt, og den ene lates tilbake. To skal male på kvernen, (en kvern). En (kvinne) skal taes, og en (kvinne) skal lates tilbake." (Mat. 24, 40—41).

Det samme forholdet gjelder også Luk. 17, 34—37).

Hvorfor er så disse tekstene blitt galt oversatt? Ved en gal oversettelse av dem har man villet få det til å se ut som om den kristne menighet skal inn i den store trengsel, og at Jesus skulle ta den med til himmelen når han kom tilbake i sluttfasen av trengseltiden. Dersom disse tekstene hadde vært riktig oversatt, så hadde de gitt en helt annen betydning enn det som står i våre Bibler. Dette er derfor til liten ære for dem som har oversatt dette og for dem som godkjenner en gal oversettelse og gjør seg bruk av den.

Tekstene går i det hele tatt ikke på Jesu komme for den kristne menighet, men de gir uttrykk for Jesu komme og dom, etter at trengselstiden er slutt.. DE SOM BLIR TATT, BLIR TATT TIL DOM OG FORTAPELSE I ILDSJØEN. DE SOM BLIR TILBAKE, BLIR FRELST OG GÅR INN SOM FULLVERDIGE MEDLEMMER I RIKET FOR ISRAEL.

I den anledning vil jeg få lov til å henvise til det som O. K. Indergaard sier om den kristne menighets opprykkelse i artikkel-samlingen, Spredte temaer i profetien, art. nr. 245. Dersom en legger seg dette på sinne, vil spørsmålet bli forenklet betydelig: "Opprykkelsen av menigheten OMTALES IKKE i de synoptiske (samsynige) evangelier (Mat., Mark., og Luk.). Det vil praktisk si at en i spørsmålet om menighetens bortrykkelse kan se bort ifra Mat. kap. 24 og 25, Mark. 13. Luk. kap. 17 og 21, hvilket betyr en veldig forenkling av spørsmålet. Menighetens opprykkelse omtales derimot i Joh. 14

1–3, idet Johannes evangelium på en særlig måte er himmel-evangeliet som omtaler himmel-Sønnen. Men det var Paulus som først fikk åpenbaring om opprykkelsen av menigheten, 1. Tess. 4, 15–17, 1. Kor. 15, 51–52, etc."

I denne forbindelse må vi ta med en tekst fra Luk. 21, som også er blitt tolket på den kristne menighet, og som et bevis på at den skal inn i trengselstiden: "Og det skal skje tegn i sol, måne og stjerner, og på jorden skal folkene engstes i fortvilelse når hav og brenninger bruser, mens mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som kommer over jorderike, for himmelens krefter skal rokkes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i skyen med kraft og megen herlighet (til dom). Men når dette begynner å skje da rett dere (jødene) opp og løft deres hoder for deres forløsning stunder til (i og med at Jesus og 1000-års-riket kommer). Og han sa en lignelse til dem: Se på fikentreet (symbol på Israels nasjonale hjemvenden og vokster) og alle trær (symbol på hedningeverdenen): Så snart som de springer ut og Dere ser det, da vet Dere av dere selv (automatisk) at nå er sommeren (1000-års-riket) nær. SÅLEDES SKAL OGSÅ DERE (JØDENE), NÅR DERE SER DETTE SKJE, VITE AT GUDS RIKE (1000–ÅRS–RIKET) ER NÆR." (Luk. 21, 25–31).

Det er til jødene dette er sagt: At når de i den store trengsel ser alt dette skjer, så skal de rette opp sine hoder, for forløsningen (hjelpen) kommer snart fra Gud. Jesus vil hjelpe dem når han kommer for å dømme deres fiender ved Harmageddon.

Det er særlig Johannes Åpenbaring som gir oss et fyldig innblikk i de forferdelige hendelser som skal komme over jorden og menneskene i trengselstiden. Vi vil ta med en del utsagn fra den, for å vise hvor vidtrekkende og forferdelige ødeleggelsene skal bli. "Og den første engel blåste, og det kom hagl og ild, blandet med blod, og ble kastet ned på jorden, og 1/3 av jorden ble oppbrendt, og 1/3 av trærne ble oppbrendt, og alt grønt gress ble oppbrendt. Og den annen engel blåste, og det ble liksom et stort brennende fjell kastet i havet, og 1/3 av havet ble til blod. Og 1/3 av skapningene i havet, som hadde liv, døde, og 1/3 av skipene ble ødelagt. Og den tredje engel blåste, og en stor stjerne falt ned fra himmelen, brennende som en fakkel, og den falt på 1/3 av elvene og på vannkildene. Og stjernens navn er Malurt, og 1/3 av vannene ble til malurt, OG MANGE MENNESKER DØDE av vannet, fordi det var blitt beskt. Og den fjerde engel blåste, og 1/3 av solen ble slått, og 1/3 av månen og 1/3 av stjernene, forat 1/3 av dem skulle formørkes, OG 1/3 AV DAGEN MISTET SITT LYS, og natten likeså." (Joh. Åp. 8, 7–12).

Her sender Gud straff over menneskene i form av kosmiske forstyrrelser, som gjør at menneskene blir drept, at verdenshavene blir forurenset, og at dagen mister en del av sitt lys.

"Og ut av røken kom det gresshopper (onde åndsmakter) over jorden, og det ble gitt dem makt, slik som skorpionene på jorden har, og det ble sagt til dem at de ikke skulle skade gresset på jorden, heller ikke noe grønt, heller ikke noe tre, men bare de mennesker som ikke har Guds segl i sine panner. Og det ble gitt dem at de ikke skulle drepe dem, MEN PINE DEM I 5 MÅNEDER, og pinen som de voldte, var som pinen av en skorpion når den stikker et menneske." (Joh. Åp. 9, 3–5).

Her blir avgrunnen åpnet slik at onde åndsvesener kan slippe ut og pine alle de mennesker i 5 måneder ut over den hele jord som ikke har Guds segl i sine panner. GUD PASSER PÅ SINE.

"Og tallet på hestfolkets hær var to ganger titusen ganger titusen (200 millioner), jeg hørte tallet på dem. Og således så jeg hestene (moderne krigsutstyr som tanks og kanoner) i mitt syn, og dem som satt på dem (soldatene): De hadde ildrøde og mørkerøde og svovelgule brynjer, og hestenes hoder var som løve-hoder, og av deres munn gikk det ut ild og røk og svovel. OG AV DISSE 3 PLAGER BLE 1/3 AV MENNESKENE DREPT, av ilden og av røken og av svovelen som gikk ut av deres munn. For hestenes makt ligger i deres munn og i deres hale, for deres haler er som slanger og har hoder, og med dem gjør de skade." (Joh. Åp. 9, 17–19).

Her har vi en beskrivelse av det moderne krigsutstyret som vi har i vår tid, og hvordan det virker. I disse 3 plagene ble 1/3 av menneskene på jorden drept.

"Og jeg så, og se, en hvit sky, og på skyen satt en som var lik en menneskesønn (Kristus), og på sitt hode hadde han en gullkrone og i sin hånd en skarp sigd. Og en annen engel kom ut av templet og ropte med høy røst: Send ut din sigd og høst. Timen til å høste er kommet, for høsten på jorden er overmoden. OG HAN SOM SATT PÅ SKYEN, LOT SIN SIGD GÅ OVER JORDEN, OG JORDEN BLE HØSTET. Og en annen engel kom ut av templet i himmelen og hadde en skarp sigd han også. Og ennå en annen engel kom ut fra alteret, og han hadde makt over ilden, og ropte med høy røst til ham som hadde den skarpe sigd: Send ut din skarpe sigd og høst druene av vintreet på jorden, for dets bær er modne. Og engelen lot sin sigd gå over jorden og kastet frukten i Guds vredes store vinperse. OG VINPERSEN BLE TRÅDT UTENFOR BYEN (JERUSALEM), OG DET GIKK BLOD UT AV VINPERSEN (HARMAGEDDON) LIKE TIL BISLET PÅ HESTENE, SÅ LANGT SOM TUSEN OG SEKS HUNDRE STADIER (SOM ER CA. 30 MIL)." (Joh. Åp. 14, 14–20).

Med dette utsagnet er vi kommet til nedslaktningen av alle jordens nasjoner og deres hærer når de drar mot Jerusalem i sluttfasen av den store trengsel. Dette slaget kommer til å foregå mellom Jesus og hans engler p. d. e. s. og

Antikrist og hans hærer p. d. a. s. Dette blir en nedslakting av mennesker som det ikke har vært make til i hele verdenshistorien. Det dreier seg om flere hundrede millioner mann. BARE HÆREÑ TIL KONGENE FRA ØSTEN UTGJØR 200 MILLIONER MANN. (Joh. Åp. 9, 16). I tillegg til dette kommer alle de andre kontigentene av soldater fra alle verdens nasjoner.

"Og den syvende engel tømte sin skål ut i luften, og en høy røst kom fra templet i himmelen, fra tronen, og de sa: Det er skjedd. Og det kom lyn og røster og tordener, og det kom et stort jordskjelv, et slikt som det ikke hadde vært fra den tid menneskene ble til på jorden, et sådant jordskjelv, så stort. OG DEN STORE BY (JERUSALEM) BLE DELT I 3 DELER, OG FOLKENES BYER FALT, og Babylon (Roma) den store, ble ihukommet for Gud, at den skulle få begeret med hans strenge vin. OG HVER ØY VEK BORT, OG FJELL BLE IKKE FUNNET. Og et svært hagl, som en hundrede pund, falt ned fra himmelen på menneskene, og menneskene spottet Gud for haglets plage, for plagen av det var meget stor." (Joh. Åp. 16, 17–21).

I forbindelse med Jesu gjenkomst til jorden skal det komme et slikt forferdelig jordskjelv at byene skal ødelegges, at øyene og fjellene skal slettes ut, men til tross for dette vil menneskene ikke omvende seg. De fortsetter likevel med å spotte Gud. Dette trekket går igjen under hele trengselstiden, og det viser seg at den som har tilbedt Antikrist og Satan, den kan ikke lenger vende seg til Gud med bønn om syndenes forlatelse. For et slikt menneske er det bare et alternativ som står igjen: OG DET ER FORTAPELSEN I ILDSJØEN.

Etter at vi i det foregående har forsøkt å gi en generell beskrivelse av trengsels-tiden, vil vi nå forsøke å få tak i de viktigste aktørene i denne tiden og sette dem inn i et kronologisk fremadskridende skjema, som ender med 1) Harmageddon og 2) Dommen for Jesu herlighetstrone i Jerusalem.

Av Johannes Åpenbaring 6, 1–8, som omtaler de første 3,5 år av trengselstiden, ser vi at Antikrist trer fram allerede i begynnelsen av trengselstiden: "Og jeg (Johannes) så, en hvit hest, og han som satt på den (Antikrist), hadde en bue, og det ble gitt ham en krone (uttrykk for kongeverdighet) og han drog ut med seier og til seier." (Joh. Åp. 6, 2).

Av dette ser vi at ANTIKRIST ALLEREDE VED BEGYNNELSEN AV TRENGSELSTIDEN HAR EN FRAMTREDENDE POLITISK OG MILLITÆR POSISJON. Enda større makt skal han få når han i midten av åruken begynner sitt åpenbare samarbeid med Satan (Joh. Åp. 13, 2). Som vi vet vil han til sist få verdensherredømme.

Verden modnes allerede for Antikristen. Det er om ham Paul-Henry Spaak har uttalt seg i følgende utsagn: "Vi ønsker ikke en ny komite, vi har allerede

for mange av dem. Hva vi ønsker er en mann med tilstrekkelig innflytelse til å samle alle folk og løfte oss ut av det økonomiske moras som vi er i ferd med å synke ned i. Send oss en slik mann, enten han er en Gud eller en djevel, og vi vil motta ham." DET VIL BLI EN DJEVEL.

I forbindelse med Antikrists komme så også Johannes 3 andre hester med ryttere. "Og det kom ut en annen hest, som var rød, og ham som satt på den, BLE DET GITT Å TA FREDEN FRA JORDEN, og at de skulle slagte hverandre, og det ble gitt ham et stort sverd. Og da det åpnet det tredje segl, hørte jeg det tredje livsvesen si: Kom. Og jeg så, og se, en sort hest, og han som satt på den, hadde en vekt i sin hånd. Og jeg hørte likesom en røst midt iblandt de 4 livsvesener, som sa: Et mål hvete for en penning, og tre mål bygg for en penning, men oljen og vinen skal du ikke skade. Og da det åpnet det fjerde segl, hørte jeg røsten av det fjerde livsvesen, som sa: Kom. Og jeg så, og se, en gul hest, og han som satt på den, hans navn var døden, og dødsriket fulgte med ham, OG DET BLE GITT DEM MAKT OVER 1/4 AV JORDEN, til å drepe med sverd og med sult og med pest og med villdyrene på jorden." (Joh. Åp. 6, 4–8).

De første 3,5 år av trengselstiden skal derfor ikke bli en fredstid, men derimot en tid full av ufred og vanskeligheter for menneskene. DET KAN DERFOR IKKE VÆRE RETT DET SOM NOEN HEVDER AT ANTI–KRIST VIL KUNNE SKAPE FRED NÅR HAN KOMMER.

Dette passer også godt med det som Matteus sier om de første 3,5 år: "Og Jesus svarte og sa til dem (jødene): Se til at ikke noen fører dere vill. For mange skal komme i mitt navn og si: Jeg er Messias, og de skal føre mange vill. OG DERE SKAL HØRE KRIG OG RYKTER OM KRIG, se til at dere ikke lar dere skremme, for det må så skje, men enden er ikke ennå. FOR FOLK SKAL REISE SEG MOT FOLK OG RIKE MOT RIKE, OG DET SKAL VÆRE HUNGER OG JORDSKJELV BÅDE HER OG DER. Men alt dette er begynnelsen til veene." (Mat. 24, 6–8).

"Men i endens tid skal Sydens konge (Egypt) føre krig med ham (Antikrist), og Nordens konge (Syria) skal storme fram mot ham (Antikrist) med vogner og hestfolk og mange skip og falle inn i landene og oversvømme og overskylle dem." (Dan. 11, 40).

Trengselstiden innledes videre ved at Antikrist inngår en offisiell avtale med de verdslige jøder. Vi vet ikke eksakt hva denne avtalen går ut på, men det er sannsynlig at det blir en samarbeids– og forsvarsavtale. Likeledes er det sannsynlig at jødene får anledning til å bygge opp sitt tredje tempel i denne tiden. Det er i dette templet at Antikrist skal sette seg etter at 3,5 år er gått og kreve guddommelig tilbedelse.

Denne avtalen mellom Antikrist og de verdslige jøder vil derfor ikke vare

mer enn 3,5 år, for i det øyeblikk at Antikrist inntar templet i Jerusalem og vanærer det og tempel-tjenesten, er det også klart at avtalen mellom de to partene er brudt. "Og en uke (den siste og 70. åruke) skal gjøre pakten (pakten mellom Antikrist og jødene) fast for de mange (jøder), i midten av uken (etter 3,5 år) skal slaktoffer og matoffer opphøre, og på vederstyggelighetens vinger skal ødeleggeren (Antikrist) komme og det inntil tilintetgjørelse og fast besluttet straffedom strømmer ned over den som ødelegges (Antikrist)." (Dan. 9, 27).

"Fordi Dere (jødene) sier: VI HAR GJORT EN PAKT MED DØDEN OG ET FORBUND MED DØDSRIKET, når den susende svepe (Guds straff) farer fram skal den ikke nå oss, for vi har gjort løgn til vår tilflukt og svik til vårt skjul. . . Og deres pakt med døden skal slettes ut (etter 3,5 år) og deres forbund med dødsriket skal ikke stå fast, når den susende svepe farer fram, da skal Dere bli trådt ned." (Es. 28, 15 og 18).

Matteus oppfordrer også jødene om at de må flykte, når de ser at ødeleggelsens vederstyggelighet står på hellig grunn. "Når Dere (jødene) ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om stå på hellig grunn (templet) – den som leser det, han se til å skjønne det, da må de som er i Judea fly til fjells, . . " (Mat. 24, 15–16).

Paulus omtaler også Antikrist og det forholdet at han setter seg i Guds tempel og gir seg ut for å være Gud. "La ingen dåre dere på noen måte, for først må frafallet komme, og syndens menneske (Antikrist) åpenbares, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg selv over alt som kalles Gud eller helligdom, SÅ HAN SETTER SEG I GUDS TEMPEL OG GIR SEG UT FOR Å VÆRE GUD." (2. Tess. 2, 3–4).

Profeten Daniel så også hvordan Antikrist forstyrret utøvelsen av ofringene i templet, hvordan han vanhelliget templet i Jerusalem, og hvordan han undertrykte de hellige (jøder og andre troende). "Så hørte jeg (Daniel) en av de hellige tale, og en annen hellig sa til ham som talte: For hvor lang tid gjelder synet om det stadige offer og det ødeleggende frafallet – at både helligdom (templet) og hær (de hellige) overgis til nedtredelse? Og han sa til meg: 2300 aftener og morgener (døgn), så skal helligdommen komme til sin rett igjen. Da nå jeg, Daniel så dette syn, søkte jeg å forstå det, da stod det med en gang foran meg en skikkelse som så ut som en mann. Og jeg hørte et menneskes røst mellom Ulais bredder, han ropte: Gabriel, forklar synet for ham. Så kom han dit jeg stod, og da han kom, ble jeg forferdet og falt på mitt ansikt, og han sa til meg: Gi akt på mine ord, menneskebarn. FOR SYNET SIKTER TIL ENDENS TID." (Dan. 8, 13–17).

"Og fra den tid at det stadige offer avskaffes og den ødeleggende vederstyggelighet blir stilt opp, skal det gå 1290 dager. Salig er den som bier og når

fram til 1335. Men gå du din ende i møte. Du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende." (Dan. 12, 11–13).

NÅR DENNE AVTALEN MELLOM ANTIKRIST OG DET VANTRO ISRAEL INNGÅES, SETTES DEN SISTE OG 70. ÅRUKE FOR ISRAEL OG JERUSALEM I GANG, og fra det tidspunktet lar det seg derfor gjøre å rekne ut til enhver tid hvor langt man er kommet i den siste åruken.

I begynnelsen av trengselstiden vil det også komme istand et intimt samarbeid mellom Antikrist og den falske kirke eller skjøgen, som den blir kalt i Johannes Åpenbaring. Dette samarbeidet vil imidlertid ikke holde hele trengselstiden. Etter som Antikrist får mer og mer makt, vil forholdet mellom Antikrist og den falske kirke bli stadig dårligere, slik at Antikrist og de 10 kongene (Joh. Åp. 17, 16) skal gå til angrep på henne og brenne henne opp med ild.

Det som kjennetegner skjøgen i endens tid er følgende:

1) Hun har stor makt. " . . . : Kom jeg vil vise deg dommen over den store skjøge, som sitter over de mange vann (folkeslag). . . Og han sa til meg: De vann som du så, hvor skjøgen sitter er folk og skarer og ætter og tunger." (Joh. Åp. 17, 1 og 15).
2) Kongene på jorden skal være besmittet av hennes falske lære. "som kongene på jorden drev hor med, og de som bor på jorden, ble drukne av hennes horelevnets vin." (Joh. Åp. 17, 2).
3) Hun skal ha makt over Antikrist og de 10 kongene. "Og han førte meg i ånden ut i ørkenen, og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr (Antikrist), som var fullt av bespottelses navn og hadde 7 hoder og 10 horn." (Joh. Åp. 17, 3).
4) Hun er meget rik og fører falsk lære. "Og kvinnen var kledd i purpur og skarlagen og lyste av gull og edelstener og perler, hun hadde et gullbeger i sin hånd, fullt av styggheter og av hennes horelevnets urenheter." (Joh. Åp. 17, 4).
5) Hun bærer hovedansvaret for den falske lære i verden og har mange som støtter henne. "og på hennes panne var skrevet et navn, en hemmelighet: BABYLON, DEN STORE, MOR TIL SKJØGENE OG TIL STYGGHETENE PÅ JORDEN." (Joh. Åp. 17, 5).
6) Hun tar livet av de hellige. "Og jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod, og jeg undret meg storlig da jeg så henne." (Joh. Åp. 17, 6).
7) Hun blir gjort lik med sin by, som også har makt over kongene på jorden. "Og kvinnen som du så, er den store by (Roma) som har konge-

dømmet over kongene på jorden." (Joh. Åp. 17, 18).

Hvem er så denne skjøgen, som samarbeider med Antikrist i endens tid? Det er en sammenslutning av den katolske kirke, alle løgn-kirkene rundt omkring i verden og de forskjellige hedenske religioner. DET ER EN VERDENSOMSPENNENDE RELIGIØS ORGANISASJON MED BÅDE KRISTNE OG HEDENSKE ELEMENTER I SIN LÆRE, MEN KJERNEN I DEN ER DEN KATOLSKE KIRKE OG DEN KATOLSKE LÆRE. Denne kirken vil i endens tid være med på å drepe Guds vitner på jord, både jøde- og hedningetroende. Til nå har den romersk-katolske kirke tatt livet av 60 millioner mennesker, men dette tallet vil øke betraktelig når den i endens tid vil samarbeide med Antkrist.

Skjøgen eller kvinnen, som den også blir kalt, er i endens tid Antikristens kirke, som er med på å samle sine barn inn i Antikristens rike og inn i fortapelsen, som er det samme. Denne kirken har vi forøvrig hatt hele tiden – helt ifra den første tid. Den fører falsk lære og er ikke i sannheten. VED SIDEN AV DEN SANNE KIRKE ELLER DEN KRISTNE MENIGHET, HAR VI HELE TIDEN – I DISSE SNART 2000 ÅR – HATT PSEUDOKIRKEN, SOM BESTANDIG HAR VÆRT ET REDSKAP FOR SATAN, OG HAR SAMLET INN TIL HANS RIKE.

Den tendensen vi er vitne til i dag med et verdensomspennende kirkelig samarbeid og den økumeniske bevegelse av forskjellig karakter, vil føre fram til skjøge-kirken i trengselstiden. Det er rart at ikke flere kristne ser dette: At de forsøkene som blir gjort i dag på å nå fram til kristen enhet, bare er til skade for kirken selv og kristendommen. Bibelen forteller oss imidlertid at det er ikke kristen tankegang å arbeide fram imot et verdensomspennende kirkelig samarbeid i sluttfasen av hedningenes tider. Bibelen taler derimot om at vi skal få et stort frafall innenfor kristenheten i sluttfasen av nåværende frelseshusholdning. "La ingen dåre dere på noen måte, FOR FØRST MÅ FRAFALLET KOMME, og syndens menneske (Antikrist) åpenbares, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel (i Jerusalem) og gir seg selv ut for å være Gud." (2. Tess. 2, 3–4).

I begynnelsen av perioden vil skjøge-kirken ha bestemmende myndighet over Antikrist, som er avhengig av dette samarbeidet for å få verdensherredømme. Men samarbeidet er kunstig og vil ikke vare. "Og han førte meg i ånden ut i ørkenen, OG JEG SÅ EN KVINNE (SKJØGE–KIRKEN) SITTE PÅ ET SKARLAGENKLEDD DYR (ANTIKRIST), som var fullt av bespottelses-navn og hadde 7 hoder og 10 horn." (Joh. Åp. 17, 3).

"Og engelen sa til meg: Hvorfor undrer du deg? Jeg vil vise deg hemmelig-

heten med kvinnen og med dyret SOM BÆRER HENNE, og som har de 7 hoder og de 10 horn." (Joh. Åp. 17, 7).

Samarbeidet mellom disse to vil ikke vare. Det kan ikke vare av følgende grunner:

1) Antikrist har sin egen religion og vil betrakte skjøge-kirkens lære som lite akseptabelt, da den nødvendigvis vil ha en del kristne tanker i sitt læresystem. Dessuten vil Antikrist etter hvert selv kreve guddommelig tilbedelse. "Og kongen (Antikrist) skal gjøre som han vil, og opphøye seg over enhver Gud, og mot gudenes Gud skal han tale forferdelige ord, og han skal ha framgang, inntil vreden er til ende, for det som er fast besluttet, vil bli fullbyrdet. På sine fedres guder skal han ikke akte, heller ikke på kvinnenes lyst eller på noen annen Gud skal han akte, for han skal opphøye seg over alle. MEN FESTNINGENES GUD SKAL HAN ÆRE I STEDET, en gud som hans fedre ikke har kjent, skal han ære med gull og sølv og dyre stener og andre kostbare ting." (Dan. 11, 36–38).

2) Antikristens mål er verdensherredømme, og det er i lys av dette sitt mål at han samarbeider med skjøge-kirken. Han vil benytte seg av hennes styrings– og maktapparat, som på denne tiden er godt etablert ut over den hele jord. Antikristen er i det hele tatt ikke interessert i å fremme skjøgekirkens religiøse ideer, men det er av pragmatiske grunner at han samarbeider med henne.

3) Etter at 3,5 år av trengselstiden er gått, inngår Antikrist samarbeid med Satan, som på det tidspunktet er kastet ned på jorden sammen med sine engler (Joh. Åp. 12, 10). Dette vil også vanskeliggjøre samarbeidet mellom Antikrist og skjøge-kirken. Både Antikrist og de 10 horn (10 konger) som støtter ham på en spesiell måte, vil etter hvert komme til å hate skjøge-kirken, slik at de i slutten av perioden vil gå til angrep på henne og ødelegge henne. På denne måten vil de være med på å fullbyrde Guds dom over henne. GUD BRUKER ANTIKRIST TIL Å FREMME SINE EGNE PLANER. "Og de 10 horn som du så, og dyret, disse skal hate skjøgen og gjøre henne øde og naken, og hennes kjøtt skal de ete, OG HENNE SELV SKAL DE BRENNE OPP MED ILD." (Joh. Åp. 17, 16).

"Og han (engelen) ropte med sterk røst og sa: FALT, FALT ER BABYLON, den store og den er blitt et bosted for onde ånder, og et fengsel for hver uren ånd, og et fengsel for hver hatet fugl. . . Og kongene på jorden som har drevet hor og levd i vellevnet med henne, skal gråte og jamre seg over henne når de ser røken av hennes brann, mens de står langt borte av frykt for hennes pine, og de skal si: Ve, ve, du store by Babylon, du sterke by, at din dom er kommet i en time." (Joh. Åp. 18, 4 og 9–10).

Verden skal jamre seg og synes at det er en katastrofe at skjøge-kirken og hennes by (Roma) skal gå til grunne på denne måten, for de taper penger på ødeleggelsen. De kan heller ikke lenger gjøre seg nytte av den falske religion som skjøge-kirken har formidlet. Begge disse ting vil bidra til at verdensmenneskene beklager det som er skjedd og betrakter det som en katastrofe.

Men det er ikke alle som skal beklage seg over at Gud har dømt skjøge-kirken. De hellige i himmelen og på jorden skal glede seg over dette. "Fryd deg storlig over den, du himmel, og Dere hellige, og Dere apostler og profeter, fordi Gud har holdt dom over den for dere." (Joh. Åp. 18, 20).

"Deretter hørte jeg likesom en sterk lyd av en stor skare i himmelen som sa: Halleluja. Frelsen og æren og makten tilhører vår Gud, for sanne og rettferdige er hans dommer, han har dømt den store skjøge, hun som ødela jorden med sitt horelevnet, og han har krevd sine tjeneres blod av hennes hånd." (Joh. Åp. 19, 1–2).

Etter at 3,5 år er gått av trengselstiden, blir Satan og hans engler kastet ned på jorden. I de siste 3,5 år av trengsels-tiden, som kalles for den store trengsel, vil derfor ødeleggelsene intensiviseres, både fra Guds og Satans side. "Og den store drage ble kastet ned, den gamle slange, han som kalles djevel og Satan, han som forfører hele jorderike, han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham." (Joh. Åp. 12, 9).

"Derfor fryd dere, Dere himler, og Dere som bor i dem. Ve jorden og havet, for djevelen er faret ned til dere i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid." (Joh. Åp. 12, 12).

Det første Satan gjør, etter at han sammen med sine engler er blitt kastet ned på jorden, er at han forsøker å tilintetgjøre en bestemt avdeling av messianske jøder, som går under benevnelsen kvinnen. Han skal ikke greie dette sitt onde forsett, og kvinnen skal fly ut i ørkenen, hvor Gud skal gi henne hennes føde og beskyttelse i 3,5 år. "Og da dragen (Satan) så at han var kastet ned på jorden, FORFULGTE DEN KVINNEN SOM HADDE FØDT GUTTEN (KRISTUS). Og den store ørns to vinger ble gitt til kvinnen for at hun skulle flyve ut i ørkenen til sitt sted, hvor hun får sin føde en tid og tider og en halv tid (3,5 år), borte fra slangens åsyn. Og slangen sprutet av sin munn vann som en elv etter kvinnen, for å rive henne bort med elven, men jorden kom kvinnen til hjelp, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som slangen sprutet av sin munn." (Joh. Åp. 12, 13–16).

Etter at dette første angrepet mot de hellige i Israel ikke lykkes, inngår Satan en pakt med Antikrist og gir ham verdensherredømme. Det står at Satan gir ham sin trone, og det betyr at han underlegger hele verden for Antikrist føtter og gir ham all den støtte som han trenger. "Og dyret (Antikrist) som jeg så, var likt en leopard, og dets føtter som på en bjørn, og dets munn

var som en løvemunn, og dragen (Satan) gav det sin kraft og sin trone og stor makt (verdensherredømme) . . . og de (verdensmenneskene) tilba dragen, fordi den hadde gitt dyret makt, og de tilbad og sa: Hvem er likt dyret og hvem kan stride mot det? Og der ble gitt det en munn som talte store og spottende ord, OG DER BLE GITT DET MAKT TIL Å HOLDE PÅ I 42 MÅNEDER (SOM ER 3,5 ÅR)." (Joh. Åp. 13, 2 og 4–5).

Dette verdensherredømmet, som nå Antikrist er blitt tilbudt, og som han har akseptert, ble også i sin tid tilbudt vår Herre Jesus, da han ble fristet av Satan i 40 dager i ørkenen, men Jesus avslo tilbudet fra Satan. Av dette ser vi at Satan har makt over verden, og at han kan overgi denne makten til den som han vil. Da Jesus ikke ville gå med på hans tilbud for snart 2000 år siden, beholdt han selv sitt verdensherredømme, men i endens tid vil han gi det til Antikrist. "Og djevelen førte ham (Jesus) opp på et høyt fjell og viste ham alle verdens riker i et øyeblikk. Og djevelen sa til ham: DEG VIL JEG GI MAKTEN OVER ALT DETTE OG DISSE RIKERS HERLIGHET, FOR MEG ER DET OVERGITT OG JEG GIR DET TIL HVEM JEG VIL, vil nå du falle ned og tilbe meg, da skal det alt sammen være ditt." (Luk. 4, 5–7).

Hva som gjelder pakten mellom Satan og Antikrist, så regner vi med at den er blitt forberedt i god tid, og at enkelhetene i pakten er blitt diskutert på et tidligere tidspunkt. Vi regner med at Antkrist har hatt et opphold i avgrunnen bak seg, og at han står opp fra de døde, slik som Jesus gjorde. Dette siste får da verdensmenneskene til å forundre seg og til å følge etter dyret. "Og når de (de to vitner) har fullført sitt oppdrag, da skal dyret SOM STIGER OPP AV AVGRUNNEN føre krig mot dem (de to vitner) og seire over dem og drepe dem." (Joh. Åp. 11, 7).

"Og jeg så at ett av dets (dyrets) hoder liksom såret til døden, og dets dødssår ble leget, og all jorden undret seg og fulgte etter dyret." (Joh. Åp. 13, 3).

"Det dyret du så, var og er ikke, og det skal stige opp av avgrunnen og fare bort til undergang, og de som bor på jorden, de hvis navn ikke, fra verdens grunnvoll ble lagt, er skrevet i livets bok, skal undre seg når de ser AT DYRET VAR OG IKKE ER OG SKAL KOMME IGJEN." (Joh. Åp. 17, 8).

Ved at Antikrist underlegger seg Satan og får utøvelsen av hans verdensherredømme, må Antikrist forplikte seg til å gå til krig mot Israel og likeledes forplikte seg på å forfølge alle de hellige over den hele jord. Det blir derfor en tid med blodige forfølgelser av alle troende, både jøder og hedninger." Og dragen ble vred på kvinnen (en gruppe troende jøder som Gud bevarer i ørkenen) og drog avsted for å føre krig mot de andre av hennes ætt (både jøder

og hedninger), dem som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd." (Joh. Åp. 12, 17).

"Og der ble gitt det (dyret) å føre krig mot de hellige og seire over dem, og der ble gitt det makt over hver stamme og folk og tunge og ætt. OG ALLE DEM SOM BOR PÅ JORDEN SKAL TILBEDE DET, hver den som ikke, fra verdens grunnvoll ble lagt har fått sitt navn oppskrevet i livsens bok hos Lammet som er slaktet." (Joh. Åp. 13, 7–8).

Profeten Daniel har også profetert det samme om Antikrist som Johannes, nemlig at han skal gå til krig mot de hellige, og mot Israel. "Jeg så hvorledes dette horn (Antikrist) førte krig mot de hellige og fikk overhånd over dem, inntil den gamle av dager (Gud) kom, og den Høyestes hellige fikk sin rett, og tiden kom da de hellige tok riket." (Dan. 7, 21–22).

"HAN SKAL OGSÅ FALLE INN I DET FAGRE LAND (ISRAEL), og store skarer skal falle, men disse skal slippe unna hans makt: Edom og Moab og de ypperste av Ammons barn. Og han skal utstrekke sin hånd mot andre land og Egypten skal ikke slippe unna. Han skal tilegne seg skattene av gull og sølv og alle Egyptens kostelige ting, og libyere og etiopere skal være i hans følge. Men tidender fra Østen (om at kongene fra Østen kommer) og fra Norden skal forferde ham, og han skal dra ut i stor harme for å ødelegge og tilintetgjøre mange. Og han skal slå opp sine palass-telt mellom havet (Middel-havet) og helligdommens fagre berg (Sion) men så bærer det til enden med ham (ved Harmageddon), og det er ingen som hjelper ham." (Joh. Åp. 11, 41–45).

I trengselstiden vil det også være et intimt samarbeid mellom Antikrist og den falske profet. De vil dels ved tvang og dels ved utførelse av undergjerninger få herredømmet over hele verden. Den som ikke vil tilbe Antikrist eller ta dyrets navn eller dyrets tall, får ikke delta i kjøp eller salg. De er prisgitt til undergang. "Og det (den falske profet) gjør at der ble gitt alle, små og store, rike og fattige, frie og træller, et merke i deres høyre hånd eller på deres panne, og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket, dyrets navn eller tallet for dets navn. Her er visdommen. Den som har forstand, kan regne ut dyrets tall, for det er et menneskes tall OG DETS TALL ER 666." (Joh. Åp. 13, 16–18).

I den sammenheng kan jeg opplyse om at det allerede nå er tatt viktige skritt for at dette skal kunne la seg gjennomføre. Jeg henviser til Bjørn Arne Rosslands bok, Endetiden er over oss, s. 116 og 117: "Rolf Edberg, en svensk ambassadør, sa i et foredrag i Oslo for noen år siden: Vi ruinerer vår klode, et verdensstyre er løsningen. Det er kanskje kommet lenger i denne retningen enn mange av oss tenker over. Vi ser det både sosialt, økonomisk, politisk og religiøst. Stadig flere organisajoner og sammenslutninger får internasjonale

overbygninger. Og i følge en troende kvinne som er ansatt ved FN i Geneve skal en av talerne ha sagt under et viktig møte: Det er allerede utarbeidet forslag som går ut på å oppløse de forente nasjoners organisajon og i stedet opprette et verdenstribunal som skal bemektige seg all eiendom, sparekapital og bankinnskudd. Alle personer, både menn, kvinner og barn skal få et nummer og en bestemt sum med penger. Disse pengene ligger allerede klar og venter på det øyeblikk da det blir bruk for dem. Alle mennesker må være virksomme i forvaltningen, i handel, industri eller jordbruksarbeid. Dette prosjektet og denne planen innebærer en fullkommen forening av stat og kirke og en eneste form for tilbedelse. Søndagen skal være den dag som for alle folk og nasjoner er satt til dette. Når hver og en får sitt nummer og det vil alle få, så vil det sikre dem retten til å kjøpe og selge.

Da dette ble uttalt reiste en kristen seg som var til stede og spurte taleren: "Hva skal da skje med de minoriteter som går imot denne planen?" Og han fikk som svar: "DERES NUMMER BLIR STRØKET OVER MED EN SORT STREK, FOR Å BERØVE DEM RETTEN TIL Å KUNNE KJØPE OG SELGE. OG SÅ VIL DE UNDER TVANG BLI PRISGITT TILINTETGJØRELSEN." (Se Joh. Åp. 13, 16–17).

Hensikten med dette er å tvinge menneskene ut over hele jorden til å tilbe Antikrist, slik at disse mennesker kan gå fortapt og samles inn i Antikristens rike, som er det samme som fortapelsen. "Og alle de som bor på jorden, skal tilbe det (Antikrist), hver den som ikke, fra verdens grunnvoll ble lagt, har fått sitt navn skrevet i livets bok hos Lammet som er slaktet." (Joh. Åp. 13, 8).

Det må imidlertid advares på det sterkeste mot at noen tilber Antikrist og hans bilde, FOR DET GIES IKKE SYNDENES FORLATELSE FOR EN SLIK GJERNING." Og atter en tredje engel fulgte etter dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret eller dets bilde og tar merket på sin panne eller sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredes-vin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger, og HAN SKAL PINES MED ILD OG SVOVEL FOR DE HELLIGE ENGLERS OG FOR LAMMETS ØYNE, OG RØKEN AV DERES PINE STIGER OPP I ALL EVIGHET, og de har ikke hvile dag eller natt de som tilber dyret og dets bilde, og hver den som tar dets navns merke." (Joh. Åp. 14, 9–11).

Det er ikke bare ved tvang at Antirist, Satan og den falske profet underlegger seg verden i denne tiden. Det er også ved undergjerninger. Denne tiden vil være full av villfarende undergjerninger, som tar sikte på å forføre verdensmenneskene. "For falske messiaser og falske profeter skal oppstå og gjøre store tegn og under så at endog de utvalgte (troende jøder og hedninger) skulle føres vill, om det var mulig." (Mat. 24, 24).

"Og hans komme (Antikrists komme) skjer, etter Satans kraftige virksomhet, med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. OG DERFOR SENDER GUD DEM KRAFTIG VILLFARELSE, SÅ DE TROR LØGNEN." (2. Tess. 2, 9–11).

Blandt de mange villfarende og forførende Satans undergjerninger som skjer i denne tiden, så er det følgende 2 som skiller seg ut:

1) Den falske profet får ild til å falle ned fra himmelen. Dette som Baals profeterer på Elias sin tid ikke greidde, det greier Antikrist i endens tid, og dette vil få verdensmenneskene til å tilbe dyret. "og det (den falske profet) gjør store tegn, så at det endog får ild til å falle ned fra himmelen på jorden for menneskenes øyne." (Joh. Åp. 13, 13).

2) Den falske profet får likeledes verdensmenneskene til å lage et bilde av Antikrist. Dette bildet som er en statue eller en avbildning av Antikrist, vil få den egenskap at det begynner å tale og å bestemme at de som ikke tilber bildet, de skal drepes. Dette er et under av helt ekstraordinær karakter, at et bilde som er laget av død materie, begynner å tale. Det er ikke det minste rart at verdensmenneskene tilber Antikrist og Satan, når de ser de store under som blir gjort i den store trengsel. "Og det (den falske profet) forfører dem som bor på jorden, for de tegns skyld som er det gitt å gjøre for dyrets øyne, idet det sier til dem som bor på jorden (de vantroe) at de skal gjøre et bilde til det dyr som fikk såret av sverdet og ble i live, OG DET FIKK MAKT TIL Å GI DYRETS BILDE LIVSÅNDE (LIV), SÅ AT DYRETS BILDE ENDOG KUNNE TALE, og gjøre så (bestemme) at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde skulle drepes." (Joh. Åp. 13, 14–15).

Antikrist vil forsøke å utrydde alle som ikke vil tilbe ham selv og hans bilde, men til tross for at mange troende mister livet i denne tiden, så vil der likevel være store grupperinger som Gud vil holde sin vernende hånd over, og som Antikrist ikke kan skade. Jeg vil nevne følgende grupperinger:

1) Vi har de mange hedningene som har tatt imot evangeliet om Guds rike, som er blitt forkynt i denne tiden. Om disse står det følgende i Es. 24, 14–16: "De (de som overlever), de skal oppløfte sin røst og rope med fryd: Over Herrens herlighet jubler de fra havet. Ær derfor Herren, Dere som bor i Østens land, ær Herrens, Israels Guds navn, Dere som bor på havets øyer (Vesten). FRA JORDENS YTTERSTE KANT HØRER VI LOVSANGER: ÆRE VÆRE DEN RETTFERDIGE..."

2) Den andre grupperingen er den store skare av alle folkeslag som kommer

levende ut av den store trengsel og skal tjene Kristus både dag og natt i hans tempel i Jerusalem. Denne skaren er ikke det samme som den kristne menighet, for den er opprykket til Gud før den store trengsel. Nei, DENNE FLOKKEN KOMMER LEVENDE GJENNOM DEN STORE TRENGSEL, for Gud har holdt sin vernende hånd over dem. Det er de også klar over, og derfor tjener de ham både dag og natt." Deretter så jeg, og se, en stor skare som ingen kunne telle, av alle ætter og stammer og folk og tunger, som stod for tronen og for Lammet, kledd i lange kvite kjortler, og med palmegrener i sine hender." (Joh. Åp. 7, 9).

"Og en av de eldste tok til orde og sa til meg. Disse som er kledd i de lange kvite kjortler, hvem er de, og hvor er de kommet fra? Og jeg sa til ham: Herre, du vet det. Og han sa til meg: DETTE ER DE SOM KOMMER UT AV DEN STORE TRENGSEL, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem kvite i Lammets blod. Derfor er de for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel, og han (Kristus) som sitter på tronen (i templet i Jerusalem) skal reise sin bolig over dem." (Joh. Åp. 7, 13–15).

3) Den tredje grupperingen av mennesker som kommer levende ut av den store trensel, er de 144 000 beseglede av Israels 12 stammer. Se Joh. Åp. 7, 3–8).

Disse kalles også for Sions-menigheten, og de er kjøpt fra jorden til en førstegrøde for Gud og Lammet. Grunnen til deres utvelgelse er at de er uten lyte og er funnet å holde mål overfor Gud. DETTE ER ALTSÅ 144 000 JØDER. De har Guds innsegl på sine panner og de skal tjene Kristus i Jerusalem og følge ham hvor han enn går. "Og jeg så, og se, Lammet stod på Sions berg (i Jerusalem), og med det 144 000, som hadde dets navn og dets Faders navn skrevet på sine panner." (Joh. Åp. 14, 1).

"Disse er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er som jomfruer. Disse er de som følger Lammet hvor det går. DISSE ER KJØPT FRA MENNESKENE SOM EN FØRSTEGRØDE FOR GUD OG LAMMET." (Joh. Åp. 14, 4).

4) Den fjerde gruppen omhandler bare to mann. Men til tross for at gruppen er liten, så er den desto mer interessant. Profetiene om de to vitner som skal være profeter i 3,5 år, forteller oss at den som Gud beskytter, skal ikke Antikrist greie å ødelegge (Se kapitlet: Forholdet mellom Israel og den kristne menighet).

Disse to vitner har en enestående posisjon og stilling i den store trengsel. Det går ild ut av deres munn dersom noen vil gjøre dem skade. De har makt til å lukke himmelen slik at det ikke kommer regn. De har makt til å omskape vannet til blod og slå jorden med alle slags plager.

Etter at de har fullført sitt oppdrag, skal Antikrist greie å ta livet av dem.

Deres lik skal ligge på Jerusalems gater i 3,5 dager, og ingen skal begrave dem. De som bor på jorden (de verdslige) skal glede seg over dette, og sende gaver til hverandre, men gleden skal være av kort varighet, for etter 3,5 dager gir Gud dem livet tilbake, og de blir tatt levende opp til Gud i himmelen. Dette forårsaker i sin tur at mange mennesker omvender seg til Gud. "Og i samme stund ble det et stort jordskjelv, og 1/10 av byen (Jerusalem) falt, og 7000 mennesker ble drept i jordskjelvet, OG DE ANDRE BLE FORFERDET OG GAV HIMMELENS GUD ÆRE." (Joh. Åp. 11, 13) (Se forøvrig Joh. Åp. 11, 3–13).

5) Den femte grupen som overlever den store trengsel, er den flokken som går under benevnelsen kvinnen. Dette er jøder, og til tross for at Antikrist forsøker å ta livet av dem, så lykkes ikke det. Gud har et skjulested for dem i ørkenen i 3,5 år og holder dem i live, borte fra Satans åsyn. "Og et stort tegn ble sett i himmelen: en kvinne, kledd med solen, og månen under hennes føtter, og på hennes hode en krone av 12 stjerner, og hun var fruktsommelig og skrek i barnsnød og fødsels-veer. Og et annet tegn ble sett i himmelen, og se, en stor ildrød drage (Satan) som hadde 7 hoder og 10 horn, og på sine hoder 7 kroner, og dens stjert (den falske profet) drog 1/3 av himmelens stjerner med seg (jødene) og kastet dem på jorden. Og dragen stod foran kvinnen som skulle føde, for å sluke hennes barn når hun hadde født. Og hun fødte et guttebarn (Jesus), som skal styre alle hedningene (i 1000-års-riket) med jernstav, og hennes barn ble bortrykket til Gud og hans trone (Jesu himmelfart). Og kvinnen (en avdeling troende jøder) flydde ut i ørkenen, hvor hun har funnet et sted som er gjort i stand til henne av Gud, forat de der skulle gi henne hennes føde i 1260 dager (= 3,5 år)... Og slangen sprutet av sin munn vann som en elv etter kvinnen, for å rive henne bort med elven, men jorden kom kvinnen til hjelp, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som slangen sprutet av sin munn." (Joh. Åp. 12, 1–6 og 15–16).

6) Som den siste gruppe jeg vil nevne, har vi de jøder som går under benevnelsen Jerusalem-folket. Til tross for at Jerusalem skal bli tatt og 1/2 av byens befolkning skal måtte gå i landflyktighet, skal Gud bevare de innbyggerne som blir igjen i Jerusalem. "for jeg (Gud) vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet og halvdelen av staden skal måtte gå i landflyktighet, MEN RESTEN AV FOLKET SKAL IKKE UTRYDDES AV STADEN." (Sak. 14, 2).

"Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst, FOR PÅ SIONS BERG OG I JERUSALEM SKAL DET VÆRE EN FLOKK UNNKOMNE, således som Herren har sagt, og blandt de unnslopne

skal de være som Herren kaller." (Joel. 3, 5).

"MEN PÅ SIONS BERG SKAL DET VÆRE EN FLOKK UNNSLOPNE, og det skal være hellig, og Jakobs hus skal ta sine eiendeler i eie." (Obad. 17).

Etter at den store trengsel er over, kommer Jesus for å avslutte høst – eller domstiden og for å opprette sitt fredsrike på jord. "Men straks etter de dagers trengsel (etter at den store trengsel er avsluttet) skal solen bli formørket, og månen ikke gi sitt skinn, og stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes. OG DA SKAL MENNESKESØNNENS TEGN (JESUS SELV) VISE SEG PÅ HIMMELEN, og da skal alle jordens slekter jamre seg, og de skal se Menneskesønnen komme i himmelens skyer med kraft og megen herlighet." (Mat. 24, 29–30).

"Men i de dager, etter den trengsel (den store trengsel), skal solen bli formørket og månen ikke gi sitt skinn, og stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes. OG DA SKAL DE SE MENNESKE-SØNNEN KOMME I SKYENE MED MEGEN KRAFT OG HERLIGHET." (Mark. 13, 24–27).

Jesu andre komme blir også kalt for Herrens dag. Dette er en domstid over jorden og er ikke det samme som Jesu komme for den kristne menighet. Dette er 2 forskjellige begivenheter, og det er minst 7 år (den antikristelige trengseltid) mellom disse. En tekst i N. T. som har bidratt til at en del kristne har ment at disse 2 begivenheter skal skje samtidig, er 2. Tess. 2, 1–2. Men ved å tolke denne teksten rett, viser det seg at disse hendelsene er atskilt i tid og ikke er det samme. "Vi ber dere, brødre, vedkommende vår Herre Jesu komme (for menigheten) og vår samling med ham, at Dere ikke så snart må la dere drive fra vett og sans eller la dere skremme, hverken ved noen ånd eller ved noen tale eller ved noe brev, likesom det skulle være fra oss, som om Herrens dag (til dom) stod for døren. La ingen dåre dere, for først må frafallet (i kristenheten) komme, og syndens menneske (Antikrist) åpenbares, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt det som heter Gud eller helligdom, og gir seg selv ut for å være Gud." (2. Tess. 2, 1–2).

Vi skal tolke denne teksten kort. Her må vi passe på følgende:

1) De 2 uttrykkene "Jesu komme og vår samling med ham" og "Herrens dag" er to forskjellige uttrykk og begivenheter.
2) Før Antikristen kommer må frafallet komme. Vi må passe på at vi plasserer tidsadverbet "først" riktig i denne teksten. Det er ikke satt i forbindelse med vår samling med Jesus, men i forbindelse med Herrens dag. Den riktige betydningen blir da: AT FØR HERRENS DAG KOMMER SÅ MÅ FRAFALLET I KRISTENHETEN OG ANTIKRIST KOMME. FRAFALLET BANER VEIEN FOR ANTIKRIST:

Frederik Grøvan sier følgende om dette i sin bok, Se, brudgommen kommer, s. 29: Hvis vi ikke skiller mellom "vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling med ham" v. 1 og Herrens dag v. 2b., er det lett å forstå at de mener å kunne ta dette avsnittet til inntekt for at menigheten må gå gjennom den antikristelige trengsel. Ved å lese hele avsnittet nøye igjennom, vil vi snart se at her tales om to dager. Herrens dag er vredens dag da hans vrede åpenbares over en ugudelig verden som har forkastet Kristus. Det er Lammets vrede som rammer en verden i opprør mot den treenige Gud."

Halvard Kolsrud støtter også denne oppfatningen i sin bok, Jesus kommer, s. 49–50: "Iblandt henviser de til ordene i teksten vår hvor det blant annet heter: "La ingen dåre eder på nogen måte! for først må frafallet komme, og syndens menneske åpenbares. . . "v. 3–4.

Så sies det: Her sier jo Paulus at først må frafallet komme og syndens menneske åpenbares. Altså må Antikrist komme før Kristus.

Noen går også så langt som til å antyde at Paulus i tidsrommet mellom 1. og 2. Tessalonikerbrev har forandret syn. I det 1. Tess. sier han jo at vi skal trøste hverandre med den sannhet at Jesus snart skal komme igjen. (1. Tess. 4, 15–18). Men her sier han at vi ikke må la oss skremme, "som om Herrens dag sto for døren". Den tanke at Paulus skulle ha forandret syn er helt forkastelig. Det strider på det kraftigste mot skriftens selvvitnesbyrd om å være guddommelig inspirert.

Saken er den at vi må ikke forveksle Kristi komme for å hente menigheten (1. Tess. 4, 15–18) med "Herrens dag" (2. Tess. 2, 2). Herrens dag var for enhver rettroende jøde bl. a. identisk med Herrens vrede, hevn og gjengjeldelse. Se Joel i 1 og 2.

Vi bør merke oss at det her i 2. Tess. 2, 1–9 i v. 1 tales om "vår samling med ham". (1. akt). Men så fra v. 2, hvor vi bl. a. finner uttrykket "Herrens dag", tales det om alt det som nødvendigvis må gå forut for Jesu Kristi åpenbarelse. Det vil si hans synlige komme (2. akt). Se v. 8 og 9.

Også fremstillingen her i 2. Tess. 2 flg. er helt i pakt med skriftens øvrige fremstilling av disse ting."

Vi skal i det følgende ta med utsagn om Herrens dag, både fra G. T. og N. T., som med tydelig klarhet viser at dette uttrykket er det samme som Jesu andre komme. Dette er en domstid som skal komme over verden og har ikke noe med Jesu komme for menigheten å gjøre.

"Se, Herrens dag kommer, fryktelig og full av harme og brennende vrede, for å gjøre jorden til en ørken og utslette dens synder." (Es. 13, 9).

"Skrik og jamre dere, for Herrens dag er nær, DEN KOMMER SOM EN ØDELEGGELSE FRA DEN ALLMEKTIGE." (Es. 12, 6).

"For fra Herren kommer en hevnens dag, ET GJENGJELDELSENS ÅR

FOR SIONS SAK." (Es. 34, 8).

"Ve, stor er den dag, det er ingen som den, og en trengselstid er det for Jakob, men han skal bli frelst fra den." (Jer. 30, 7).

"For nær er dagen, ja, nær er Herrens dag, en dag med skyer, EN DOMMENS TID FOR FOLKENE SKAL DEN VÆRE." (Esek. 30, 3).

"Ve oss for en dag. For Herrens dag er nær og kommer som en ødeleggelse fra den allmektige." (Joel 1, 15).

"Skare på skare samler seg i avgjørelsens dal. For nær er Herrens dag i avgjørelsens dal." (Joel 3, 19).

"Ve dem som stunder etter Herrens dag. Hva vil dere da med Herrens dag? Den er mørke og ikke lys. Det er som når en flykter for en løve, men støter på en bjørn, og når han kommer hjem og støtter seg til veggen med hånden, blir han bitt av en orm. Ja, Herrens dag er mørke og ikke lys, belgmørk og uten lysskjær." (Amos 5. 18–20).

"Vær stille for Herren, Israels Gud. For Herrens dag er nær, HERREN HAR STELT TIL EN OFFERSLAKTING, HAN HAR INNVIDD SINE GJESTER." (Sef. 1, 7).

"Nær er Herrens dag, den store, den er nær og kommer med stor hast. Hør. Det er Herrens dag. Full av angst skriker da kjempen. En vredes dag er den dag, med nød og trengsel, en dag med omstyrtelse og ødeleggelse, en dag med mørke og mulm, en dag med skyer og skodde, en dag med basunklang og hærskrik mot de faste byer og de høye murtinder." (Sef. 1, 14–16).

"På den dag skal lyset bli borte, de herlige himmelys skal formørkes. Og det skal komme en dag – Herren kjenner den – det skal hverken være dag eller natt, men mot aftens tid, da skal det bli lys." (Sak. 14, 6–7).

"Våk derfor, for Dere vet ikke hva dag deres Herre kommer." (Mat. 24, 42).

"Og jeg vil la under skje på himmelen i det høye, og tegn på jorden i det lave: blod, ild og røkskyer, solen skal bli til mørke og månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og herlige." (Ap. gj. 2, 19–20).

"Dere vet jo selv at Herrens dag kommer som en tyv om natten. Når de (de uomvendte) sier: Fred og ingen fare, da kommer en brå undergang over dem, likesom veer over den fruktsommelige, og de skal ingenlunde unnfly." (1. Tess. 5, 2–3).

Jeg vil også sitere de mest kjente utsagnene i N. T. som omhandler Jesu andre komme. "For jeg sier Dere (jødene): Fra nå av skal dere ikke se meg før Dere sier: VELSIGNET VÆRE HAN SOM KOMMER I HERRENS NAVN (d. v. s. for å hjelpe jødene)." (Mat. 23, 39).

"For som lynet går ut fra øst og skinner like til vest, således skal Menneskesønnens komme være. . . Og da skal Menneskesønnens tegn (Jesus selv) vise

seg på himmelen, og da skal alle jordens slekter jamre seg og de skal se Menneskesønnen komme i himmelens skyer med kraft og megen herlighet." (Mat. 24, 27 og 30).

"Jesus sa til ham: Du har sagt det. Dog, jeg sier dere: FRA NÅ AV SKAL DERE SE MENNESKESØNNEN SITTE VED KRAFTENS HØYRE HÅND OG KOMME I HIMMELENS SKYER." (Mat. 26, 64).

"Og da skal dere se Menneskesønnen somme i skyene med megen kraft og herlighet." (Mark. 13, 26).

"Men han tidde og svarte intet. Atter spurte ypperstepresten ham og sa: Er du Messias, den levendes Guds Sønn? Jesus sa: Jeg er det, og Dere skal se Menneskesønnen sitte ved kraftens høyre hånd og komme med himmelens skyer." (Mark. 14, 61–62).

"Se, deres hus (templet) skal overlates dere selv (uten velsignelse). Jeg sier Dere at dere ikke skal se meg før den stund kommer da Dere sier: Velsignet være han som kommer i Herrens navn. (Luk. 13, 35).

"For likesom lynet, når det lyner, skinner fra himmelbryn til himmelbryn, således skal Menneskesønnen være på sin dag (når han kommer tilbake)." (Luk. 17, 24).

"Og de (englene) sa: Dere galileiske menn, hvorfor står dere og ser opp imot himmelen? Denne Jesus som er opptatt fra dere til himmelen, SKAL KOMME IGJEN PÅ SAMME MÅTE SOM DERE SÅ HAM FARE OPP TIL HIMMELEN." (Ap. gj. 1, 11).

"Så fatt da et annet sinn og vend om, forat deres synder må bli utslettet, så husvalelsens tider (Israels frelse) kan komme fra Herrens åsyn, og han (Gud) kan sende den for dere utkårede Messias Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved de hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap. gj. 3, 19–21).

"Simeon (Peter) har fortalt hvorledes Gud fra først av drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navn. Og dermed stemmer profetenes ord overens, således som det er skrevet: DERETTER VIL JEG (JESUS) VENDE TILBAKE OG IGJEN OPPBYGGE DAVIDS FALNE HYTTE, og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, forat alle andre mennesker skal søke Herren, ja alle hedningefolkene som mitt navn er blitt nevnt over, sier Herren, som gjør dette, som er kjent av ham fra evighet av." (Ap. gj. 15, 14–18).

(Dette betyr at etter at den kristne menighet er tatt ut og opptatt til himmelen til Gud, så kommer Jesus tilbake til jorden og oppretter riket for Israel (Davids hytte) ut ifra Israel og Jerusalem. Hensikten med dette er at alle andre folk skal søke Jesus i Jerusalem i 1000-års-rikets periode).

"Men hver i sin egen avdeling: Kristus er førstegrøden, deretter skal de som

hører Kristus til levendegjøres ved hans komme (til dom og til opprettelsen av 1000-års-riket)." (1. Kor. 15, 23).

"Og da skal den lovløse (Antikrist) åpenbares, han som den Herre Jesus skal fortære ved sin munns ånde og gjøre til intet ved åpenbarelsen av sitt komme." (2. Tess. 2, 8).

"Men når han (Gud) atter fører den førstefødte (Jesus) inn i verden, sier han: Og alle Guds engler skal tilbede ham." (Hebr. 1, 6).

"Se, han kommer med skyene, og hver øye skal se ham, også de som har gjennomstunget ham, og alle jordens slekter skal gråte sårt over ham. Ja, amen." (Joh. Åp. 1, 7).

"Og jeg så en annen veldig engel (Kristus) komme ned fra himmelen, kledd i en sky, og regnbuen (tegnet på Guds trofasthet) var over hans hode, og hans åsyn var som solen, og hans føtter som ildstøtter." (Joh. Åp. 10, 1).

"Og jeg så og se, en kvit sky, og på skyen satt en som var lik en menneskesønn, og på sitt hode hadde han en gullkrone (uttrykk for kongeverdighet. Se Joh. Åp. 11, 15) og i sin hånd en skarp sigd." (Joh. Åp. 14, 14).

"Og jeg så himmelen åpnet, og se, en kvit hest, og han som satt på den, heter Trofast og Sanndru, og han dømmer og strider med rettferdighet. Hans øyne er som ildslue, og på hans hode er det mange kroner, han har et navn som ingen kjenner uten han selv, og han er kledd i et kledebon som er dyppet i blod, og han er kalt Guds ord. Og hærene i himmelen fulgte ham på kvite hester, kledd i kvitt og rent fint lin. Og av hans munn går det ut et skarpt sverd, forat han med det skal slå hedningene, og han skal styre dem med jernstav, og han treder vinpersen (dømmer og tilintetgjør verdensmenneskene) med Guds, den allmektiges, strenge vredes vin. Og på sitt kledebon har han et navn skrevet: KONGERS KONGE OG HERRERS HERRE."

Det er vel ikke tvil om hvem som kommer her. Det er Jesus, "som himmelen skal huse inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap. gj. 3, 21). Han kommer for å dømme menneskene og de hærene som er dratt mot Israel og Jerusalem i et forsøk på å ødelegge landet, byen og innbyggerne.

I sluttfasen av trengselstiden skal alle jordens nasjoner dra opp mot Israel og Jerusalem og forsøke å ødelegge landet og folket. Dette er bakgrunnen for at Jesus kommer tilbake og tilintetgjør nasjonenes hærer ved Harmageddon. Det er Gud som vil ha et oppgjør med hedningene i dette slaget, og det vil naturligvis ende med et totalt nederlag for Antikrist og hans soldater og en overveldene seier for Jesus og hans hærer. "Og jeg (Johannes) så at det av dragens munn og av dyrets munn og av den falske profets munn kom ut tre urene ånder som lignet padder, for de er djevle-ånder som gjør tegn, og de går ut til kongene over hele jorderike for å samle dem til krigen på Guds, den all-

mektige store dag. . . OG HAN (GUD) SAMLET DEM PÅ DET STED SOM PÅ HEBRAISK HETER HARMAGEDDON." (Joh. Åp. 16, 13–14 og 16).

Profetene i gammel-testamentlig tid så også disse veldige krigshærer fra alle jordens nasjoner, som i sin tid skulle dra opp mot Jerusalem i et gedigent forsøk på å tilintetgjøre landet og Guds folk. De så også at Messias skulle komme med sine hærer (englene) og tilintetgjøre de fiendtlige hærene, og de beskrev Harmageddon-slaget på følgende måte. "Herren ved din høyre hånd knuser konger på sin vredes dag. Han holder dom iblandt hedningene, fyller opp med lik, knuser hoder over den vide jord. Av bekken drikker han (Jesus) på veien, derfor løfter han høyt sitt hode." (Salm. 110, 5–7).

"Ve Ariel (Jerusalem), Ariel, du by hvor David slo leir. Legg år til år, la høytidene gå sin rundgang. DA VIL JEG GJØRE DET TRANGT FOR ARIEL, og der skal være sorg og jammer, men så skal det bli meg et virkelig Ariel (det betyr: Guds løve). Jeg vil slå leir rundt omkring deg, og jeg vil kringsette deg med vaktposter og bygge voller mot deg. Da skal du tale lavmelt fra jorden, og fra støvet skal du mumle fram dine ord, og din røst skal lyde fra jorden likesom en dødningemaner, OG FRA STØVET SKAL DIN TALE HVISKES. Men så skal dine fienders mengde bli som fint støv, og voldsmenenes flokk som fykende agner, og det skal skje i et øyeblikk, med ett. Fra Herren, hærskarenes Gud, skal det komme en hjemsøkelse med bulder og brak og veldige drønn, hvirvelvind og storm og fortærende ildslue. Og mengden av alle de hedningefolk som strider mot Ariel skal bli som en drøm, et syn om natten, alle de som strider mot det og dets borg, og som trenger inn på det. Og det skal gå som når den sultne drømmer og synes han drikker, men når han våkner, da er han matt, og hans sjel blir maktesløs, således skal det gå alle de hedningefolk som strider mot Sions berg." (Es. 29, 1–8).

I Esaias, kap. 34 omtales Guds dom over Bosra og Edom. Bosra-aksjonen er en del av Harmageddon-slaget, og det er sannsynlig at dette er en spesiell dom over de arabiske nasjoner, som har trukket tilbake sine soldater til disse områder. "For Herrens vrede er over alle hedningefolkene, og hans harme over all dens hær, han slår dem med bann, overgir dem til å slaktes ned. Og de som blir drept, skal slenges bort, og stanken av deres døde kropper skal stige opp, og fjellene skal flyte av deres blod. Og hele himmelens hær skal smuldre bort, og himmelen rulles sammen som en bokrull, og all dens hær skal visne og falle ned, som bladet faller om vinteren og det visne løv av fikentreet. For mitt sverd er blitt drukkent i himmelen, det skal fare ned over Edom til dom, over det folk (araberne) jeg har slått med bann. Herrens sverd er fullt av blod, gjødd med fett, med blod av lam og bukker, med nyrefett av værer, FOR EN OFFERSLAKTING HOLDER HERREN I BOSRA OG EN STOR

SLAKTNING I EDOMS LAND." (Es. 34, 2–6).

Etter at Jesus er ferdig med Bosra-aksjonen og har tatt hevn over de arabiske soldatene, beskriver profeten Esaias ham på følgende måte: "Hvem er han som kommer fra Edom, i røde klær fra Bosra, så prektig i sin kledning, kneisende i sin store kraft? – Det er jeg, jeg som taler rettferdighet, som er mektig til å frelse. Hvorfor er din kledning så rød, og dine klær lik hans som treder vinpersen? Persekaret har jeg trådt, jeg alene (Jesus alene), og av folkene var det ingen med meg, så trådte jeg på dem i vrede og trampet dem sønder i min harme, da sprøytet deres blod på mine klær, og hele min kledning fikk jeg tilsølt. For hevnens dag var i mitt hjerte, og mitt gjenløsningsår var kommet, og jeg så meg om, men det var ingen som hjalp. Jeg undret meg, men det var ingen som støttet meg, da hjalp min arm (Gud) meg, og min harme støttet meg, OG JEG TRÅDTE NED FOLKESLAG I MIN VREDE OG GJORDE DEM DRUKNE I MIN HARME, OG JEG LOT DERES BLOD RINNE NED PÅ JORDEN." (Es. 63, 1–6).

Jeremias har beskrevet Guds utrenskningsaksjon mot hedningene i forbindelse med Harmageddon-slaget på følgende måte: "Og du skal profetere for dem alt dette og si til dem: Herren skal brøle fra det høye og la sin røst høre fra sin høye bolig, ja, brøle skal han over sin beitemark, et skrik lik deres som treder vinpersen skal han oppløfte over alle dem som bor på jorden. Bulderet når til jordens ende, FOR HERREN HAR STRID MED FOLKENE, han går i rette med alt kjød, de ugudelige overgir han til sverdet, sier Herren. Så sier Herren, hærskarenes Gud: Se, ulykke går ut fra folk til folk, og en svær storm reiser seg fra jordens ytterste ende. Og de som Herren har drept, skal på den dag ligge fra jordens ene ende til den andre, ingen skal gråte over dem, ingen skal samle dem opp og begrave dem, til gjødsel utover jorden skal de bli." (Jer. 25, 30–33).

Profeten Joel beskriver Harmageddon-krigen på følgende måte: "Rop dette ut blandt hedningefolkene, RUST DERE TIL EN HELLIG KRIG, kall på heltene, la alle krigsmenn stige fram og dra ut. Smi deres hakker om til sverd og deres vingårdskniver til spyd. Den veke si: Jeg er en helt. Skynd dere og kom (til Harmageddon), alle Dere hedningefolk fra alle kanter, og samle dere sammen. Dit (til Harmageddon) la du, Herre, dine helter (englene) stige ned." (Joel, 3, 14–16).

Profeten Sakarias beskriver kampen mellom Jesus og de fiendtlige hærene på følgende måte: "Se, jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for alle folkene rundt omkring, også over Juda skal det gå ut når Jerusalem blir kringsatt. Og det skal skje på den dag at jeg (Gud) vil gjøre Jerusalem til en sten å løfte på for alle folkene, alle som løfter på den, skal såre seg selv. JA, ALLE JORDENS HEDNINGEFOLK SKAL SAMLE SEG MOT DET." (Sak.12, 2–3).

"For jeg vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene skjendet, og 1/2 av staden skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden. FOR HERREN SKAL DRA UT MOT DISSE HEDNINGEFOLK, som han før har stridt på kampens dag. PÅ DEN DAG SKAL HANS FØTTER STÅ PÅ OLJEBERGET (Jesu gjenkomst), som ligger midt imot Jerusalem i øst, og Oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så det blir en stor dal, idet den ene halvdel av fjellet viker mot nord, og den andre halvdel mot syd. . . Da skal Herren min Gud komme, og alle hellige med deg, min Gud. . . Men den plage skal Herren la ramme alle de folk som har stridt imot Jerusalem: HAN SKAL LA KJØTTET RÅTNE PÅ DEM ALLE MENS DE STÅR PÅ SINE FØTTER, OG DERES ØYNE SKAL RÅTNE I SINE HULER, OG TUNGEN SKAL RÅTNE I DERES MUNN. PÅ DEN DAG SKAL HERREN SENDE EN STOR REDSEL OVER DEM, SÅ DE TAR FATT PÅ HVERANDRE OG LØFTER HÅND MOT HVERANDRE." (Sak. 14, 2–4, 5 og 12–13).

Som vi ser, går det galt med alle de folk og de hærer som forsøker å ødelegge Israel, for Jesus griper selv inn og hjelper sitt folk, slik som han har gjort så ofte før. "Ve, det bruser av mange folk. Det bruser som havet. Det larmer av folkeslag. Det larmer som mektige vann larmer. Ja, det larmer av folkeslag som mange vann larmer, men han (Gud) truer dem, og de flyr langt bort, de jages avsted som agner for vinden opp på fjellene og som støvvirvel for stormen. VED AFTENS TID, SE, DA ER DET FORFERDELSE, FØR MORGENEN ER DE IKKE MER TIL. SÅLEDES GÅR DET MED DEM SOM PLYNDRER OSS (JØDENE), DETTE ER DERES LODD SOM RANER OSS." (Es. 17, 12–14).

Det går galt med disse veldige hærene som i endens tid kommer til å velte inn over "det fagre land", for Jesus selv kjemper for jødene og gir dem seier over deres fiender. Ja, de har i det hele tatt lite og ingen ting å stille opp mot Guds overmakt. Gud oppfordrer selv jødene til å ta det med ro i denne trengselstiden og bare vente på at han skal gi dem seier. "Gå mitt folk, gå inni dine kammer og lukk dørene etter deg. Skjul deg et lite øyeblikk inntil vreden går over. For se, HERREN (JESUS) GÅR UT FRA SITT STED (HIMMELEN) FOR Å HJEMSØKE JORDBOERNE FOR DERES MISGJERNINGER, og jorden skal la det blod som er utløst på den, komme for dagen og ikke mere dekke sine drepte." (Es. 26, 20–21).

Harmageddon er det store oppgjøret mellom Gud og Satan i slutten av trengselstiden. Her skal Gud renske ut alle de fiendlige hærer som forsøker å tilintetgjøre jødene og innta Jerusalem. Gud vil vinne en overlegen seier over sine fiender og knuse dem fullstendig.

Vi får også vite hvordan det går med Antikrist, og den falske profet og Satan. De 2 førstnevnte blir kastet levende i ildsjøen, mens den sistnevnte blir bundet for 1000 år. "Disse skal stride mot Lammet, OG LAMMET SKAL SEIRE OVER DEM, fordi det er herrers herre og kongers konge, og de som er med det, de kalte og utvalgte og trofaste." (Joh. Åp. 17, 14).

"Og jeg så dyret, og kongene på jorden og deres hærer samlet for å føre krig mot ham (Jesus) som satt på hesten, og mot hans hær. Og dyret ble grepet, og sammen med det den falske profet, han som for dets øyne hadde gjort de tegn hvormed han hadde forført dem som tok dyrets merke og tilbad dets bilde, DISSE TO BLE KASTET LEVENDE I ILDSJØEN SOM BRENNER MED SVOVEL. Og de andre ble drept med hans sverd som satt på hesten, det sverd som gikk ut av hans munn, og alle fuglene ble mettet av deres kjøtt." (Joh. Åp. 19, 19–21).

"OG HAN (JESUS) GREP DRAGEN (SATAN), DEN GAMLE SLANGE, SOM ER DJEVELEN OG SATAN, OG BANT HAM FOR TUSEN ÅR." (Joh. Åp. 20, 2).

Umiddelbart etter og i tilknytning til slaget og utrenskningen ved Harmageddon, får vi dommen over hedningefolkene foran Jesu herlighetstrone i Jerusalem. Der skal han sitte og dømme alle hedningefolkene. De skal alle sammen møte opp i Jerusalem og bli bedømt av Menneskesønnen, og særlig vil deres forhold til jødene under trengselstiden bli lagt til grunn for bedømmelsen av dem. De som har hatt et godt og positivt forhold til jødene og hjulpet dem, vil bli frifunnet og kan gå inn som fullverdige medlemmer i 1000-års-riket. De andre derimot vil bli dømt til fortapelsen i ildsjøen. Se Mat. 25, 31–46 som omhandler dette. "Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighetstrone. OG ALLE FOLKESLAG SKAL SAMLES FOR HANS ÅSYN, og han skal skille dem fra hverandre, likesom hyrden skiller fårene fra gjetene, og han skal stille fårene (de frelste) ved sin høyre side, men gjetene (de ufrelste) ved den venstre. Da skal kongen si til dem ved sin høyre side: Kom hit, Dere min Faders velsignede, arv det rike (riket for Israel) som er beredt dere fra verdens grunnvoll ble lagt. . . . Da skal han også si til dem ved sin venstre side: Gå bort fra meg, Dere forbannede, i den evige ild, som er beredt djevelen og hans engler." (Mat. 25, 31–34, 41).

DE SOM HAR STILT SEG POSITIVE TIL JØDENE I TRENGSELSTIDEN, VIL GÅ INN SOM FULLVERDIGE MEDLEMMER I RIKET. "For jeg var hungrig, og Dere gav meg å ete, jeg var tørst, og Dere gav meg å drikke, jeg var fremmed, og Dere tok imot meg, jeg var naken, og Dere kledde meg, jeg var syk, og Dere så til meg, jeg var i fengsel, og Dere kom til meg. Da skal de rettferdige svare ham og si: Herre, når så vi deg hungrig og gav deg mat,

eller tørst og gav deg drikke? Når så vi deg fremmed og tok imot deg, eller naken og kledde deg? Når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg? Og kongen skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg dere: HVA DERE HAR GJORT MOT EN AV DISSE MINE MINSTE BRØDRE (MOT JØDENE), DET HAR DERE GJORT IMOT MEG." (Mat. 25, 31–40).

Her ser vi tydelig at det som gir inngangs-billett til 1000-års-riket for Israel, er hvorvidt man har hatt et positivt forhold og stilling til jødene i trengselstiden. De rettferdige, de som kommer inn i riket, er overrasket over Jesu utsagn og hevder som sant er: At de har ikke sett ham hungrig, tørst, som fremmed, naken, syk eller i fengsel. Og det er riktig, for Jesus var jo i himmelen hos sin Fader i den store trengselstiden. Men Jesus svarte dem: DET SOM DERE HAR GJORT MOT JØDENE, DET HAR DERE OGSÅ GJORT MOT MEG.

På samme måten vil de som har tilbedt Antikrist og hans bilde, og de som har motarbeidet jødene, gå fortapt og ikke komme inn i riket. "OG DISSE SKAL GÅ BORT TIL EVIG PINE, MEN DE RETTFERDIGE TIL EVIG LIV." (Mat. 25, 46).

Hva som gjelder dommen for Jesu herlighetstrone i Jerusalem, så har også profeten Joel profetert om dette. "For se i de dager og på den tid, når jeg gjør ende på Judas og Jerusalems fangenskap, DA VIL JEG SAMLE ALLE HEDNINGEFOLK OG FØRE DEM NED I JOSAFATS DAL (Josafat betyr Gud dømmer), og jeg vil der gå i rette med dem for mitt folk og min arvs Israels skyld, fordi de spredte dem blandt hedningene og delte mitt land." (Joel 3, 6–7).

"HEDNINGEFOLKENE SKAL VÅKNE OPP OG DRA TIL JOSAFATS DAL, FOR DER VIL JEG SITTE OG DØMME ALLE HEDNINGEFOLK FRA ALLE KANTER. Send sigden ut for høsten er moden. Kom og tred vinpersen, for den er full, persekarene flyter over, deres ondskap er stor. Skare på skare samler seg i avgjørelsens dal. For nær er Herrens dag i avgjørelsens dal. Sol og måne sortner, og stjernene holder opp å lyse. Og Herren skal brøle fra Sion og la sin røst høre fra Jerusalem, og himmel og jord skal skjelve, men Herren er en tilflukt for sitt folk og et vern for Israels barn. Og dere (jødene) skal kjenne at jeg er Herren deres Gud, som bor på Sion, mitt hellige berg, og Jerusalem skal være et hellig sted, og fremmede skal ikke mere trenge inn der." (Joel 3, 17–22).

I forbindelse med hedningenes angrep mot Jerusalem i endens tid, skjer også den lykkelige begivenheten at jødene blir frelst som helt folk og som hel nasjon. Når de store og fryktinngytende million-hærene omringer Jerusalem, er endelig tiden kommet til at jødene ber Herren om frelsen. De er da presset av sine fiender som aldri før i historien og forstår at nå må Herren gripe inn

ellers så går de til grunne, alle sammen. "Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg (Gud) utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget (Jesus på korset), og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham som en klager over sin førstefødte. . . På den dagen skal sorgen bli stor i Jerusalem, som sorgen over ulykken i Hadadrimmon i Meggidons dal. OG LANDET SKAL SØRGE, HVER SLEKT FOR SEG, Davids huses slekt for seg og deres kvinner for seg, Natans huses slekt for seg og deres kvinner for seg. Levis huses slekt for seg og deres kvinner for seg, Sime'ittenes slekt for seg og deres kvinner for seg, og likeså alle de andre slekter, hver slekt for seg og deres kvinner for seg." (Sak. 12, 10—14).

"På den dag skal det være en åpnet kilde for Davids hus og for Jerusalems innbyggere mot synd og urenhet. Og det skal skje på den dag, sier Herren, hærskarenes Gud, at jeg vil utrydde avgudenes navn av landet, og de skal ikke mere kommes i hu, også profetene og den urene ånd vil jeg få bort av landet." (Sak. 13, 1—2).

Jesus skal komme tilbake straks etter at den store trengsel er forbi. Han skal med andre ord komme tilbake etter at den siste og 70. åruke for Israel og Jerusalem er endt, og det er derfor sannsynlig at Daniel 12, 11 omtaler denne begivenheten: At Israel skal frelses som folk og som nasjon. "Og fra den tid det stadige offer blir avskaffet, og den ødeleggende vederstyggelighet blir stilt opp (dette skjer i midten av åruken), skal det gå 1290 dager."

DETTE VIL DA MED ANDRE ORD SI AT DET SKAL GÅ 30 DAGER FRA DEN STORE TRENGSELS AVSLUTNING TIL JØDENES FRELSE (1290—1260 (som er 3,5 år) = 30 dager).

Nå er det imidlertid ikke alle jødene som får del i frelsen, og som slipper levende gjennom den store trengsel. Av de som bor i Jerusalem skal halvparten av innbyggerne måtte gå i landflyktighet. Hvorvidt dette betyr at de skal drepes, det vet vi ikke, så det får bli et åpent spørsmål. Den andre halvparten av byens innbyggere skal derimot bli i byen (Jerusalemfolket). "For jeg (Gud) vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene skal bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og 1/2 av staden skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden." (Sak. 14, 2).

Hva som gjelder de øvrige innbyggerne, så skal 2/3 miste livet i dette angrepet mot Jerusalem, mens 1/3 skal overleve. "Og i hele landet sier Herren, skal 2/3 utryddes og omkomme, bare 1/3 skal levnes der." (Sak. 13, 8).

I tillegg til dette angrepet mot Israel og Jerusalem i endens tid, så skal Jesus selv prøve de jøder som har overlevd angrepet og finne ut om de virkelig vil tilhøre ham og bøye seg for ham, eller om de ennå er gjenstridige. Da

skal det vise seg at bare en liten del av de overlevende skal bøye seg for Jesus og anerkjenne ham som Herre og Messias. De som ikke vil underkaste seg, de blir dømt til fortapelse og evig død. "Og denne 1/3 vil jeg la gå gjennom ilden (Jesu rensende ild) og rense den, som en renser sølv, og prøve den, som en prøver gull. De skal påkalle mitt navn, og jeg vil bønnhøre dem, jeg vil si: De er mitt folk, og de skal si: Herren er min Gud." (Sak. 13, 9).

"Og det skal skje: Hver den (av jødene) som påkaller Herrens navn, skal bli frelst, for på Sions berg og i Jerusalem skal det være en stor flokk av unnkomne, således som Herren har sagt, og BLANDT DE UNNSLOPNE SKAL DE VÆRE SOM HERREN KALLER." (Joel 3, 5).

Denne domsakten over de jødene som er unnsloppet fra de mange forferdeligheter i trengselstiden, skal foregå i Jerusalem, men den er ikke det samme som dommen for Jesu herlighetstrone. (Mat. 25, 31–46). Der er det hedninge-nasjonene som skal dømmes. Det vil derfor bli en spesiell domsakt over jødene. "Og Herrens ord kom til meg (Esekiel) og det lød så: Menneskesønn. Israels hus er blitt meg til slagg, de er alle sammen som kobber og tinn og jern og bly i en ovn, sølvslagg er de blitt. Derfor sier Herren, Israels Gud, så: Fordi dere alle er blitt slagg, se, DERFOR VIL JEG SAMLE DERE SAMMEN I JERUSALEM. Likesom en samler sølv og kobber og jern og bly og tinn i en ovn og blåser ild på det for å smelte det, således vil jeg (Jesus) samle dere i min vrede og min harme og legge dere i ovnen og smelte dere. Ja, jeg vil samle dere og blåse på dere med min vredes ild, og Dere skal smeltes i den, som sølv smeltes i en ovn, således skal Dere smeltes i den, og Dere skal kjenne at jeg, Herren, har utøst min harme over dere." (Esek. 22, 17–22).

"Se, jeg sender mitt bud, og han skal rydde vei for mitt åsyn, og brått skal han (Jesus) komme til sitt tempel, Herren som Dere søker, paktens engel som Dere stunder etter, se, han kommer, sier Herren, hærskarenes Gud. MEN HVEM KAN UTHOLDE DEN DAG HAN KOMMER, OG HVEM KAN BLI STÅENDE NÅR HAN LAR SEG SE? FOR HAN ER SOM EN SMELTERS ILD OG SOM EN TVETTERS LUT. Og han skal sitte og smelte og rense sølvet, og han skal rense Levis barn og gjøre dem rene som gull og sølv, og de skal bære fram offergaver i rettferdighet, og Judas og Jerusalems offergaver skal behage Herren, som i fordums år. Og jeg vil komme til dere og holde dom og være et hastig vitne mot trollkarene og horkarene og dem som sverger falsk, og mot dem som forholder dagsarbeideren hans lønn og gjør vold mot enken og den farløse, og som bøyer retten for den fremmede og ikke frykter meg, sier Herren, hærskarenes Gud." (Mal. 3, 1–5).

Men det er ikke bare i Jerusalem at Jesus skal dømme jødene. De jøder som ennå ikke er kommet tilbake til Israel, skal han hente og føre dem ut i ørkenen, hvor han vil prøve hver enkelt ved at han lar dem gå inn under sin

hyrdestav. De som bøyer seg for Jesus og anerkjenner ham som Messias, de får bli med inn i landet (Israel). De som ikke vil bøye seg, får ikke komme inn i landet, men mister livet i ørkenen. (Her har vi en klar parallell til det som skjedde med jøde-folket da Herren førte dem i Sinai-ørkenen, på veien hjem fra Egypt). "Og jeg vil føre dere ut fra de folk og jeg vil samle dere fra de land som Dere nå er spredt i, med sterk hånd og med utstrakt arm og med utøst harme. OG JEG VIL FØRE DERE (JØDENE) TIL FOLKETS ØRKEN (Dette skal forståes bokstavelig og geografisk), OG DER VIL JEG (JESUS) GÅ I RETTE MED DERE, ÅSYN TIL ÅSYN. Likesom jeg gikk i rette med deres fedre i ørkenen i Egyptens land, således vil jeg gå i rette med dere, sier Herren, Israel Gud. Og jeg vil la dere gå forbi under hyrdestaven, og jeg vil føre dere inn i paktens bånd, og jeg vil skille ut fra dere de gjenstridige og dem som er falt fra meg, FRA DERES UTLENDIGHETS LAND VIL JEG FØRE DEM UT, MEN TIL ISRAELS LAND SKAL INGEN AV DEM KOMME." (Esek. 20, 34–38).

Dette er en mektig profeti, og det går klart fram av denne at dette gjelder de jøder som ikke har vært bosatt i Israel ennå. Gud vil samle dem i ørkenen og vurdere dem der. De som er falt ifra Herren, skal ikke kunne komme inn i landet. De som tror og tar imot Jesus som konge og frelser, skal få komme inn i landet og bygge og bo der.

Det samme kommer også til uttrykk i Jeremias 31, 1–5: "På den tid, sier Herren, vil jeg være alle Israels ætters Gud, og de skal være mitt folk. Så sier Herren: DET FOLK SOM ER UNNKOMMET FRA SVERDET HAR FUNNET NÅDE I ØRKENEN, jeg vil gå og føre Israel til ro. Fra det fjerne har Herren åpenbart seg for meg: Ja, med evig kjærlighet har jeg elsket deg (Israel), derfor har jeg latt min miskunnhet mot deg vare ved. Ennå en gang vil jeg bygge deg, og du skal bli bygget, du jomfru, Israel. Ennå en gang skal du pryde deg med dine trommer og gå ut i dansen med de glade. Ennå en gang skal du plante vingårder på Samaria fjell, de som planter dem, skal også ta dem i bruk."

At Jesus skal dømme en del av jødene i ørkenen og deretter gi dem landet, kommer også til uttrykk i Hoseas 2, 14–20: "SE, DERFOR VIL JEG LOKKE HENNE (ISRAEL) OG FØRE HENNE UT I ØRKENEN OG TALE VENNLIG TIL HENNE, og så snart hun kommer derfra (d. v. s. de som er igjen etter at Gud har vurdert dem), vil jeg gi henne hennes vingårder igjen og gjøre Akors dal til en håpets dør for henne, og hun skal takke der, som i sin ungdoms dager, som den dag hun drog opp fra Egyptens land. Og det skal skje på den dag, sier Herren, at du skal rope: Min mann. Og du skal ikke mere rope til meg: Min Baal. Og jeg vil ta Baalenes navn bort fra hennes munn, og de skal ikke mere nevnes ved navn. Og jeg vil den dag gjøre en pakt

for dem med markens dyr og himmelens fugler og jordens kryp, og bue og sverd og krig vil jeg sønderbryte og utrydde av landet, og jeg vil la dem bo i trygghet. Og jeg vil trolove med deg til evig tid, jeg vil trolove meg med deg i rettferdighet og rett, i miskunnhet og barmhjertighet, og jeg vil trolove meg med deg i trofasthet, og du skal kjenne Herren."

Denne flokken av de jøder som blir frelst i ørkenen, skal Jesus i triumf føre inn i landet. Vi har mektige profetier om dette. "På den tid skal Herren ennå en gang rekke ut sin hånd for å vinne levningen av sitt folk, de som blir reddet fra Assyria og Egypten og Patros og Etiopia og Sinear og Hamat og havets øyer (Vesten). Og han skal løfte et banner for folkene og samle de fordrevne av Israel og sanke de adspredte av Juda fra jordens fire hjørner." (Es. 11, 11–12).

"OG DER SKAL VÆRE EN RYDDET VEI FOR LEVNINGEN AV HANS FOLK, de som blir reddet fra Assyria, likesom det var for Israel den dag de drog opp fra Egyptens land." (Es. 11, 16).

"Og der skal være en ryddet vei, og den skal kalles den hellige vei. (Dette må forståes helt konkret). Ingen uren skal gå på den, men den hører hans folk (jødene) til, ingen veifarende, ikke engang dårer skal fare vill. Der skal det ingen løve være, og intet rovdyr skal komme opp på den, de skal ikke finnes der, men de gjenløste (de frelste jøder) skal ferdes der. OG HERRENS FORLØSTE SKAL VENDE TILBAKE OG KOMME TIL SION MED FRYDESANG, og evig glede er det over deres hode, fryd og glede skal de nå, og sorg og sukk skal fly." (Es. 35, 8–10).

"Jeg vil samle deg Jakob, samle dere så mange som dere er, sanke sammen vil jeg det som er igjen av Israel, jeg vil føre dem sammen som får i en kve, som en hjort i sitt beite, så det larmer av mennesker. VEIBRYTEREN (JESUS) GÅR FORAN DEM, DE BRYTER GJENNOM OG DRAR FRAM GJENNOM PORTEN OG GÅR UT AV DEN, DERES KONGE DRAR FRAM FORAN DEM, OG HERREN I SPISSEN FOR DEM." (Mika 2, 12–13).

De troende jøder i endens tid, etter at Jesus har vurdert dem, enten i Jerusalem eller i ørkenen, er de som omtales i Bibelen som "levningen" eller "resten". "En levning skal omvende seg, levningen av Jakob, til Gud, den veldige. FOR OM DITT FOLK, ISRAEL, ER SOM HAVETS SAND, SKAL BARE LEVNINGEN AV DET OMVENDE SEG, tilintetgjørelse er fast besluttet, en flom av rettferdighet. For tilintetgjørelse og fast besluttet dom fullbyrder Herren, Israels Gud, over all jorden." (Es. 10, 21–23).

"Og Esaias roper ut over Israel: Om tallet på Israels barn er som havets sand, SÅ SKAL BARE LEVNINGEN BLI FRELST, for sitt ord skal Herren utføre og hastig fullbyrde på jorden. Og som Esaias forut har sagt: Hadde ikke Herren Sebaot levnet oss en sæd, så var vi blitt som Sodoma og

gjort lik med Gomorra." (Rom. 9, 27–29).

"Men jeg vil levne hos deg et bøyet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til Herrens navn. ISRAELS REST SKAL IKKE GJØRE URETT, de skal ikke tale løgn, og det skal ikke finnes en svikefull tunge i deres munn, for de skal finne føde og leve i ro, og ingen skal forferde dem. (Sef. 3, 12–13).

"Og Herren skal drive menneskene (jødene) langt bort, og tomheten blir stor i landet. Og er det ennå 1/10 igjen i det, så skal den også bli fortært. MEN LIKESOM DET BLIR EN STUBB AV TEREBINTEN OG EKEN NÅR DE FELLES, SÅ SKAL EN HELLIG SÆD VÆRE DEN STUBB SOM BLIR IGJEN AV FOLKET." (Es. 6, 12–13).

At Jesus skal dømme de jøder som ikke vil underkaste seg, kommer også til uttrykk i N. T. "Han (Jesus) har sin kasteskovl i sin hånd, og han skal rense sin låve og samle sin hvete i laden, men agnene skal han brenne opp med uslukkelig ild." (Mat. 3, 12).

"Jeg sier dere (jødene) at hver den som har, ham skal gis, men den som ikke har, fra ham skal endog taes det han har. Men disse mine fiender (de vantroe jøder) som ikke ville at jeg skulle være konge over dem, FØR DEM HIT OG HUGG DEM NED FOR MINE ØYNE." (Luk. 19, 26–27).

"Moses har jo sagt: En profet, likesom deg, skal Herren deres Gud oppreise dere av deres brødre (det er Jesus), ham skal Dere høre i alt det som han taler til dere, og det skal skje: HVER SJEL SOM IKKE HØRER DENNE PROFET, SKAL UTRYDDES AV FOLKET." (Ap. gj. 3, 22–23).

I og med at jødene blir frelst som helt folk og som nasjon, da er løftene fra G. T. gått i oppfyllelse om at det jødiske folk skulle få den Hellige Ånd i sitt hjerte, slik at de kunne kjenne Herren. "Og deretter skal det skje at jeg vil utgyde min Ånd over alt kjød (alle jøder), og deres sønner og deres døtre skal tale profetiske ord, deres oldinger skal ha drømmer, og deres unge menn skal se syner, ja, endog over trællene og over trællkvinnene vil jeg i de dager utgyde min Ånd. Og jeg vil gjøre underfulle tegn på himmelen og på jorden, blod og ild og røkstøtter." (Joel 3, 1–3).

"Se, dager kommer, sier Herren, da vil jeg opprette en ny pakt med Israels hus og med Judas hus, ikke som den pakt som jeg opprettet med deres fedre på den dag da jeg tok dem ved hånden og førte dem ut av Egyptens land, den pakt med meg som de brøt, enda jeg var deres ektemann, sier Herren, men dette er den pakt jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren. JEG VIL GI MIN LOV I DERES SINN OG SKRIVE DEN I DERES HJERTE, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk, og de skal ikke mere lære hver sin neste og hver sin bror og si: Kjenn Herren, for jeg vil forlate deres misgjerning og ikke mere komme deres synd i hu." (Jer. 31, 31–34).

Vi skal sitere en del uttalelser fra G. T. som viser oss denne viktige

hendelsen i frelseshistorien at Israel blir frelst og blir Guds folk helt ut.

Dette er en av de viktigste hendelsene som vi har i frelses-historien, og som verden har ventet på i alle disse år. Når Guds folk endelig bøyer seg for Guds vilje etter den store trengsel, vil dette også ha positiv effekt for resten av verden. DET SKAL BLI TIL STOR VELSIGNELSE FOR VERDEN. "Sion skal forløses ved rett, og de omvendte der ved rettferdighet." (Es. 1, 27).

"På den dag skal Herrens spire (Jesus) være til pryd og herlighet, og landets frukt til stolthet og til pryd for de unnkomne av Israel. Og det skal skje: DEN SOM BLIR IGJEN PÅ SION OG LEVNES I JERUSALEM, SKAL KALLES HELLIG, hver den som er innskrevet til livet i Jerusalem, når Herren får avtvettet Sions døtres urenhet og får vasket Jerusalems blodskyld bort fra dets midte ved doms og ved renselses ånd." (Es. 4, 2–4).

"På den tid skal de (jødene) si: Se, der er vår Gud, han som vi ventet skulle frelse oss, dette er Herren som vi ventet på, la oss fryde og glede oss i hans frelse." (Es. 25, 9).

"For du folk som bor på Sion, i Jerusalem, du skal ikke bli ved å gråte, han (Gud) vil være deg nådig når du roper, når han hører det, svarer han deg."(Es. 30, 19).

"Og ingen innbyggere som bor der (Jerusalem) skal si: Jeg er syk. Det folk som bor der, har fått sin misgjerning forlatt." (Es. 33, 24).

"Jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu." (Es. 43, 25).

"ISRAEL SKAL BLI FRELST MED EN EVIG FRELSE. Dere skal i all evighet ikke bli til spott og skam." (Es. 45, 17).

"OG DITT FOLK DE ER ALLE SAMMEN RETTFERDIGE, til evig tid skal de eie landet, de er jo en kvist som jeg har plantet, et verk av mine hender til min ære." (Es. 60, 21).

"Hvem har hørt slikt? Hvem har sett sådanne ting? Kommer et land til verden på en dag, eller fødes et folk på en gang? For Sion har vært i barnsnød og med det samme født sine sønner." (Es. 66, 8).

"Og jeg vil gi dem (jødene) hjerte til å kjenne at jeg er Herren, og de skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud, for de skal vende om til meg av hele sitt hjerte." (Jer. 24, 7).

"Og det skal komme en gjenløser (Jesus) for Sion og for dem som omvender seg fra overtredelse i Jakob, sier Herren." (Es. 59, 20).

"Jeg vil hente dere fra folkene og samle dere fra alle landene, og jeg vil la dere komme til deres eget land (Israel). Og jeg vil sprenge rent vann på dere, OG DERE SKAL BLI RENE, fra alle deres urenheter og fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere. Jeg vil gi dere et nytt hjerte og en ny

ånd vil jeg gi inneni dere, og jeg vil ta bort stenhjertet av deres kjød og gi dere et kjødhjerte. MIN ÅND VIL JEG GI INNENI DERE, og jeg vil gjøre at Dere følger mine bud og holder mine lover. Dere skal bo i det land jeg gav deres fedre, og Dere skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud." (Esek. 36, 24–28).

"Og han (Gud) sa til meg (Esekiel): Menneksesønn. Disse ben er hele Israels hus. Se, de sier: Våre ben er fortørket, og vårt håp er gått til grunne, vi er fortapt. Spå derfor og si til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg åpner deres graver og lar dere, mitt folk, stige opp av deres graver, og jeg fører dere til Israels land. . . Og jeg vil gi min Ånd i dere, OG DERE SKAL BLI LEVENDE, og jeg vil bosette dere i deres land, og Dere skal kjenne at jeg, Herren, har sagt det og at jeg også vil gjøre det, sier Herren." (Esek. 37, 11–12 og 14).

"Kom, la oss vende tilbake til Herren. For det er han som har sønderrevet, men han vil også lege oss, han slo, men han vil også forbinde oss, HAN VIL GJØRE OSS LEVENDE ETTER 2 DAGER (etter at 2000 år er gått), på den tredje dag vil han oppreise oss, og vi skal leve for hans åsyn." (Hos. 6, 1–2).

Tiden for Israels frelse nærmer seg, og vi vet også av utsagn i N. T. at Gud skal anta jødene igjen, og at "hele Israel" skal bli frelst. Og den dagen da dette skjer, da skal det bli til stor velsignelse for hele verden. Jødene har ikke snublet for å bli liggende for godt. Jesus skal pode dem inn i sitt eget oljetre og reise dem opp igjen. "Jeg (Paulus) sier altså: Har de da snublet for å falle? Langt derifra, men ved deres fall er frelsen kommet til hedningene, forat dette skal vekke dem til nidkjærhet, men er deres fall en rikdom for verden, og er tapet av dem en rikdom for hedningene, hvor meget mere (hvor meget større velsignelse for verden) da deres fylde (når jødene blir frelst). . . For er verden blitt forlikt med Gud ved deres forkastelse (jødenes forkastelse av Messias), hva annet vil da deres antagelse (jødenes frelse) bli enn liv av døde (både for dem selv og for verden)." (Rom. 11, 11–12 og 15).

"Men hine (jødene) skal også bli innpodet i sitt eget oljetre, såfremt de ikke holder ved i sin vantro, for Gud er mektig til å innpode dem igjen. For ble du (troende hedninger) avhugget av det oljetre som er vilt av naturen, og mot naturen innpodet i et godt oljetre (det jødiske oljetre), hvor meget mere skal de da bli innpodet i sitt eget oljetre, disse som av naturen hører det til.

For jeg vil ikke brødre at Dere skal være uvitende om denne hemmelighet– forat dere ikke skal tykkes dere selv kloke – AT FORHERDELSE DEL–VIS ER KOMMET OVER ISRAEL, INNTIL FYLDEN AV HEDNING–ENE ER KOMMET INN, (inntil den kristne menighet er uttatt), OG SÅLEDES SKAL HELE ISRAEL BLI FRELST, som skrevet er: Fra Sion

skal rednigsmannen komme, han skal bortta ugudelighet fra Jakob, OG NÅR JEG BORTTAR DERES SYNDER, DA ER DETTE MIN PAKT (DEN NYE PAKT I JESU BLOD) MED DEM." (Rom. 11, 23–27).

Dette betyr at, etter at den kristne menighet er fulltegnet og tatt opp til himmelen til Gud, så kommer Jesus tilbake til jorden, og da skal han gi jødene en tofoldig frelse.

1) Han skal frelse (berge) dem fra deres fiender.
2) Han skal gi dem en åndelig frelse.

I forbindelse med Jesu gjenkomst skjer også oppstandelsen av samtlige troende mennesker fra Adam og til martyrene i den store trengsel. Hva som gjelder den kristne menighet, så får den sine oppstandelses-legemer i forbindelse med med Jesu komme i lufthimmelen. Dette vil skje minst 7 år før oppstandelsen i endetiden. I og med at den kristne menighet ikke skal inn i trengselstiden, så må nødvendigvis denne oppstandelsen skje minst 7 år før. Disse 7 år svarer til den 70. og siste åruken for Israel og Jerusalem. (Se kapitlet: De 70 åruker for Israel og Jerusalem).

Jeg vil sitere hva Halvard Kolsrud sier om forholdet mellom oppstandelsen for den kristne menighet og oppstandelsen for de øvrige troende mennesker i endens tid. Dette kommer til uttrykk i hans bok, Jesus kommer, s. 50: "Den 69. åruke løp ut med israelernes forkastelse av Kristus. I tidsintervallet mellom 69. og 70. åruken, en tidsperiode som til nå har vart i omkring 1900 år, har den profetiske klokken for Israels vedkommende likesom stått stille. Dette er nemlig ikke profetisk tid for Israel. I dette tidsintervallet mellom den 69. og 70. åruken har vi hedningenes tid. Vi lever nå i menighetens tidshusholdning. I denne tid tar Kristus seg ut et folk av folkene for sitt navns skyld. Dette folket er menigheten. I denne tid skal "hedningenes fylde" komme inn. Når så hedningenes fylde er kommet inn, vil Jesus Kristus igjen ta seg av Israel på en spesiell måte. Se Rom. 11, 25–26).

Den 70. åruken er på den ene siden tiden for Antikrist og på den andre siden tiden for Israels gjenreisning, både nasjonalt og religiøst. Disse 70 årukene gjelder ikke menigheten. De gjelder Israel. MENIGHETENS BORT–RYKKELSE VIL DERFOR FINNE STED FØR DEN 70. ÅRUKEN BEGYNNER."

De troende i gammel-testamentlig tid var fortrolige med dette: AT OPP–STANDELSEN SKULLE FINNE STED UMIDDELBART FØR OPP–RETTELSEN AV RIKET FOR ISRAEL.

De så heller ikke den ny-testamentlige tid, som kom mellom den 69. og 70. åruke for jødene, og visste dermed ikke at oppstandelen av de ny-testamentlige

troende skulle skje 7 år før de selv fikk sine oppstandelses-legemer. Men til tross for at den ny-testamentlige menighets tid var skjult for dem, så vil likevel Guds løfter til jødene om deres oppstandelse stå ved lag. Det forholdet at den ny-testamentlige menighet vil stå opp 7 år før de gammel-testamentlige troende (framskynder ikke oppstandelsen av de gammel-testamentlige troende). DE VIL STÅ OPP "I OPPSTANDELSEN PÅ DEN SISTE DAG—EN" – FØR OPPRETTELSEN AV RIKET FOR ISRAEL.

Vi ser av Daniel 12, 1—3 at oppstandelsen av de gammel-testamentlige troende skjer i forbindelse med den store trengsel og Antikrists herjinger og ødeleggelse: "På den tid skal Mikael stå fram, den store fyrste som verner om ditt folks barn (jødene), og det skal komme en trengselstid (den store trengsel) som det ikke har vært fra den dag noe folk ble til, og like til den tid. Men på den tid skal alle de av ditt folk bli frelst som finners oppskrevet i boken (Dette er Israels frelse). OG DE MANGE SOM SOVER I JORDENS MOLD SKAL VÅKNE OPP, SOMME TIL EVIG LIV OG SOMME TIL SKAM OG EVIG AVSKY. Men de forstandige skal skinne som himmelhvelvingen skinner (p. g. av at de får sine oppstandelseslegemer), og de som har ført de mange til rettferdighet, skal skinne som stjernene, evindelig og alltid."

Her kommer det tydelig fram at både Israels frelse og oppstandelsen av de gammel-testamentlige troende skal skje i forbindelse med den store trengsel som skal komme over jord. Det som imidlertid Daniel ikke gav uttrykk for var at oppstandelsen av de fortapte skulle skje etter at 1000-års-rikets periode var slutt. Her har vi forøvrig med det profetiske perspektiv å gjøre, der profetene så de forskjellige hendelser i fortløpende og kronologisk rekkefølge uten at de bestandig var oppmerksomme på at det kunne være stor avstand mellom de forskjellige begivenhetene som de beskrev.

Til tross for at Daniel ikke så og gav uttrykk for tidsintervallet mellom de to oppstandelser, 1) livets oppstandelse og 2) dommens oppstandelse, og at 1000-års-rikets periode ligger mellom disse to, så ser vi av Es. 24, 21—22 at de fortapte ikke skal dømmes i forbindelse med Guds dom over verden i den store trengsel. "På den tid skal Herren hjemsøke himmelens hær i det høye (Satan og de onde engler), og jordens konger nede på jorden, og de skal samles sammen og settes i fengsel, OG LANGT OM LENGE (ETTER 1000—ÅRS—RIKET) SKAL DE FÅ SIN STRAFF (ved dommen for den store hvite trone." (Joh. Åp. 20, 11—15).

Av dette ser vi at også G. T. gjør oppmerksom på at det skal være et stort tidsintervall mellom de 2 oppstandelsene, og at livets oppstandelse skal skje først.

Jesus uttalte seg også om de 2 oppstandelsene, uten at han gav uttrykk for at det skal være noe tidsintervall mellom dem. Dette betyr naturligvis ikke at

han ikke visste om dette. "Undre dere ikke over dette. For den time kommer da alle de som er i gravene, skal høre hans røst, og de skal gå ut, DE SOM HAR GJORT GODT TIL LIVETS OPPSTANDELSE, DE SOM HAR GJORT ONDT, TIL DOMMENS OPPSTANDELSE." (Joh. 5, 28–29).

Dette at de gammel-testamentlige troende skulle oppstå den siste dagen – før opprettelsen av 1000-års-riket, gjenspeiler seg også i Martas samtale med Jesus – etter at Lasarus var død. Hun var oppmerksom på dette, for dette var det hun var opplært i, i og med at G. T. var hennes Bibel. "Marta sa til Jesus: Herre, hadde du vært her, da var min bror ikke død, men også nå vet jeg at alt det du beder Gud om, vil Gud gi deg. Jesus sier til henne: Din bror skal oppstå. Marta sier til ham: JEG VET AT HAN SKAL OPPSTÅ I OPPSTANDELSEN PÅ DEN SISTE DAGEN." (Joh. 11, 21–24).

Nå er det jo ikke så helt sikkert at Marta hadde rett i dette at Lasarus skulle oppstå i oppstandelsen på den siste dagen, for vi regner med at Lasarus fikk den hellige Ånd og ble tilhørende den kristne menighet, men Jesus ville ikke begynne å diskutere dette med henne. "Jesus sa til henne: Jeg er oppstandelsen og livet, den som tror meg, om han enn dør, skal han dog leve. Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette? Hun sier til ham: Ja, Herre, jeg tror at du er Messias, Guds Sønn, han som skal komme til verden." (Joh. 11, 25–27).

Hvorfor korrigerte ikke Jesus Marta her – på hennes delvis feilaktige syn og vurdering? Han gjorde ikke det, fordi det ikke var hans oppgave på daværende tidspunkt. "Ennå har jeg meget å si dere, men Dere kan ikke bære det (forstå det) ennå, men når han, sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten, for han skal ikke tale av seg selv, men det som han hører (av Gud), skal han tale, OG DE TILKOMMENDE TING SKAL HAN FORKYNNE DERE." (Joh. 16, 13).

I sine samtaler med jødene brukte også Jesus selv den samme benevnelsen som Marta gjorde, og gjorde ikke noe forsøk på å forklare dem at oppstandelsen av den kristne menighet skulle skje minst 7 år før oppstandelsen av de gammel-testamentlige troende. "Og dette er hans vilje som har sendt meg, at jeg ikke skal miste noe av alt det han har gitt meg, MEN OPPREISE DET PÅ DEN SISTE DAGEN. . . . Ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drager ham og jeg skal oppreise ham på den siste dagen. . Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg skal oppreise ham på den siste dag." (Joh. 6, 39, 44 og 54).

Hvorfor gjorde ikke Jesus noe forsøk på å skille mellom den ny-testamentlige og den gammel-testamentlige oppstandelsen og forklare jødene og sine apostler/disipler denne forskjellen? Svaret er Jesus er ikke kommet for å forkynne den ny-testamentlige menighet og dens hemmeligheter. Det var det i

første rekke Paulus som skulle gjøre. Jesus stod i sin forkynnelse i den gammel-testamentlige tradisjonen. Han kom med tilbudet om å opprette riket for Israel, men før han kunne opprette dette riket, så måtte han dø på et kors på Golgata for all verdens synd, og dersom jødene hadde tatt imot ham som konge og frelser, så hadde også det konkrete Guds-riket kommet. Men da jødene forkastet ham, også etter hans oppstandelse fra de døde, så gikk det konkrete og historiske riket for Israel inn i sin hemmelighetstilstand, hvor det nå har befunnet seg i snart 2000 år, og vi fikk den kristne menighets tid. Etter at den kristne menighet er opprykket og etter at den store trengsel er forbi, vil Jesus komme tilbake for å opprette riket for Israel. RIKET ER IKKE OPPHEVET, MEN BARE UTSATT.

Første gangen at vi får høre om den ny-testamentlige oppstandelsen, er i 1. Tess. 4, 13–18, hvor det står følgende: "Men vi vil ikke brødre at Dere skal være uvitende om de hensovende, forat dere ikke skal sørge således som de andre, som ikke har håp. For dette sier vi dere med et ord fra Herren at vi som lever, som blir tilbake inntil Herren kommer, skal ingenlunde komme i forveien for de hensovende, for Herren skal selv komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå, deretter skal vi som lever, som blir tilbake, sammen med dem rykkes i skyer opp i luften for å møre Herren, og så skal vi alltid være med Herren. Trøst da hverandre med disse ord."

Her hører vi for første gang i ny-testamentlig tid om opprykkelsen av den kristne menighet, og dette er ikke det samme som oppstandelsen av de gammel-testamentlige troende. Opprykkelsen av den kristne menighet skjer minst 7 år før oppstandelsen av de gammel-testamentlige troende, som skal stå opp "på den siste dagen", slik som både Jesus og Marta uttrykte det.

Vi har i det hele tatt en rekke Skrifts-ord i N. T. som viser oss at den kristne menighet ikke skal inn i trengsels-tiden, men skal opprykkes til Gud i himmelen før denne setter inn, men det vil føre alt for langt å ta dem med i denne boken. Jeg vil likevel ta med 2. Tess. 2, 7–8 som viser oss at Antikristen ikke kan stige fram før den kristne menighet er opprykket til Gud, og som vi også vet, så stiger Antikristen fram i begynnelsen av den siste og 70. åruke for Israel og Jerusalem. "For lovløshetens hemmelighet er alt virksom, bare at den som nå holder igjen (det er den kristne menighet), ryddes av veien (er borte), og da skal den lovløse (Antikrist), åpenbares han som den Herre Jesus skal fortære med sin munns ånde og gjøre til intet ved åpenbarelsen av sitt komme."

Av dette som vi har beskrevet ovenfor, kan vi trekke følgende slutninger:

1) Vi har bare 2 oppstandelser. Og disse er:
   a) Livets oppstandelse, som gjelder troende mennesker.

b) Dommens oppstandelse, som gjelder fortapte mennesker.
2) 1000-års-rikets periode ligger mellom de 2 oppstandelsene.
3) Den kristne menighet blir opprykket til himmelen minst 7 år før de andre troende får sine oppstandelses-legemer.

Videre har livets oppstandelse flere benevnelser i ny-testamentlig tid, og disse er følgende:

1) De rettferdiges oppstandelse. (Luk. 14, 14).
2) Livets oppstandelse. (Joh. 5, 29).
3) Oppstandelsen på den siste dagen. (Joh. 11, 24).
4) En bedre oppstandelse. (Hebr. 11, 35).
5) Den første oppstandelse. (Joh. Åp. 20, 6).

At livets oppstandelse foregår i etapper, og at dommens oppstandelse foregår etter at 1000-års-riket er slutt, kommer også til uttrykk i 1. Kor. 15, 21–28: "For ettersom døden er kommet med et menneske, så er også de dødes oppstandelse kommet ved et menneske, for likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus. Men hver i sin egen avdeling: Kristus er førstegrøden, deretter skal de som hører Kristus til levendegjøres ved hans komme (til dom og til opprettelsen av 1000-års-riket). Deretter kommer enden (på oppstandelsen) når han (Jesus) overgir riket (1000-års-riket) til Gud og Faderen, etterat han har tilintetgjort all makt og all myndighet og velde. Den siste fiende som tilintetgjøres er døden, FOR HAN SKAL VÆRE KONGE INNTIL HAN FÅR LAGT ALLE SINE FIENDER UNDER SINE FØTTER. Den siste fiende som tilintetgjøres er døden, for han (Gud) har lagt alt under hans (Jesu) føtter. Men når han sier at alt er ham underlagt, så er det klart at han er unntatt som har underlagt ham alt, men når alt er ham underlagt, da skal og Sønnen selv underlegge seg ham som la alt under ham, for at Gud skal være alt i alle."

Hva som gjelder 1. Kor. 15, 21–28, så får vi en beskrivelse av forskjellige hendelser som strekker seg i tid fra Jesu oppstandelse og til perioden, "en ny himmel og en ny jord". Dersom vi skal sette disse hendelsene opp i punkter, så blir det føglende:

1) Jesu oppstandelse.
2) Alle troende menneskers oppstandelse fra Adam og til og med den store trengsel – med unntak av den kristne menighet.
3) Jesu styre i riket for Israel.
4) Etter 1000-års-riket kommer dommens oppstandelse. Joh. Åp. 20, 11–15)

5) På den nye jord skal Jesus underlegge seg Gud, slik at Gud kan være alt i alle.

Hva som gjelder en generell oversikt over oppstandelsen, slik som den kommer til uttrykk i N. T., så vil jeg henvise til O. K. Indergaards artikkelsamling, Spredte temaer i profetien, art. nr. 206, hvor det står følgende: "Vi kan nå oppsumere hovedpunktene i den paulinske lære angående oppstandelsen og Messias-riket på denne jord i kronologisk rekkefølge ifølge 1. Tess. og 2. Tess. og 1. Kor. 15.:

1) Den første avdeling av oppstandelsen: Jesu oppstandelse og de som oppstod sammen med ham, 1. Kor. 15, 23 I: Matt. 27, 52–53.
2) Opprykkelsen av menigheten ved ankomst-fasen av parusi'en før den 70. åruke for Israel og Jerusalem, 1. Tess. 4, 16–17.
3) Den andre avdeling av oppstandelsen ved Jesu synlige gjenkomst til vår jord, 1. Kor. 15, 23, II, ved epifani'en (fremstrålingen) av parusi'en straks etter den store trengsel til dommen over Anti-Messias og de levende nasjoner, den første store, selektive (adskillende) dom over de levende nasjoner i endens tid, 2. Tess. 2, 8–12, etterfulgt av opprettelsen av Messias-riket på denne jord.
4) Den tredje avdeling av oppstandelsen etter den andre store, selektive dom over de levende nasjoner etter Messias-riket på denne jord, Åp. 20, 11–15, 8–10, når Jesus overgir riket til Gud og Faderen. 1. Kor. 15, 24.

Det kan også være av interesse å se hvilke grupper av troende mennesker som har del i livets oppstandelse.

1) De troende jøder fra gammel-testamentlig tid som stod opp i forbindelse med Jesu død. (Mat. 27, 52–53).
2) Den kristne menighet, som oppstår før trengselstiden.
3) De forskjellige kategorier av troende i gammel-testamentlig tid.
4) De troende jøder i ny-testamentlig tid som ikke har hørt evangeliet om Jesu forsonergjerning, men som har vært trofaste mot den skrevne lov.
5) Troende hedninger fra Adam og til og med trengselstiden, som hverken har den skrevne lov eller det skrevne evangelium, men har vært trofaste mot det alminnelige kall (vocatio generalis) som de finner i skaperverket og i sin samvittighet. Se, Rom. 2, 1–16.
6) Den store martyr-skaren i trengselstiden. Se, Joh. Åp. 20, 4–6).

Alle disse menneskene (i det hele 6 grupper), som har del i livets oppstand-

else, blir med Jesus når han kommer tilbake sammen med sine engler for å dømme verden og opprette riket for Israel. Av disse 6 grupper, så er det bare de 2 førstnevnte av dem som allerede har fått oppstandelses-legemene. De 4 sistnevnte vil få det i forbindelse med Jesu komme. Vi vet at i ny-testamentlig tid, så går både sjel og ånd til alle troende mennesker til himmelen etter at den legemlige død er inntruffet. Disse blir da kalt for "de fullendte rettferdiges ånder." (Hebr. 12, 23).

At den ny-testamentlige menighet får sine oppstandelses-legemer før de gammel-testamentlige troende, ser vi også av Hebr. 11, 39—40: "Og enda alle disse (de troende i gammel-testamentlig tid) fikk vitnesbyrd for sin tro, oppnådde de ikke det som var lovet (en bedre oppstandelse), fordi Gud forut hadde utsett noe bedre for oss (for den kristne menighet), så de (de troende i gammel-testamentlig tid) ikke skulle nå fullendelsen (oppstandelsen) uten oss (uten at vi skulle være sammen med dem i deres oppstandelse)."

Vi skal ta med en del Skrifts-ord, både fra G. T. og N. T., som viser at de hellige (alle troende) er sammen med Jesus når han kommer tilbake. "DA SKAL HERREN MIN GUD KOMME OG ALLE HELLIGE MED DEG, MIN GUD." (Sak. 14, 5).

"Forat han skal styrke deres hjerter, så de blir ulastelige i hellighet for vår Guds og Faders åsyn, NÅR VÅR HERRE JESUS KOMMER MED ALLE SINE HELLIGE." (1. Tess. 3, 13).

"Disse var det også Enok, den syvende fra Adam, spådde om da han sa: SE, HERREN KOMMER MED SINE MANGE TUSEN HELLIGE." (Jud. 14).

Men det er ikke bare de hellige som er med Jesus når han kommer tilbake. De mange tusen engler er også med ham, og disse skal både være med å kjempe mot Satan og Antikrist ved Harmageddon-slaget og utføre de dommer som Menneskesønnen har dømt de fortapte mennesker til.

"Han (Jesus) svarte og sa: Den som sår den gode sæd, er Menneskesønnen, Åkeren er verden, den gode sæd, det er rikets barn, men ugresset er den ondes barn, fienden som sådde det, er djevelen, høsten er tidsalderens ende, høstfolkene er englene, likesom da ugresset sankes og brennes opp med ild, således skal det gå til ved tidsalderens ende: MENNESKESØNNEN SKAL UTSENDE SINE ENGLER, OG DE SKAL SANKE UT AV HANS RIKE ALT DET SOM VOLDER ANSTØT, OG DEM SOM GJØR URETT, OG DE SKAL KASTE DEM I ILDOVNEN, DER SKAL VÆRE GRÅT OG TENNERS GNISSEL. Da skal de rettferdige skinne som solen i sin Faders rike (1000-års-riket). Den som har ører, han hører. Således skal det gå til ved tidsalderens ende: Englene skal gå ut og skille de onde fra de rettferdige og kaste dem i ildovnen, der skal være gråt og tenners gnissel." (Mat.

13, 37–43 og 49–50).

I forbindelse med den teksten som vi har referert ovenfor, kan det også være naturlig å se på det greske uttrykket "synteleia toy aionos", som forekommer 3 ganger i denne teksten, og som er galt oversatt i vår Bibel. Det er oversatt med "verdens ende", men det burde være oversatt med "tidsalderens ende", for det er det som er riktig.

Hvorfor oversetter ikke våre Bibel-oversettere dette riktig? En kan også i dette tilfelle mistenke dem for å oversette denne teksten i lys av den forståelse de har av innholdet. Dette betyr: At først så analyserer de innholdet og plasserer teksten i sitt teologiske system, og så oversetter de i samsvar med dette.

Ved å oversette dette uttrykket med "verdens ende", så skyver man oppfyllelsen av denne teksten helt fram til verdens ende, når Gud skal opprette "en ny himmel og en ny jord". Dette har følgende konsekvenser:

1) Man får ikke fram 1000-års-riket for Israel.
2) Den kristne menighet skal inn i trengselstiden.
3) Vi får en felles oppstandelse av både troende og ikke troende ved verdens ende. (Se, kapitlet: 1000-års-riket for Israel).

Det er altfor mange eksempler i vår Bibel-oversettelse på at teologene oversetter tekstene i henhold til deres forståelse og utlegging av dem. Det må bli slutt på dette. VED Å GJØRE DETTE FORKLUDRER MAN BÅDE GUDS ORD OG FØRER KRISTENFOLKET BAK LYSET.

Men det er på langt nær alle Bibel-oversetterne som gjør dette. Jeg vil henvise til Studiebibelen, Bind 1, s. 362, hvor man også referer til hva andre oversettere har oversatt de forskjellige ord og begreper med. Her oversetter Studiebibelen uttrykket "synteleia toy aionos" galt med "verdens ende", mens følgende oversettere oversetter dette riktig:

1) Acta (norsk oversettelse av 1973): slutten av denne tidsalder.
2) Amplified: tidsalderens slutt og oppløsning.
3) Gartner: denne tidsalder.
4) Sørensen: nuværende verdenstilstand.
5) Åkeson: tidsalderens fullendelse.

Denne teksten ovenfor beskriver ikke verdens ende, men det forholdet at denne onde tidsalder avsluttes, og at rikets tid begynner. Denne onde tidsalder strekker seg gjennom hele verdensrikenes tid, fra kong Nebudkanesars nybabylonske verdensrike, som ble opprettet år 606 f. Kr. og inntil at Jesus

kommer igjen og oppretter riket for Israel. Denne onde tidsalder kaller vi for hedningenes tider (gr. kairoi ethnon).

Jeg vil også henvise til det som O. K. Indergaard, sier om dette i sin artikkelsamling, Spredte temaer i profetien, art. nr. 184: "Tidsalderens ende er på gresk: Synteleia toy aionos. "Synteleia" er Septuagintas oversettelse av det hebraiske ord "Keytz" i Dan. 12, 4–13 og må oversettes med "ende". "Aion" må oversettes med "tidsalder". Både norske oversettelser av Bibelen av 1930 og av N. T. av 1975, som oversetter "aion" med "verden", er uriktig og misvisende. Verden, både den fysiske verden og menneskeverdenen, heter på gresk "kosmos". Men norsk oversettelse av N. T. av 1973 derimot har riktig – og dertil veiledende – oversettelse av "aion", nemlig "denne tidsalder". Riktig oversettelse av "synteleia toy aionos" er "tidsalderens ende". Jfr. her også Revised Standard Version som har "the End of the Age", d. e. tidsalderens ende. Dersom en ikke har dette klart, er det – etter min oppfatning – umulig å utlegge de eskjatologiske profetier riktig. Det som her er sagt om oversettelsen av "aion", gjelder også Matt. 13, 39, 40, 49 og 28, 20. På spørsmålet om hvilken tidsalder det her siktes til, har norsk oversettelse av N. T. av 1973 gitt svaret "denne tidsalder", hvilket må sies å være korrekt, uten å gå i dybden. Denne tidsalder må litt mere utførlig sies å være de fire verdensrikers tid, Dan. 2, 27–45, 7, 1–27, eller hedningenes tider, gr. kairoi ethnon, Luk. 21, 24, den tid Israel er satt tilside av Gud, og hedningene har verdensherredømmet, og som varer fra Israels landflyktighet i Babel, 606 f. Kr., til Jesu synlige gjenkomst, da han skal opprette det lovede Messias-riket på denne jord."

"For Menneskesønnen skal komme i sin Faders herlighet med sine engler, og da skal han betale enhver etter hans gjerninger." (Mat. 16, 27).

"Men dere som trenges, ro sammen med oss, når vår Herre Jesus åpenbares fra himmelen med sin makts engler, med luende ild, når han tar hevn over dem som ikke kjenner Gud, og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium, de som skal lide straff bort fra Herrens åsyn, en evig fortapelse bort fra Herrens åsyn og fra hans makts herlighet, når han kommer på hin dag for å vise seg herlig i sine hellige og underfull i alle de troende – for trodd ble vårt vitnesbyrd til dere." (2. Tess. 1, 7–10).

"Og hærene i himmelen (englene) fulgte ham (Jesus) på hvite hester, kledd i hvitt og rent fint lin. Og av hans munn går det ut et skarpt, sverd (Guds ord), forat han med det skal slå hedningene, og han skal styre dem med jernstav, og han treder vinpersen med Guds, den allmektiges, strenge vredes vin." (Joh. Åp. 19, 14–15).

Av det som vi har skrevet ovenfor, så ser vi at også denne frelseshusholdning ender med Guds dom over verden, Satan og de onde engler. Dette er jo typisk for alle tidshusholdninger at de ender med Guds dom, og deretter så

skaper Gud noe nytt, og det blir 1000-års-riket for Israel, som vi skal beskrive i neste kapittel.

Hva som gjelder dommen, som skal komme over jorden, og som vi nærmer oss, i og med at jødene er kommet hjem igjen til landet, Eretz Israel, og i og med at vi er gått inn i endetidsbegivenhetene, så skal det bli en kraftig sanering av menneskeheten. Alle onde mennesker skal dømmes, – de som ikke vil bøye seg for Guds vilje. DET SKAL BLI FÅ MENNESKER IGJEN.

"Se, Herren tømmer jorden og legger den øde, han omskifter dets skikkelse, og han atspreder dem som bor på den... Tømmes, ja tømmes skal jorden og plyndres, ja plyndres, for Herren har talt dette ord. Jorden sørger og visner bort, jorderike sykner og visner bort, de ypperste av dem som bor på jorden sykner bort. OG JORDEN ER VANHELLIGET UNDER DEM SOM BOR PÅ DEN, FOR DE HAR KRENKET LOVENE, OVERTRÅDT BUDENE, BRUTT DEN EVIGE PAKT. Derfor fortærer forbannelsen jorden, og de som bor på den, må bøte, DERFOR BRENNER JORDBOERNE, OG DET BLIR BARE FÅ MENNESKER IGJEN.... Jorden brister, ja, den brister, jorden revner, ja, den revner, jorden rystes, ja, den rystes. JORDEN SKAL RAVE SOM DEN DRUKNE OG SVINGES HIT OG DIT SOM EN HENGEKØYE, OG DENS MISGJERNING SKAL TYNGE PÅ DEN, OG DEN SKAL FALLE OG IKKE REISE SEG MERE. På den tid skal Herren hjemsøke himmelens hær i det høye og jordens konger nede på jorden, og de skal samles sammen som fanger i hulen og settes fast i fengsel, og langt om lenge skal de få sin straff." (Es. 24, 1, 3–6 og 19–22).

JEG (GUD) VIL GJØRE FOLK SJELDNERE ENN FINT GULL OG MENNESKENE SJELDNERE ENN GULL FRA OFIR." (Es. 13, 12.).

"NÅ VIL JEG STÅ OPP SIER HERREN, NÅ VIL JEG REISE MEG, NÅ VIL JEG IKKE LENGER BLI SITTENDE. Dere skal være svangre med strå og føde halm, deres fnysen er en ild som skal fortære dere, OG FOLKESLAG SKAL BLI BRENDT TIL KALK, DE SKAL BLI LIK AVSKÅRNE TORNEKVISTER SOM OPPBRENNES MED ILD." (Es. 33, 10–12).

1000–ÅRS–RIKET FOR ISRAEL

1000-års-rikets tid på denne jord er den 7. og siste av de tidshusholdninger som Gud inndeler historien i. Det som kjennetegner denne perioden, ER AT DET SKAL BLI ET RETTFERDIG STYRE OG EN FREDSPERIODE UT IFRA JERUSALEM OG ISRAEL. Det er spesielt to ting som bidrar til dette, og det er følgende:

1) Jesus skal være konge ut ifra Jerusalem. "Og han (Jesus) skal herske fra hav til hav og fra elven inntil jordens ender. For hans åsyn skal de som bor i ørkenen (araberne) bøye kne, og hans fiender skal slikke støv. Kongene fra Tarsis og øyene (Vesten) skal komme med gaver, kongene fra Sjeba og Seba frambærer skatt. ALLE KONGER SKAL FALLE NED FOR HAM, OG ALLE HEDNINGER SKAL TJENE HAM." (Salm. 788–11).

"Og i disse kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike, som i all evighet ikke skal ødelegges, og dette riket skal ikke overlates til noe annet folk, det skal knuse og gjøre ende på alle hine riker, MEN SELV SKAL DET STÅ FAST EVINDELIG." (Dan. 2, 44).

"Og riket og herredømmet og makten skal gis til det folk (jødene) som er den Høyestes hellige, dets rike skal være et evig rike, OG ALLE MAKTER SKAL TJENE OG LYDE DET..." (Dan. 7, 27).

"Fremdeles fikk jeg i mine nattlige syner se hvorledes en som lignet en menneskesønn (Jesus) komme med himmelens skyer, han gikk bort til den gamle av dager (Gud) og ble ført fram for ham. OG DET BLE GITT HAM HERREDØMME OG ÆRE OG RIKE, OG ALLE FOLK, ÆTTER OG TUNGEMÅL SKULLE TJENE HAM, hans herredømme er et evig herredømme, som ikke forgår, og hans rike (1000-års-riket) er et rike som ikke ødelegges." (Dan. 7, 13–14).

"Idet han kunngjorde oss sin viljes hemmelighet etter sitt frie råd, som han fattet hos seg selv, om en husholdning (1000-års-riket) i tidenes fylde: AT HAN (GUD) VILLE SAMLE ALT TIL ETT I KRISTUS, BÅDE DET SOM ER I HIMLENE, OG DET SOM ER PÅ JORDEN." (Ef. 1, 9–10).

"Og ut av hans munn (Jesu munn) går det ut et skarpt sverd (Guds ord), forat han med det skal slå hedningene (Dette skjer ved Harmageddon), OG HAN SKAL STYRE DEM MED JERNSTAV, og han treder vinpersen

(dømmer hedningene) med Guds, den allmektiges, strenges vredes vin." (Joh. Åp. 19, 15).

"Salig og hellig er den som har del i den første oppstandelse, over dem har den annen død ikke makt, MEN DE SKAL VÆRE GUDS OG KRISTI PRESTER OG REGJERE MED HAM I 1000 ÅR." (Joh. Åp. 20, 6).

2) Satan og de onde ånder skal være fortrengt og fengslet i avgrunnen i denne tidsperioden. "Og Han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan og bandt ham for 1000 år, og kastet ham i avgrunnen og lukket til og satte segl over ham, forat han ikke lenger skulle forføre folkene, inntil 1000 år var til ende." (Joh. Åp. 20, 1–2).

"På den tid skal Herren hjemsøke himmelens hær i det høye (Satan og de onde ånder) og jordens konger nede på jorden, og de skal samles sammen som fanger i hulen og settes fast i fengslet, og langt om lenge (etter 1000-års-riket) skal de få sin straff." (Es. 24, 21–22).

Videre vil denne perioden være jødenes periode på en spesiell måte, i og med at de både er frelst som nasjon, og i og med at Israel er midtpunktet for all åndelig aktivitet i verden. I og med at jødene har omvendt seg som folk, kan Gud endelig velsigne sitt folk fullt ut, og han kan oppfylle de løftene som han har gitt folket. Likeledes kan han endelig bruke folket slik som han selv vil.

Likeledes vil de forskjellige pakter som Gud har inngått med jødene bli oppfylt i 1000-års-rikets periode. Dette gjelder følgende pakter med sine mange forskjellige løfter:

1) Selve hovedpakten i 1000-års-riket er David-pakten som Gud inngikk med David, og hvor han lovet ham at det for alltid skulle være en konge av Davids ætt på Israels kongetrone i Jerusalem. "FAST SKAL DITT HUS OG DITT KONGEDØMME STÅ TIL EVIG TID FOR DITT ÅSYN, DIN TRONE SKAL VÆRE GRUNNFESTET TIL EVIG TID." (2. Sam. 7, 16).

"Hvorfor larmer hedningene og grunner folkene på det som fåfengt er? Jordens konger reiser seg, og fyrstene rådslår sammen mot Herren og hans salvede: La oss sprenge deres bånd og kaste deres rep av oss. Han som troner i himmelen ler, Herren spotter dem. Så taler han til dem i sin vrede (slaget ved Harmageddon), og i sin harme forferder ham dem: OG JEG (GUD) HAR DOG INNSATT MIN KONGE (JESUS) PÅ SION (I JERUSALEM)." (Salm. 2, 1–6).

"Alle jordens ender skal komme det i hu og vende om til Herren, og alle folkenes slekter skal tilbe for ditt åsyn. For riket hører Herren (Jesus) til og han skal herske over folkene." (Salm. 22, 28–29).

"Klapp i hender alle folk, juble for Gud med fryderop. For Herren, den Høyeste, er forferdelig, en stor konge over all jorden. . . FOR GUD ER

ALL JORDENS KONGE, syng en sang som gjør vis. GUD ER KONGE OVER ALLE FOLKENE, Gud har satt seg på sin hellige trone." (Salm. 47, 1–2 og 8–9).

"Si blandt hedningene: Herren er blitt konge, og jorderike står fast, det rokkes ikke, han dømmer folkene med rettvishet." (Salm. 96, 10).

"HERREN ER BLITT KONGE, JORDEN FRYDER SEG, MANGE ØYER GLEDER SEG." (Salm. 97, 1).

"DA SKAL HERREN (JESUS) BLI KONGE OVER HELE LANDET, på den dag skal Herren være en, og hans navn ett. . . Og alle de som blir igjen av alle de hedningefolkene som angrep Jerusalem, skal år etter år dra opp for å tilbede kongen, Herren, hærskarenes Gud, og for å delta i løvsalenes fest." (Sak. 14, 9 og 16).

"For jeg sier dere (jødene): Fra nå av skal Dere ikke se meg før Dere sier: Velsignet være han som kommer i Herrens navn." (Mat. 23, 39).

"Han skal være stor og kalles den Høyestes Sønn, og GUD HERREN SKAL GI HAM HANS FAR DAVIDS TRONE." (Luk. 1, 32).

"Natael svarte ham (Jesus): RABBI, DU GUDS SØNN, DU ER ISRAELS KONGE." (Joh. 1, 50).

"For han skal være konge inntil han får lagt alle fiender under sine føtter." (1. Kor. 15, 25).

Innsettelsen av Jesus som konge skjer i himmelen i slutten av den store trengsel, og det er Gud som innsetter sin Sønn til konge over jorden. ". . . han (Jesus) gikk bort til den gamle av dager (Gud) og ble ført fram for ham. OG DET BLE GITT HAM (AV GUD) HERREDØMME OG ÆRE OG RIKE (1000–ÅRS–RIKET), og alle folk, ætter og tungemål skulle tjene ham, hans herredømme er et evig herredømme, som ikke forgår, og hans rike er et rike som ikke ødelegges." (Dan. 7, 13–14).

"Og den syvende engel blåste, og høye røster lot seg høre i himmelen, som sa: KONGEDØMMET OVER VERDEN ER TILFALT VÅR HERRE OG HANS SALVEDE (JESUS), OG HAN SKAL VÆRE KONGE I ALL EVIGHET. . . Vi takker deg, Herre Gud, du allmektige, du som er og som var, FORDI DU HAR TATT DIN MAKT OG ER BLITT KONGE." (Joh. Åp. 11, 15 og 17).

"Og jeg hørte en høy røst i himmelen si: Frå nå av tilhører frelsen og styrken og riket (1000-års-riket) vår Gud, og makten hans salvede, for våre brødres anklager (Satan) er kastet ned (fra himmelen), han som anklaget dem for vår Gud dag og natt." (Joh. Åp. 12, 10).

2) Pakten med Abraham, som ble stadfestet en rekke ganger i gammeltestamentlig tid. (1. Mos. 17, 1–14).

3) Palestina-pakten som Gud inngikk med jødene på Moabs ødemarker,

rett før de skulle innta det lovede land. Denne stadfester landløftet, men den garanterer også at jødene skal få komme tilbake fra den store landflyktigheten, som nå har vart i snart 2000 år. Når jødene erkjenner sin skyld og angrer sin ulydighet ute i landflyktigheten, så vil de få innta landet igjen, hvor Gud skal frelse dem som helt folk og som hel nasjon. (5. Mos. 29–30).

4) Den nye pakt i Jesu blod. Denne er jo trådt i funksjon allerede for snart 2000 år siden, men jødene som nasjon har ikke kunnet gjøre seg nytte av den før de i sluttfasen av den store trengsel omvender seg til Gud som helt folk. (Jeg henviser til det som jeg har skrevet om de forskjellige paktene i tidligere kapitler i boken).

I 1000-års-rikets periode skal hele skaperverket være en fullkommen enhet. Dyr og mennesker skal leve sammen i en fullkommen harmoni, og de skal ikke mere stå i motsetning til hverandre, slik som tilfellet er i nåværende frelseshusholdning. I Romerbrevet uttaler Paulus følgende om den øvrige skapnings forhold til og lengsel etter fredsperioden: "FOR SKAPNINGEN LENGES OG STUNDER ETTER GUDS BARNS ÅPENBARELSE. (d. v. s. alt levende på jorden lengter etter fredsperioden, da Jesus skal styre verden sammen med de troende ut ifra Israel og Jerusalem), skapningen ble jo lagt under forgjengelighet – ikke godvillig, men etter hans vilje som la den derunder, i håp om at også skapningen skal bli frigjort fra forgjengelighetens trældom til Guds barns herlighets frihet. FOR VI VET AT HELE SKAPNINGEN TILSAMMEN SUKKER OG ER TILSAMMEN I SMERTE INNTIL NÅ." (Rom. 8, 19–22).

I 1000-års-rikets tid vil det spente forholdet som det er i dag mellom menneskene og den øvrige skapningen være opphevet, og de vil leve i fullkommen harmoni. "Da (i 1000-års-riket) skal ulven bo sammen med lammet, og leoparden ligge hos kjeet, og kalven og den unge løve og gjøfeet skal holde seg sammen, og en liten gutt skal drive dem. Ku og bjørn skal beite sammen, deres unger skal ligge hos hverandre, og løven skal ete halm som oksen. Diebarnet skal leke ved huggormens hule, og over basiliskens hull skal det avvente barn rekke ut sin hånd. Ingen skal gjøre noe ondt og ingen ødelegge noe på hele mitt hellige berg, FOR JORDEN ER FULL AV HERRENS KUNNSKAP, likesom vannet dekker havets bunn." (Es. 11, 6–9).

På samme måten som det skal være en enhet og harmoni mellom de levende skapninger og menneskene på jorden, skal også selve jorden fremby en vokster og fruktbarhet som nå er ukjent. Forbannelsen fra Edens hage om at jorden skulle være ufruktbar, er opphevet i 1000-års-riket. "Og til Adam sa han (Gud): Fordi du lød din hustru og åt av det tre som jeg forbød deg å ete av, så skal jorden være forbannet for din skyld. Med møye skal du nære deg av den alle ditt livs dager. Torner og tistler skal den bære deg, og du skal

ete urtene på marken. I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød, inntil du vender tilbake til jorden, for støv er du, og til støv skal du vende tilbake." (1. Mos. 3, 17–19).

I 1000-års-riket derimot skal problemene med å skaffe seg mat være borte. Dette gjelder både dyr og mennesker. Dette er jo ett av de store problemer som menneskene i dag strider med, nemlig å skaffe seg mat til seg og sin familie. NØDEN I DAG PEKER DERFOR FRAMOVER MOT DENNE RETTFERDIGHETENS TIDSPERIODE DA OGSÅ MATVAREPROBLEMET VIL VÆRE LØST. "Se, jeg (Gud) gjør noe nytt, nå skal det spire fram, skal Dere (jødene) ikke oppleve det? Ja, jeg vil gjøre vei i ørkenen, strømmer i ødemarken, så markens ville dyr, sjakaler og strutser, skal ære meg fordi jeg gir vann i ørkenen, strømmer i ødemarken, så mitt folk, mine utvalgte kan drikke. Det folk jeg har dannet meg, skal forkynne min pris." (Es. 43, 19–21).

"JEG VIL LA ELVER VELLE FRAM PÅ BARE HAUGER OG KILDER MIDT I DALER, JEG VIL GJØRE EN ØRKEN TIL EN SJØ OG ET TØRT LAND TIL VANNRIKE KILDER, jeg vil la sedrer, akasier, myrter og oljetrer vokse fram i ørkene, jeg vil la cypress, lønn og buksbom sammen gro på den øde mark, forat de alle sammen skal se og kjenne og legge seg på hjerte og forstå at Herrens hånd har gjort dette, og Israels Hellige skapt det." (Es. 41, 18–20).

"Da skal han gi regn for sæden du (jødene) sår i jorden, og brød av jordens grøde, og det skal være kraftig og saftig, din buskap skal den dag beite på en vid eng. Og oksene og asene som arbeider på jorden, skal ete saltet blandingsfor, som kastes med skuffe og kasteskovl. Og på hvert høyt fjell og hver høy bakke skal det være bekker, strømmer av vann, når tårnene faller." (Es. 30, 23–25).

"Se, dager kommer, sier Herren, da den som pløyer, skal nå den som høster, og den som tråer vindruer skal nå den som kaster ut sæden, og fjellene skal dryppe av most, og alle haugene skal flyte over. Og jeg vil gjøre ende på mitt folks fangenskap, og de skal bygge opp igjen de ødelagte byer og bo der og plante vingårder og drikke deres vin og dyrke opp haver og ete deres frukt." (Amos 9, 13–14).

Jeg vil sitere fra John Hedlunds bok, Vestens land i Guds vektskål, s. 107–108, hva han skriver om forholdene i naturen i 1000-års-rikets tid: "Naturen kommer til å gjennomgå en mirakuløs forvandling. Den kommer til å bli gjenopprettet i sin opprinnelige skikkelse. Hele skapningen sukker og er til sammen i smerte, skriver Paulus. Det var menneskets syndefall som førte til at den ble lagt under forgjengeligheten. Men når Kristus kommer tilbake til vår jord, skal hele kosmos, hele skapningen, bli frigjort fra sin trelldom under for-

gjengeligheten og oppleve Guds barns herlighets frihet. (Rom. 8, 19–22).

Kristus skal gjenopprette den økologiske balansen i naturen, den som kom ut av likevekt med menneskets synd.

– I og med at Adam og Eva ble drevet ut av paradiset... tok mennesket avskjed med det økologiske vel balanserte system som det var skapt til. (Bengt Hubbendick).

Mennesket skal ikke lenger plages av miljøforstyrrelser og faren for en nedbrutt helse. Man skal kunne bade i alle elver og sjøer, drikke vann fra alle kilder og puste inne ren syremettet luft. Naturen skal være like frisk og ren som på skapelsens morgen...

Det ligger et drag av vemod over hele Guds skapte verden. Det er jungelens lov, den sterkes rett, som hersker. Naturen er grusom, ubarmhjertig og farlig, men samtidig full av lengsel etter frigjørelse...

Men i Kristi kommende fredsrike skal skogene bruse som veldige orgler til Guds og Kristi ære. Bekkene skal spille lovsangstoner og alle trær på marken skal klappe i hendene. (Es. 55, 12).

I dette underfulle miljø skal sykdomsårsakene være redusert til et minimum. Livslengden øker så kraftig at den dør ung som dør hundre år gammel." (Es. 65, 20).

Erich Sauer sier følgende om den gjenfødelsen som finner sted i 1000-årsriket: "Det kommende Gudsriket er en tid med verdensomfattende "gjenfødelse". (Matt. 19, 28). Hele den jordiske skapningen tar del i den herligheten: Israel, hedningeverden, naturen – og menigheten, det himmelske aristokrati som hersker over det hele."

1000-års-riket vil være en fredstid og en gjenopprettelsens tid for hele skaperverket, etter at verden har ligget i det onde i snart 6000 år. I denne perioden vil menneskene underlegge seg Jesus og de kristne prinsipper for styre. Jeg tenker da ikke på kirkens prinsipper og de mange menneskeforordninger som den kristne kirke opp igjennom historien har bygd ut og pålagt menneskene, men jeg tenker på de styringsprinsipper som Gud selv kommer med og som Jesus og hans medarbeidere – både i himmelen og på jorden – vil være bærere for. I og med at Satan og de onde ånder er fengslet i avgrunnen i denne perioden, så vil en stor del av menneskeheten være troende mennesker og vil være positivt innstilt til Jesus og hans styre ut ifra Jerusalem. Jerusalem vil bli midtpunktet på jorden for kristen tilbedelse og Guds-dyrkelse, og templet vil bli gjenoppbygget og tempeltjenesten vil bli innført igjen. De hedninger som ikke vil underkaste seg, skal tvinges til å anerkjenne Jesu styre, for det er et rettferdig styre. Men like lite som Jesus kan tvinge noen til å tro i noen tidshusholdning, like lite kan han tvinge menneskene til dette i 1000-årsriket. I og med at det er et rettferdig styre, noe som verden har manglet til nå,

skal hele verden tvinges inn under Jesu styre. "OG HAN (JESUS) SKAL STYRE HEDNINGENE MED JERNSTAV. (Dette er uttrykk for et hardt men rettferdig styre). (Joh. Åp. 19, 15).

"Og alle de som blir igjen av alle de hedningefolk som angrep Jerusalem, skal år etter år dra opp for å tilbe kongen, Herren, hærskarenes Gud, og for å delta i løvsalenes fest. MEN OM NOEN AV JORDENS FOLK IKKE DRAR OPP TIL JERUSALEM FOR Å TILBE KONGEN, HERREN HÆRSKARENES GUD, SÅ SKAL DET IKKE KOMME REGN HOS DEM." (Sak. 14, 16–17).

I og med at Jerusalem vil få en overordentlig stor betydning i rikets tid, og i og med at templet der skal være midtpunktet for Guds-tilbedelsen, så bør vi se litt nærmere på templets historie og status i dag.

Som vi husker, ble templet i Jerusalem ødelagt av romerske soldater i år 70 e. Kr. Under Bar Kocbas opprør (132–135 e. Kr.) ble til og med tempelplassen pløyd opp for å utslette ethvert spor etter templet. I alle disse år – i snart 2000 år – har Jerusalem ligget der uten noe tempel og uten noen sentral-helligdom. I og med at de aller fleste av jødene har vært ute i diasporaen i alle disse år, så har det vært politisk umulig å foreta noen gjenoppbygning av templet.

I dag, i og med at mange jøder er kommet tilbake, og i og med at jødene innlemmet Øst-Jerusalem i den øvrige byen i 1967, så har det inntruffet en helt ny situasjon for gjenoppbyggingen av templet. Der forligger planer om å bygge opp templet igjen, men det som forhindrer dette i dag, er at den muhamedanske Klippemoskeen er bygd over det området hvor det 2. templet lå. For at jødene skal kunne sette i verk sine planer om gjenoppbygging av templet, må derfor denne moskeen bort. Det er naturligvis ikke noen sak for Gud å ordne dette, og vi ser ikke bort ifra at de 2 arabiske moskeene i den hellige by kan bli ødelagt under Gog-krigen, som står foran sin nære oppfyllelse. Om denne begivenheten står det at Herren vil sende "et stort jordskjelv over hele Israel land", slik at "fjellene skal ramle og bergveggene styrte ned og hver en mur skal falle til jorden". (Esek. 38, 19–20).

Hvordan det 3. templets oppbygging kommer til å arte seg, vet vi ikke. Det som vi derimot vet, er at når Antkrist setter seg i Guds tempel i midten av den siste og 70. åruke for Israel og Jerusalem, da er templet bygd opp igjen og offertjenesten i full gang. Dette har vi mange vitnesbyrd om, og dette har vi omtalt i kapitlet: Den store trengselstiden.

"Antikristens tempel", dersom en kan kalle det med den benevnelsen, er imidlertid ikke det templet som Jesus skal bestyre i 1000-års-riket. Det vil bli et tempel av helt andre dimensjoner og en annen herlighet enn de 3 templene som jødene før har hatt. Det 4. templet blir beskrevet uførlig i Esek.

kap. 40–44. DETTE TEMPEL VIL JESUS SELV BYGGE NÅR HAN KOMMER TILBAKE.

"Og si til ham: Så sier Herren, hærskarenes Gud: Se, det skal komme en mann som heter Spire (Jesus), han skal spire fram av sin rot, OG HAN SKAL BYGGE HERRENS TEMPEL. Ja, han skal bygge Herrens tempel, og han skal vinne herlighet og sitte og herske på sin kongetrone, og han skal være prest der han sitter på sin trone, og freds råd skal det være mellom dem begge. (Sak. 6, 12–13).

"Se, jeg sender mitt bud (døperen Johannes), og han skal rydde vei for mitt åsyn (Jesus), OG BRÅTT SKAL HAN KOMME TIL SITT TEMPEL, Herren som Dere søker, paktens engel (Jesus), som Dere stunder etter, se, han kommer, sier Herren, hærskarenes Gud. Men hvem kan utholde den dag han kommer, og hvem kan bli stående når han lar seg se? For han er som en smelters ild og som tvetters lut." (Mal. 3, 1–2).

Interessant er det også å legge merke til at jødene i dag holder på å bygge en synagoge i Jerusalem som skal bli sentrum for verdensjødedommen, og som har tempelts mål: Jeg siterer i den anledning fra Bjørn Arne Roslands bok, Endetiden er over oss, s. 73–74: "For det femte vil templet bli gjenoppbygget. Israels andre president Isaac Ben–Zvi sa at denne generasjon står på terskelen til det tredje tempel. Vi vet at Bibelen omtaler fire templer: Salomos tempel, Herodes tempel, Den store trengsels tempel og 1000-års-rikets tempel. Det er interessant å lese at de er i ferd med å bygge en ny stor synagoge i Jerusalem som skal bli sentrum for verdensjødedommen, og denne synagogen har templets mål."

Men det er ikke bare Jesus som skal styre verden i 1000-års-riket. Troende jøder og hedninger av forskjellige frelses-kategorier skal få utdelt sine oppgaver, som prester, og vil være med å styre verden sammen med Jesus. DER VIL VÆRE EN JORDISK AVDELING ELLER FASE AV GUDSRIKET OG EN HIMMELSK AVDELING ELLER FASE, DER DE SOM HAR FÅTT OPPSTANDELSESLEGEMENE SKAL VÆRE MED I DEN HIMMELSKE FASE, OG DER DE ANDRE TROENDE MENNESKER VIL DELTA I DEN JORDISKE FASEN. Det vil i 1000-års-riket være en intim kontakt mellom himmel og jord, der Jesus styrer ut ifra templet i Jerusalem, og Gud styrer ut ifra templet i himmelen. De som tilhører den himmelske fasen, kan også få oppdrag på jorden, og Guds engler vil stige opp og ned fra himmelen over Menneskesønnen som er konge ut ifra templet i Jerusalem. "Jesus svarte og sa til ham (Natanael): Fordi jeg sa deg at jeg så deg under fikentreet, derfor tror du. (Fikentreet står her som symbol på Israels nasjonale gjenreisning, som vi er vitne til i dag). Du skal få se det som er større enn dette. (1000-års-riket for Israel). Og han sa til ham: Sannelig, sier jeg dere:

"DERE SKAL SE HIMMELEN ÅPNET OG GUDS ENGLER STIGE OPP OG STIGE NED OVER MENNESKESØNNEN." (Joh. 1, 51–52).

Det kunne derfor være av interesse å behandle de forskjellige grupperinger av frelste mennesker som skal være med å styre sammen med Jesus i 1000-års-riket.

Vi skal først se på de grupperinger av frelste mennesker som inngår i den himmelske fasen av rikets tid. Det er disse som har fått del i den 1. oppstandelse og har fått sine oppstandelses-legemer. Disse vil også få oppgaver og gjøremål på jorden, men i og med at de har fått herlighets-legemene vil himmelen være utgangspunkt og basis for deres virksomhet. "Salig og hellig er den som har del i den første oppstandelse, over dem har den annen død ikke makt, MEN DE SKAL VÆRE GUDS OG KRISTI PRESTER OG REGJERE MED HAM I 1000 ÅR." (Joh. Åp. 20, 6).

Jeg vil sitere litt fra K. M. Scmidts bok, Bibelstudier over Åpenbaringsboken, s. 130 og 132 hvor han gir en generell beskrivelse over oppgavene til de hellige, som får del i den 1. oppstandelse. "Den slekt som kommer til å leve på jorden i 1000-års-riket, vil være de overlevende av folkeslagene etter Harmageddon og det frelste Israel. De frelste hellige, som har fått del i den første oppstandelse, og som skal regjere med Kristus, vil sikkert ikke være synlige på jorden, men regjeringen vil bli utøvet fra himmelen, de er jo iført oppstandelseslegemer. . . . Når Johannes i synet ser de hellige, som får del i den første oppstandelse, på troner og som konger og prester sammen med Kristus, må vi forstå det som virkelighet. Det er ikke bare titler som de får. Saligheten består ikke i lediggang eller kvile eller å sitte på en sky og synge salmer. DE FRELSTE HELLIGE FÅR TILDELT OPPGAVER OG SKAL SOM KONGER OG PRESTER VÆRE MED Å GJENNOM-FØRE GUDS RETTFERDIGE STYRE PÅ JORDEN OG BRINGE VELSIGNELSE TIL FOLKESLAGENE."

Hva som gjelder styreformen i 1000-års-riket, så vil det bli et prestestyre (et teokrati). Prestene skal ha åndelige funksjoner og styre/dømme både i åndelige og verdslige saker. ALLE TROENDE MENNESKER, ENTEN DE TILHØRER DEN HIMMELSKE ELLER DEN JORDISKE FASEN AV 1000–ÅRS–RIKET VIL KUNNE BLI PRESTER I RIKETS TID. Det vil bli nok av oppgaver å ta seg av, både i himmelen og på jorden.

Når vi er oppmerksomme på dette, blir også løftene til jødene om at de skal være "et kongerike av prester", (2. Mos. 19, 4), og løftet til den kristne menighet om at den skal være "et kongelig presteskap" (1. Pet. 2, 9), lett å forstå. Dette skal effektueres fullt ut i 1000-års-riket.

I kapitlet: Den store trengselstiden delte jeg de troende av forskjellige kategorier, som får del i den 1. oppstandelse, opp i 6 grupperinger. I og med

at disse får herlighets-legemene, så vil de gå inn i den himmelske fasen av 1000-års-riket. Jeg vil i det følgende nevne 3 av disse gruppene, men selv om de øvrige 3 er utelatt fra denne redgjørelsen, så vil de få lignende gjøremål som de som blir nevnt. Jeg vil nevne følgende 3 grupper:

1) Troende jøder fra gammel-testamentlig tid.
2) Den kristne menighet.
3) Martyrene fra trengselstiden.

For det første har vi de troende jøder fra gammel-testamentlig tid. Endelig skal de kunne få fullført det guddommelig oppdraget som de har fått av Gud og som ble formidlet gjennom Moses. "Dere (jødene) har sett hva jeg har gjort med egypterne, og hvorledes jeg har båret dere på ørnevinger og ført dere til meg. Dersom dere nå lyder min røst og holder min pakt, da skal dere være min eiendom framfor alle folk, for hele jorden hører meg til. OG DERE SKAL VÆRE ET KONGERIKE AV PRESTER OG ET HELLIG FOLK. Dette er det ord du (Moses) skal tale til Israels barn." (2. Mos. 19, 4–6).

At de troende jøder i gammel-testamentlig tid skal inngå i den himmelske fasen av 1000-års-riket, ser vi tydelig av Hebreerbrevet kap. 11.

"I tro døde alle disse (de troende i G. T.) uten at de hadde oppnådd det som var lovet, men de så det langt borte og hilste det (det himmelske Jerusalem) og bekjente at de var fremmede og utlendinger på jorda. For de som sier slikt, gir derved til kjenne at de søker et fedreland (himmelen), og dersom de hadde tenkt på det som de var kommet fra, da hadde de jo hatt tid til å vende tilbake, men nå stunder de etter et bedre, det er et himmelsk, derfor skammer Gud seg ikke ved dem, ved å kalles deres Gud, for han har gjort en stad (det himmelske Jerusalem) ferdig til dem." (Hebr. 11, 13–16).

"Kvinner fikk sine døde igjen ved oppstandelse, andre ble utspent til pinsel og ville ikke ta imot utløsing, forat de kunne få del i en bedre oppstandelse (den gammel-testamentlige oppstandelse på den siste dag av hedningenes tider – før opprettelsen av 1000-års-riket på denne jord), andre fikk lide spott og husstrykning, ja bånd og fengsel, de ble stenet, gjennomsaget, fristet, de døde for sverd, de flakket omkring i fåreskinn, i gjeteskinn, de led mangel, trengsel, hård medfart – verden var dem ikke verd – de vanket om i utørkener og fjell og huler og jordkløfter. Og enda alle disse fikk vidnesbyrd for sin tro, oppnådde de ikke det som var lovet, fordi Gud forut hadde utsett noe bedre for oss (den kristne menighet) så de (de gammel-testamentlige troende) ikke skulle nå fullendelsen (oppstandelsen) uten oss." (Hebr. 11, 35–40).

Jeg vil sitere hva O. K. Indergaard sier om de troende jøder fra gammel-testamentlig tid og om deres deltagelse i den himmelske fasen av 1000-års-riket. Sitatet er hentet fra artikkelsamlingen, Spredte temaer i profetien, art. nr. 248. "Men der er i den samme tid også en himmelsk fase av riket, og på grunn av profetiene om den NÆRE OG DEN ÅPNE HIMMEL i Messias-riket kan de to faser både være sammen og adskilt ettersom det ønskes og kreves. Og i den himmelske fase ER DEN EGENTLIGE BRUD DET HIMMELSKE ISRAEL i det himmelske Jerusalem, de frelste av Israel i den gamle pakt, Hebr. 11, etc. dette er den åndelige og endelige Rebekka, den himmelske Isaks brud, som i det jordiske forbilde var en jomfru, hebr. almah, av Abrahams eget hebraiske folk, 1. Mos. 24, 43, men som i det åndelige motbilde er dronningen, hebr, shegal, Salm. 45, 10–11, NÅR GUD ATTER FØRER DEN FØRSTEFØDTE INN I VERDEN, Hebr. 1, 6–8: i Jesus Messias herlighetsrike på denne jord, Salm. 2, 6: 110, 1–2: Matt. 25, 31, etc."

For det andre vil den kristne menighet inngå i den himmelske fasen av 1000-års-riket og være med å styre som prester på jorden. "Og den som seirer, og som (Jesus) har gjort oss (de kristne) til et kongerike, til prester for Gud, ham tilhører æren og styrken i all evighet. Amen. (Joh. Åp. 1, 6).

"Og den som seirer, og som tar vare på mine gjerninger, inntil enden, ham vil jeg gi makt over hedningene, OG HAN SKAL STYRE DEM MED JERNSTAV, likesom en knuser lerkar, således som jeg har fått det av min Fader, og jeg vil gi ham morgenstjernen." (Joh. Åp. 2, 26–28).

"Den som seirer vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra, og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, det som kommer ned fra himmelen fra min Gud, og mitt navn, det nye." (Joh. Åp. 3, 12).

"DEN SOM SEIRER, HAM VIL JEG GI Å SITTE MED MEG PÅ MIN TRONE (I JERUSALEM), likesom jeg og har seiret og satt meg med min Fader på hans trone." (Joh. Åp. 3, 21).

"Men dere er en utvalgt ætt, ETT KONGELIG PRESTESKAP, et hellig folk, et folk til eiendom, forat Dere skal forkynne hans dyder som kalte dere fra mørke til sitt underfulle lys." (1. Pet. 2, 9).

Den kristne menighet skal være med å styre over hedningene og være prester i 1000-års-riket. De skal både styre ut ifra Guds tempel i himmelen og Jesu trone i Jerusalem. Den kristne menighet skal først og fremst være en himmelsk forsamling og være med på å styre verden ut i fra den himmelske herligdom, men dette forhindrer ikke at den også er med på å styre verden ut ifra Jesu tempel i Jerusalem. I og med at de kristne på dette tidspunktet har fått sine herlighets-legemer, så kan de forflytte seg raskt fra ett sted til et annet. Enkelthetene i menighetens oppgaver i 1000-års-riket har vi ikke noen opplys-

ninger om, men vi kan likevel antyde de store trekk og hovedlinjer.

I 1000-års-riket vil hver enkelt medlem av den kristne menighet få oppgaver i samsvar med de nådegaver vedkommende har og i samsvar med den nådelønn han har fått utdelt ved Kristi domstol. "Dere elskede, NÅ ER VI GUDS BARN, OG DET ER ENNÅ IKKE ÅPENBARET HVA VI SKAL BLI, vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er." (1.Joh. 3, 2).

"For jeg holder for at den nærverende tids lidelser ikke er å akte mot den herlighet som skal åpenbares på oss (i 1000-års-riket og i evigheten)." (Rom. 8, 18).

"Eller vet Dere ikke at de hellige skal dømme verden? Og dersom verden blir dømt ved dere, er Dere da uverdige til å dømme i de ringeste saker? Vet dere ikke at vi skal dømme engler? hvor meget mere da i timelige ting." (1. Kor. 6, 2–3).

Sverre Kornmo sier følgende om den kristne menighets oppgaver i 1000-års-riket i sin bok, Endetiden i Profetiens lys, s. 112, 117 og 118: "Menigheten som sådan er aldri lovet noe jordisk rike. Menighetens herlighet er og blir av åndelig og himmelsk art. Også i 1000-års-riket vil menighetens herlighet være av himmelsk art, men likevel vil menigheten regjere sammen med Jesus i sine herliggjorte legemer på jorden. Alt på jorden vil da bli diktert fra det himmelske "hovedkvarter" ved Jesus og menigheten. . . I steden for bombetokter over Israels land, vil det komme bølger av fly fra de fjerne land til Jerusalem for å få undervisning i Guds ord og bud. (Mika 4, 2). Mens all propaganda tidligere gikk imot Kristus og alt som er rent og hellig, vil det da bli helt motsatt. Alle lover og rettsbegreper vil være i harmoni med Guds ord, Hele verdensordningen blir underlagt Kristus og hans menighet, som skal regjere sammen med den herliggjorte konge. Da vil det bli full korresponsdanse mellom himmelen og jorden, idet de hellige, som er utvalgt av Kristus, vil være til stede i sine herliggjorte legemer likesom Jesus var hos sine disipler etter oppstandelsen. OVERALT PÅ HELE JORDEN VIL DE UTTØVE SIN MAKT OG INNFLYTELSE BÅDE I ÅNDELIG OG I MATERIELLE ANLIGGENDER. ALLE TING ER UNDERLAGT DET HIMMELSKE STYRESETT.

Mellom himmel og jord vil det være samkvem, for de hellige som da er bortrykket til himmelen, vil alltid ha sitt "hovedkvarter" i det himmelske, men de vil også besøke jorden som himmelske representanter for å ta del i styret, samtidig som de vil undervise i evangeliets sannheter som vil være enda mere aktuelle i den tid enn i vår tid. Det står så klart skrevet i Salme 72: Så lenge solen skinner, skal hans navn skyte friske skudd. Solen vil skinne helt til det blir nye himler og en ny jord."

Per Faye-Hansen sier i sin brosjyre, Israel og 1000-års-riket, s. 14, følgende om menighetens oppgaver i riket for Israel: "Når det gjelder spørsmålet om riket er her på jorden eller i himmelen, tror jeg for min del at det er begge steder med det vesentlige det frelste av Israel som Herrens evangeliske instrument på jorden i fredens rike. De troende som blir opprykket, menigheten, skal regjere med Kristus, men da han som Gud er allesteds nærverende, kan Han vel være både med dem i himmelen og med Israel på jorden på en gang. Det synes meg rimeligst at de hellige skal regjere med Messias ovenfra. Hvorfor skulle de vel ellers opprykkes og møte Herren i luften? Jeg kunne tenkte meg et "overhus" og et "under hus" i det messianske parlamentet med Messias selv som kongen, en dennesidig virkeliggjørelse av Guds rike på jord, før den endelige dom da Messias skal overgi alt til Faderen."

Erich Sauer sier følgende om den kristne menighet og dens status i den himmelske fasen av 1000-års-riket. "Fra de ble herliggjort har de ikke lenger et jordisk legeme, men et himmelsk lyslegeme og med sine åndelige legemer skiller de seg derfor ut fra Israel og hedningefolkene. De opptrer derfor sannsynlivis på jorden på samme måte som Herren når han viste seg etter oppstandelsen: som herliggjorte tilhører de den himmelske verden, men kan — nøyaktig som han — enda få del i livet på jorden (muligens endatil spise og drikke). Vi gleder oss til den kommende herlighet. Alle enkelthetene overlater vi til Herren."

For det tredje har også martyrene i fra trengselstiden fått løfte om oppstandelse og deltagelse i den himmelske fasen av 1000-års-riket. "Og jeg så troner, og de (de hellige) satte seg på dem, og det ble gitt dem makt til å holde dom, og jeg så deres sjeler som var blitt halshugget for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld, og dem som ikke hadde tilbedt dyret og dets bilde, og som ikke hadde tatt merket på sin panne eller på sin høyre hånd, OG DE BLE LEVENDE OG REGJERTE MED KRISTUS I 1000 ÅR." (Joh. Åp. 20, 4).

Hva som gjelder de grupperinger av troende mennesker som går inn i den jordiske fasen av 1000-års-riket, vil jeg i det følgende nemne 2 grupper. Disse vil ikke inngå i den himmelske fasen, for de har ikke fått sine herlighets-legemer, men de er troende og gjenfødte mennesker som vil få oppgaver på jorden i 1000-års-riket.

For det første har vi de jøder som omvender seg i løpet av og etter den store trengsel. Dette er jødenes frelse som er omtalt så ofte, særlig i G. T., men også N. T. (Se kapitlet: Den store trengselstiden).

"Og fremmede skal stå og vokte deres hjorder, og utenlendinger skal være deres åkerdyrkere og vingårdsmenn. MEN DERE, DERE SKAL KALLES HERRENS PRESTER, VÅR GUDS TJENERE SKAL DE (HEDNINGENE)

KALLE DERE (JØDENE), folkenes gods skal dere ete, og deres herlighet skal gå over til dere." (Es. 61, 5–6).

"Da svarte Peter ham: Se, vi har forlatt alt og fulgt deg, hva skal da vi få? Da sa Jesus til dem: Sannelig sier jeg dere: Dere som har fulgt meg, Dere skal i gjenfødelsen (i 1000-års-riket), når Menneskesønnen sitter på sin herlighetstrone (i Jerusalem), også sitte på 12 troner og dømme Israels 12 stammer." (Mat. 19, 27–28).

"Men Dere er de som har holdt ut ~~med meg~~ i ~~mine~~ prøvelser, og jeg tilsier dere riket (1000-års-riket), likesom min Fader har tilsagt meg det, så skal Dere ete og drikke ved mitt bord i mitt rike, og sitte på troner og dømme (styre) Israels 12 stammer." (Luk. 22, 28–30).

Om jødenes funksjon som prester i 1000-års-riket sier prof. P. Beyerhaus i sin bok, Guds plan med Israel og folkene, s. 34: Begrepet "kongerike av prester" hentyder til den kommende teokratiske og hierarkiske ordning i Guds rike på jorden. Denne jord med alle folkeslag er bestemt til å bli omdannet til et kongerike, i hvilket Gud er den absolutte, av alle folkeslag anerkjente hersker. For kun slik kan dens opprinnelige bestemmelse gå i oppfyllelse, nemlig å bli en god verden, rik på velsignelse, fred, rettferdighet, velstand og kulturell utfoldelse.

Mellom Gud og folkeslagene står et embete, som Gud selv har opprettet, det er prestene, som er formidlere av hans anvisninger og velsignelse, og samtidig er de talsmenn for menighetens overtredelser. VIA PRESTENE SKAL KOMMUNIKASJONEN MELLOM GUD OG FOLKESLAGENE FOREGÅ ETTER EN FASTSATT FORM.

Det er Israels ubegripelige men samtidig ukrenkelige kall å ivareta denne hierarkiske verdighet og oppgave som er tiltenkt dem. Gud selv binder seg til sitt folk, stiller det under kjærlig beskyttelse og truer samtidig ethvert menneskelig forsøk på av misunnelse eller hat å forgripe seg på dette folk. "Den som rører dere (jødene), rører ved hans øyesten." (Sak. 2, 12).

For det andre så vil Herren også utvelge seg noen til prester av de hedninger som har gitt seg over til Gud i trengselstiden. De skal også inngå i den jordiske fasen av 1000-års-riket. "Og jeg (Gud) vil gjøre et tegn på dem (jødene) og sende noen av de unnkomne blandt dem til hedningefolkene, til Tarsis, Ful og Lud, bueskytterne, til Tubal og Javan, til de fjerne kyster som ikke har hørt tidenden om meg og ikke sett min herlighet, og de skal kunngjøre min herlighet blant hedningefolkene. Og fra alle hedningefolkene skal de komme med alle deres brødre til matoffer for Herren, på hester, på vogner, i bærestoler, på mulesler, og på hurtigløpende kameler, og føre dem (jødene) opp på mitt hellige berg i Jerusalem, sier Herren, likesom Israels barn bærer matofferet i rene kar til Herrens hus, OGSÅ AV DEM (AV HEDNINGENE)

VIL JEG (GUD) TA MEG NOEN TIL PRESTER, TIL LEVITTER, SIER HERREN." (Es. 66, 19–21).

Vi har også andre grupperinger av mennesker som kommer til å inngå i den jordiske fasen av 1000-års-riket, men det vil føre for langt å ta dem med i denne sammenhengen. Disse troende menneskene som inngår i 1000-rås-riket, og som vil få de forskjellige oppgaver på jorden, er de mennesker som i Guds løfter til Abraham har fått betegnelsene "som sanden på havets bredd" og "som støvet på jorden". I 1000-års-riket vil Guds løfter til Abraham om at han skulle få en stor ætt, bli oppfylt til fulle.

Av dette ser vi at det er mange forskjellige grupperinger av mennesker som skal være sammen med Jesus og styre i 1000-års-riket, og selv om vi ikke på nåværende tidspunkt helt klart kan trekke opp de forskjellige gjøremål og de forskjellige funksjoner, så gjelder dette funksjoner som har med tilbedelse, lovsang, undervisning, rettsavgjørelser, prestetjeneste og styre å gjøre. Vi kan bare ane dette og uttale oss i generelle vendinger om det som skal komme, for det er ikke åpenbart fullt ut eller satt i funksjon ennå, MEN VI VET I ALLE ALL AT ALLE TROENDE SKAL VÆRE MED I VERDENS-OMSPENNENDE STYRE, DER KRISTENDOMMEN SKAL VÆRE AK-SEPTERT UT OVER DEN HELE JORD, SOM DEN ENESTE TIL-LATTE STYREFORM OG TRO, OG DER HEDNINGENE SKAL MÅTTE BØYE SEG FOR DETTE STYRET.

I denne sammenheng vil jeg refere Joh. Åp. 5, 9–10, som angår de to fasene av Guds-riket. "Og de (24 eldste og de 4 livsvesener) synger en ny sang og sier: Verdig er du (Jesus) til å ta boken og åpne seglene på den, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt, og gjorde dem til et kongerike og til prester for vår Gud, og de skal være konger på jorden."

Denne teksten er for det første vanskelig å oversette fra grunnteksten fordi det finnes flere varianter av den, slik at en må velge variant.

For det andre har man satt inn ord i den norske teksten som mangler i grunnteksten. Dette er naturligvis gjort for at det skal bli lettere å forstå for den vanlige leser, men faren for å sette inn galne ord, er så absolutt til stede.

For det tredje mener jeg at tekstens siste del er galt oversatt i vår Bibeloversettelse. Ved nåværende Bibel-oversettelse kommer det ikke fram at: AT VI SKAL HERSKE PÅ JORDEN. Jeg vil sitere Studiebibelens ord til ord oversettelse, s. 784 og 786. De forskjellige varianter som forekommer vil jeg sette i parantes. Jeg vil ikke ta med de ordene som er satt inn i oversettelsen, og som ikke finnes i grunnteksten. "Verdig er du til å motta boken, og åpne seglene på den. For du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og nasjoner, og du gjorde (oss) (dem) (konger) (et

kongerike) og prester, og (vi skal herske) (vi hersker) (skal herske) på jorden." (Joh. Åp. 5, 9–10).

Uansett hvordan man oversetter denne teksten, så står det likevel fast: At det er vi som skal herske på jorden, og ikke som det står i vår Bibel-oversettelse: "og de skal herske på jorden". Problemet er så å bestemme hvem pronomenet vi står for. Jeg mener at det står for alle troende mennesker, både de som inngår i den himmelske og de som inngår i den jordiske fasen av 1000-års-riket. DE SKAL ALLE SAMMEN VÆRE MED PÅ Å HERSKE PÅ JORDEN.

Ved at man oversetter dette galt, så blir følgende forhold svekket:

1) Man får ikke fram de to fasene av 1000-års-riket.
2) Man får ikke fram at vi som er i himmelen, også skal delta i styret på jorden.

Men Guds-riket skal ikke bare deles inn i to faser i 1000-års-rikets tid, der disse fasene på ingen måte er atskilt fra hverandre. Det skal også være en viss rangordning i rikets tid, der de troende vil få tildelt oppgavene som man har forutsetning for, enten ut ifra sine nådegaver eller ut ifra den troskap og innsats man har vist i livet. Dette går tydelig fram av det spørsmålet som mor til Sebedeus-sønnene stilte til Jesus. "Da gikk Sebedeus-sønnenes mor til ham med sine sønner, falt ned for ham og ba ham om noe: Han sa til henne: Hva vil du. Hun sa til ham: Si at disse mine to sønner skal sitte, den ene ved din høyre og den andre ved din venstre side i ditt rike (i 1000-års-riket). Men Jesus svarte og sa: Dere vet ikke hva dere ber om. Kan Dere drikke den kalk jeg skal drikke (døden på korset)? De sa til ham: Det kan vi. Han sa til dem: Min kalk skal Dere nok drikke, men å sitte ved min høyre og venstre side, det tilkommer det ikke meg å gi noen, men det gis dem som det er beredt av min Fader." (Mat. 20, 20–23).

At det skal være forskjellige oppgaver og en viss rangordning i 1000-årsriket, viser flere utsagn i Bibelen. Den som har gjort en fin og verdifull innsats i Guds rikes sak, vil få større oppgaver og gjøremål i 1000-års-riket enn de som har være late og passive kristne. Dette prinsippet om at den som er flittig, skal ha større lønn en den som er lat, er et prinsipp som de aller fleste av oss respekterer og er enige i. "Mens de (jødene) hørte på dette, la han (Jesus) også en lignelse til, fordi han var nær ved Jerusalem og de tenkte at Guds rike (riket for Israel) straks skulle komme til syne. En mann av høy byrd (Jesus) drog til et land langt borte (til himmelen) for å få kongemakt, og så komme tilbake igjen (Jesu gjenkomst). Han kalte da 10 av sine tjenere til seg, og gav dem 10 pund og sa: Kjøpslå med dem til jeg kommer igjen. Men hans lands-

menn (jødene) hatet ham, og skikket sendemenn etter ham og sa: Vi vil ikke at denne mannen skal være konge over oss. Og det skjedde da han hadde fått kongemakten (den får han i himmelen) og kom tilbake, da bød han at de tjenere han hadde gitt pengene, skulle kalles for ham, forat han kunne vite hva hver av dem hadde vunnet. Da kom den første fram og sa: Herre ditt pund har kastet av seg 10 pund. Og han (Jesus) sa til ham: VEL DU GODE TJENER, FORDI DU HAR VÆRT TRO I DET SMÅ, VIL JEG SETTE DEG OVER 10 BYER." (Luk. 19, 11–17).

Denne skal altså styre 10 byer i 1000-års-riket, og det p. g. av sin flid og sin innsats. Dette skal skje på jorden, og vi må se det helt konkret og historisk. Dessuten ser vi at denne bedømmelsen skjer etter at Jesus er kommet tilbake til jorden, for å dømme menneskene og opprette riket for Israel.

I tillegg til at vedkommende skal få styre 10 byer i 1000-års-riket, skal han også bli overgitt det pundet som den late tjener ikke hadde gjort noe for at det skulle øke. "Og han sa til dem som stod ved hans side: Ta pundet fra ham og gi det til ham som har de 10 pund. De sa til ham: Herre, han har jo 10 pund. Jeg (Jesus) sier dere AT HVER DEN SOM HAR, HAN SKAL GIS, MEN DEN SOM IKKE HAR, FRA HAM SKAL DET ENDOG TAS DET HAN HAR." (Luk. 19, 24–26).

"Dette forholdet om at det skal være en viss rangordning i 1000-års-riket kommer også til uttrykk i følgende tekst: "Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller åkrer for mitt navns skyld, skal få det mangfoldig igjen og arve evig liv. MEN MANGE SOM ER DE FØRSTE, SKAL BLI DE SISTE, OG DE SISTE DE FØRSTE." (Mat. 19, 29–30).

Hva som gjelder den jordiske linjen i det framtidige Guds-riket, så er det jødene som er hovedbærerne for den. Hele Bibelen er full av utsagn som forteller oss dette, men nå er den jødiske og jordiske linjen av Guds-riket så lite framme i forkynnelsen at en skulle nesten tro at den/de som tar det fram er å regne som bakstrevere og vranglærere. Men vi har heligvis klare Skrifts-ord som går på dette, og da er det Gud som er ansvarlig for oppfyllelsen av dem. Vårt ansvar er å holde dem fram, slik at alle (både troende og hedninger) skal kunne se dem, og ved dette både ære Gud og forstå at det er Gud som fører jødene hjem til Eretz Israel, for der å oppfylle de mange profetier som han har lovet jødene.

Når nå Gud fører jødene hjem igjen etter snart 2000 år i diasporaen, så er dette et tydelig tegn på at han mener det han har lovt jødene. Dette skulle da bare enda mer få oss til å forundre oss over Guds veier med dette gåtefulle folket, og få oss til å forstå at Gud er Historiens Herre, som fører historien fram i full overensstemmelse med det profetiske ord, hvor ingenting er for-

andret eller kalt tilbake. LIKESÅ SIKKERT SOM DE MANGE PROFETI-ENE OM JESU FØRSTE KOMME ER GÅTT I OPPFYLLELSE, LIKESÅ SIKKERT VIL DE MANGE PROFETIER OM JESU ANDRE KOMME OG OPPRETTELSEN AV RIKET FOR ISRAEL GÅ I OPPFYLLELSE.

Vi skal i det følgende ta med en del Bibel-ord som klart peker på den jødiske og den jordiske linjen i det framtidige Guds-riket på jord. Disse er hentet fra G. T.

"Og jeg (Gud) har dog innsatt min konge (Jesus) på Sion, mitt hellige berg." (Salm. 2, 6).

"Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs hus, så han kan lære oss sine veier, og vi kan ferdes på hans stier. FOR FRA SION SKAL LOV UTGÅ OG HERRENS ORD FRA JERUSALEM. Og han (Jesus) skal dømme mellom hedningefolk og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver, et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke lenger lære å føre krig." (Es. 2, 3–4).

"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han skal kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig Fader, fredsfyrste. SÅ SKAL HERREDØMMET BLI STORT OG FREDEN BLI UTEN ENDE OVER DAVIDS TRONE OG OVER HANS KONGE-RIKE, og det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid, Herrens, hærskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette." (Es. 9, 6–7).

"Og Herren skal forbarme seg over Jakob og igjen utvelge Israel og bosette dem i deres land, og fremmede skal slå seg sammen med dem (jødene) og holde seg til Jakobs hus. Og folkeslag skal ta dem og føre dem hjem igjen, og Israels hus skal få dem i eie i Herrens land og gjøre dem til trælle og trælle-kvinner, og de skal nå holde dem fanget som har holdt dem selv fanget, OG HERSKE OVER SINE VOLDSHERRER." (Es. 14, 1–2).

"På den tid skal det bæres fram gaver til Herren, hærskarenes Gud, fra det ranke folk (etioperne) med den glinsende hud, fra det folk som er fryktet viden om, det folk som stadig bruker målesnor og treder ned, det folk hvis land gjennomskjæres av strømmer – til det sted hvor Herrens, hærskarenes Guds navn bor, til Sions berg." (Es. 18, 7).

"Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg vil løfte min hånd til hedningene og reise mitt banner for folkene, og de skal komme med dine sønner ved barmen, og dine døtre skal de bære på skulderen. OG KONGER SKAL VÆRE DINE FOSTERFEDRE, OG DERES DRONNINGER DERES AMMER, DE SKAL KASTE SEG PÅ SITT ANSIKT TIL JORDEN FOR DEG, OG DINE FØTTERS STØV SKAL DE SLIKKE, og du skal kjenne at jeg er Herren, og at de som bier etter meg, ikke skal bli til skamme." (Es. 49,

22–23).

Hvem er disse som kommer flygende som duer til sine dueslag? For på meg skal øyene vente, og fremst seiler Tarsis-skipene og fører dine barn hit fra det fjerne, deres sølv og gull kommer med dem for Herrens, din Guds navns skyld, for Israels helliges skyld, for han herliggjør deg. Og dine porter skal holdes åpne all tid, hverken dag eller natt skal de lukkes, så folkenes gods kan føres inn til deg, og konger føres med som fanger. FOR DET FOLK OG DET RIKE SOM IKKE VIL TJENE DEG, SKAL GÅ TIL GRUNNE. OG HEDNINGENE SKAL BLI ALDELES ØDELAGT... Og barna til dem som har plaget deg, skal kome bøyde til deg, og alle de som har foraktet deg, skal kaste seg ned for dine føtter, og de skal kalle deg Herrens stad, Israels Hellige Sion. I stedet for at du var forlatt og hatet, så det ikke var noen som drog igjennom deg, VIL JEG GJØRE DEG TIL EN EVIG HERLIGHET, en fryd for slekt etter slekt. Og du skal die hedningefolks melk, ja, kongers bryst skal du die, og du skal kjenne at jeg, Herren, er din frelser, og Jakobs veldige din gjenløser." (Es. 60, 8–12 og 14–16).

"Og fremmede skal stå og vokte deres (jødenes) hjorder, og utlendinger skal være deres åkerdyrkere og vingårdsmenn. Men Dere, DERE SKAL KALLES HERRENS PRESTER, vår Guds tjenere skal de kalle dere, folkenes gods skal Dere ete, og deres herlighet skal gå over til dere." (Es. 61, 5-6).

"Se, dager kommer sier Herren, da jeg vil la stå fram for David en rettferdig spire, og han skal regjere som konge og gå fram med visdom og gjøre rett og rettferdighet i landet. I hans dager skal Juda bli frelst og Israel bo trygt, og dette er det navn som han skal kalles med: Herren vår rettferdighet." (Jer. 23, 5–6).

"Og de skal bo i det land som jeg gav min tjener Jakob, det som deres fedre bodde i, de skal bo i det, de og deres barn, og deres barnebarn, til evig tid, og David (Jesus) min tjener, skal være deres fyrste evindelig. Og jeg vil gjøre en fredspakt med dem – en evig pakt med dem skal det være, og jeg vil bosette dem i mitt land og la dem bli tallrike, og jeg vil sette min helligdom midt i blandt dem for evig tid." (Esek. 37, 25–26).

"Og Herren skal brøle fra Sion og la sin røst høre fra Jerusalem og himmel og jord skal skjelve, men Herren er en tilflukt for sitt folk og et vern for Israels barn. Og dere skal kjenne at jeg er Herren deres Gud, som bor på Sion, mitt hellige berg, og Jerusalem skal være et hellig sted, og fremmede skal ikke mere trenge inn der." (Joel 3, 21–22).

"På den dag vil jeg reise opp igjen Davids falne hytte, og jeg vil mure igjen dens revner og reise opp det som er nedbrutt av den, og jeg vil bygge den opp igjen som i fordums dage, så at de (jødene) får ta det i eie det som er igjen av Edom, og alle hedningefolk som kalles ved mitt navn, sier Herren, han som

gjør dette." (Amos 9, 11–12).

"Men det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står være grunnfestet på toppen av fjellene, og høyt hevet skal det være over alle høyder, og folkeslag skal strømme opp på det. Og mange hedningefolk skal gå avsted og si: KOM, LA OSS GÅ OPP TIL HERRENS BERG OG TIL JAKOB GUDS HUS, SÅ HAN KAN LÆRE OSS SINE VEIER, OG VI FERDES PÅ HANS STIER. FOR FRA SION SKAL LOV UTGÅ, OG HERRENS ORD FRA JERUSALEM. Og han skal dømme mellom mange hedningefolk og skifte rett for veldige hedningefolk helt til de fjerneste land, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver, folkene skal ikke lenger løfte sverd mot hverandre og ikke mere lære å føre krig, men de skal sitte hver under sitt vintre og sitt fikentre, og ingen skal skremme dem, for Herrens, hærskarenes Guds munn har talt." (Mika 4, 1–4).

"DET KOMMER EN DAG DA DINE MURER SKAL BYGGES OPP IGJEN, DEN DAG DA DINE GRENSER FLYTTES LANGT UT. På den dag skal de komme til deg like til Assur og Egyptens byer og fra Egypten like til elven og fra hav til hav og fra fjell til fjell." (Mika 7, 11–12).

"Og jeg vil utrydde vognene i Efraim og hestene i Jerusalem, og alle krigsbuer skal utryddes, og han skal tale fred til hedningene, og hans herredømme skal nå fra hav til hav og fra elven og til jordens ender." (Sak. 9, 10).

"Og alle de som blir igjen av alle de hedningefolk som angrep Jerusalem, skal år etter år dra opp for å tilbede kongen, Herren, hærskarenes Gud, og for å delta i løvsalenes fest. Men om noen av jordens folk ikke drar opp til Jerusalem, for å tilbede kongen, hærskarenes Gud, så skal det ikke komme regn hos dem." (Sak. 14, 16–17).

Vi har i den ovenfornevnte oversikten tatt med såvidt mange Skrift-ord fra G. T. som viser med all tydelig klarhet at Jesus skal styre ut ifra Jerusalem i 1000-års-riket, og at jødene skal ha særstilling i dette riket. Og for den som ikke vil la seg overbevise av disse mektige Bibelord, for den gives det på nåværende tidspunkt ikke andre beviser på at dette skal skje. VEDKOMMENDE FÅR BARE LEVE I SIN VILLFARELSE.

Hva som gjelder Bibel-ord fra N. T. om at Jesus skal komme tilbake og opprette riket ut ifra Israel og Jerusalem, så henviser jeg til kapitlet: Forholdet mellom Israel og den kristne menighet.

DET GÅR IKKE AN Å KOMME FORBI DEN SANNHET OG DEN KJENSGJERNING AT JESUS SKAL STYRE VERDEN UT IFRA JERUSALEM OG ISRAEL I 1000–ÅRS–RIKET. PROFETIENE I G. T. SIER DETTE TYDELIG OG UTSAGNENE I N. T. STADFESTER AT DETTE ER RIKTIG, og at det skal skje, det som de gammel-testamentlige profetier omtaler.

Så er det da altså ikke sant at løftene i G. T. har fått ny og forandret betydning i N. T.? Nei, det er ikke sant. LØFTENE TIL ISRAEL OG JØDENE STÅR FORTSATT VED LAG, OG DE VIL SKJE NØYAKTIG SOM DE STÅR BESKREVET I G. T. Dersom noen sier annet, så står dette ikke i Bibelen, men vedkommende må ha det fra andre kilder.

Det den kristne menighet bør gjøre så fort som mulig er at den gjennomfører de to begrepene, jødene og 1000-års-riket, i lesingen og i forståelsen av Bibelen. Dersom dette skjer, da først skjer det at en begynner å forstå Bibelen fullt ut, og da ser en at mye av det som før var dunkelt og det som så ut til å være i uoverenstemmelse, er greit og lett å forstå. Dersom vi ikke skiller mellom det som er sagt til og lovet jødene p. d. e. s., og det som er sagt til og lovet den kristne menighet p. d. a. s., så forstår vi ikke Bibelen, men blander det hele sammen. For at vi skal kunne forstå de mange utsagn i Bibelen, så er det helt nødvendig at vi regner med 1000-års-riket for Israel. Dersom vi ikke er oppmerksomme på dette riket, så blir vi stående tilbake med en stor rest av profetier og utsagn som vi ikke greier å plassere, og dersom vi er tenkende mennesker, så vil dette bare føre til at vi blir frustrert og forvirret, og det var ikke meningen. EN KRISTEN SKAL IKKE STÅ I FORVIRRINGENS TEGN, MEN I LYSET OG I FORSTÅELSEN.

Forat dette kan la seg realisere, må naturligvis den forutsetning være til stede at hver enkelt kristen setter seg ned og leser hva som står i Bibelen, og ikke bare nøyer seg med andaktsbøker og det som andre skriver om Bibelens innhold. I grunnen så skulle en kristen bare lese to ting, for han har ikke tid til noe mer. Og disse to ting er:

1) Bibelen.
2) Annen litteratur som er med på å gi kunnskaper som kan kaste nytt lys over Bibelen.

Alt det andre som finnes av litteratur, har liten verdi, for det fører ikke til frelse for noen, men er derimot medvirkende til at menneskene kaster bort sin tid på det som hører denne verden til. En velger altså det nest beste og lar det beste stå urørt. Dette er jo typisk menneskelig.

Dessuten kan et kristent menneske bli et lett bytte for vranglære og feil informasjon dersom ikke mennesket selv er villig til å sette seg inn i Guds ord og studere det. — En kan naturligvis høre på andre som en har tillit til, men en kan ikke ut ifra Guds ord vurdere om det som er sagt, er galt eller rett. — Vi burde i så måte legge oss på sinne det som Salme 1 forteller om: "Salig er den mann som ikke vandrer i ugudeliges råd og ikke står på synderes vei og ikke sitter i spotteres sete, MEN HAR SIN LYST I HERRENS

LOV OG GRUNNER PÅ HANS LOV DAG OG NATT. Han skal være lik et tre, plantet ved rinnende bekker, som gir sin frukt i rett tid, og hvis blad ikke visner, og alt hva han gjør, skal han ha lykke til." (Salm. 1, 1–3).

Den jordiske og den jødiske linjen av det framtidige Guds-riket på jord er dessverre falt bort i luthersk teologi, i og med at teologene har tatt Guds løfter til jødene og overført dem på den kristne menighet. Dette er ikke kristen og jødisk tankegang at Guds-riket bare er der oppe, men dette er kommet inn i teologien gjennom gresk filosofi og gresk tankegang. I denne tradisjonen tenkte man seg Guds-riket som noe fjernt og opphøyet, ja nærmest uoppnåelig. DEN GENUINE KRISTNE TANKEGANG ER AT GUDS–RIKET SKAL VÆRE BÅDE I HIMMELEN OG PÅ JORDEN SAMTIDIG. Dette har alltid vært tilfelle. Dette er tilfelle i dag også. Dette skal enda mere bli tilfelle i 1000-års-riket. I den nye himmel og på den nye jord vil disse to fasene være smeltet helt sammen.

Jeg vil i denne sammenhengen sitere hva Paul Althaus skriver om den greske innflytelse på de opprinnelige kristne tankene om 1000-års-riket som et rike på denne jord. "Den gamle kirke overtok med det n. t. håp fra den jødiske apokalytikk også chiliasmen: Kristi tusenårige rike på jorden. De oppfylte løfter i G. T. om et jordisk Messiasrike holdt seg til realismen: Justin ventet et tusenårig rike i Jerusalem. Men ettersom den gresk-filosofiske ånd ble sterkere i kirken og dens teologi, ble chiliasmen lammet og døde. Endetids-dramaet og den realistiske dennesidighet ved tusenårsriket var mot gresk følelse og tenkning. Derom vitner den skjebne Johannes Åpenbaring fikk i Østen: Kritikk og avvisning som ledd i kampen mot chiliasmen.

Den alexandriske teologi drepte denne forventning. Og med den greske tenkningsmakt forente seg virkningen av kirkens nye situasjon i det 4. århundre: Forfølgelsene opphørte, rikskirken oppsto — og Eusebimus av Cecarea jublet: "Nå er løftene i Es. 35 og 54 oppfylt! Kirken har allerede del i Jesu oppstandelse, det er blitt lys i dag."

Denne to-delingen av Guds-riket kommer også meget tydelig fram i Salme 148, der man skal lovsynge Jesus både fra himmelen og fra jorden i rikets tid. "Halleluja. LOV HERREN FRA HIMMELEN, LOV HAM I DET HØIE! Lov ham, alle hans engler, lov ham, all hans hær!

Lov ham, sol og måne, lov ham, alle Dere lysende stjerner! Lov ham, Dere i himlenes himler og Dere vann som er ovenover himlene!

De skal love Herrens navn: for han bød, og de blev skapt, og han satte dem på deres sted for all tid, for evig, han gav en lov som ingen av dem overstrider.

LOV HERREN FRA JORDEN, Dere store sjødyr og alle vanndyp, ild og hagl, sne og damp, stormvind, som setter hans ord i verk.

Dere fjell og alle hauger, fruktrær og alle sedrer, Dere ville dyr og alt fe,

krypdyr og vingede fugler.

Dere jordens konger og alle folk, fyrster og alle jordens dommere, unge menn og jomfuer, gamle sammen med unge!

De skal love Herrens navn: for hans navn alene er opphøiet, hans herlighet er over jorden og himmelen, og han har opphøiet et horn for sitt folk til en lovsang for alle sine fromme, for Israels barn, det folk som er ham nær. Halleluja!"

Enkelt kan vi si det slik: At i 1000-års-riket vil Gud styre verden ut ifra sitt tempel i himmelen, mens Jesus styrer ut ifra sitt tempel i Jerusalem. Vi skal i det følgende ta med en del Skrift-ord der begge disse templer er beskrevet.

"HERREN ER I SITT HELLIGE TEMPEL, HERRENS TRONE ER I HIMMELEN, HANS ØYNE SKUER, HANS BLIK PRØVER MENNESKENES BARN." (Salm. 11, 4).

"FOR DITT TEMPEL I JERUSALEMS SKYLD SKAL KONGER KOMME TIL DEG (JESUS) MED GAVER." (Salm. 68, 30).

"Og det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus (templet) står, være grunnfestet på toppen av fjellene og høyt hevet over alle høyder, og alle hedningefolk skal strømme til det. Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakob, Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier. For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem." (Es. 2, 2–3).

"I det år kong Ussias døde, så jeg (Esaias) Herren sitte på en høy, høy trone, og slepet på hans kåpe oppfylte templet. Serafer stod omkring ham. Seks vinger hadde hver, med to dekket han sitt åsyn, med to dekket han sine føtter, og med to fløy han. Og den ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig er Herren, hærskarenes Gud, all jorden er full av hans herlighet. Og tersklenes porter bevet ved de ropendes røst, og huset (templet) ble fylt med røk. Da sa jeg: Ve meg. Jeg er fortapt, for jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper, og mine øyne har sett kongen, Herren, hærskarenes Gud." (Es. 6, 1–5).

"Og fremmede (troende hedninger) som holder seg til Herren for å tjene ham og for å elske Herrens navn, og for å være hans tjenere, alle de som holder sabbaten, så de ikke vanhelliger den, og som holder fast på min pakt, dem vil jeg føre til mitt hellige berg og glede dem i mitt bedehus (tempel i Jerusalem) deres brenn-offer og slakt-offer skal være velbehag på mitt alter, FOR MITT HUS SKAL KALLES ET BEDEHUS FOR ALLE FOLK." (Es. 56, 6–7).

"Og jeg (Gud) vil gjøre en fredspakt med dem (jødene) en evig pakt med dem skal det være, og jeg vil bosette dem i mitt land (Israel) og la dem bli tallrike, OG JEG VIL SETTE MIN HELLIGDOM (TEMPLET) MIDT

IBLANDT DEM FOR EVIG TID." (Esek. 37, 26).

"Men Herren er i sitt hellige tempel, vær stille for hans åsyn, all jorden." (Hab. 2, 20).

"Og si til ham: Så sier Herren, hærskarenes Gud: Se, det skal komme en mann som heter Spire (Jesus), han skal spire fram av sin rot, OG HAN SKAL BYGGE HERRENS TEMPEL. Ja, han skal bygge Herrens tempel, OG HAN SKAL VINNE HERLIGHET OG SITTE OG HERSKE PÅ SIN KONGETRONE (I JERUSALEM), og han skal være prest der han sitter på sin trone, og freds råd skal det være mellom dem begge. Og kronene skal være til et minne i Herrens tempel om Helem og Tobia og Jedaja og Hen, Sefanias sønn. Og langt borte fra skal de komme og bygge på Herrens tempel, og Dere skal kjenne at Herren, hærskarenes Gud, har sendt meg (Jesus) til dere, og dette skal skje dersom Dere hører på Herrens, deres Guds røst." (Sak. 6, 12–15).

"Se jeg sender mitt bud (Johannes), og han skal rydde vei for mitt åsyn (Jesus) OG BRÅTT SKAL HAN KOMME TIL SITT TEMPEL, Herren som dere søker, paktens engel (Jesus) som Dere (jødene) stunder etter, se, han kommer, sier Herren hærskarenes Gud." (Mal. 3, 1).

"Derfor er de (de som er kommet ut av den store trengsel) for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel, og han (Jesus) som sitter på tronen skal reise sin bolig over dem. De skal ikke hungre mere, heller ikke tørste mere, solen skal heller ikke falle på dem, eller noen hete, for Lammet, som er midt for tronen, skal vokte dem og føre dem til livets vannkilder, og Gud skal tørke bort hver tåre av deres øyne." (Joh. Åp. 7, 15–17).

"Og Guds tempel i himmelen ble åpnet, og hans pakts ark ble sett i hans tempel, og det kom lyn og røster og tordener og jordskjelv og svære hagl." (Joh. Åp. 11, 19).

Disse Skrift-ordene som er referert ovenfor, viser at Guds tempel både er i himmelen og på jorden i 1000-års-riket, og vi kan si det slik: AT DET ER GUD SOM STYRER UT IFRA TEMPLET I HIMMELEN, MEN JESUS STYRER UT IFRA TEMPLET I JERUSALEM. Dette betyr videre at det blir et guddommelig enhetlig styre i himmelen og på jorden. Jeg synes at følgende utsagn fra Es. 33, 5 så fint viser den harmoni og enhet som det vil være mellom himmel og jord i 1000-års-riket: "OPPHØYET ER HERREN, FOR HAN BOR I DET HØYE (I HIMMELEN), HAN FYLLER SION MED RETT OG RETTFERDIGHET."

I 1000-års-riket skal templet i Jerusalem være midtpunktet for kristen tilbedelse på jorden, og hedningene skal komme til Jerusalem for å tilbe Jesus, som vil være å finne i det nyoppbygde templet der. Vi skal også ta med en del Skriftsord som viser at dette er tilfelle og omfanget av tilbedelsen.

"Alle jordens ender skal komme det i hu og vende om til Herren, OG ALLE FOLKENES SLEKTER SKAL TILBEDE FOR DITT (JESU) ÅSYN. For riket (1000-års-riket) hører Herren til, og han hersker over folkene. Alle jordens rikmenn skal ete og tilbe, for hans åsyn skal alle de bøye seg som stiger ned i støvet, og den som ikke kan holde sin sjel i live." (Salm. 22, 28–30).

"Han gjør ende på krigene over hele jorden, bryter buen sønder og hugger spydet av, vognene brenner han opp med ild. Hold opp og kjenn at jeg er Gud. JEG ER OPPHØYET I BLANDT FOLKENE, OPPHØYET PÅ JORDEN. Herren, hærskarenes Gud er med oss (jødene), Jakobs Gud er vår faste borg. Sela." (Salm. 46, 10–12).

"Folkene skal prise deg, Gud. Folkene skal prise deg alle til sammen. Folkeslagene skal fryde seg og juble, for du dømmer folkene med rett, OG FOLKESLAGENE PÅ JORDEN LEDER DU. Sela." (Salm. 67, 4–5).

"For ditt tempel i Jerusalems skyld skal konger komme til deg med gaver.. Veldige menn skal komme fra Egypten, Etiopia skal i hast utstrekke sine hender til Gud." (Salm. 68, 30 og 32).

"Gjør løfter og gi Herren deres Gud det Dere har lovt. Alle de som er omkring ham, skal komme med gaver til den Forferdelige. Han kuer fyrstenes stolte ånd, forferdelig for kongene på jorden." (Salm. 76, 12–13).

"ALLE HEDNINGENE SOM DU HAR SKAPT, SKAL KOMME OG TILBE FOR DITT ÅSYN, HERRE, OG ÆRE DITT NAVN." (Salm. 86, 9).

"Herren er blitt konge, folkene bever, han som troner over kjeruber, jorden ryster. HERREN ER STOR I SION, OG OPPHØYET ER HAN OVER ALLE FOLKENE. De skal prise ditt navn, det store og forferdelige, hellig er han." (Salm. 99, 1–3).

"Og hedningene skal frykte Herrens navn, og alle jordens konger din herlighet. For Herren har bygget Sion, han har åpenbart seg i sin herlighet. . . , forat de i Sion skal forkynne Herrens navn og hans pris i Jerusalem, når de samler seg, folkeslagene og rikene, for å tjene Herren." (Salm. 102, 16–17 og 22–23).

"Herre, alle jordens konger skal prise deg når de får høre din munns ord." (Salm. 137, 4).

"PÅ DEN TID SKAL DE KALLE JERUSALEM HERRENS TRONE, og alle folkene skal samle seg der, til Herrens navn i Jerusalem, og de skal ikke mere følge sitt onde, hårde hjerte." (Jer. 3, 17).

"Så sier Herren, hærskarenes Gud: Ennå en gang skal det skje at hele folkeslag og mange byers innbyggere skal komme hit. Og innbyggerne i den ene by skal gå til den andre og si: La oss gå avsted for å bønnfalle Herren og for å

søke ham, Herren, hærskarenes Gud, jeg vil gå, jeg og. OG MANGE FOLKESLAG OG TALLRIKE HEDNINGEFOLK SKAL KOMME FOR Å SØKE HERREN, HÆRSKARENES GUD, I JERUSALEM OG FOR Å BØNNFALLE HERREN. Så sier Herren, hærskarens Gud: I de dager skal det skje at ti menn av alle hedningefolkenes tungemål skal gripe fatt i en jødisk manns kappefald og si: Jeg vil gå med dere, for vi har hørt at Gud er med dere." (Sak. 8, 20–23).

I denne tiden skal hele jorden være full av Herrens kunnskap, og det skal være tilbedelse av Jesus i kristne Guds-hus overalt på jorden. Disse skal fylles med glade og entusiastiske mennesker som har erkjent at Jesus er den som gir frelse, og at han er all verdens Gud. "Forferdelig skal Herren vise seg mot dem (hedningene), for han skal tilintetgjøre alle jordens guder, OG ALLE HEDNINGENES KYSTER SKAL TILBEDE HAM (JESUS), HVERT FOLK PÅ SITT STED." (Sef. 2, 11).

"FOR DA VIL JEG GI FOLKENE NYE, RENE LEPPER, SÅ DE ALLE PÅKALLER HERRENS NAVN OG TJENER HAM MED ETT SINN." (Sef. 3, 9).

Denne tidsperioden er omtalt overalt i Bibelen, både i G. T. og i N. T., så den skulle ikke være noen hemmelighet, men den 7. tidshusholdning er lite kjent og forkynt innenfor den lutherske fortolkning og tradisjon. Størstedelen av de lutherske teologer og mange av forkynnerne har ment og mener fortsatt at den kristne kirke har overtatt jødenes løfter i gammel-testamentlig tid, og at jødene ikke har disse lenger, men så skjer det plutselig i vår tid at Gud igjen begynner å føre jødene hjem til Israel og lar dem få del i løftene. Dette forvirrer sant nok det teologiske systemet, som stort sett er galt på dette området, men Gud er bundet til sine løfter, slik at han må oppfylle dem konkret og slik de er lovet.

Det at jødene nå kommer hjem igjen fra en snart 2000 årig landflyktighet i diasporaen, er et under i samtiden. Det at jødene nå får igjen landet, bit for bit, trass i hard motstand både fra araberstatene, mange andre stater og F. N. er et under som bør få mange til å stanse opp. DET ER GUDS FOTTRINN VI HØRER I HISTORIEN NÅR JØDENE FÅR SINE LØFTER OPPFYLT. Og dersom vi er oppmerksomme på dette, og dersom vi har fått del i denne forundringen over det gåtefulle folkets historie og vandring, så skal ikke undringen bli mindre etter som tiden går. TIDEN ER KOMMET SÅ LANGT I INNEVÆRENDE TIDSHUSHOLDNING AT GUD HOLDER PÅ Å FORBEREDE DET NESTE, RIKET FOR ISRAEL, OG FOR AT DET SKAL KUNNE LA SEG REALISERE, SÅ MÅ JØDENE HJEM IGJEN TIL LANDET, ERETZ ISRAEL.

Hvorfor vil så ikke de aller fleste av teologene i den lutherske kirke aner-

kjenne riket for Israel eller 1000-års-riket. Svaret er to-delt:

1) De mener at den kristne menighet har overtatt jødenes løfter og rolle, og derfor så kaller de også menigheten for det åndelige Israel, det nye Israel eller det nye 12 stammefolket.
2) De mener at 1000-års-riket har for lite belegg i N. T. De hevder at man ut ifra 6 Skriftsteder i Johannes Åpenbaring ikke kan bygge opp opp tanken om noe 1000-års-rike på jorden ut ifra Israel og Jerusalem.

Jeg vil ikke her ta med sitater fra slike uttalelser, men bare kort nevne følgende:

1) At benevnelsen 1000 år er nevnt bare i Johannes Åpenbaring, det er sant, men at riket for Israel ikke er nevnt annet sted i N. T., det er ikke sant. 1000–ÅRS–RIKET ER DET SAMME SOM RIKET FOR ISRAEL, og hva som gjelder benevnelsen 1000 års, så kan vi like gjerne se det som et begrep som uttrykk for et bestemt antall år.
2) Guds-riket på jord er nevnt overalt i G. T., og det er det samme som 1000-års-riket. 1000–ÅRS–RIKET BETYR AT JESUS SKAL KOMME TILBAKE OG STYRE VERDEN UT IFRA ISRAEL OG JERUSALEM. Så enkelt er dette.

Men vi har også teologer og forkynnere som ser dette annerledes, og som har et riktig syn på dette. Jeg vil i det følgende sitere en del riktige uttalelser om 1000-års-riket.

Sverre Kornmo sier følgende om dette i sin bok, Endetiden i profetiens lys, s. 116: "En underfull tid vil nå komme med Jesus som hersker, og hans herredømme skal nå fra hav til hav og fra elven til jordens ender." (Sak. 9, 10).

Løftet til Abraham om landet i hele dets størrelse vil nå være oppfylt. Hele Israels nasjon underordner seg sin Messias i hellig lydighet. Dekket er tatt bort og forherdelsen veket. Deres store misjon skal begynne. De skal bringe frelsesbudskapet ut til det fjerneste land. . . "

Halvard Kolsrud sier i sin bok, Jesus kommer, s. 74: "Vi har det nå klart at Jesu gjenkomst til denne jord, i sluttfasen av den store trengsel, fører til opprettelsen av fredsriket. Likeså at Jesu gjenkomst fører til frelse for Israel. Jesu gjenkomst betyr dom over den sataniske treenighet, dom over de gjenlevende nasjoner, frelse for Israel og opprettelsen av Riket."

Professor Peter Beyerhaus sier om dette i sin bok, Guds plan med Israel og med folkene, s. 75 og 76: "Og så vil det store vendepunkt, det dramatiske omslag i verdenshistorien, følge. Den fryktelige rettergang over folkene vil bli

fulgt av Guds ennå skjønnere frelseshandling. Gud selv vil forherlige seg på sitt hellige berg Sion. Endetidens messianske frelserkonge av Davids hus vil tiltre sitt fredsherredømme over Israel (Es. 11, 1–5), et fredsherredømme, som vil strekke seg over hele verden. Israel vil i sannhet bli midtpunkt for verdenspolitikken. Folkeslagene vil valfarte til Sions berg og bringe deres skatter til Herrens tempel (Hag. 2, 7). De vil feire den store fredsfest (Es. 25, 6–9) og motta Guds lovs anvisninger fra Sion. "Og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver, et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere lære å føre krig." (Es. 2, 4). Også naturen vil anta en ny skikkelse, selv i den tidligere ørken vil der herske paradisisk frugtbarhet. (Es. 41, 18–20). Herrens fryktelige domsdag, som vil bringe denne epoke i historien til avslutning, vil altså bli fulgt av en stor vidunderlig forvandling, som vil berøre alle livets områder: politikk, samfunnsliv, økonomi, kultur og natur. Men denne forvandlingen vil i sitt innerste vesen være en religiøs forvandling av hjertene. Forvandles skal i første rekke Israels hjerter. (Es. 44, 3). For dette folk skal jo være den egentlige bærer av den kommende messianske fredsorden, under hvilken også folkeslagene villig stiller seg."

John Hedlund sier følgende om dette i sin bok, Vestens land i Guds vektskål, s. 105 og 106: "Det skal komme en tid da Kristi herredømme opprettes på jorden i en slik skikkelse at ikke bare verdensriket, men Satans makt kan sies å være brakt til taushet og bundet. EN TID DA DE GAMMEL–TESTAMENTLIGE PROFETIER OM FREDSRIKET PÅ JORDEN SKAL GÅ I OPPFYLLELSE... (Olaf Moe).

Dette framtidsrike vil bli dominert av en personlighet, en skikkelse – Jesus. Men selv om han blir den sentrale personlighet, kommer han ikke til å regjere alene. Ifølge Åp. 20 blir martyrene og Jesu disipler i den antikristelige tiden, som går forut for 1000-års-riket, Kristi medregenter. Det er disse som har del i den første oppstandelsen. De skal være Guds og Kristi prester og skal regjere med ham i tusen år. De er, ved å få del i Kristi lidelser, blitt utdannet til denne spesielle oppgave. Det er altså ikke her spørsmål om alle troende. Det er "et privilegium for den som har vist spesiell troskap mot Kristus." (Nils Tägt).

Mange skriftsteder både i Det gamle og Det nye testamente skildrer oppbyggingen av dette riket, dets adminstrasjon og de forhold som kommer til å råde der.

I 1516 gav den engelske forfatteren Sir Thomas More ut sin bok Utopia, som nærmest skildrer en kommunistisk idealstat. Utopia betyr "ingensteds". Hans bok beskrev et samfunnsideal som ikke lot seg realisere, det ble bare en drøm. Siden den gangen har ordet "utiopia" gått inn i språket som en betegnelse på noe som savner virkelighets-grunnlag.

Vi kristne er ofte blitt stemplet som "utopiske mennesker" når vi har henvist til profetenes løfter om framtiden, om et kommende fredsrike. MEN DET ER ET UOMSTØTELIG FAKTUM AT JESUS EN DAG SKAL OPPRETTE DETTE RIKET, OG HAN SKAL GJØRE DET PÅ DENNE JORD.

Jorden skal også i framtiden være menneskenes hjem.

Jesus sa at dette riket var bestemt fra verdens begynnelse. (Mat. 25, 34).

Satan skal være bundet i tusen år, sier profetien. Satan, dette onde geni, denne onde intelligens i tilværelsen, som helt fra skapningens begynnelse har forført, ødelagt og villedet mennesker, skal uskadeliggjøres. Han skal bindes."

David Hedegård sier føglende om 1000-års-riket i sin bok, Åpenbaringens budskap til vår tid, s. 190 og 191: "I 1000-års-riket kommer altså Kristus og hans folk til å regjere på jorden. På denne måten skjer det et merkelig regjeringsskifte når han kommer igjen. Før hadde menneskene fulgt og æret Satan, denne verdens gud. Nå skal de i stedet hylle og tilbe Kristus. Meningen er sikkert ikke den at Kristus og hans folk skal oppholde seg på jorden i denne tiden. De hersker fra himmelen. Alle som blir med når Herren kommer, skal altså få ta del i en forunderlig virksomhet: I 1000-års-riket får de være med på å formidle himmelsk innflytelse på jorden.

Når Satan er bundet og Kristus med alle sine regjerer på jorden, må alt bli annerledes enn nå. Samfunnsformene får da et rettferdighetens preg. Ingen undertrykkelse, ingen sult, ingen urettferdig rettsordning. Og ingen krig. Så lenge Satan er denne verdens gud, kommer det til å være krig på jorden. For krigen er intet annet en det forferdeligste uttrykk for syndens makt over slekten. Men når Fredsfyrsten tar regjeringsmakten i sin hånd, da blir det fred på jorden.

Framfor alt vil denne tiden bli en stor misjonstid, Guds rikes store seierstid. Nå kommer folkemassene til å vinnes for Kristus. I vår tidsalder er målet for Guds gjerninger å samle en menighet til seg, og denne menighet er alltid en liten flokk, sammenlignet med menneskenes store masse. Men i 1000-årsriket kommer massen av menneskene til å bekjenne seg til Kristus.

Og denne "jordens fredfulle livsaften" skal vare i tusen år. Vi vet ikke om det med dette menes år i vanlig forstand. Det er nok sannsynlig at tallet, som andre tall i profetiene, har symbolsk betydning, og at det altså hentyder til en tid som varer meget lenger enn tusen år, etter vår regnemåte.

Må Herren i sin nåde gi at denne salige tiden snart bryter inn. Må han også gi oss nåde til å være tro mot ham, så vi da får regjere med ham!"

Professor O. Hallesby sier følgende om 1000-års-riket i sin bok, Temperamentene og de siste ting, s. 196 og 202: "Luther og de fleste lutherske fedre mente også at 1000-års-riket ligger innenfor kirkens historie i dette tidsløp.

Men de mente at det ikke varte lenger enn til innførelsen av det virkelige pavedømme.

Denne kirkehistoriske oppfatning av 1000-års-riket lar seg imidlertid ikke forene med uttalelsene i Åp. 20, 1—6. Denne oppstandelsen som her omtales, kan umulig oppfattes i overført mening som en åndelig oppvekkelse. Her tales jo om oppstandelsen av dem som var halshugget for Jesu skyld. Av den grunn må 1000-års-riket henlegges til endetiden.

Den esjatologiske oppfatning.

Her ser man nå 1000-års-riket som noe fremtidig. Men også her har meningene delt seg noe. Således mener noen at 1000-rås-riket vil komme forut for Kristi gjenkomst, etter at han har tilintetgjort dyret og dets rike. Da skal det opprinne en deilig blomstringstid for kirken. Denne tanke finner vi hos Spener, Martensen m. fl.

Men heller ikke denne oppfatningen lar seg forene med Åp. 20: for der står jo uttrykkelig at riket inntrer etter den første opptandelse. . .

Det Gamle Testamente forjetter i de forskjelligste bilder en rik blomstringstid her på jorden. En tid da krigen er opphørt mellom folkene, Es. 2, 4. Da urettferdigheten er avløst av rett og rettferdighet, Mika 4, 1—5: Es. 61, 11. Da endog naturen skal eie en uhørt fruktbarhet og rikdom, Joel 3, 23, Am. 9, 13, Esek. 47, 1—12).

Vanskeligheten her er imidlertid at de gammel-testamentlige forjettelser om endetiden ikke skiller mellom 1000-års-riket på denne jord og det endelige rike på den nye jord.

DOG SYNES DET MEG AT VI UTEN FARE FOR VILKÅRLIGHET TØR HENFØRE DE NEVNTE FORJETTELSER TIL 1000—ÅRS—RIKET. Det vi i det Nye Testamente får høre om 1000-års-riket synes å gi oss rett til det.

Særlig tanken om at de troende skal regjere denne verden sammen med Kristus. Mens det nåværende tidsløp har Satan som sin fyrste, så skal 1000-års-riket styres av Kristus og hans forklarede menighet. Her synes jo da å være forutsatt av Kristus gjennom sin menighet skal ha den samme innflytelse over viljene og dermed over livet både i den enkelte og i folkene som Satan har i den nærværende verden.

Og er dette riktig, da blir det uten vanskelighet plass allerede i 1000-årsriket for de gammel-testamentlige forutsigelser om sosial rettferdighet, om mellomfolkelig fred og om naturlivets fylde."

Ludvig Hope sier følgende om 1000-års-riket i sin bok, I desse siste dager, s. 96, 97 og 98: "Men Guds ord syner oss også ei anna kviledags-helg, ei helg som ein stor part av mennskeætta skal oppleva utan å gå gjennom døden.

Det skal alltid koma ei tid her på denne jord, før denne tidsalder er slutt, ei

kviletid etter mange og lange stridsår. Som fredsriket til Salomo kom etter alle krigane David hadde ført, soleis skal det også etter ei lang og tung stridstid koma ei velsigna kviletid.

Då skal løva og lammet eta gras på same vollen, då skal alle krigsklæde brennast, kanonar og sverd verta omstøypte til plogjarn, og freden kvila over jorda som vatnet løyner havsbotnen.

Det er denne fredsens kviledags helg som vår trøytte, skremde ætt ser fram imot med størrre lengting enn nokor tid før, og me må vel ha grunn til å tru at ho er ikke langt borte.

Det er denne tida som har fått namnet 1000-års-riket. Om det vil eg ikke seia noko no.

For nokre år sidan kom ein sliten og trøytt arbeidsmann frametter ei gata i Oslo. Med eitt stansa han utanfor vindauga til ein bokhandel. Det var eit bilete han laut sjå på. Han såg, og han gret. So reiv han seg laus, men snudde seg og laut atter sjå på biletet og turka ei tåre.

Kva var det han gret for?

Innanfor glasruta hekk det kjende biletet av løva, lammet og kalven og barnet som held ei palmegrein i eine handa og legg den andre om halsen på løva. Dette biletet som fortalde om fred og kvila, var det som fekk den trøytte mannen til å sjå og gråta.

Han lengta mot den tida då dette skal henda.

Millom alle dei Guds-ord som me endå ikke forstår heilt og fullt, er også dette om at all skapningen sukker sammen og lid sår verk saman alt til no. Ja, ikkje berre det, men me og, som har Ånden til førstegrøda, også me sukkar med oss sjølv, med di me stundar etter barnekåret, vår lekams utløysing. (Rom. 8, 22–23).

Jeg vet en stund da bud der kommer
om hvile etter dagens strid,
da flykter verdens vintertid
for evighetens glade sommer,
da foldes blomsterknoppen ut,
og rosen blomstrer skjønt hos Gud,
da har den sprengt sitt fengsel.

Gjennom heile Bibelen går det eit løyndomsfullt 6-tal og 7-tal som sikkert ber i seg guddomlege mål på vår tidsalder.

I 6 dager skapte Gud verda og den 7. kvilde han. I 6 dager skulde Israel arbeida, og den 7. skulde dei kvila. I 6 år skulde dei så og hausta, det 7. året skulde jord, og dyr og folk kvila. Etter 7 gonger 7 år kom jubelåret då kvar

træl vart fri, og alle som av ein eller annan grunn hadde mist eller selt eigedomen sin, skulde få han att utan vederlag.

Det 50. året skulde haldast hellig, og då vart det ropa ut fridom for alle som budde i landet. Jubelåret tok til på den store forsonings-dagen. Då ljoma luren gjenom heile landet. Mens offerlammet vart lagt på altaret og blodet stroke på nådestolen, vart folket kalla ut frå trældom til fridom.

Det er ut fra denne ordning i det gamle Israel at kristne har meint at strids– og arbeidstida for ætta er 6000 år. DET 7. TUSENÅRET VERT DÅ 1000–ÅRS–RIKET.

Me har stor nok grunn til å tru at dette er ei guddomlig ordning, og at me har rett til å venta dette fredsriket med si kviledags-helg. Sekstalet er talet til dyret, denne verdens tal: 666, men 7-talet er Guds tal.

Eg har sagt det før, men lat meg få ta det opp att her: VÅR TRØYTTE ÆTT MOGNAST FOR DENNE LYSE TID. MÅTTE HO KOMA SNART!"

På samme måte som de øvrige tidshusholdningene ender med dom, så gjør også denne det. Etter som tiden går vil frafallet og motviljen mot Jesu herredømme bli stadig større, for menneskene i denne tidshusholdningen er heller ikke fri for synd og må velge om de vil tilhøre Jesus og underkaste seg hans vilje, eller om de vil gå sine egne veier. Satan løses fra sitt fengsel etter at 1000 år er gått. Etter at dette er skjedd, vil menneskene på nytt få det alternativ som de i stor grad har manglet i 1000-års-riket, nemlig det at Satan kan forføre menneskene. Det er dette som skiller 1000-års-riket fra de andre tidshusholdningene: At Satan og de onde ånder er bundet, og dermed er de ikke i stand til å lokke menneskene med sine onde tilbud.

Men vi ser at Satan er seg selv lik. Etter at han blir sluppet fri, går han ut og forfører folkene og samler dem til krig mot Guds ordninger, Jesu kongedømme og Jerusalem. I den siste styrkeprøven mellom Gud og Satan, blir det gjort kort prosess med Satan og de som følger ham. "Og når de 1000 år er til ende, skal Satan løses av sitt fengsel. Og han skal gå ut for å forføre de folk som bor ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for å samle dem til strid, og deres tall er som havets sand. Og de drog opp over den vide jord og kringsatte de helliges leir og den elskede stad (Jerusalem). OG ILD FALT NED FRA HIMMELEN OG FORTÆRTE DEM. Og djevelen som hadde forført dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, hvor dyret og den falske profet var, og de skal pines dag og natt i all evighet." (Joh. Åp. 7–10).

Umiddelbart etter dette får vi dommen for den store kvite trone, som er den siste og endelige dom fra Guds side over alle fortapte mennesker. "Og jeg så en stor kvit trone, og ham som satt på den, og for hans åsyn vek jorden og himmel bort, og det ble ikke funnet sted for dem. Og jeg så de døde, små

og store, stå for Gud, og bøker ble åpnet, og en annen bok ble åpnet, som er livets bok, og de døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger. Og havet gav tilbake de døde som var i det, og døden og dødsriket gav tilbake de døde som var i dem, og de ble dømt, enhver etter sine gjerninger, og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død, ildsjøen. Og hvis noen ikke fantes oppskrevet i livets bok, da ble han kastet i ildsjøen." (Joh. Åp. 20, 11–15).

Ildsjøen eller sjøen som brenner med ild og svovel er den endelige og avsluttende dom for de som går fortapt. Her samles alle mennesker fra de 7 foregående tidshusholdninger og skal dømmes for sitt forhold til Gud, alt etter hvilket vitnesbyrd de har hatt om Gud i sin egen tidshusholdning. ALLE MENNESKER SOM KOMMER FRAM FOR DENNE DOMSTOLEN GÅR FORTAPT, for de blir dømt etter sine gjerninger, og det er slått fast i Skriften at ingen kan oppfylle Guds krav eller bud ved gjerninger.

Det er mange som tror og hevder at man også foran den store kvite trone finner troende mennesker, som går fri i denne dommen og blir å finne i den nye himmel og på den nye jord. Dette er ikke riktig. Denne dommen angår de døde, og dessuten finner den sted i himmel-rommet. Det er da innlyende at de som tror ved slutten av 1000-års-riket, er blitt overflyttet til den nye himmel og den nye jord.

Det er i det hele tatt ikke sikkert at noen av de troende skal dø i 1000-årsriket, for menneskets levealder vil i 1000-års-riket bli betydelig utvidet i sammenligning med i dag. "Det skal ikke derfra komme noe diebarn som bare lever få dager, eller en gammel mann som ikke fyller sine dagers mål, nei, en ung mann skal den være som dør 100 år gammel, og 100 år gammel skal den synder bli som forbannes. Og de skal bygge hus og bo i dem og plante vingårder og ete deres frukt, ikke skal de bygge og en annen bo, ikke skal de plante og en annen ete, NEI, SOM TREETS DAGER SKAL MITT FOLKS DAGER VÆRE, og mine utvalgte skal selv få nyte frukten av sine henders gjerninger." (Es. 65, 20–22).

I tillegg til dette må vi være oppmerksomme på at denne dommen har fått følgende 2 benevnelser, som også indikerer at det ikke kan være frelste mennesker blandt disse:

1) OPPSTANDELSEN "TIL SKAM OG EVIG AVSKY". (Dan. 12, 2).
2) "DOMMENS OPPSTANDELSE." (Joh. 5, 29).

De aller fleste teologer i den lutherske kirke og mange forkynnere mener at dommen for Jesu herlighets-trone i Jerusalem (Mat. 25, 31–46) og dommen for den store kvite trone er det samme. Ved at en ser dette slik, så får det

følgende uheldige konsekvenser:

1) Man får en felles dom både for frelste og ufrelste umiddelbart før opprettelsen av "en ny himmel og en ny jord".
2) Man unngår 1000-års-riket for Israel.
3) Man mener at den kristne menighet skal gjennom den store trengsel.

Dette synet er galt og disse 2 domssenene beskriver to forskjellige domsavgjørelser, som ikke må blandes sammen.

DOMMEN FOR JESU HERLIGHETSTRONE I JERUSALEM GJELDER LEVENDE HEDNINGENASJONER. Enten blir de dømt til fortapelse i ildsjøen, eller så får de gå inn som fullverdige medlemmer i 1000-årsriket.

DOMMEN FOR DEN STORE KVITE TRONE FOREGÅR I HIMMEL–ROMMET OG DEN GJELDER BARE DØDE MENNESKER. Alle disse menneskene blir dømt til fortapelse i ildsjøen.

O. K. Indergaard, sier følgende om de mennesker som blir dømt foran den strore kvite trone i artikkelsamlingen, Spredte temaer i profetien, art. nr. 208: "Det var altså de døde som stod foran Gud for å bli dømt for den store kvite trone. Og det må være de fortapte døde, for de ble dømt ETTER SINE GJERNINGER, og ingen kan bli frelst ved egne gjerninger.

Det står ikke i v. 11–15 at levende mennesker står for den store kvite trone, fordi der ikke finnes legemlige mennesker, hverken frelste eller ufrelste, på dette tidspunkt. For de siste legemlig levende mennesker, de hellige som lever på jorden når ilddommen fra himmelen i v. 9 faller ned over de ugudelige og fortærer dem må forvandles for å bli overført til den jord når den står frem med sine himler fordi den gamle jord og dens himler da er inngått i ildrensningen, v. 11, Hebr. 12, 26–27, 2. Pet. 3, , av hvilken grunn også dommen for den store kvite trone må finne sted i rommet.

Men det står at også LIVETS BOK, som er manntallisten for alle frelste gjennom alle tidshusholdningene, ble åpnet, hvilket løser alle vanskeligheter med hensyn til dommen over de døde for den store kvite trone. For "hvis noen ikke fantes oppskrevet i Livets bok, da ble han kastet i ildsjøen". V. 15.

For meg er denne sak klar ifølge Guds ord. I de forskjellige avdelinger av oppstandelsen FRA DE DØDE, hvis siste avdeling skjer ved Messias nærvær på denne jord like før opprettelsen av Messias-riket 1000-års-riket), også kallet den FØRSTE OPPSTANDELSE, v. 5, 11, oppstår KUN DE FRELSTE, de som hører Herren til. De har evig liv og har fått sine oppstandelseslegemer og de kan ikke dø mere. De er salige og hellige, og over dem har den annen død, ildsjøen, ikke makt, og derfor kalles deres oppstandelse for LIVETS

OPPSTANDELSE."

Adolf Bjerkrheim sier følgende om dette i sin bok, Himlenes rikes hemmeligheter, s. 139, 141 og 142: "Å si at liknelsen om noten handler om en alminnelig dom over hele menneskeheten ved "Den store, kvite trone" er å bringe disse ord av Jesus i strid med Bibelens øvrige lære. FOR BIBELEN LÆRER NEMLIG IKKE AT HELE SLEKTEN, LEVENDE OG DØDE SKAL DØMMES PÅ EN OG AMME TID PÅ ETT OG SAMME STED. Bibelen taler meget tydelig om tre domssteder. Disse er:

1) "Kristi domstol". 2. Kor. 5, 10.
2) "Menneskesønnens herlighets trone", Mat. 25, 31.
3) "Den store, kvite trone". Åp. 20, 11.

Ser vi de anførte vers i sin sammenheng og gjør sammenlikning, finner vi en påfallende forskjell mellom disse tre domsinstanser. Forskjellen er denne:

Foran Kristi domstol står det bare FRELSTE MENNESKER.
Foran Menneskesønnens herlighets trone står det bare LEVENDE MENNESKER. Nemlig de da levende folkeslag, — nasjoner.
Foran den store, kvite trone står det bare DØDE MENNESKER.

Og bare denne forskjellen er nok til å vise at vi her har å gjøre med tre forskjellige dommer over tre forskjellige slags mennesker. . .

Enn videre er det klart at disse dommer også er forskjellige i karakter. Ved Kristi domstol får de troende igjen "etter det som er skjedd ved legemet". Det som prøves og dømmes her er altså ikke den troendes synd og skyld, men deres tjeneste for Herren. Han som selv var tjenestens Herre skal da tilkjenne hver enklet den lønn som tjenesten er verd. 1. Kor. 3, 5—15. 1. Kor. 4, 5. Spørsmålet om deres frelse kommer ikke opp her. For dette ble avgjort i denne verden ved tro på Kristus. Og når de står her foran Kristi domstol, er de allerede (som 2. Kor. 5, 1—9 omtales) overkledd med sin bolig fra himmelen.

Foran Menneskesønnens herlighets-trone er forholdet et annet. For her blir de levende nasjoner dømt etter sitt forhold til Kristi brødre. Matt. 25, 40, 45. Det er deres gjerninger mot hans brødre som der blir bestemmende for hvem som skal gå inn til hans rike, eller gå bort til den ild som er beredt Djevelen og hans engler.

Og at dette er noe ganske annet enn vår frelse i denne husholdning, må være innlysende for alle. For ingen av oss blir i denne tid frelst ved våre barmhjertighetsgjerninger mot Kristi brødre. Vår frelse er ufortjent. Den er helt og holdent av tro uten gjerninger. De gjerninger vi som kristne mennesker gjør er

frukten av, og ikke grunnen for vår frelse.

Foran "den store kvite trone" blir de døde, små og store, "dømt etter sine gjerninger, etter det som står skrevet i bøkene". Således er det heller ikke her spørsmål om nåde og tro på Kristus. Her spørres det bare etter hva som er fortjent ved de gjerninger som står bokført hos Gud. OG DA ER DET FORSTÅELIG AT DOMMEN OVER DISSE MENNESKER LYDER PÅ EN EVIG FORTAPELSE."

Billy Graham uttaler seg også om dette i sin bok, Verden i flammer, s. 213: "I motsetning til den alminnelige mening kjenner ikke Bibelen til en dom, der alle mennesker samtidig skal stå fram for Gud. Bibelen nevner en rekke forskjellige domsstoler. De rettferdige skal f. eks. stå fram for Kristi domstol (2. Kor. 5, 10). Vi har også nasjonenes dom (Mat. 25, 31–46), og vi har de urettferdiges dom for den store kvite trone. (Åp. 20, 11–13). Disse domstoler, som er reist til forskjellige tider og for å dekke forskjellige behov, danner til sammen det fullstendige bilde av dommen."

I den sammenhengen vil jeg også sitere hva dr. Pentecost sier om den sammenblandingen av disse domssenene, som har funnet sted. "En stygg uvane har fått den kristne verden til å tale om dommen som en kommende stor begivenhet ved verdens ende, da alle menneskelige vesen, hellige, syndere, jøder og hedninger, de levende og de døde skal stå fram for den store kvite trone og bli dømt. IKKE NOE ER FJERNERE FRA SKRIFTENS LÆRE."

Hva som gjelder de mennesker som blir dømt for den store kvite trone, så går alle fortapt, men noen skal få strengere dom enn andre. Dette begrunnes med at den som har få kunnskaper om Guds vilje og krav, skal slippe lettere fra dommen. Dette er også et prinsipp som vi kan godta fullt ut. TILVÆRELSEN I ILDSJØEN ER ALTSÅ GRADERT, MEN HVA DENNE GRADERINGEN BESTÅR I ER DET IKKE NOE MENNESKE SOM VET. "Sannelig sier jeg (Jesus) dere: DET SKAL GÅ SODOMA OG GOMORRA BEDRE PÅ DOMMENS DAG ENN DEN BY." (Mat. 10, 15).

"Da begynte han å refse de byer hvor hans fleste kraftige gjerninger var gjort, fordi de ikke hadde omvendt seg:

Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Dersom de kraftige gjerninger som er gjort i dere, var gjort i Tyros og Sidon, da hadde de for lenge siden omvendt seg i sekk og aske.

Dog, jeg sier dere: Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på dommens dag enn dere.

Og du, Kapernaum, som er blitt opphøyet like til himmelen! Like til dødsriket skal du bli nedstøtt, for dersom de kraftige gjerninger som er gjort i deg var gjort i Sodoma, da var det blitt stående til denne dag.

Dog, jeg sier dere: Det skal gå Sodomas land tåleligere på dommens dag enn dere." (Mat. 11, 20–24).

"Men den tjener som kjente sin Herres vilje, og ikke stelte til eller satte i verk det han ville, han skal få mange slag, men den som ikke kjente den, men gjorde det som er slag verdt, han skal få færre. Hver den som meget er gitt, av ham skal meget kreves, og den som meget er overgitt, av ham skal dess mer fordres."(Luk. 12, 47–49).

Men det er ikke bare mennesker som skal fram for den store kvite trone og få sin dom der. Dette gjelder også de falne engler som valgte å følge Satan i hans opprør mot Gud en gang i tidenes morgen. "På den tid skal Herren hjemsøke himmelens hær (Satan og de falne engler) i det høye og jordens konger nede på jorden, og de skal samles sammen som fanger i hulen og settes i fengsel, og langt om lenge (etter at 1000-års-riket er slutt) skal de få sin straff." (Es. 24, 21–22).

"For så sant som Gud ikke sparte engler da de syndet, men styrtet dem ned i avgrunnen og overgav dem til mørkets huler i varetekt til dom." (2. Pet. 2, 4).

"Og om at de engler som ikke tok vare på sin høye stand, men forlot sin egen bolig (himmelen), dem holder han (Gud) i varetekt i evige lenker under mørket til dommen på den store dag." (Jud. 6).

Ildsjøen blir derfor det samme som den evige fortapelse, som Bibelen snakker så mye om. Alle fortapte mennesker gjennom alle tidshusholdninger samt Satan, Antikrist, den falske profet og de falne engler blir å finne der. Der skal alle disse tilbringe evigheten fordi de ikke var trofast mot sannheten og ville benytte seg av frelsesmulighetene i frelseshusholdningene, og det tragiske er at i utgangspunktet har ikke noe menneske behøvd å tilbringe evigheten i ildsjøen, for den er ikke tiltenkt for menneskene, men for Satan og de falne engler. "Da skal han (Jesus) også si til dem ved sin venstre side: Gå bort fra meg, Dere forbannede, i den evige ild, SOM ER BREDT DJEVELEN OG HANS ENGLER." (Mat. 25, 41).

"For engler (falne engler) tar han seg jo ikke av, men Abrahams ætt tar han seg av." (Hebr. 2, 16).

I og med at mange mennesker benekter fortapelsens mulighet og realitet, må vi også se hva Bibelen sier om den endelige fortapelse, som er ildsjøen. "For et brannsted er laget i stand for lenge siden også for kongen er det laget i stand, dypt og vidt, dets bål har ild og ved i mengde, lik en svovelstrøm tenner Herrens ånde det i brann." (Es. 30, 33).

"Og hans klippe skal rømme i redsel, og hans fyrster skal skremmes bort fra sitt banner, sier Herren, HAN SOM HAR SIN ILD I SION OG SIN OVN I JERUSALEM." (Es. 31, 9).

"Syndere bever på Sion, skjelving har grepet de gudløse: Hvem kan bo ved en fortærende ild? Hvem kan bo ved det evige bål." (Es. 33, 14).

"Og det skal skje: Nymåne etter nymåne og sabatt etter sabatt skal alt kjød (alle mennesker) komme for å tilbede for mitt åsyn (Dette skal skje i Jerusalem), sier Herren. Og de skal gå ut og se på de døde kropper av menn som er falt fra meg, for deres orm skal ikke dø og deres ild skal ikke slukkes, OG DE SKAL VÆRE EN GRU FOR ALT KJØD." (Es. 66, 23–24).

"Mens jeg (Daniel) så på dette, ble dyret (Antikrist) drept for de store ord skyld som hornet (den falske profet) talte, og dets kropp ble tilintetgjort og kastet i ilden for å brennes." (Dan. 7, 11).

"Og de mange som sover i jordens mold, skal våkne opp, somme til evig liv og somme til skam og evig avsky." (Dan. 12, 2).

"Men Herren sa til Satan: Herren refse deg, Satan! Herren refse deg, han som har utvalgt Jerusalem. Er ikke denne mann (Josva) her en rykende brann, revet ut av ilden." (Sak. 3, 2).

Disse Skrift-stedene fra G. T. gir en beskrivelse av fortapelsen i all sin heslighet og gru. Måtte vi stelle oss slik at vi ikke kom dit. Da er det mye bedre å tro på Jesus og bli frelst fra pinens sted, som er det samme som ildsjøen.

Vi vil også ta med en del utsagn om fortapelse fra N. T., og vi kan legge merke til hvor like disse er utsagnene i G. T.

"Om ditt høyre øyre frister deg, da riv det ut og kast det fra deg, for det er bedre at ett av dine lemmer går fortapt enn at hele ditt legeme blir kastet i helvete." (Mat. 5, 29).

"Menneskesønnen skal utsende sin engler, og de skal sanke ut av hans rike alt det som volder anstøt, og dem som gjør urett, og de skal kaste dem i ildovnen, der skal være gråt og tenners gnissel." (Mat. 13, 41–42).

"Og om ditt øye frister deg, da riv det ut, det er bedre at du går enøyet inn i Guds rike enn at du har to øyne og kastes i helvete, hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke slukkes." (Mark. 9, 45–46).

"Men det skjedde at den fattige (Lasarus) døde, og han ble båret bort av engler i Abrahams skjød, men også den rike døde og ble begravet. Og da han slo sine øyne opp i dødsriket, der var han i pine, da ser han Abraham langt borte og Lasarus i hans skjød. Da ropte han: Fader Abraham, forbarm deg over meg og send Lasarus, forat han kan dyppe det ytterste av sin finger i vann og svale for min tunge, FOR JEG PINES STORLIG I DENNE LUE." (Luk. 16, 22–24).

". . . , når vår Herre Jesus åpenbares fra himmelen med sin makts engler, med luende ild, når han tar hevn over dem som ikke kjenner Gud, og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium, de som skal lide straff, en evig fortapelse bort fra Herrens åsyn og fra hans makts herlighet." (2. Tess. 1, 7–9).

"For synder vi med vilje etter å ha lært sannheten å kjenne, da er det ikke mere tilbake noe offer for synder, men bare en forferdelig gru for dom og en nidkjærhetens brann som skal fortære de gjenstridige." (Hebr. 10, 26–27).

"Og dyret ble grepet, og sammen med det den falske profet, han som for dets øye hadde gjort de tegn hvormed han hadde forført dem som tok dyrets merke og tilbad dets bilde, disse to ble kastet levende i ildsjøen som brenner med svovel." (Joh. Åp. 19, 20).

"Men de redde og vantro og vederstyggelige og manndraperne og horkarene og trollmennene og avgudsdyrkerne og alle løgnerne, deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel, det er den annen død." (Joh. Åp. 21,8).

De som går fortapt, får sine oppstandelses-legemer ved dommens oppstandelse, og dette skjer i forbindelse med dommen for den store kvite trone. De får da sine fortapelses– eller fordømmelses-legemer, som de må bære i alle evigheters evighet. Dette er et legeme som helt igjennom er syndig. Dette gjelder både ånd, sjel og legeme. Dette legemet er gjort likt med Satans vesen, og disse menneskene er blitt lik sin forfører og herre: PÅ SAMME MÅTE SOM VI KRISTNE SKAL BLI LIK KRISTUS, BLIR DE FORTAPTE GJORT LIK MED SATAN OG DET SATANISKE VESEN.

Hva går så fortapelsen ut på?

Rent definisjonsmessig kan vi si at det er evig atskillelse fra Gud med påfølgende åndelig og sjelelig smerte og angst og direkte fysisk smerte. Det er med andre ord hele legemet som lider i fortapelsen. Fortapelsen er beskrevet både i G. T. og N. T. som en evig atskillelse fra Gud, og Jesus har selv en rekke ganger poengtert og bestyrket dette synet på fortapelsen, så vi kan være helt sikre på at det er slik. Vi kan stole på det som Jesus har sagt, for han er Gud og har greie på alle ting – liksom Faderen har det. Og det var jo derfor Jesus kom til oss – til vår jammer ned – forat han skulle ta bort fortapelsens tilbud og muligheter overfor menneskeslekten. "FOR SÅ HAR GUD ELSKET VERDEN AT HAN GAV SIN SØNN, DEN ENBÅRNE, FORAT HVER DEN SOM TROR PÅ HAM, IKKE SKAL FORTAPES, MEN HA EVIG LIV." (Joh. Åp. 3, 16).

Og så står det opp til hver enkelt av oss å velge. Den som sier nei til Jesus, som er Guds redningsaksjon til menneskene, den blir å finne i fortapelsen. Dersom en sier ja til Jesus, blir en å finne i de frelstes rekker, både i 1000-årsriket og på den nye jord.

HVA VELGER DU?

EN NY HIMMEL OG EN NY JORD

Etter at dommen for den store kvite trone er endt, hvor bare fortapte mennesker får sin dom, får vi "en ny himmel og en ny jord". Nå er alt gjenopprettet som profetene talte om. Nå er vi ferdige med 1000-års-perioden, OG ER GÅTT INN I SELVE EVIGHETEN, hvor det onde er holdt innesperret i lenker til evig tid. Ringen tilbake til uskyldighetens frelseshusholdning er sluttet – bare med den forskjell at nå har det onde ingen muligheter lenger til å forføre menneskene.

Nå er endelig menneskeheten og hele skaperverket i Guds plan igjen, men veien som er gått fra Adam og Eva og fram til den nye perioden har vært både tung og tragisk for både mennesker og dyr. Men nå er menneskehetens tunge vandring slutt, og alle mennesker skal tilbe Gud og Jesus som er å finne i det nye Jerusalem, som er på den nye jord. "Og folkeslagene skal vandre i dens (byens) lys, og kongene på jorden bærer sin herlighet inn i den. Og dens porter skal aldri lukkes om dagen, for natt skal ikke være der, og de skal bære folkeslagenes herlighet og ære inn i den." (Joh. Åp. 21, 24–26).

Mange tror at den nye jord er det samme som 1000-års-riket, og forsøker å la disse to periodene smelte sammen, men det er ikke riktig. Hovedgrunnen til at de gjør dette, er at de ikke har syn for Israel og jødenes rolle i 1000-års-riket, i og med at de har avskrevet jødene og Guds løfter til dem. Dersom man ikke har plass til jødene i det profetiske ord, så faller også dermed 1000-års-riket for Israel ut, for det skal opprettes i Israel og ut ifra Jerusalem.

Vi skal i det følgende bare kort bevise at dette er to forskjellige og selvstendige perioder, og vi skal også se hvor gal og forvirrende en slik forståelse og utleggelse blir.

For det første, dersom man mener at 1000-års-riket er det samme som den nye jord, så skal Satan løslates i slutten av perioden. "Og når 1000 år er til ende, skal Satan løses fra sitt fengsel." (Joh. Åp. 20, 7).

For det andre skal denne løslatelsen av Satan forårsake at han går ut og forfører folkene, slik at de går til angrep på det nye Jerusalem. "Og han skal gå bort og forføre de folk som bor ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for å samle dem til strid, og deres tall er som havets sand. Og de drog opp over den vide jord og kringsatte de helliges leir og den elskede stad (Jerusalem). Og ild falt ned fra himmelen og fortærte dem." (Joh. Åp. 20, 8–9).

Det er ikke vanskelig å se at et slikt syn er galt. Det er helt utelukket at selve evigheten på den nye jord kan ende med at Satan løslates og forårsaker opprør mot Gud, men når man ikke vil godta 1000-års-riket for Israel som en frelseshistorisk periode, kan man komme til slike gedigne feiltolkninger.

Den nye jord er omtalt en rekke ganger, både i G. T. og i N. T., så den er godt kjent for alle som tror. "Fordum grunnfestet du jorden, og himlene er dine henders gjerninger. De skal forgå, de skal eldes som et klede, som et kledebon omskifter du dem, og de omskiftes." (Salm. 102, 26–27).

"Løft deres øyne til himmelen, og se på jorden her nede. For himmelen skal blåses bort som røk, og jorden skal eldes som et kledebon, og de som bor på den skal dø som mygg, men min frelse skal vare til evig tid, og min rettferdighet skal ikke brytes." (Es. 51, 6).

"FOR SE JEG SKAPER EN NY HIMMEL OG EN NY JORD, og de første ting skal ikke minnes (man skal glemme det som er skjedd) og ikke mere rinne noen i hu." (Es. 65, 17).

"For likesom den nye himmel og den nye jord som jeg gjør, blir til evig tid for mitt åsyn, sier Herren, således skal deres ætt og deres navn bli til evig tid." (Es. 66, 22).

"HIMMEL OG JORD SKAL FORGÅ, MEN MINE ORD SKAL INGENLUNDE FORGÅ." (Mat. 24, 35).

"Men de himler som nå er og jorden er ved det samme ord spart til ilden, idet de oppholdes inntil den dag da de ugudelige mennesker skal dømmes og gå fortapt. . . Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med stort brak, og himmellegemene skal komme i brann og oppløses, og jorden og tingene på den skal oppbrennes. . . MEN VI VENTER ETTER HANS LØFTE NYE HIMLER OG EN NY JORD, HVOR RETTFERDIGHET BOR." (2. Pet. 3, 7, 10 og 13).

"Og jeg (Johannes) så en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord er veket bort og havet er ikke mere." (Joh. Åp. 21, 1).

På den nye jord skal Gud selv bo hos menneskene, og de skal greie å se hans åsyn. De skal kunne greie å se ham slik som han er, og det er ikke rart, for alle mennesker som bor på den nye jord, er troende mennesker som er hellige og rettferdige. "Og jeg hørte en høy røst fra troen si: Se, Guds bolig er blandt menneskene, OG HAN SKAL BO HOS DEM, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud." (Joh. Åp. 21, 3).

"Og ingen forbannelse skal være mere, og Guds og Lammets trone skal være i den (i det himmelse Jerusalem) og hans tjenere skal tjene ham (Gud), OG DE SKAL SE HANS ÅSYN, og hans navn skal være på deres panner." (Joh. Åp. 22, 3–4).

"For vi skjønner stykkevis og taler profetisk stykkevis, men når det fullkomne (den himmelske fasen av 1000-års-riket og en ny himmel og en ny jord) kommer, da skal det som er stykkevis få ende. Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn, men da jeg ble mann (i herlighets-legemet), la jeg av det barnslige. For nå ser vi i et speil, i en gåte, MEN DA SKAL VI SE ÅSYN TIL ÅSYN, nå kjenner jeg stykkevis, men da skal jeg kjenne fullt ut, likesom jeg også fullt ut er kjent." (1. Kor. 13, 9– 12).

I Edens hage kunne også Adam og Eva se Gud, og Gud talte til dem. Dette kunne skje fordi de var uten synd. Etter syndefallet skjedde det i menneskenes forhold til Gud at de ikke lenger kunne se Gud og enda bli i live. "Og han (Gud) sa: Du (Moses) skal ikke se mitt åsyn, for intet menneske kan se meg og leve." (2. Mos. 33, 20).

"Ingen har noensinne sett Gud, den enbårne Sønn, som er i Faderens skjød, han har forklaret ham." (Joh. 1, 18).

På den nye jord kan vi se Gud igjen og likevel være i live. Ringen tilbake til den første tidshusholdningen er dermed sluttet, hva som gjelder akkurat dette. Likevel er det en stor forskjell fra uskyldighetens tidsperiode, og det er at synden er ikke tilstede lenger som en mulighet. Det var den overfor de første mennesker. Satan lå allerede på lur og ventet på en passende anledning til at han kunne besudle skaperverket, som i begynnelsen var, "såre godt". I den siste perioden er dette en umulighet. Satan og de onde ånder er for godt og for alltid plassert i ildsjøen, hvorfra de aldri kan komme tilbake. DEN NYE JORD ER DERFOR EN BEDRE PERIODE ENN DEN FØRSTE, FRELSESTIDSHUSHOLDNINGEN.

I og med at synden ikke er mere, så er heller ikke syndens følger til stede. Disse er gråt, smerte, sorg, nød og død. "For den lønn som synden gir er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre." (Rom. 6, 23).

"Men hver fristes idet han drages og lokkes av sin egen lyst, deretter, når lysten har unnfanget, føder den synd, men når synden er blitt fullmoden, føder den død." (Jak. 1, 14–15).

"Og han (Gud) skal tørke bort hver tåre av deres øyne, og døden skal ikke være mere, og ikke sorg og ikke skrik og ikke pine skal være mere, for de første ting (synden) er veket bort." (Joh. Åp. 21, 4).

På den nye jord har også Jesus underlagt seg Gud. Dette betyr ikke at Jesus er underlegen overfor Gud, MEN DET BETYR AT DERES FUNKSJONER ER SLÅTT SAMMEN. I 1000-års-riket hadde de forskjellige funksjoner, i og med at Jesus hadde hovedansvaret for styret på jorden, mens Gud styrte fra himmelen. Nå er derimot Guds navn blitt en opphøyet enhet,

og deres funksjoner er de samme, og de går ut på å være til glede og nytte for menneskene og motta menneskenes hyldest. "Deretter kommer enden (enden på oppstandelsen) når Han (Jesus) overgir riket (1000-års-riket) til Gud og Faderen, etterat han har tilintetgjort all makt og all myndighet og velde. For han skal selv være konge (i 1000-års-riket) inntil han får lagt alle sine fiender under sine føtter. Den siste fiende som tilintetgjøres er døden, for han (Gud) har lagt alt under hans (Jesu) føtter. Men når han sier at alt er ham underlagt, så er det klart at han er unntatt som har underlagt ham alt, men når alt er ham underlagt, da skal og Sønnen selv underlegge seg ham som la alt under ham, FORAT GUD (BÅDE GUD OG JESUS) SKAL VÆRE ALT I ALLE." (1. Kor. 15, 24–28).

At ikke Jesus er underordnet Gud, men er gjort lik med ham, sees også av det forholdet at de begge to opplyser byen og har sin felles trone i det nye Jerusalem på den nye jord. "Og noe tempel så jeg (Johannes) ikke i den (i byen), for dens tempel er Gud Herren, den allmektige, og Lammet er dens lys. Og staden trenger ikke solen eller månen til å lyse for seg, for Guds herlighet opplyser den, og Lammet er dens lys." (Joh. Åp. 21, 22–23).

"Og ingen forbannelse skal være mere, og Guds og Lammets trone skal være i den, og hans tjenere skal tjene ham (Gud), og de skal se hans åsyn, og hans navn skal være på deres panner." (Joh. Åp. 22, 3–4).

Guds person har aldri vært delt i den forstand at den ene person er mindre verdt enn den andre. Oppgavene har vært forskjellige, men det har aldri vært snakk om noen mindreverdighet. Jesus er det samme som Gud. "I begynnelsen var ordet (Jesus), og ordet var hos Gud og ORDET VAR GUD." (Joh. 1, 1).

"For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han (Jesus) kalles under, rådgiver, VELDIG GUD, evig Fader, fredsfyrste." (Es. 9, 6).

"JEG OG FADEREN, VI ER ETT." (Joh. 10, 30).

"Jesus sier til ham: Så lang en tid har jeg vært hos dere, og du kjenner meg ikke, Filip? Den som har sett meg, har sett Faderen, hvorledes kan du da si: Vis oss Faderen?" (Joh. 14, 9).

"For det var Guds vilje at hele hans (Guds) fylde skulle ta bolig i ham (Jesus)." (Kol. 1, 19).

"FOR I HAM BOR HELE GUDDOMMENS FYLDE LEGEMLIG." (Kol. 2, 9).

Bibelen sier tydelig at Gud og Jesus er likeverdige i alle tidshusholdninger, derfor må vi tilbakevise enhver som mener noe annet om dette spørsmålet, og det er f. eks. mer enn beklagelig at f. eks. professor O. Hallesby forfekter dette synet: At da Jesus kom til verden i den 6. tidshusholdningen, da hadde

han gitt fra seg noe av sin allvitenhet og kunnskap. Han skriver i sin bok, Den kristelige Troslære: s. 199, . . . gikk Jesu fornedrelse under jordelivet så langt at han bestemt har uttalt seg om forhold i den gamle pakt på en måte, som vi kan påvise er feilaktig? Spørsmålet gjelder ikke Jesu allvitenhet. Den har han tydelig fraskrevet seg. (Mark. 13, 32). Men spørsmålet for troen er dette: kan det tenkes at Jesus i sin forkynnelse har uttalt seg bestemt på de områder, hvor han ifølge sin fornedrelse ikke visste bekjed? Da imidlertid Skriften ikke uttaler noe bestemt om denne grense for Kristi fornedrelse, må troslæren la spørsmålet stå åpent."

Her har O. Hallesby gjort en bommert av de helt store, i og med at han hevder dette. Det er nemlig ikke sant, men derimot vranglære av høyeste grad. Jesus har bestandig både vært Gud og hatt den kunnskapen som Gud har. Det som skiller de to personene i guddommen, er at de har hatt forskjellige oppgaver i de forskjellige tidshusholdningene. På den nye jord er imidlertid Jesu spesielle oppgaver opphevet, og han og Faderen er blitt likestilt med hensyn til gjøremål.

Det er ikke bare Hallesby som tar feil på dette viktige punktet. Det gjør også de fleste teologer i dag, og grunnen til det er at de ikke oversetter grunnteksten riktig. De grunner dette sitt feilaktige syn ut fra Markus 13, 32. Der står det i vår nye Bibel-oversettelse: "Men den dag eller time kjenner ingen, ikke englene i himmelen og heller ikke Sønnen, men bare Faderen."

Her har altså teologene oversatt dette til å bety at Jesus selv uttalte: At det bare var Faderen som visste om tidspunktet for verdensfornyelsen og ikke ham selv. Dette er en gal oversettelse, og det som er galt oversatt er den siste delen: men bare Faderen. Det som man har oversatt ordet bare med, består på gresk av to ord. Det er ei=hvis og me=ikke. Dersom disse to ordene hadde vært oversatt riktig, så skulle teksten i vår Bibel vært som følgende: "Men den dag eller time kjenner ingen, ikke engang englene i himmelen, OG HELLER IKKE SØNNEN, HVIS IKKE FADEREN." (Mark. 13, 32).

I stedet for å avsvekke sitt forhold til Faderen under sitt jordeliv, så forsterket bare Jesus ved dette utsagnet sitt forhold og sin allvitenhet overfor Faderen i det han sier: DERSOM IKKE SØNNEN VET DET, SÅ VET HELLER IKKE FADEREN DET.

Det er på høy tid at teologene retter opp denne tabben og denne gedigne feilen som de til stadighet gjør seg skyld i, både ved å oversette feil, og ved å mene at Sønnen var Faderen underlegen med hensyn til allvitenhet under sitt jordeliv.

I denne perioden er himmelen og jorden det samme, og dermed er også det himmelske Jerusalem, som til nå har vært oppholdstedet for Gud og for troende i den himmelske fasen av 1000-års-riket, blitt gjort tilgjengelig for alle

frelste mennesker. Den gamle himmelen og den gamle jorden er forsvunnet, og en ny himmel og en ny jord er kommet i stedet. "Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom." (Joh. Åp. 21, 2).

"Og han førte meg i ånden bort til et stort og høyt fjell og viste meg den hellige stad Jerusalem, som steg ned av himmelen fra Gud." (Joh. Åp. 21, 10).

Selve himmelen er blitt jorden. DET ER BLITT HIMMEL PÅ JORD.

Denne byen er selve himmelen, og det er dit vår lengsel går, både dag og natt. Det var denne byen de troende i gammel-testamentlig tid så fram til, og det er denne byen alle troende i enhver tidshusholdning har for øye i sitt jordeliv. Vi kan lese om dette i brevet til hebreerne kap. 11. "Ved tro var Abraham lydig da han ble kalt, så han drog ut til det sted (Israel) som han skulle få til arv, og han drog ut uten å vite hvorhen han skulle komme, ved tro oppholdt han seg i det lovede land som i et fremmed land, idet han bodde i telt sammen med Isak og Jakob, medarvinger til det samme løftet, for han ventet på den stad (det himmelske Jerusalem) som har de faste grunnvoller, og som Gud er byggmester og skaper til." (Hebr. 11, 8–10).

"I tro døde alle disse uten av de hadde oppnådd det som var lovet, MEN DE SÅ DET LANGT BORTE OG HILSTE DET OG BEKJENTE AT DE VAR FREMMEDE OG UTLENDINGER PÅ JORDEN. For de som sier slikt, gir derved til kjenne at de søker et fedreland, og dersom de hadde tenkt på det som de var kommet fra, da hadde de jo hatt tid til å vende tilbake, men nå stunder de etter et bedre, det er et himmelsk, derfor skammer Gud seg ikke ved dem, ved å kalles deres Gud, for han har gjort en stad ferdig til dem." (Hebr. 11, 13–16).

"Og enda alle disse (de troende i gammel-testamentlig tid) fikk vitnesbyrd for sin tro, oppnådde de ikke det som var lovet, fordi Gud forut hadde utsett noe bedre for oss (den kristne menighet), så de ikke skulle nå fullendelsen uten oss." (Hebr. 11, 40).

Så venter selve himmelen ennå i dag på at menneskene skal si ja til Guds kall og bli innbyggere i det nye Jerusalem, som er der oppe, som er fritt. Dersom du vil bli med når Jesus kommer og henter sine og likeledes gå inn som frelst medlem i den himmelske fasen av Guds riket i 1000-års-rikets tid eller på den nye jord, må du gi deg over til Jesus i dag. Dersom du ikke vil bøye seg for Guds vilje, krav og kall, så blir din del å finne i sjøen som brenner med ild og svovel. Dette er Guds ord. "Derfor som den Hellige Ånd sier: I dag om Dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter som ved forbitrelsen på fristelsesdagen i ørkenen, hvor deres fedre satte meg på prøve, enda de så mine gjerninger i 40 år, derfor harmedes jeg på denne slekt og sa: De farer alltid vill i hjertet, men de kjente ikke mine veier, så jeg svor i min vrede:

SANNELIG, DE SKAL IKKE KOMME INN TIL MIN KVILE.

Alle mennesker har hørt Guds røst i en eller annen form, men de færreste er kommet inn til kvilen, eller er på vei til kvilen, og det har de seg selv å takke for. Frelsesgrunnlaget er lagt ved Jesu forsonergjerning på Golgata for snart 2000 år siden, men på grunn av at de fleste mennesker viker unna og ikke vil ta et oppgjør med Gud i tiden, så går det galt i evigheten. ENTEN SÅ GÅR DU INN TIL KVILEN, ELLER SÅ VIL GUDS VREDE BLI OVER DEG. "Den som tror på Sønnen, har evig liv, men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham." (Joh. 3, 36).

"Så ligger da rettferdighetens krans rede for meg, den som Herren, den rettferdige dommer, skal gi meg på den dag, dog ikke meg alene, men alle som har elsket hans åpenbarelse (Jesus)." (2. Tim. 4, 8).

DU VELGER I TIDEN HVOR DU SKAL TILBRINGE EVIGHETEN. VELG RETT. VELG JESUS.

Tingvoll den 31/8–82.

Oskar Edin Indergaard

Aslaug Kjeldsberg: LIV – ET UNDER

Denne boken handler om abortproblemet, og viser oss hvordan Toril, som får et barn, uten å være gift, bestemmer seg for å beholde barnet og ikke ta abort.

Boken skildrer hennes kamp og hennes seier. Den er en fin hjelp til både unge og eldre, som på en eller annen måte må ta stilling til abort eller liv. Den fortjener størst mulig utbredelse.

Stortingsrepresentant Kåre Kristiansen sier: "Jeg leste til øyet ble stort og vått. Det var interessant fra begynnelse til slutt."

Ca. 130 sider. Pris Kr. 39, –

Hvis Deres bokhandler ikke har denne boken, så henvend Dem til:

Aslaug Kjeldsberg, Kirkeveien 172
3140 Borgheim. Telefon 033–84817

eller:

Olav Nerland, 6024 Eidsnes
Telefon 071–90868

ISRAEL OG DEN KRISTNE MENIGHET

Oskar Edin Indergaard er født den 28/4. 1938. Han er utdannet cand. philol., har arbeidet 16 år i den videregående skolen og har følgende fagkrets: Mellomfag i tysk, fransk, kristendoms— og samfunnskunnskap og hovedfag i historie.

I 1981 skrev Oskar Edin Indergaard boken, Guds løfter til Israel, som ble meget godt mottatt, både av kristenfolket i Norge og i andre land. Nå har han skrevet en ny bok, som han har kalt: Israel og den kristne menighet. Mens den første boken var et forsvar for Israel ut ifra juridisk, historisk, moralsk og kristen bakgrunn, er den nye boken et teologisk utsyn over hvordan han ser på Israel og det profetiske ord. Den er bygd opp innenfor rammen av de 7 tidshusholdningene som Gud inndeler historien i, og den er dels en selvstendig vurdering av Israels rolle og dels en sammenligning mellom de 2 Guds-folk, Israel og den kristne menighet.

Boken er et teologisk angrep på erstatningsteologien, som går ut på at den kristne menighet har overtatt jødenes løfter og rolle i frelsestidshusholdningene. Boken vil derfor også være et angrep på teologenes syn på dette området, for de aller fleste av dem forsvarer og forkynner erstatningsteologien.

Vi vil også denne gangen be kristenfolket om å lese boken, kjøpe den, gi den til andre og være med på å spre den. Den er tidsaktuell og solid skrevet, og den peker på at jødene fortsatt er Guds utvalgte folk, som han fører fram igjennom historien i full overensstemmelse med sine egne planer. De løftene som Gud har gitt jødene, de akter han å oppfylle på dem, for sine løfter, planer, nådegaver og kall angrer Gud ikke.